

TUNELLE

Roderick Gordon & Brian Williams

CORINT JUNIOR

TUNNEL

Nota editurii Chicken House

Inițial, autorii au publicat volumul singuri, punându-și toate eforturile, speranțele și banii în această minunată operă a imaginației. Apoi, zvonul despre această carte grozavă a ajuns și la mine – dar se epuizase tirajul! În cele din urmă, am dat de urma unuia dintre cei doi autori și am săpat mai adânc în lumea creației lor, întunecoasă și misterioasă, pentru a vă oferi o formă îmbogățită a aventurii descrise de ei. Și așa s-a născut această extraordinară carte: TUNELE!

Dintotdeauna am iubit ideea unei lumi subpământene misterioase, atât de aproape încât să poți să sapi până la ea... dar nu mi-am închipuit niciodată că ar putea fi într-atât de stranie!

Barry Cunningham
Editor

TUNELE

Roderick Gordon & Brian Williams

Traducere și note de Dan Doboș

CORINT JUNIOR

Redactare: Cristina Jinga
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol

Tunnels, Roderick Gordon & Brian Williams

Prima ediție în limba engleză a fost publicată în 2007 sub titlul *Tunnels* la The Chicken House,
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS, UK

Text copyright © 2007 Roderick Gordon and Brian Williams

Inside illustrations copyright © 2007 Brian Williams

Cover illustration © 2007 David Wyatt

Cover design by Ian Butterworth

Author photo © Mike Parsons

The authors and illustrator have asserted their moral rights.

All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-166-7
București, 2008

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 BCR Sucursala Unirea.

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții:

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București

Tel.: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.77. Fax: 319.88.66.

E-mail: vanzari@edituracorint.ro. Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.

www.corintjunior.ro

Format 16/54x84. Coli tipo: 33

Tiparul executat la:

Monitorul Oficial

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORDON, RODERICK

Tunele / Roderick Gordon & Brian Williams, trad. și note de
Dan Dobos - București: Corint Junior, 2008

ISBN 978-973-128-166-7

I Williams, Brian

II Dobos, Dan (trad.)

821.111.93.31=135.1

IN MEMORIAM

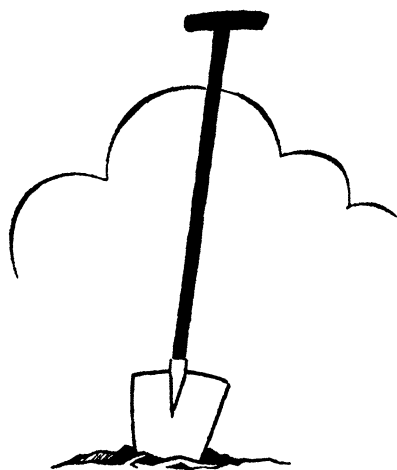
Elizabeth Oke Gordon
1837–1919

Necunoscutul e pus întotdeauna sub semnul îndoielii.

Anonim

PARTEA ÎNTÂI

Străpungând pământul

Capitolul unu

BUFF! Târâncopul lovi peretele de pământ și, scânteind pe o așchie de granit, se înfipse adânc în lut, oprindu-se însă brusc, cu un zgomot înfundat.

— Asta s-ar putea să fie, Will!

Dr. Burrows se târî înainte, pătrunzând în tunelul strâmt. Transpirând și respirând cu greutate în spațiul îngust, începu să scurme febril cu mâinile, scoțând aburi la fiecare răsuflare.

Sub lumina îngemănată a lămpașelor de pe căștile lor, fiecare pumn de pământ pe care-l smulgeau cu lăcomie scotea și mai mult la iveală peretele vechi de lemn de dedesubt, descoperind scândurile unse cu catran și pline de așchii.

— Dă-mi ranga!

Will se năpusti către rucsac, găsi repede ranga scurtă cu mâner albastru și i-o dădu tatălui său, a cărui privire rămăsese fixată pe plăcile de lemn din fața lui. Înfigând capătul teșit al uneltei între două scânduri, dr. Burrows se opinti gemând și, sprijinindu-și toată greutatea pe celălalt capăt, începu să miște ranga dintr-o parte în alta pentru a-i face loc.

Scândurile trosniră și gemură în cuiele lor ruginite până când, într-un final, se desfăcură, eliberându-se zgomotos din strânsoare. Will se trase puțin înapoi, când o pală de vânt rece și umed țâșni din spărtura misterioasă făcută de dr. Burrows.

Scoaseră imediat încă două scânduri, până ce deschizătura deveni destul de largă încât să le încapă umerii prin ea, și apoi se opriră, în tăcere, preț de o clipă. Tată și fiu se întoarseră și se uitară unul la altul, schimbând un surâs scurt, conspirativ. Fețele lor, luminate fiecare de lampa celuilalt, erau mânjite cu un strat subțire de tină.

Se întoarseră către gaură și se uitară ca vrăjiți la grăunțele de praf, care pluteau în lumina lămpilor ca niște diamante mici, formând și desfăcând constelații necunoscute ce străluceau vag pe fundalul beznei adânci din groapă.

Dr. Burrows se așează cu grijă pe marginea deschizăturii, iar Will se înghesui lângă el, ca să-i privească peste umăr.

Îndată ce lămpașele decupară o zonă de lumină în abisul de dedesubt, privirile lor întâlniră un zid de cărămidă. Pătrunzând mai adânc, fasciculele luminoase trecură peste câteva afișe vechi, ale căror margini se cojeau de pe zid și fluturau încet ca algele care se clatină legănate de curenții puternici de pe fundul oceanului. Will își ridică puțin capul, explorând mai departe, până când descoperi marginea unei plăcuțe emailate. Doctorul Burrows îi urmări privirea fiului său, iar cele două raze ale lămpașelor se uniră, luminând clar numele de pe plăcuță.

— *Highfield & Crossly North!* Asta e, Will, asta e! Am găsit-o!

Vocea surescitată a doctorului stârni ecouri care se rostogoliră până în cele mai îndepărtate și mai jilave colțuri ale stației de metrou abandonate. Simțiră pe fețe un slab curent de aer ca și cum o ființă nevăzută ar fi fugit în lungul peronului și apoi în lungul șinelor, speriată de această intruziune barbară în catacomba sa, de atâția ani izolată și uitată de lume.

Will lovi sălbatic lemnul de la baza deschizăturii, stârnind un nor de așchii și de bucăți de lemn putrezit până ce, deodată, pământul de sub el cedă, revărsându-se în cavernă. Se grăbi să treacă prin noua deschizătură, înșfăcându-și repede hârlețul. Tatăl său îl urmă îndeaproape și făcură împreună câțiva pași pe terasa dură a peronului, stârnind ecouri cu bocancii lor grei și sfâșiind întunericul din jur cu razele lămpașelor.

Din tavan atârnavă fuioare de pânze de păianjen, iar dr. Burrows pufni zgomotos când unul dintre ele i se lipi de față. În timp ce încerca să observe cât mai mult din ceea ce îl înconjura, lumina lămpii îi căzu asupra fiului său, care avea o înfățișare stranie: un băiat cu părul alb, decolorat, care-i ieșea ca un smoc de călți pe sub marginile căștii de miner, cu ochii de un albastru-deschis scânteind de entuziasm, în timp ce scrutau întunericul. Era greu să descrii hainele lui Will — păreau să aibă aceeași nuanță cărămidie și chiar textura argilei în care săpase. Se umpluse de noroi până la gât și părea acum ca o sculptură căreia i se insuflase viață în chip miraculos.

Dr. Burrows era un tip slab, de înălțime medie — nu puteai spune nici că-i înalt, nici că-i scund, ci undeva pe la mijloc. Avea o față rotundă, cu ochi căprui, pătrunzători, a căror

privire părea și mai intensă ca de obicei din cauza ochelariilor săi cu rama subțire, aurie.

— Uită-te sus, Will, acolo! zise el, în timp ce lumina cu lămpașul o plăcuță indicatoare de deasupra găurii prin care pătrunseseră.

Cu litere mari, negre, pe plăcuță era scris IEȘIRE.

Își aprinseră lanternele de mână, iar razele lor, combinate cu cele mai slabe ale lămpașelor, ricoșară prin întuneric, dezvăluind peronul în toată lungimea sa. Din acoperiș atârnavau rădăcini, iar pereții erau garnisiți cu pete mari de mucegai și vârstăți cu dâre lăptoase de calcar, acolo unde umezeala se scursesese prin fisuri. Undeva, în depărtare, se auzea susurul unei ape curgătoare.

— Ce zici de descoperirea asta? întrebă doctorul Burrows părănd că vrea să se felicite. Gândește-te, nimeni n-a mai pus piciorul aici de când s-a construit noua linie Highfield, în 1895.

Ajunseseră la unul dintre capetele peronului, iar doctorul lumina acum cu lanterna deschiderea largă a tunelului prin care trecuseră odinioară trenurile. Tunelul era blocat de un maldăr de pietriș și pământ.

— Probabil că la fel e și în partea cealaltă — probabil au sigilat tunelul la ambele capete.

În timp ce mergeau de-a lungul platformei, uitându-se fascinați la pereți, puteau vedea foarte clar dalele alburii, străbătute de un păienjeniș de crăpături, cu marginile de un verde-închis. Din trei în trei metri răsăreau felinare cu gaz, unele dintre ele păstrându-și încă abajururile de sticlă.

— Tată, tată, uite-aici! Ai văzut afișele astea? Încă se mai pot citi. Cred că sunt anunțuri pentru vânzarea de terenuri sau ceva de genul ăsta. A, și uite unul fain... *Circul Wilkinson... se va ține în piața... În a zecea zi din februarie 1895.* Și are și o poză, adăugă el cu răsufierea tăiată, când tatăl său veni lângă el.

Afișul fusese crușat de stricăciuni din partea apei și se vedeau clar culorile țipătoare ale marelui cort roșu și ale omului albastru cu melon pe cap, ce stătea în fața lui.

— Și uită-te și la ăsta, zise Will. *Prea gras? Folosește pastilele de eleganță ale doctorului Gordon!*

Desenul cu tușe groase înfățișa un tip bondoc și cu barbă, ținând în mână o cutiuță.

Merseră mai departe, ocolind un munte de sfărâmături care căzuse pe peron dintr-o arcadă.

— Probabil că pe-aici se ajungea la linia cealaltă, îi spuse dr. Burrows fiului său.

Se opriă o clipă ca să examineze o bancă din fier forjat cu un model complicat.

— Asta s-ar potrivi foarte bine în grădina noastră. N-are nevoie decât de o lustruială pe cinste și de câteva straturi de lac, murmură dr. Burrows.

Lanternă lui Will luminează o ușă de lemn neagră, ascunsă printre umbre.

— Tată, în planul acela al tău nu era trecut și un birou sau ceva asemănător? întrebă Will, cu ochii țintă la ușă.

— Un birou? repetă dr. Burrows, începând să scormonească prin buzunare până când găsi bucata de hârtie pe care o căuta. Ia să vedem!

Will nu mai așteaptă răspunsul tatălui său și împinse în ușă, care însă era zăvorâtă bine. Pierzându-și interesul în studierea planului, dr. Burrows veni în ajutorul fiului său și încercară împreună să se împingă cu umerii în ușă ca s-o deschidă. Din fericire, nu era prea solid prinsă de toc, așa încât, la a treia încercare, cedă brusc, lăsându-i să se prăbușească înăuntru, stârnind o adevărată furtună de praf, care le acoperi capetele și umerii. Tușind și frecându-se la ochi, își făcură loc printre vălurile de pânze de păianjen dinăuntru.

— Uau! exclamă Will, încetișor.

În mijlocul încăperii se deslușeau un birou și un scaun, îngropate într-un strat gros de praf. Will merse cu atenție până în spatele scaunului și, cu o mână înmănușată, șterse perdeaua de pânze de păianjen de pe perete, descoperind o hartă mare și decolorată a sistemului de linii ferate.

— Probabil că a fost biroul impiegatului, zise dr. Burrows și îndepărtă cu mâna praful de pe birou, făcând să apară un registru, deasupra căruia se odihneau o ceașcă de ceai și o farfuriuță.

Alături de acestea, un obiect mic, decolorat de vreme, lăsase o pată verde pe tăblia biroului.

— Fascinant! Un telegraf de cale ferată! Uite cât de meșteșugit este! Mi se pare că e făcut din bronz.

Doi dintre pereți erau acoperiți cu rafturi ticsite cu niște cutii de mucava în descompunere. Will alese una la întâmplare și veni repede cu ea la birou, pentru că amenința să se desfacă în bucăți în mâinile sale. Ridică apoi capacul și privi cu uimire la fișicurile de tichete vechi. Scoase unul, dar

banda de cauciuc îmbătrânit care le ținea laolaltă cedă fără zgomot, umplând biroul cu bucăți vechi de carton.

— Sunt bilete goale — n-au mai apucat să le tipărească, zise dr. Burrows.

— Ai dreptate, confirmă Will, care studia unul dintre cartoane și nu înceta să fie uimit de cunoștințele tatălui său.

Dar dr. Burrows nu-l mai asculta. Îngenunchease lângă rafturi și se căznea să tragă afară un obiect greu, învelit într-o cârpă putrezită, care se dezintegrează la atingerea lui.

— Iar ăsta, zise el — în timp ce Will se întoarse să privească la tatăl său care ținea în mâini un dispozitiv ce semăna cu un model vechi de mașină de scris, cu un mâner mare pe o parte —, este un exemplu de aparat primitiv de tipărit bilete. E puțin ruginit, dar probabil că îi vom putea repara stricăciunile majore.

— A, pentru muzeu?

— Nu, pentru colecția mea, răspunse dr. Burrows. Ezită puțin, iar chipul îi căpătă o expresie serioasă. Will, uite ce e, nu o să suflăm niciun cuvântel despre asta, despre nimic ce am găsit aici, nimănui. Ai înțeles?

— Îhm, îngână Will, încruntându-se ușor.

De bună seamă că niciunul dintre ei n-avea de gând să bată toba despre faptul că se angajau adesea, în timpul liber, în tot felul de lucrări subterane. Oricum, nu interesa pe nimeni ce fac ei în timpul liber. Pasiunea lor comună pentru tot ceea ce era îngropat și aștepta să fie descoperit era un sentiment pe care nu-l împărtășeau cu nimeni altcineva, era ceva care-i unea pe tată și pe fiu, o legătură între ei.

Stăteau în birou, cu lămpașele de miner luminând fiecare fața celuilalt. Fiindcă fiul său nu-i dăduse niciun răspuns clar, dr. Burrows îi aruncă o privire pătrunzătoare și continuă:

— Cred că nu-i nevoie să-ți amintesc ce s-a întâmplat anul trecut cu vila romană, nu-i așa? Cum a venit îngâmfa-tul ăla de profesor, a pus stăpânire pe săpături și a cules toți laurii. Eu descoperisem situl acela — și cu ce m-am ales? Cu o mulțumire firavă, îngropată între rândurile studiului ăluia jalnic și căznit.

— Da, mi-amintesc, zise Will, care nu uitase frustrarea tatălui său și izbucnirile sale de furie din vremea aceea.

— Vrei să se întâmple din nou?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Ei bine, în chestia asta nu am de gând să mai fiu doar o notă de subsol. Aș vrea ca nimeni să nu afle despre locul ăsta. N-au să-mi mai fure și descoperirea asta, nu acum. De acord?

Will dădu din cap, făcând ca raza lămpașului de pe frun-tea lui să joace pe pereți.

Dr. Burrows se uită la ceas.

— Ar cam trebui să ne întoarcem.

— În regulă, zise Will, fără prea mult entuziasm.

Tatăl său îi sesiză nemulțumirea.

— Nu-i nicio grabă, nu-i așa? Putem să explorăm mâi-ne-seară restul.

— Nicio grabă, cred, încuviință Will cu jumătate de gură, pornind către ușă.

Dr. Burrows bătu ușor cu palma peste casca fiului său, în timp ce părăseau biroul.

— Grozavă muncă, Will. Toate lunile astea de săpat ne-au fost recompensate, nu-i așa?

Refăcură în sens invers drumul de la intrare și, după ce aruncară o ultimă privire peronului, urcară înapoi în tunel. După vreo șase metri, acesta se lărgea, așa încât de acolo puteau să meargă unul lângă altul. Dacă dr. Burrows se apleca puțin, ar fi putut sta în picioare.

— Va trebui să mai întărim stâlpii și grinzile, îl anunță dr. Burrows, după ce examinează schela de lemn de deasupra capului lor. În loc de un pod la fiecare metru, așa cum am stabilit, cred că vom avea nevoie de două.

— Desigur, nicio problemă, tată, îl asigură Will, pe un ton destul de neconvingător.

— Și trebuie să mutăm și chestia asta de aici, continuă dr. Burrows, împungând cu bocancul un morman de lut aflat în calea lor. Nu ne-ar plăcea să ne înghesuim prea tare pe aici, nu-i așa?

— Nțț, răspunse Will imprecis, fără a avea nici cea mai mică intenție de a face ceva în privința asta.

Fiorul pur al descoperirii îl făcea mult prea des să ignore măsurile de siguranță pe care tatăl său încerca să i le impună. Pasiunea sa era săpatul și ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să piardă timpul cu „gospodăreala”, după cum numea dr. Burrows operațiunile acelea. Și, oricum, tatăl său se oferea rareori să-l ajute la săpat, făcându-și apariția doar atunci când una dintre „intuițiile” sale se dovedea adevărată.

Dr. Burrows fluiera încetitor printre dinți, oprindu-se ca să inspecteze un turn de găleți aliniate cu grijă și o grămadă de chereștea. În timp ce-și continuau drumul ascendent prin

tunel, se mai opri încă de câteva ori, ca să verifice stâlpii de lemn de pe ambele părți. Îi lovi cu palma, fluieratul său surd devenind extrem de ascuțit de fiecare dată când făcea asta.

Urcușul se termină, în cele din urmă, și tunelul se lărgi într-o cameră mai mare, în care se aflau o masă așezată pe două capre de lemn și o pereche de fotolii ponosite. Își aruncară o parte a echipamentului pe masă și apoi urcară și ultima parte a tunelului, către exterior.

Când orologiul orașului termină de bătut ora șapte, un capac de fier ruginit se ridică doar doi centimetri, într-un colț din parcare a pieței Temperance. Era o toamnă timpurie și soarele abia dacă se mai vedea deasupra orizontului când tatăl și fiul, mulțumiți că locul era pustiu, îndepărtară capacul canalului, lăsând să se vadă o groapă imensă, cu pereții căptușiți de scânduri. Își ițiră capetele doar puțin deasupra solului, verificând dacă nu mai era cineva în parcare, și apoi se cățărară afară din groapă. După ce puseră capacul la loc, Will bătători cu piciorul pământul răscolit pentru a camufla intrarea.

O pală de vânt făcu să zornăie gardul din jurul parcării, iar un ziar prinse să se rostogolească în lungul asfaltului, împrăștiindu-și paginile pe măsură ce căpăta viteză. În timp ce soarele muribund colora depozitele din jur și se reflecta pe fațada de un roșu-aprins a blocului Peabody, aflat în apropiere, cei doi Burrows care pășiseră deja dincolo de granițele parcării păreau un cuplu de căutători de aur din vechime, care își ascunseseră descoperirea și acum se întorceau în oraș.

Capitolul doi

De cealaltă parte a cartierului Highfield, Terry Watkins, „Basculanta” pentru colegii de la muncă, era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama și se spăla pe dinți în fața oglinzii din baie. Era obosit și spera să se cufunde curând într-un somn adânc, dar mintea încă îi vuia din cauza celor văzute în după-amiaza aceea.

Fuse o zi îngrozitor de lungă și de trudnică. Împreună cu echipa sa de demolare lucrase la vechea clădire albă a topitoriei de plumb, unde trebuia să facă loc unei clădiri noi de birouri, în care să-și mute sediul vreuna dintre ramurile administrației guvernamentale. Și-ar fi dorit mai mult decât orice să meargă acasă, dar îi promisese antreprenorului că va scoate câteva rânduri de cărămizi din subsol, pentru a încerca să estimeze cât de mare era fundația clădirii. Ultimul lucru pe care și l-ar fi putut permite compania lui era o depășire a termenului din contract, riscul care pândește întotdeauna demolările unor asemenea clădiri vechi. Nu știi niciodată peste ce puteai să dai.

Cu reflectorul portabil strălucind în spatele său, își năpus-tise barosul în zid, spărgând cărămizile făcute manual, care își arătară imediat interiorul de un roșu-aprins, ca niște ani-male spintecate. Lovi din nou, făcând să zboare în jurul lui fragmente mici, care aterizau pe fundația acoperită cu fu-ningine, și înjură printre dinți clădirea aceea care era pur și simplu mult prea solid construită.

După alte câteva lovituri se opri puțin, să lase să se așeze norul de praf de cărămidă. Spre surprinderea sa, descoperi că bucata de zid pe care o atacase avea doar grosimea unui sin-gur strat de cărămizi. În locul în care ar fi trebuit să se afle al doilea și al treilea strat, se putea vedea o placă de fontă veche. O lovi de câteva ori, iar ea îi răspunse de fiecare dată cu un dangăt greoi. Nu dădea semne că are de gând să cedeze prea ușor. Respirând anevoie, sfărâmă cărămizile din jurul marginilor suprafeței de metal și descoperi cu stupoare că placa avea niște balamale și chiar un fel de mâner, într-o sco-bitură.

Era o *ușă*.

Se opri gâfâind preț de o clipă, încercând să înțeleagă de ce ar fi avut cineva nevoie de acces spre ceea ce ar fi trebuit să fie o parte a fundației.

Apoi făcu cea mai mare greșeală a vieții sale.

Cu ajutorul unei șurubelnițe, demontă mânerul — un inel uzat de fier forjat, care ieși cu extrem de multă ușurință. Ușa se deschise spre interior, ajutată puțin de o lovitură a bocancului său și zăngăni lipindu-se de perete, pe cealaltă parte, stârnind un ecou care păru că dăinuiește o veșnicie. Își luă proiectorul și încercă să lumineze prin bezna încăperii

pe care tocmai o descoperise. Observă că avea cel puțin șase metri lărgime și că, de fapt, era circulară.

Intră pe ușă, pășind pe o suprafață de piatră. La al doilea pas, însă, podeaua dispăru și piciorul său nu mai întâlnește niciun punct de sprijin. *Era o groapă!* Se opri chiar pe margine, bătând disperat din mâini, până când reuși să-și recapete echilibrul și să se tragă înapoi în siguranță. Simți în spate tocul ușii și se agăță de el, respirând adânc pentru a-și potoli bătăile inimii și blestemându-se pentru repezeala sa.

— Haide, nu se poate așa, se îmbărbătă el cu voce tare, impunându-și să pornească din nou.

Se întoarce și înaintă încet, iar proiectorul său îi arată că stătea într-adevăr pe o bordură, dincolo de care se adâncea un întuneric de catran. Se aplecă, încercând să își dea seama ce era acolo, dar părea să fie un puț fără sfârșit. Pur și simplu dăduse peste-o gigantică fântână de cărămidă. Ridicându-și privirile, nu putu să zărească nici capătul de sus al puțului, pereții arcuindu-se până undeva foarte sus, pierzându-se în umbră, dincolo de puterea de iluminare a lanternei sale. Simți însă un curent puternic de aer care părea să vină de sus, înghețându-i nădușeala de pe ceafă.

Învârtind fasciculul de lumină, observă un șir de trepte, late cam de vreun metru, care coborau pe lângă zid, în spirală, și care începeau chiar de sub platforma de piatră pe care stătea. Bătu cu piciorul în prima treaptă pentru a o încerca și, asigurat de soliditatea ei, începu să coboare, cu grijă să nu alunece pe stratul fin de praf, paie și crenguțe care acoperea scara. Dând roată puțului, coborî din ce în ce mai jos, până

când ușa de fontă prin care intrase deveni doar un punct vag luminos undeva deasupra sa.

Într-un final, scara se termină și se pomeni călcând pe o podea din dale de piatră. Lumină în jur cu lanterna și văzu o sumedenie de țevi de metal, de un gri-mohorât, care căptușeau peretele ca o orgă beată. Urmări una dintre țevi care șerpuia în sus și văzu că ea se deschidea într-un fel de horn, de parc-ar fi făcut parte dintr-un sistem de ventilație. Dar ceea ce-i atrase în mod special atenția fu o ușă care avea încastrat în partea de sus un mic vizor din sticlă. Prin el vedea strălucind foarte clar o lumină și singurul lucru la care se putu gândi era că nimerise cumva la porțile Iadului, mai ales că auzea și un vuiet înfundat, ca de mașini grele, și simțea un curent constant, descendent, de aer.

Se apropie încetișor de vizor, care era un cerc de sticlă groasă, pătată și zgâriată de vreme, și privi. Nu-și putu crede ochilor. Prin sticla aceea groasă se uita la o scenă care semăna cu peliculele acelea vechi și zgâriate, ale filmelor alb-negru de odinioară. Părea să fie o stradă și un șir de clădiri. Scâldați în lumina unor sfere strălucitoare de foc care se mișcau domol, o mulțime de oameni se învârteau de colo-colo. Oameni care arătau fioros, fantome palide, îmbrăcate în haine din alte vremuri.

El nu era evlavios din fire, mergea la biserică doar la nunți și înmormântări, dar se întrebă pentru o clipă dacă nu dăduse întâmplător peste un fel de anexă a Iadului sau, în cel mai bun caz, peste un parc de distracții care avea ca temă purgatoriul. Se trase înapoi de lângă vizor, făcându-și cruce și murmurând rugăciuni pe care le rostea inexact, apoi

sprintă în sus pe scări, orbit de panică. Odată ajuns sus, baricadă ușa de parcă ar fi dorit ca niciunul dintre demoni să nu poată evada.

Alergă prin șantierul pustiu și încuie porțile cu lacăt în urma lui. În timp ce conducea spre casă, se întrebă ce avea să-i spună antreprenorului a doua zi dimineață. Deși văzuse scena cu propriii ochi, nu se putea abține să n-o deruleze în minte, încă o dată și-ncă o dată, iar în momentul în care ajunsese acasă, pur și simplu nu mai știa ce să creadă.

Nu rezistă să nu povestească totul familiei; simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva despre ceea ce văzuse. Soția lui, Aggy, și cei doi fii adolescenți îl bănuiră că băuse, așa încât îi rețezară cinic confesiunea în timpul cinei. Între reprize de hohote nemiloase de râs, își ridicau la gură sticle imagine din care se prefăceau că beau, până când el amuți. Însă nu reuși să se abțină să nu revină asupra subiectului și, în cele din urmă, Aggy îi ceru răspicat să-și pună lacăt la gură și să înceteze cu trăncănitul despre monștri infernali cu părul alb și despre sfere de foc strălucitor, fiindcă ea avea de urmărit un serial la televizor.

Așa că acum stătea în baie, periindu-și dinții de zor și întrebându-se dacă Iadul există cu adevărat. Auzi începutul unui strigăt, strigătul soției sale, cel slobozit de regulă când dădea peste șoarecii sau păianjenii care intraseră în baie. Sunetul se curmă însă mai înainte ca ea să-l poată transforma, ca de obicei, într-un țipăt plin.

Toate alarmele sale interioare începură să sune, iar nervii începură să-i tresalte ca scurtcircuitați. Se răsuci, dar până să-și dea seama ce se întâmplă, lumina se stinse și lumea i se

întoarse cu susul în jos, căci îi zburară picioarele de sub el și fu suspendat imediat de glezne. Brațele și picioarele, întinse în lateral, îi erau ținute de o forță atât de covârșitoare, încât nu putu face nici cel mai mic gest de a i se opune. Pe urmă, în jurul său începu să se înfășoare un material gros, care îi cuprinse tot corpul, până când deveni un fel de covor uman rulat, care fu adus în poziție orizontală și cărat de acolo, întocmai ca un covor.

Nu putea să scoată un sunet, fiindcă avea căluș în gură și doar cu eforturi supraomenești reușea să respire. La un moment dat, crezu că aude vocea unuia dintre fiii săi, dar atât de scurt și de înfundat, încât era greu să fie sigur. Nu fusese niciodată atât de speriat pentru sine ori pentru familia lui. Și nici atât de neajutorat.

Capitolul trei

Muzeul din Highfield era un fel de cimitir al eroilor, un cavou pentru tot soiul de obiecte care nu mai foloseau nimănui și care fuseseră deturnate din drumul lor legitim spre groapa de gunoi a orașului. Clădirea era a fostei Primării și fusese convertită în muzeu prin etalarea haotică a numeroase vitrine de sticlă, la fel de vechi ca și obiectele pe care le adăposteau.

Dr. Burrows stătea într-un scaun de dentist ponosit și de când lumea și-și mânca sendviciurile, folosind drept masă, ca de obicei, o vitrină în care era expusă o colecție de periuțe de dinți de pe la începutul secolului douăzeci. Își deschise exemplarul său din *The Times* și mușcă dintr-un sendvici moale cu salam și maioneză, părând imun la priveliștea sordidă a obiectelor de igienă dentară de dedesubt, absolut mizerabile, care fuseseră donate muzeului de către localnici ca alternativă la aruncatul la gunoi.

În dulapurile de sticlă de lângă pereții holului principal, unde stătea acum dr. Burrows, existau o mulțime de aranjamente similare de obiecte salvate de la drumul către ghenă.

Colțul „bucătăria bunicii” adăpostea o colecție masivă de teluri fistichii pentru bătut ouăle, ustensile de scobit merele și recipiente de păstrat frunzele de ceai. O pereche de storcătoare manuale ruginite, din epoca victoriană, stătea mândră pe capacul unei de mult decedate mașini de spălat *Old Faithful Electric*, model 1950, care acum împrăstia în jur fulgi de rugină cu aceeași poftă cu care îi înghițise pe vremuri pe cei de săpun.

„Peretele ceasurilor” era fascinant prin mediocritatea sa. E adevărat că exista un exponat care atrăgea atenția — un ceas victorian tablou, care avea o scenă pictată pe sticlă ce înfățișa un fermier cu un cal care trăgea un plug —, dar din păcate sticla se spărsese și acum lipsea un ciob extrem de important, cel unde ar fi trebuit să se afle capul calului. În jurul lui erau aranjate cu grijă ceasuri din anii 1940 și 1950, mecanice și electrice, închise în cutii de plastic de culori pastelate, mohorâte, și dintre care nu funcționa niciunul, fiindcă deocamdată dr. Burrows nu avusese timp să le repare.

Highfield, una dintre suburbiile londoneze mai mici, se mândrea cu un istoric bogat, început de pe vremea romanilor care avuseseră aici o micuță așezare. Devenirea ceva mai recentă îi fusese influențată de Revoluția Industrială, care avusese un impact major asupra ei. Cu toate acestea, doar o mică parte din acest trecut bogat își găsisese loc în micuțul muzeu, în care se putea vedea ce ajunsese în prezent întreaga suburbie — un deșert de garsoniere de doi pe doi, și de magazinașe imposibil de categorisit, care nu-și puteau permite o locație mai centrală.

Dr. Burrows, curatorul muzeului, era de asemenea și singurul său îngrijitor, cu excepția sâmbetelor, când niște pensionari bătrâni, decrepiți, veneau să mai curețe bastionul. Avea alături, întotdeauna, o servietă din piele maro, care conținea câteva periodice, manuale citite pe jumătate și romane istorice. Lectura era ocupația principală a doctorului Burrows, întreruptă uneori de câte un pui de somn și, din când în când, de pufăitul clandestin al unei pipe în „depozit”, o încăpere mare, plină ochi cu cutii de vederi și portrete de familie abandonate, care nu se expuneau niciodată, din lipsă de spațiu.

Îngropat între exponatele prăfuite și vitrinele din lemn de mahon, obișnuia să-și ridice picioarele și să citească vorace întreaga zi, ascultând un post de radio în fundal, la un aparat care fusese donat muzeului de un localnic binevoitor. În afară de obișnuitele grupuri de elevi care căutau cu disperare un loc de vizitat când ploua afară, foarte puțini vizitatori treceau pragul muzeului și, după ce-l vizitau o dată, era foarte puțin probabil să se mai întoarcă.

Dr. Burrows, ca atâția alții, îndeplinea o slujbă care inițial ar fi trebuit să fie doar o etapă în cariera sa. Pentru că avea o pregătire academică impresionantă: o licență în istorie care fusese urmată de încă una, în arheologie, și apoi, ca să fie complet, acestea fuseseră încununate de un doctorat. Însă cu un copil mic acasă și cu oferte sărace de posturi prin universitățile londoneze, se întâmplase să dea peste slujba de la muzeu într-un anunț din *Highfield Bugle* și-și trimisese CV-ul, cu gândul că avea neapărată nevoie de un venit, și asta cât mai repede. I se oferise postul de curator și-l

acceptase, cu convingerea că în viitorul imediat urma să caute un post care să îl reprezinte mai bine. Dar, ca în multe alte cazuri, siguranța unui salariu regulat făcuse ca doisprezece ani să treacă pe negândite și să stingă orice dorință de a căuta o slujbă mai bună.

Așa se face că, deși avea un doctorat în Antichitatea greacă, purta acum un sacou de tweed închis la culoare, întărit cu petice academice la coate, și privea cum se așterne praful peste exponatele uzate și banale, realizând cu durere că același praf se așternea, într-un fel, și peste el însuși.

Terminându-și sendviciul, dr. Burrows mototoli hârtia de împachetat într-o minge pe care o aruncă jucăuș către un coș de hârtii de plastic portocaliu, din 1960, care era expus în secțiunea „bucătărie”. Rată, iar cocoloșul se ciocni de margine și ateriză pe parchet. Scoase un mic suspin de dezamăgire și începu să scotocească prin servietă, până când reuși să extragă un baton de ciocolată. Era o delicatesă pe care de obicei încerca să și-o refuze până la mijlocul după-amiezii, pentru a-și mai colora ziua. Dar astăzi se simțea foarte deprimat, așa încât cedă cu bucurie tentației. Anticipând poficios dulceața gustului, rupse ambalajul dintr-o mișcare și mușcă sănătos din ciocolată.

Exact în momentul acela se auzi clopoțelul de la intrare și bătrânul Oscar Embers șontăcăi în muzeu, folosindu-și cele două bastoane. Fost actor, în vârstă de optzeci de ani, făcuse o pasiune pentru muzeu și chiar se înscrisese la ocazionalele ture de pază de sâmbătă după-amiaza, după ce donase așezământului câteva portrete proprii, cu autograf, de pe vremea când fusese „în lumina reflectoarelor”.

Văzându-l pe bătrân că se îndreaptă spre el, dr. Burrows încercă să înghită ciocolata din gură, dar descoperi că exagerase cu mușcătura. Dând din fălci cu disperare, realizează că pensionarul, care avea mintea încă extrem de vioaie, se apropia mult prea repede. Se gândi preț de o clipă să fugă în biroul său ca să-și termine îmbucătura, dar își dădu seama că era prea târziu. Rămase pe loc, cu obraji umflați ca un hamster, și încercă să zâmbească.

— Bună să-ți fie ziua, Roger, zise Oscar voios, în timp ce scormonea în buzunarul hainei. Ei, unde-o fi chestia aia?

Dr. Burrows izbuti să scoată un „hmm” cu buzele strânse și dădu din cap cu entuziasm. În timp ce Oscar se lupta avan cu buzunarul hainei sale, dr. Burrows reuși să mestece zdravăn de vreo două ori, dar apoi bătrânul îl privi în față, continuând să se contorsioneze de parcă și haina i-ar fi opus rezistență. Oscar se opri o clipă din scociorâtul buzunarului și aruncă în jur o privire mioapă către vitrinele cu exponate.

— Parcă nu văd dantela pe care ți-am adus-o săptămâna trecută. N-ai de gând să o expui? Știu că era un pic ferfenițită pe ici, pe colo, dar era totuși un lucru de calitate.

Cum dr. Burrows nu îi răspunse, continuă:

— Deci nu ai expus-o încă?

Dr. Burrows încercă să-i indice depozitul printr-un gest scurt din cap. Neobișnuit cu o tăcere atât de lungă din partea curatorului, Oscar îl privi bănuitor, dar imediat privirea i se însufleți, fiindcă găsi ceea ce căuta. Scoase încet obiectul din buzunar și, ținându-l în căușul palmelor, îl întinse spre dr. Burrows.

— Mi l-a dat bătrâna doamnă Tantrumi, o știi, italianca aceea care locuiește chiar la capătul lui Highstreet. Chestia asta a fost găsită în pivnița ei de băieții de la gaze, când au făcut niște reparații. Era înfiptă în pământ. Unul dintre muncitori a dat întâmplător cu piciorul peste ea. Cred că ar trebui să o includem în colecție.

Dr. Burrows, cu obraji umflați, se aștepta să vadă încă vreun aparat nu foarte vechi de fiert ouă sau vreo cutie de penițe tocite. De aceea fu prins pe picior greșit atunci când, cu un gest ca de magician, Oscar îi arată un glob micuț, doar cu puțin mai mare decât o minge de golf, care lumina slab, închis într-un suport de metal de culoarea aurului vechi.

— Este un foarte bun exemplu de... un soi de... obiect de iluminat... Oscar o scurtă: De fapt, nu prea știu ce să zic că este.

Dr. Burrows luă obiectul și fu atât de absorbit, încât uită că Oscar îl urmărește cu atenție și începu să-și mestece îmbucătura de ciocolată.

— Te chinuie dinții, nu-i așa, băiete? îl întrebă Oscar. Și eu mi-i scrâșneam așa când s-au stricat. E îngrozitor, știu exact cum te simți. Tot ce pot să-ți zic e că mă bucur că am avut curajul să-i scot pe toți odată. Știi, nu e chiar așa de incomod, mai ales după ce te obișnuiești cu o chestie din asta, zise el și dădu să-și scoată proteza.

— A, nu, dinții mei sunt în regulă, reuși să îngaime dr. Burrows, încercând să alunge perspectiva de a-i vedea proteza bătrânului. Cu un efort, înghiți și restul de ciocolată din gură. Mi-e gâtul uscat astăzi, îi explică el, frecându-se pe gât. Am nevoie de niște apă.

— A, trebuie să fii foarte atent la asta, știi? Ar putea fi un semn că ai o prostie d-aia de diabet. Când eram tânăr, Roger, zise Oscar ai cărui ochi sticliră amintindu-și, unii doctori obișnuiau să-ți facă un test de diabet gustându-ți... — aici își coborî vocea până la șoaptă și privi în pământ — apa, dacă mă-nțelegi, ca să vadă dacă nu e prea mult zahăr în ea.

— Da, da, știu, îi răspunse distrat dr. Burrows, mult prea intrigat de globul luminos ca să poată da atenție ciudățeniilor medicale povestite de Oscar. Foarte ciudat! M-aș aventura să spun, la prima vedere, că obiectul ăsta datează din secolul al XIX-lea, dacă e să ne luăm după lucrătura metalului... și sticla mi se pare una timpurie, evident modelată de mână... dar habar n-am ce e-năuntru. Poate că-i doar o substanță luminescentă, fosfor sau mai știu eu ce — ați ținut-o mult la soare în dimineața asta, domnule Embers?

— Nu. Am ținut-o la adăpost în buzunarul hainei încă de ieri, de când mi-a dat-o doamna Tantrumi. Imediat după micul dejun, ne-am întâlnit. Îmi făceam plimbarea matinală obișnuită — mă ajută să-mi pun bătrânele mațe la lucru...

— Mă întreb dacă n-o fi radioactivă, îl întrerupse brusc dr. Burrows. Am citit că unele colecții de minerale și roci din epoca victoriană, din alte muzee, au fost testate pentru radioactivitate. S-au găsit câteva specimene destul de nocive, într-un cuptor din Scoția — niște cristale de uraniu puternic radioactive pe care au trebuit să le închidă într-un container de plumb. Erau prea periculoase pentru a mai fi expuse.

— O, sper că ăsta nu-i periculos, zise Oscar dându-se repede un pas îndărăt. Am mers cu el lipit de coapsă. Ia imaginează-ți că mi-ar fi topit...

— Nu, nu cred să fie o radiație chiar atât de puternică, probabil că nu ți-a făcut niciun rău în numai douăzeci și patru de ore, zise dr. Burrows, privind cu atenție în interiorul sferei. Ce ciudat! Se poate vedea un lichid mișcându-se înăuntru... parcă se învolutează... ca o furtună... Tăcu, apoi clătină din cap a neîncredere. Nu, probabil de la căldura mâinii mele face așa... știi... poate că e termoreactivă.

— Ei bine, sunt încântat că o consideri interesantă. Am să-i spun doamnei Tantrumi că vrei s-o păstrezi, zise Oscar, făcând încă un pas înapoi.

— Categorie, răspunse dr. Burrows. Ar fi mai bine să fac niște cercetări înainte să o expun, ca să mă asigur că nu e periculoasă. Între timp, însă, am să-i scriu doamnei Tantrumi câteva rânduri de mulțumire din partea muzeului. Căută în buzunarul hainei după un creion, dar nu dădu de niciunul. Stai un pic, domnule Embers, până găsesc ceva de scris.

Trecu din holul principal în coridor, reușind să se împiedice de un bulumac vechi de lemn, dezgropat cu un an înainte de câțiva localnici din cale-afară de zeloși, care puteau băga mâna-n foc că e o canoe preistorică. Dr. Burrows deschise ușa pe a cărei sticlă mată era scris „Curator”. Biroul era întunecat, fiindcă singura sa fereastră era blocată de niște cutii stivuite până-n tavan în dreptul ei. În timp ce bâjbâia după veioza de pe birou, își desfăcu întâmplător mâna din jurul micii sfere. Ceea ce văzu îl ului.

Lumina pe care o arunca globul de sticlă părea să se fi transformat din licărul slab pe care îl văzuse în sala principală într-o fluorescență verzuie cu mult mai intensă. Privind-o, ar fi putut jura că devenea din ce în ce mai puternică și că lichidul dinăuntru al sferei se mișca mai repede.

— Remarcabil! Oare ce substanță devine mai luminoasă cu cât e mai întuneric în jur? se întrebă el cu voce tare. Nu, cu siguranță mă înșel. Nu se poate! Probabil că luminozitatea e aceeași, dar e mai evidentă aici, la întuneric.

Însă lumina chiar devenise mai puternică; n-a mai avut nevoie de veioză pentru a-și găsi creionul, fiindcă globul răspândea o lumină verde sublimă, aproape la fel de vie ca lumina zilei. Când își părăsi biroul și se întoarse către registrul de donații din sala principală, ținu globul întins în față. Fără îndoială, în momentul în care păși iarăși la lumină, globul păli din nou.

Oscar dădu să spună ceva, dar dr. Burrows trecu grăbit pe lângă el, ieși pe ușa muzeului și ajunse afară, în stradă. Îl auzi pe Oscar strigând: „Auzi? Auzi?” pe când ușa muzeului se închidea în urma lui, dar dr. Burrows era atât de concentrat la obiectul din mână, încât nu-i dădu nicio atenție. Expunându-l la lumina zilei, văzu că luminozitatea globului dispăruse cu desăvârșire și că lichidul dinăuntru se întunecase, devenind de un cenușiu mohorât. Stând o vreme cu el afară, fluidul dinăuntru se întunecă, până când, la un moment dat, ajunse să arate negru ca țițeiul.

Ținând încă globul ridicat în fața lui, se întoarse în muzeu, privind cum lichidul începea să se limpezească și să se agite în furtuna sa miniaturală, răspândind din nou

lumina aceea nepământească. Oscar îl aștepta cu îngrijorarea întipărită pe chip.

— Fascinant... fascinant, zise dr. Burrows.

— Auzi, am crezut că ți s-a făcut rău de la vapori, bătrâne. M-am gândit că poate aveai nevoie de aer proaspăt și de-aia te-ai năpustit așa afară. Nu cumva te simți slăbit?

— Nu. Mi-e bine, pe cuvânt, domnule Embers. Am vrut doar să testez ceva. Dați-mi acum adresa doamnei Tantrumi, dacă sunteți atât de bun.

— Mă bucur că îți place, zise Oscar. Dar, dacă tot veni vorba, am să-ți dau și numărul de telefon al dentistului meu, ca să se uite un pic la dinții ăia ai tăi, cât de curând.

Capitolul patru

Will stătea sprijinit de ghidonul bicicletei, la marginea unui maidan înconjurat de copaci și tufișuri dese. Mai privi o dată la ceas și hotărî să-i acorde lui Chester încă cinci minute ca să-și facă apariția, dar nu mai mult. Irosea timp prețios.

Maidanul era unul din terenurile acelea uitate pe care le poți găsi la periferia oricărui oraș. Acesta nu fusese încă înghițit de case probabil din cauza apropierii sale de groapa de gunoi a orașului și a munților de deșeuri ai căror versanți se ridicau și coborau uniform pe toată întinderea sa. Cunoscut localnicilor sub numele de „Patruzeci de Puțuri”, datorită numeroaselor cratere care-i punctau suprafața, unele atingând și trei metri în adâncime, maidanul era arena unor bătălii frecvente între două găști rivale de adolescenți, Clanul și Clica, ai căror membri locuiau în imobilele mai sărace din Highfield.

Maidanul era totodată și locul favorit pentru copiii amatori de întreceri cu bicicletele și, din ce în ce mai des, cu scutere furate, ultimele fiind apoi distruse și incendiate,

scheletele lor carbonizate îngrămădindu-se la marginile maidanului, unde buruienile li se strecurau printre spițele roșilor și le înfășurau motoarele ruginite. Nu la fel de des, maidanul era și scena unor distracții adolescente sinistre, precum vânătoarea de păsări și de broaște; de cele mai multe ori, vietățile erau torturate încet până mureau, iar jalnicele lor leșuri erau apoi înfipite în vârf de băț cu o sadică veselie tinerească.

Când Chester dădu colțul către Puțuri, prinse cu coada ochiului o sclipire metalică. Soarele se reflecta în lama lustruită a hârlețului pe care Will îl purta de-a curmezișul spatelui, ca pe o sabie de samurai.

Zâmbi și grăbi pasul, strângând la piept lopata sa obișnuită de grădină și făcând entuziast din mână siluetei singurate din depărtare, de neconfundat din cauza chipului surprinzător de alb, a șepcii de baseball și a ochelarilor de soare. Într-adevăr, întreaga înfățișare a lui Will era destul de ciudată; era îmbrăcat cu obișnuitul său „echipament de săpături”, care consta într-un pardesiu cu câteva măști mai mare decât ar fi trebuit, cu petice din piele la coate, și doi colaci de funie mânjiți cu noroi uscat, care le conferea o patină de lucru vechi, de o culoare indecisă. Singurele lucruri pe care Will le ținea cu adevărat curate erau mult iubitul său hârleț și spițurile metalice ale cizmelor de lucru.

— Ce-ai pățit? întrebă Will, când Chester ajunse într-un final lângă el.

Will nu putea să-și imagineze ce anume l-ar fi putut reține pe prietenul său și mai ales cum ar fi putut fi ceva mai important decât expediția lor.

Întâlnirea cu Chester era un moment crucial pentru Will care, pentru prima dată în viața lui, îi permitea unui coleg de la școală — sau altcuiva, mai precis — să vadă unul dintre proiectele sale. Nu era foarte sigur că face un lucru bun, fiindcă nu-l cunoștea încă prea bine pe Chester.

— Scuze, am avut până, oftă Chester o scuză. A trebuit să-mi duc bicicleta acasă și apoi să alerg până aici — cam greu, pe căldura asta.

Will se încruntă și privi nemulțumit către soare. Nu se împăca deloc cu el: fiindcă pielea sa n-avea pigment, chiar și atunci când abia mai strălucea la asfințit, soarele putea să-i provoace arsuri severe. Albinismul îl obliga să poarte mereu șapca de baseball, de sub care îi porneau șuvițe de păr de un alb aproape imaculat, dar era și cauza albastrului-deschis al ochilor săi, care aruncau acum priviri nerăbdătoare spre mijlocul maidanului.

— Bine, lasă. Hai să trecem la treabă! Deja am pierdut prea mult timp, zise Will sec.

Porni să-și împingă bicicleta, fără să se uite la Chester, care o luă la fugă după el.

— Vino, pe-aici, îl îmboldi el, văzând că băiatul celălalt nu reușește să țină pasul.

— Ei, dar credeam că am ajuns deja! strigă Chester în urma lui, încă străduindu-se să-și recapete suflul.

Chester Rawls, aproape la fel de lat pe cât era de înalt și puternic ca un taur, poreclit la școală Cuboidul sau Dulapul Chester — era de aceeași vârstă cu Will, dar ori mâncase mai bine când fusese mic, ori își moștenise de undeva fizicul de halterofil. Una dintre cele mai cuminți caricaturi din baia

școlii proclama că taică-său fusese un șifonier, iar maică-sa un birou ministerial.

Deși prietenia din ce în ce mai strânsă dintre Will și Chester părea ciudată, ceea ce îi unise era totodată ceea ce îi izola de ceilalți la școală: pielea. A lui Chester era înflorită de eczeme, care îi dădeau groaznice mâncărimi și se descuamau, lăsând în urmă petice de carne vie. Eczemele astea se datorau, îi spusese doctorii neputincioși, ori vreunei alergii neidentificate, ori tensiunii nervoase. Oricare ar fi fost însă cauza, el trebuise să îndure ironiile și poreclele colegilor, cele mai rele dintre ele fiind „creatură solzoasă oribilă” sau „piele de șarpe”, până când nu mai rezistase și răspunsese în felul său, folosindu-și adică avantajul fizic pentru a-i stâlci pe batjocoritori, învățându-i minte definitiv.

Cam în același fel, paloarea lăptoasă îl izola și pe Will de restul colegilor și o bucată de vreme trebuise să le îndure poreclele de „Cretosul” și „Brumărel, om de zăpadă”. Mai vulcanic decât Chester, el își ieșise din fire mai devreme, într-o seară de iarnă, când adversarii săi îi aținuseră calea pe când se întorcea de la o săpătură. Din păcate pentru ei, Will își folosisese cu multă eficiență hârlețul și rezultase o bătălie sângeroasă, în care partea adversă ieșise șifonată rău, cu câțiva dinți lipsă și un nas rupt.

Așa cum era de așteptat, atât Will cât și Chester fuseseră lăsați în pace după aceste întâmplări, deși erau tratați cu genul acela de respect de care au parte câinii turbați. Oricum, niciunul din ei nu avea încredere în colegii de clasă, amândoi fiind convinși că, dacă-și lasă garda jos, persecuțiile vor începe din nou. Așa se face că, în afara ocaziilor în care

Chester era inclus în diferite echipe sportive datorită fizicului său imbatabil, amândoi rămâneau retrași: singuratici la marginea terenului de joacă. Simțindu-se în siguranță în izolarea aceea, nu vorbeau cu nimeni și nimeni nu vorbea cu ei.

Trecuseră câțiva ani și până să-și vorbească unul altuia, deși exista de multă vreme o admirație secretă și reciprocă pentru felul în care se opuseseră golurilor din școală. Fără să-și dea cu adevărat seama, se apropiaseră și începuseră să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună, cât erau la școală. Will fusese singur și fără prieteni atâta vreme, încât n-ar fi putut să nu admită că se simțea bine acum când avea un tovarăș, dar știa că, dacă prietenia aceasta avea să dureze, va trebui ca, mai devreme sau mai târziu, să-i povestească lui Chester despre marea lui pasiune, excavațiile. Iar acum venise vremea.

Will pedală printre movilițele cu iarbă, cratere și munți de gunoaie, oprindu-se abia la marginea cea mai îndepărtată a maidanului. Coborî din șa și își ascunse bicicleta într-o groapă din spatele unei caroserii de mașină abandonată, de nerecunoscut din cauza ruginii și a loviturilor pe care le încasase.

— Aici este, anunță Will, când ajunse și Chester.

— Aici o să săpăm? găfâi acesta din urmă, privind în jur, la pământul de sub picioarele lor.

— Nu, dă-te un pic înapoi, zise Will.

Chester se îndepărtă vreo doi pași, privindu-l pe Will cu uimire.

— O să începem o groapă nouă?

Will nu-i răspunse, ci îngenunche și începu să bâjbâie după ceva, printre smocurile de iarbă. Găsi ceea ce căuta — o bucată de frânghie plină de noduri —, se ridică, apucă bine de capătul liber și trase cu putere. Spre marea surpriză a lui Chester, din pământ răsări un capac făcut din tablă groasă de vapoare, de pe care curseră bulgării de pământ, și care descoperi o intrare întunecată.

— Dar de ce trebuie să o ascunzi? îl întrebă pe Will.

— Păi, nu pot să îi las pe toți nemernicii ăia să-și bage nasul în excavația mea? făcu Will, pe un ton posesiv.

— Dar n-o să intrăm aici, nu-i așa? zise Chester apropiindu-se puțin, pentru a privi în hău.

Însă Will deja începuse să coboare în groapa care, după ce se adâncea vertical un metru sau doi, continua să înainteze în pământ pe o pantă mai lină.

— Am una de asta și pentru tine, zise Will din interiorul gropii, fluturând o cască galbenă și aprinzând lămpașul de miner fixat pe ea.

Lumina căzu pe fața lui Chester, care încă șovăia la suprafață.

— Deci vii sau nu? îl repezi Will. Ai cuvântul meu că vei fi în absolută siguranță.

— Ești sigur?

— Foarte sigur, zise Will, bătând încrezător cu palma într-un stâlp de lângă el și zâmbind larg, pentru a-i da curaj prietenului său.

Zâmbetul nu i se șterse nici în clipa în care, în întunericul din spatele său și dincolo de raza vizuală a lui Chester, un mic torent de pământ îi curse în spinare.

— E la fel de sigur ca o casă. Pe bune.

— Atunci...

Ajuns înăuntru, uimirea îl lăsa pe Chester fără cuvinte. Un tunel lat de vreo doi metri și aproape la fel de înalt se adâncea lin în întuneric, având pereții consolidați cu stâlpi de lemn, așezați aproape unul de altul. Chester își zise că arăta exact ca minele din vechile filme cu cowboy, pe care le vedea la televizor în după-amiezile de duminică.

— Ce mișto! Dar n-ai făcut asta de unul singur, Will, că n-ai fi putut!

Prietenul său rânji încrezut.

— Ba uite c-am putut! Muncesc aici de anul trecut. Dar n-ai văzut nici jumătate, deocamdată. Dă-te un pas mai încoace!

Will trase de capac, astupând gura tunelului. Chester privi cu sentimente amestecate dispariția ultimei frânturi de cer albastru.

Porniră în lungul tunelului, trecând pe lângă mormane de scânduri și de grinzi așezate de-a valma pe lângă pereți.

— Uau! exclamă Chester încetișor.

Pe neașteptate, pasajul se lărgea până la dimensiunile unei camere destul de mari, din care porneau două tunele. În mijlocul încăperii se găseau o grămadă de găleți, o masă și două fotolii vechi. Cofrajul de scânduri care susținea acoperișul era proptit de câteva rânduri de stâlpi Stillson, care erau de fapt niște coloane ajustabile din oțel, pătate de rugină.

— În sfârșit acasă, zise Will.

— Oh, e... bestial, băigui Chester, căruia încă nu-i venea să creadă. Dar oare e în regulă că ne învârtim pe-aici? se încruntă el brusc.

— Bineînțeles! Tata mi-a arătat cum să întăresc pereții și tavanul — știi, nu e prima dată când fac asta...

Will ezită, oprindu-se chiar în punctul în care era să pomenească despre stația de metrou pe care o descoperise împreună cu tatăl său. Chester îl privi bănuitor când tuși, încercând să mascheze pauza bruscă din povestire. Will îi promisese tatălui său că va păstra secretul și nu putea să-și încalce cuvântul, nici măcar pentru Chester. Trase aer adânc în piept și continuă:

— Iar aici totul e foarte sigur. Nu e bine să faci galerii pe sub clădiri — unde-ți trebuie stâlpi mult mai puternici și planuri metodice. De asemenea, nu e bine să te încurci nici cu locurile de sub ape sau pe unde-s izvoare subterane, căci îți pot surpa întreaga lucrare.

— Și nu e nicio apă pe aici, nu-i așa? întrebă repede Chester.

— Doar asta, zise Will și scoase dintr-o cutie de carton de pe masă o sticlă cu apă, pe care i-o întinse prietenului său. Hai să ne răcorim un pic!

Se așezară amândoi pe fotoliile vechi, bând încetișor din sticle, în timp ce noul vizitator studia tavanul și-și sucea gâtul pentru a se uita la cele două tunele.

— E așa de liniște, nu? oftă Will.

— Da, răspunse Chester. E foarte... liniște.

— E mai mult decât atât, e atât de cald și de tihnit aici. Și mirosul, ai observat...? E reconfortant. Tata spune că asta se întâmplă fiindcă odinioară așa trăiam noi — în peșteri și în chestii de genul ăsta — și, desigur, fiindcă într-un final

vom ajunge cu toții înapoi sub pământ. De aceea ne simțim bine în subteran, ca acasă.

— Dacă zici tu, îl aprobă Chester cu jumătate de gură.

— Știi, o vreme am crezut că dacă-ți cumperi o casă ești și proprietarul a tot ceea ce se află sub ea.

— Cum adică?

— Ei bine, casa e construită pe o bucată de pământ, da? zise Will, bătând cu cizma în podeaua cavernei pentru a-și sublinia spusele. Și tot ceea ce e dedesubtul acelei parcele, până în centrul Pământului, este tot al tău. Desigur, pe măsură ce te apropii de centrul planetei, „lotul” tău, dacă-i putem spune așa, devine din ce în ce mai îngust, până când ajungi în centrul centrului, unde e doar un punct.

Chester dădu rar din cap, neștiind ce să spună.

— Așa că eu mi-am imaginat dintotdeauna cum ar fi să sapi în jos, în lungul feliei tale de planetă, și să folosești toate miile acelea de kilometri care zac neutilizate în loc să locuiești într-o clădire ridicată la suprafața Pământului, încheie Will visător.

— Am priceput! zise Chester, prinzând ideea. Deci, dacă ar fi să sapi în jos, ai putea avea un fel de zgârie-nori, dar răsturnat. Ca un fir de păr care crește în carne, sau ceva de genul ăsta, zise el, scărpînându-și involuntar eczema de pe braț.

— Da, exact așa. Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, dar ai explicat corect. Însă tata spune că, de fapt, nu ești proprietarul pământului de sub tine — guvernul are dreptul să construiască acolo conducte, canale și orice-i mai trece prin cap.

— Oh, făcu Chester, întrebându-se de ce mai discutaseră chestia asta, dacă oricum nu era posibilă.

Will sări în picioare.

— Gata! Ia de-aici un târnăcop, patru găleți și o roabă și urmează-mă, zise el, arătând către unul dintre tunelele întunecate. Avem o problemă cu niște roci.

În timpul acesta, afară, la suprafață, dr. Burrows pășea cu hotărâre pe drumul spre casă. Îi plăcea întotdeauna că avea răgazul să mediteze până parcurgea pe jos cei doi kilometri, plus că îl ajuta să economisească și banii de autobuz.

Se opri brusc în fața chioșcului de ziare, rămânând cu un picior în aer, se clătină ușor, se răsuci nouăzeci de grade și intra.

— Doctore Burrows, începusem să cred că nu o să vă mai văd vreodată, zise omul din spatele tejghelei, ridicându-și privirea din ziarul desfăcut în fața sa. Credeam că poate ați plecat într-o croazieră în jurul lumii sau ceva de genul ăsta.

— A, nu, din păcate, îi răspunse dr. Burrows, încercând să-și ia ochii de la batoanele de ciocolată Snickers, Mars și Walnut Whips, expuse ademenitor sub ochii lui.

— V-am păstrat numerele din abonamente, zise vânzătorul, aplecându-se sub tejghea de unde scoase un vraf de reviste. Iată-le: *Excavațiile astăzi*, *Jurnalul arheologic* și *Curatorul*. Sunt toate, sper.

— Gigea! zise dr. Burrows, căutându-și portofelul. Bine că nu le-ați dat altcuiva.

Vânzătorul își ridică sprâncenele.

— Credeți-mă, nu e o cerere prea mare pentru titlurile astea pe aici, pe la noi, zise el, luând bancnota de douăzeci de lire de la dr. Burrows. Se pare că lucrați la ceva, continuă vânzătorul, privind fix la unghiile negre ale clientului său. Ați fost prin vreo mină de cărbuni?

— Nu, răspunse dr. Burrows, privind și el mizeria care i se adunase sub unghii. Am reparat ceva prin pivniță. Bine că nu mi le rod, nu-i așa?

Dr. Burrows părăsi chioșcul cu noile sale materiale de studiu, încercând să le îndese în compartimentul lateral al servietei. Luptându-se încă să nu îndoiaie revistele, ieși orbește pe trotuar, intrând direct într-o persoană care mergea foarte repede. Clătinându-se de pe urma ciocnirii cu omul acela scund, dar foarte voinic, dr. Burrows scăpă din mâini servieta și revistele. Celălalt, pe care-l simțise puternic ca o locomotivă, nu păru să fie afectat de incident și își continuă drumul. Mormăind tulburat, dr. Burrows încercă să îi strige o scuză, dar omul continuă să meargă cu hotărâre, potrivindu-și ochelarii de soare și întorcându-și capul doar ca să-i arunce un rânjet neprietenos.

Dr. Burrows era uimit. Dăduse peste un *om-cu-pălărie*. În ultima vreme, începuse să observe printre oamenii obișnuiți din Highfield un tip de persoană care părea... cumva *diferit*, deși fără să iasă prea mult în evidență. Fiindcă doctorul era un observator atent al oamenilor și fiindcă analizase cu minuție situația, așa cum făcea întotdeauna, ajunsese la concluzia că oamenii aceia erau probabil înrudiți cumva. Ceea ce îl surprinsese însă cel mai mult fusese că, atunci când deschisese discuția despre ei, nimeni altcineva din Highfield nu

părase să-i fi remarcat pe bărbații aceia cu fața teșită, care purtau pălării joase, haine negre și ochelari de soare negri, cu lentile foarte groase.

Când dr. Burrows dăduse peste străin, aceluia îi săriseră ochelarii negri de pe nas, așa că avusese ocazia să observe un „specimen” de aproape pentru prima dată. În afară de fața lui, ciudat de teșită, și de părul rar, reușise să-i vadă ochii, de un albastru-deschis, aproape albi, care nu contrastau deloc cu pielea sa lăptoasă, aproape translucidă. Dar mai fusese ceva: mirosul ciudat, de mucegai, care-l înconjura pe străin și care-i amintea doctorului de geamantanele vechi cu haine uzate, aruncate din când în când pe treptele muzeului de către binefăcătorii anonimi.

Îl privi pe individul acela cum continuă să străbată cu pași apăsați Highstreetul și cum se îndepărtează până când abia-l mai vedea. Apoi, un alt trecător traversă strada și se interpușe o clipă în fața ochilor doctorului. În clipa următoare, *omul-cu-pălărie* dispăruse. Dr. Burrows își miji ochii în spațele ochelarilor și continuă să-l caute dar, deși trotuarele nu erau chiar așa de aglomerate, nu-l mai putu zări, în ciuda tuturor strădaniilor sale.

Se gândi că ar trebui să-l urmărească pe *omul-cu-pălărie*, ca să vadă unde se duce. Fiind însă un om pașnic, dr. Burrows disprețuia orice formă de confruntare și își spuse imediat că nu era o idee bună, dat fiind și comportamentul ostil al necunoscutului. Abandonă imediat orice intenție de a face pe detectivul. De altfel, avea tot timpul să descopere unde locuiește omul acela și probabil toți ceilalți ciudați cu pălărie. Dar într-o altă zi, când se va simți mai dispus la efort.

Sub pământ, Will și Chester lucrau cu schimbul la peretele de piatră pe care Will o identificase a fi un fel de gresie. Era bucuros că îl adusese pe Chester cu el să-l ajute la excavație, fiindcă părea să aibă un adevărat talent pentru genul acela de muncă. Îl privea cu admirație mută cum lovea cu târnăcopul cu o forță copleșitoare și, imediat ce vedea o fisură în perete, părea să știe exact cel mai bun mod de a îndepărta piatra spartă, pe care Will o încărcă apoi repede cu lopata în găleți.

— Iei o pauză? sugeră el, văzând că Chester începe să obosească. Hai să-ți mai tragi răsuflarea, zise Will în cel mai propriu sens cu putință fiindcă, după ce acoperiseră intrarea în tunel, devenise destul de lipsit de aer și înăbușitor în locul unde se aflau, la șase metri și ceva de camera principală. Dacă merg cu tunelul ăsta mai departe, îi spuse lui Chester, în timp ce împingeau fiecare câte o roabă, va trebui să sap și un puț vertical pentru ventilație. Numai că e sâcâitor să faci o chestie din asta, când știi că ai putea să-ți folosești timpul ca să înaintezi cu tunelul.

Ajunseră în camera principală și se așezară pe fotolii, savurând câteva înghițituri de apă.

— Și ce facem cu tot ăsta? întrebă Chester, arătând către pământul care umpluse roabele și căldările.

— Îl cărăm la suprafață și-l împrăștiem în șanțul de la marginea maidanului.

— Avem voie să facem asta?

— Ei, dacă mă întreabă cineva, o să-i zic că săpăm o tranșee pentru un joc de-a războiul, îi răspunse Will, care

mai luă o gură de apă, înghițind-o zgomotos. Oricum, ce le pasă lor? Pentru ei nu suntem decât niște puști tembeli cu găleți și hârlețe, adăugă el sec.

— Păi, le-ar păsa, dacă ar vedea asta — locul ăsta nu e tocmai ceea ce fac puștii în mod obișnuit, zise Chester rotindu-și ochii prin încăpere. Dar tu de ce o faci, Will?

— Hai să-ți arăt ceva!

Will ridică ușurel o cutie de plastic care stătea lângă fotoliul său și o așează în poală. Scoase din ea câteva obiecte pe care, aplecându-se spre masă, le alinie unul lângă altul. Printre ele erau sticle de Codswallop — o răcoritoare din epoca victoriană —, care aveau gâtul de o formă ciudată și erau închise cu o bilă de sticlă, și o serie de sticlule de medicamente, de diferite mărimi și culori, toate acoperite cu o pojghiță sîdefie, a oxizilor depuși în anii pe care îi petrecuseră în pământ.

— Și uite și astea, zise Will foarte serios, scoțând câteva borcane de pate din epoca victoriană, de diferite mărimi, toate având capace decorative, pe care erau scrise, cu litere înflorite și vechi, nume pe care Chester nu le mai văzuse vreodată.

Într-adevăr, Chester păru sincer interesat de ele, ridicându-le pe rând pentru a le vedea mai bine și întrebându-l pe Will cât de vechi erau și unde anume le descoperise. Încurajat de atitudinea prietenului său, Will continuă să scoată din cutie obiecte, până când își etală pe masă absolut toate descoperirile recente. Se lăsă apoi pe spate, urmărind cu atenție reacția noului său prieten.

— Dar astea ce sunt? întrebă Chester, atingând cu degetul o grămăjoară de piese metalice foarte ruginite.

— Cuie cu floare. Probabil din secolul al optsprezecelea. Dacă le privești cu atenție, o să vezi că fiecare e diferit, fiindcă erau făcute de mână și...

Însă, în entuziasmul său, Chester trecuse deja peste cuiele ruginite, căci atenția îi fusese atrasă de altceva de pe masă.

— Ce grozavă e asta! zise el, ridicând și răsucind în fața ochilor o sticlură de parfum, pentru a lăsa lumina să se joace cu tonurile sale minunate de mov și albastru-cobalt. Incredibil că s-a găsit cineva să arunce o asemenea minunăție.

— Da, nu-i așa? îl aprobă Will. Poți s-o iei tu, dacă vrei.

— Nu! făcu Chester, uimit de ofertă.

— Ba da, ia-o! Mai am una, exact ca asta, acasă.

— Hei, e minunat... mulțumesc, zise Chester, care studia sticlura topit de admirație și nu observă cum pe fața lui Will apare cel mai larg zâmbet cu puțință.

Will trăia practic pentru momentele în care putea să-i arate tatălui său ultimele descoperiri, dar acum avea mai mult decât sperase vreodată să găsească — pe cineva de o vârstă cu el, care să pară interesat cu adevărat de roadele muncii sale. Aruncă o privire asupra obiectelor care se îngrămădeau pe masă și simți un val de mândrie. Își imagina adeseori că el este un fel de călător în timp, care adună tot felul de frânturi de istorie uitată. Pentru Will, trecutul era un loc cu mult mai bun decât realitatea tristă a prezentului. Oftă și începu să își pună la loc descoperirile în cutia de plastic.

— N-am descoperit încă nicio fosilă pe aici... ceva care să fie cu adevărat vechi... dar nu se știe niciodată când te lovește norocul, zise el, privind cu speranță în direcția tunelurilor. Asta-i pasiunea care mă mână.

Capitolul cinci

Dr. Burrows fluiera, legănându-și servieta în ritmul pașilor săi alerti. Trecu de colț exact la 6,30 seara, ca întotdeauna, și dădu cu privirea de casa lui. Era una dintre nenumăratele locuințe înghesuite de-a lungul bulevardului Broadlands — o casă cazonă, de fapt o cutie de cărămidă în care abia încăpea o familie cu patru membri. Singurul avantaj era că pe partea aceasta a drumului, în spatele caselor, se întindea o pășune, așa încât cel puțin din casă aveai o priveliște largă, deschisă, chiar dacă erai forțat să privești dintr-o odăiță în care cu greu ai fi putut arunca un ac.

Dr. Burrows intră în casă și rămase în hol ca să-și scoată cărțile vechi și revistele din servietă. Fiul său îl urmă la scurt timp. Cu o viteză nebunească, Will țâșni pe bulevard pedalând frenetic, cu hârlețul scânteind în lumina roșie a neoaanelor de pe stradă care abia ce se aprinseseră. Făcu slalom cu pricepere printre liniile albe de pe mijlocul drumului și frână violent, imediat ce trecu de poarta deschisă. Roțile scoaseră un sunet ascuțit, care crescă până ce în sfârșit bicicleta se

opri sub o copertină. Descălecă, își legă bicicleta cu un lanț și intră în casă.

Will era genul de băiat care are nevoie de spațiu. Prin urmare, putea fi găsit doar arareori în casă, cu excepția orelor de masă și de somn, socotindu-și locuința mai degrabă ca pe un hotel, la fel ca mulți alți copii de vârsta lui. Singura problemă cu dorința lui permanentă de a fi în aer liber era aceea că, din cauză că nu putea să se expună aproape deloc la soare, era pur și simplu forțat să meargă în subteran de fiecare dată când prindea ocazia. Nu că i-ar fi displăcut, firește.

— Salut, tată! zise el scurt către dr. Burrows, încremenit într-o poziție ciudată chiar în ușa sufrageriei, încă ținând în mâini servieta deschisă și privind ceva la televizor.

Dr. Burrows era persoana care avea fără îndoială cea mai mare influență asupra vieții fiului său. Un comentariu oarecare sau o scânteie de informație furată de la tatăl său îl puteau inspira pe Will să se angajeze în cele mai extreme și aventuroase „investigații”, care implicau de obicei un volum extrem de mare de săpături. Dr. Burrows reușea întotdeauna să fie prezent „la momentul potrivit” la toate excavațiile fiului său, dacă avea vreo bănuială că au o cât de mică importanță arheologică, dar, în general, prefera să stea cu nasul în cărțile pe care le ținea în pivniță, în pivnița *lui*. Acolo putea să evadeze din viața de familie, lăsându-se furat de vise despre faimoase temple grecești și magnifice colosseumuri romane.

— Ă..., da..., salut, Will, răspunse el pe un ton absent după o pauză lungă, rămânând absorbit de televizor.

Will privi dincolo de tatăl său, către locul în care şedea mama sa, la fel de hipnotizată de program.

— Salut, mamă! zise Will şi plecă fără să aştepte vreun răspuns.

Ochii doamnei Burrows erau pironiţi de ecranul televizorului unde urmăreau o întorsătură ciudată şi aproape ameninţătoare pe care o luaseră evenimentele dintr-o cameră de gardă a unui spital.

— Salut, răspunse ea într-un târziu, deşi Will părăsise deja camera.

Părinţii lui Will se cunoscuseră la universitate, pe când viitoarea doamnă Burrows studia Comunicarea şi era ferm hotărâtă să-şi facă o carieră în televiziune.

Din păcate, televiziunea îi umplea acum zilele dintr-un cu totul alt motiv. Era un telespectator aproape fanatic, jonglând cu programele TV şi folosind două videorecordere în cazul în care emisiunile ei favorite, atât de numeroase, se suprapuneau.

Dacă e să ne închipuim un instantaneu al unei persoane, prima imagine care ne vine în minte atunci când ne gândim la persoana respectivă, atunci portretul doamnei Burrows ar fi înfăţişat-o stând lungită în fotoliul preferat, având pe un braţ al acestuia un şir ordonat de telecomenzi, şi odihnindu-şi picioarele pe un taburet ticsit cu pagini de programe TV rupte din ziare. Aşa îşi petrecea timpul, zi după zi, săptămână după săptămână, înconjurată de un talmeş-balmeş de casete video, îngheţată parcă în lumina pâlpâitoare a micului ecran şi mişcând din când în când un picior, ca şi cum ar fi vrut să le dea de ştire celor din jur că e încă în viaţă. Sufrageria, care

era domeniul ei, era ticsită cu mobilier care prinsese și zile mai bune: un amestec de scaune ciudate de lemn, vopsite în nuanțe de mov și turcoaz, două fotolii desperecheate, cu huse care fuseseră odată albastre, acum decolorate și lălâi, și o canapea șubredă și jerpelită, toate fiind obiecte pe care ea și dr. Burrows le moșteniseră în decursul anilor.

Ca în fiecare seară, Will se duse direct la bucătărie, mai exact la frigider. Când îi deschise ușa, vorbi, fără a arunca însă vreo privire celeilalte persoane din încăpere, căreia îi remarcase prezența:

— Bună, surioară! Ce avem de mâncare? Mor de foame!

— A, s-a întors omul noroaielor, îi răspunse Rebecca. Aveam eu o presimțire că e timpul să apari.

Fata împinse ușa frigiderului, închizând-o, ca să-l împiedice pe fratele ei să-și bage nasul înăuntru și, mai înainte ca el s-apuce să protesteze, îi aruncă un pachet gol în brațe.

— Pui cu sos dulce-acrișor, orez și ceva legume. Ofertă specială în supermarket, două la preț de unul.

Will se uită la poza de pe pachet și, fără comentarii, i-l dădu înapoi.

— Și cum merge cu ultimele săpături? Întrebă ea, chiar în clipa în care cuptorul cu microunde scoase un *bing*.

— Nu strălucit — ne-am împotmolit la un strat de gresie.

— Ne-am? percută Rebecca, aruncându-i o privire iscoditoare, în timp ce scotea farfuria din cuptorul cu microunde. Sunt sigură că ai zis *ne-am*, Will. Doar nu vrei să spui că și tata sapă cu tine, nu-i așa? Cel puțin nu în timpul programului de la muzeu.

— Nu. Chester, un coleg de la școală, îmi dă o mână de ajutor.

Rebecca tocmai pusese o a doua farfurie în cuptorul cu microunde și aproape că își prinse degetele în ușa când o închise.

— Vrei să zici că ai rugat pe cineva să te ajute? Păi, asta-i o premieră! Parcă n-aveai încredere în nimeni când venea vorba de „proiectele” tale.

— Nu, de obicei n-am încredere, dar Chester e băiat bun, răspunse Will, puțin surprins de interesul manifestat de sora sa. M-a ajutat mult.

— Nu știu prea multe despre el, decât că i se spune...

— Știu cum i se spune, o întrerupse Will tăios.

Rebecca avea doisprezece ani, cu doi ani mai mică decât Will, dar nici că s-ar fi putut să fie mai diferită de el — era slabă și destul de scundă pentru vârsta ei, în comparație cu statura robustă a fratelui său. Cu părul închis la culoare și pielea smeadă, nu era deranjată de expunerea la soare nici măcar în miezul verii, atunci când pielea lui Will s-ar fi înroșit și ar fi început să-l usture în doar câteva minute.

Fiind atât de deosebiți unul de celălalt, nu doar ca înfățișare, ci și ca temperament, viața lor de acasă părea mai degrabă un armistițiu fragil, fiecare arătând doar un interes trecător față de pasiunile celuilalt.

La ei nu se întâmpla să iasă la plimbare cu familia, cum se întâmpla pe la alții, fiindcă și părinții lor aveau, la rândul lor, gusturi complet diferite. Will îl însoțea adesea pe tatăl său în expediții, de obicei pe coasta de sud, mai ales la Lyme Regis, unde căutau fosile în locurile în care se produsese recent alunecări de teren.

Rebecca, pe de altă parte, își organiza singură timpul liber, de regulă făcând excursii în natură — unde și ca să facă ce, Will nu știa și nici nu-i păsa. Iar în rarele ocazii în care doamna Burrows se aventura să iasă din casă, nu făcea decât să bântuie prin magazinele din West End sau să meargă să vadă cele mai noi filme.

În seara aceea, ca în mai toate celelalte, părinții stăteau cu mâncarea în poală urmărind o comedie din anii '70, care se difuza destul de des, dar care părea să-l încânte pe dr. Burrows. Nimeni nu vorbi în timpul mesei, cu excepția doamnei Burrows care mormăi la un moment dat „bun... e tare bun” — fără să fie clar dacă aprecia puiul preparat la microunde sau finalul comediei, însă nimeni nu se obosi să o întrebe.

După ce-și înfulecă mâncarea, Will părăsi camera fără vreun cuvânt, își puse farfuria lângă chiuveta din bucătărie și porni apoi pe scări, cărând după el un sac de pânză cu obiectele de curând descoperite. Al doilea părăsi încăperea dr. Burrows, care intră și el în bucătărie să-și așeze farfuria pe masă. Deși nu terminase de mâncat, Rebecca îl urmă îndeaproape.

— Tată, sunt două facturi de plătit. Ceurile sunt acolo, pe masă.

— Avem destui bani în cont? întrebă el, în timp ce-și așternea semnătura în josul ceurilor, fără să citească sumele.

— Ți-am spus săptămâna trecută. Am obținut o reducere la asigurarea pentru casă. Am economisit câțiva bănuți.

— Așa... foarte bine. Mulțumesc, zise dr. Burrows, luându-și farfuria și întorcându-se hotărât către mașina de spălat vase.

— Nu, las-o acolo! zise Rebecca, pe un ton cam repezit, pășind protector în fața mașinii de spălat vase.

Îl prinsese săptămâna trecută încercând să programeze mult iubitul ei cuptor cu microunde — apăsa cu furie pe butoane, la întâmplare, de parcă ar fi încercat să spargă un cod secret. De atunci, ea scotea din priză toate aparatele importante din bucătărie.

După ce tatăl ei părăsi bucătăria, Rebecca băgă cecurile în plicuri și se așează ca să întocmească o listă de cumpărături pentru a doua zi. Deși nu avea decât doisprezece ani, ea era motorul, sursa de energie a căminului lor. Luase asupra ei nu numai cumpărăturile, ci și pregătirea meselor, supravegherea femeii care venea la curățenie și aproape tot ceea ce ar fi trebuit să fie responsabilitatea părinților, într-o gospodărie obișnuită.

Dacă am spune că Rebecca era meticuloasă ar însemna să o subestimăm profund. O listă a cumpărăturilor, afișată în bucătărie, cuprindea toate proviziile de care aveau nevoie în următoarele două săptămâni. Ținea întotdeauna facturile și bilanțurile financiare ale familiei îndosariate cu grijă și etichetate, într-un dulap din bucătărie. Singurele dăți în care funcționarea gospodăriei începea să scârțâie erau cele când Rebecca lipsea. Atunci, Will și părinții săi erau nevoiți să subziste cu mâncarea pe care le-o lăsa Rebecca în frigider, servindu-se când aveau chef și cu delicatețea unei haite de lupi hămesiți. După aceste absențe, Rebecca se întorcea și puneă iarăși ordine în toate cele, fără a protesta, ca și cum ar fi acceptat că menirea ei în viață era să curețe după ceilalți membri ai familiei.

În sufragerie, doamna Burrows apăsă pe butonul unei telecomenzi pentru a-și începe obișnuitul maraton nocturn de seriale și talk-show-uri, în timp ce Rebecca făcea curat în bucătărie. Pe la ora nouă, își încheiase deja treburile casnice și, stând la jumătatea de masă care nu era ocupată de nenumăratele căni de cafea cu care dr. Burrows îi tot promitea că avea să facă ceva, își terminase și temele. Hotărî că e timpul să se ducă la culcare, luă un teanc de prosoape curate sub braț și urcă scările. Trecând pe lângă baie, se opri puțin, fiindcă aruncă din întâmplare o privire înăuntru. Will stătea în genunchi, admirându-și noile descoperiri, pe care le spăla de noroi folosind periuța de dinți a doctorului Burrows.

— Ia uite la asta! zise el cu mândrie, ridicând un săculeț mic, din piele putrezită, care împrășca apă murdară în toată baia.

Cu multă grijă, deschise săculețul fragil și scoase din el câteva pipe de lut.

— De obicei găsești numai câte o piesă răătăcită... aruncată probabil de vreun țăran. Dar uită-te la astea! Niciuna nu e spartă. Sunt perfecte, ca în ziua în care au fost făcute... gândește-te... cu atâția ani în urmă, în secolul al optsprezecelea.

— Drăguț, zise Rebecca fără să pară nici măcar vag interesată.

Dându-și părul pe spate, disprețuitoare, își continuă drumul pe palier până la uscător, în care puse prosoapele, apoi intră în camera ei, închizând ușa ferm.

Will oftă și-și reluă studiul descoperirilor, preț de încă vreo câteva minute, apoi le adună din baia totuna de noroi

și le duse cu grijă în dormitorul său. Aici aranjă artistic piepele și săculețul de piele, din care încă picura apa, alături de celelalte comori dezgropate de-a lungul timpului, pe rafturile care acopereau în întregime unul dintre pereții camerei sale — muzeul lui, cum o numea el.

Dormitorul lui Will dădea în spatele casei și trebuie să fi fost aproape ora două din noapte când se trezi, din cauza unui zgomot care venea din grădină.

— O roabă? se miră el, identificând zgomotul imediat ce deschise ochii. O roabă încărcată?

Se furișă din pat și se duse la fereastră. În grădina scăldată de lumina lunii, desluși o siluetă întunecată care împingea o roabă pe cărare. Se frecă la ochi, încercând să vadă mai bine.

— Tata! își spuse el, recunoscându-i înfățișarea și zărind o sclipire a lunii în ochelarii bine cunoscuți.

Intrigat, Will îl urmări pe tatăl său cum ajunge în fundul grădinii și trece prin spărtura din gardul viu, ieșind pe câmp. Acolo, Will îl pierdu din vedere, în spatele unor copaci.

— Oare ce face? se întrebă Will.

Dr. Burrows avusese dintotdeauna ore de lucru ciudate, din pricina frecventelor pauze de somn de la muzeu, dar chiar atâta activitate era neobișnuită, și pentru el.

Will își aminti cum, la începutul anului, îl ajutase pe tatăl său să sape și să coboare cu aproape un metru pardoseala pivniței. Turnaseră apoi o placă nouă de beton, ca să mărească spațiul. Apoi, după vreo lună, dr. Burrows avusese ideea să sape o ieșire din pivniță către grădină, montând și o ușă nouă, fiindcă, dintr-un motiv sau altul, hotărâse că avea nevoie și de o altă intrare în sanctuarul său de sub casă.

Din câte știa Will, modificările se terminaseră aici, dar tatăl său putea fi destul de imprevizibil. Will simți înțepătura ciudei — cu ce se ocupa tatăl său de trebuia să fie atât de secretos și de ce nu-l rugase pe el să-l ajute?

Încă amețit de somn și furat imediat de gândurile la propriile excavații, Will uită pentru moment de întâmplare și se întoarse în pat.

Capitolul șase

Adoua zi, după ore, Will și Chester și-au reluat munca în tunel. Will se întorcea de la descărcatul pământului cu roaba plină ochi cu găleți goale, hodorogind până la capătul tunelului, unde Chester ataca furios stratul de piatră.

— Cum merge? îl întrebă Will.

— Deloc mai ușor, asta-i sigur, îi răspunse Chester, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mâneca murdară și întinzându-și praful pe toată fața.

— Stai puțin, lasă-mă să mă uit și eu. Tu ia o pauză.

— Bine.

Will luminează cu lămpașul suprafața de piatră, formată din straturi maronii și galbene, găurite ici-colo de vârful târnăcopolui și oftă zgomotos.

— Cred că ar trebui să ne oprim și să se ne mai gândim un pic cum să facem. N-are rost să ne spargem capetele de zidul ăsta de gresie. Hai să bem niște apă!

— Da, bună idee, răspunse Chester, recunoscător.

Merseră până în camera principală, unde Will îi întinse lui Chester o sticlă.

— Mă bucur că ai fost de acord să mai sapi. Te fură treaba asta, nu-i așa? îi zise lui Chester, care-și odihnea privirile undeva pe la mijlocul încăperii.

Chester se uită la el.

— Păi, da și nu, ca să fiu sincer. Ți-am promis că te ajut să străpungi stânca, dar după asta, nu mai știu. M-au durut foarte tare brațele astă-noapte.

— Ei, o să te obișnuiești și, în plus, ai talent la arheologie.

— Crezi? se luminează Chester.

— N-am nicio îndoială. Într-o bună zi, o să fii aproape la fel de bun ca mine!

Chester îl lovi în joacă în umăr și râseră amândoi, dar când râsul se stinse, fața lui Will deveni foarte serioasă.

— Ce-i? întrebă Chester.

— Va trebui să reconsiderăm problema. Vâna de gresie s-ar putea să fie pur și simplu prea groasă ca să putem s-o străpungem. Will își împleți degetele și își puse mâinile pe creștetul capului, gest pe care îl împrumutase de la tatăl său. Ce-ai zice... să încercăm s-o luăm pe sub ea?

— Pe sub ea? N-o să ajungem prea jos?

— Nu. Am săpat altădată chiar și mai adânc.

— Când?

— Câteva dintre tunelele mele au coborât cu mult sub nivelul ăstuia, zise Will, în doi peri. Știi, dacă săpăm pe sub gresie, am putea s-o folosim, fiindcă e un strat solid, ca plafon al noului tunel. Poate că nici nu vom avea nevoie de stâlpi.

— Fără stâlpi? întrebă speriat Chester.

— O să fie foarte trainic.

— Și dacă nu va fi? Dacă se prăbușește peste noi? stăruie Chester, extrem de nefericit.

— Îți faci prea multe griji. Vino, hai să continuăm!

Will luase deja o decizie și intrase în tunel, când Chester îi strigă:

— Hei, dar de ce ne rupem spinările cu asta...? Adică... e ceva pe vreunul dintre planuri? Care-i scopul?

Vorbele lui îl luară prin surprindere pe Will, care avu nevoie de câteva secunde ca să-i răspundă.

— Nu, nu e nimic marcat pe planurile de la îmbunătățiri funciare sau pe hărțile din arhiva tatei, recunosc el. Apoi trase adânc aer în piept și se întoarse spre Chester. Săpatul este scopul...

— Deci tu crezi că ar fi ceva îngropat aici? stăruie Chester repede. Precum chestiile alea din vechile gropi de gunoi despre care mi-ai povestit?

Will clătină din cap.

— Nu. Firește că descoperirile sunt grozave, dar asta e mult mai important, zise el, fluturându-și mâna într-un gest extravagant.

— Asta... ce?

— Toată asta, răspunse Will, cuprinzând cu privirea pereții și apoi tavanul tunelului în care stăteau. Nu simți? Fiecare lopată de pământ scoasă e ca și cum ai face un pas înapoi în timp. Făcu o pauză, zâmbind unui gând. Acolo unde nimeni n-a mai pus piciorul de veacuri... sau poate chiar n-a ajuns niciodată¹.

¹ Parafrază a replicii „Where no one has gone before”, a căpitanului Picard din serialul *Star Trek — Next Generation*.

— Deci n-ai nicio idee ce ar putea fi aici? întrebă Chester.

— Absolut niciuna, dar n-am de gând să mă recunosc învins de o fâșie de gresie, îi răspunse Will hotărât.

Chester era încă nedumerit.

— Numai că... mă gândeam că, dacă tot nu urmărim ceva anume, de ce să nu continuăm pur și simplu în celălalt tunel?

Will clătină din nou din cap, însă fără a oferi altă explicație.

— Dar ar fi cu mult mai ușor, zise Chester, pe un ton care îi trăda exasperarea, de parcă ar fi știut deja că n-avea să capete vreun răspuns logic de la Will. De ce nu?

— Am o presimțire, îi tăie vorba Will, care dispăru în tunel înainte ca Chester să mai poată scoate vreun cuvânt.

Acesta ridică din umeri și întinse mâna după târnăcop.

— E nebun! Dar și eu sunt nebun de legat. Ce mama naibii caut eu aici? bombăni el pentru sine. Aș putea să fiu acasă... așezat la PlayStation... la căldurică și la loc uscat. Își privi hainele muiate de noroi. Nebun de legat, repetă el de vreo câteva ori.

Dr. Burrows petrecea o zi la fel ca toate celelalte. Se întinse confortabil în scaunul de dentist, cu un ziar împăturit în poală și era pe punctul de a-și începe puiul de somn de după-amiază, când ușa muzeului se deschise larg, împinsă cu forță. Joe Carruthers, fost maior în armata regală, păși cu hotărâre înăuntru și își roti ochii prin încăpere până îl descoperi pe dr. Burrows, al cărui cap se clătina deja somnoros în scaunul de dentist.

— Scularea, Burrows! tună el, aproape savurând reacția celuiilalt, care tresări violent.

Joe Carruthers, veteran din cel de-al Doilea Război Mondial, nu-și pierduse nimic din purtarea militărească, nici din bruschete. Dr. Burrows îl botezase, nu tocmai amical, „Joe Ananasul” din cauza nasului său foarte roșu și borcănat, care ar fi putut fi rezultatul unei răni căpătate pe front sau, așa cum suspecta dr. Burrows, se datora mai degrabă consumului excesiv de gin. Era surprinzător de sprinten pentru un om trecut de șaptezeci de ani și obișnuia să vorbească foarte tare. De asemenea, era ultima persoană pe care avea chef să o vadă dr. Burrows.

— Drepti, Burrows! Am nevoie să vii și să analizezi ceva pentru mine, dacă ai un moment liber. Dar sigur ai, că văd că nu te spetești cu treaba pe aici, nu-i așa?

— A, nu, îmi pare rău, domnule Carruthers, nu pot lăsa muzeul nepăzit. La urma urmei, sunt în timpul programului, zise dr. Burrows pe un ton lenevos, abandonându-și fără nicio plăcere ultimele rămășițe de somn.

Joe Carruthers continuă să răcnească la el din partea cealaltă a încăperii.

— Hai, omule, asta e o îndatorire *specială*, mă-nțelegi? Am nevoie de părerea ta! Fiică-mea și noul ei soțior și-au cumpărat o casă, puțin mai în spate de Highstreet. Au făcut niște reparații în bucătărie, când au găsit ceva... ceva ciudat.

— Ciudat în ce sens? întrebă dr. Burrows, încă iritat de vizita celuiilalt.

— O gaură ciudată în podea.

— Și nu e treaba constructorilor s-o rezolve?

— Nu e genul ăla, bătrâne! Nu e deloc genul ăla.

— Cum adică? întrebă dr. Burrows, căruia i se trezi curiozitatea.

— Mai bine ai veni să arunci un ochi tu însuși, bătrâne! Mă gândesc că tu știi totul despre trecutul locurilor ăstora. Imediat m-am gândit la tine. Ești cel mai indicat pentru treaba asta și i-am spus-o și lui Penny. „Flăcăul ăsta chiar știe totul despre chestiile astea”, așa i-am spus.

Dr. Burrows fu măgulit de ideea că era privit ca un expert în istoria locală, așa încât se ridică și-și îmbracă sacoul, înfoindu-se în pene. Încuie muzeul și apoi porni alături de Joe Ananasul într-un marș forțat pe Highstreet. Curând, cotiră pe strada Jekyll. Joe Ananasul vorbi abia după ce mai dădură un colț, spre Piața Martineau.

— Ai dracului câini — oamenii n-ar trebui să-i lase liberi să alerge așa, mârâi el, mijindu-și ochii miopi spre câteva hârtii pe care vântul le mâna peste stradă, în depărtare. Ar trebui ținute în lanț!

Ajunseră repede la casa cu pricina.

La numărul 23 era o casă cu terasă, prin nimic diferită de celelalte care se aliniau pe cele patru laturi ale pieței, construită din cărămizi, în stilul georgian timpuriu tipic. Deși fiecare proprietate era îngustă, cu doar o fâșie subțire de grădină în spate, dr. Burrows le admira întotdeauna când se întâmpla să ajungă prin zonă și se bucura că are acum șansa să intre în una dintre ele.

Joe Ananasul bătu în ușa cu patru panouri în stil georgian, cu destulă forță cât s-o doboare la pământ, făcându-l pe dr. Burrows să tresară la fiecare izbitură. La ușă răspunse o tânără a cărei față se luminea la vederea tatălui ei.

— Bună, tată. Deci l-ai convins să vină. Se întoarse către dr. Burrows cu un zâmbet studiat. Vă rog, poftiți în bucătărie. E un pic cam dezordine, dar o să pun imediat ceainicul pe foc, zise ea, închizând ușa în urma lor.

Dr. Burrows îl urmă pe Joe Ananasul care tropăia nepăsător peste foliile pline de praf întinse pe coridorul întunecat, al cărui tapet fusese cojit doar pe jumătate de pe pereți.

Ajunși în bucătărie, fiica lui Joe Ananasul se întoarse către dr. Burrows.

— Îmi pare rău, ce lipsă de cuviință, nu m-am prezentat. Numele *meu* e Penny *Hanson* — cred că ne-am mai întâlnit, zise ea, accentuând cu mândrie noul său nume de familie.

Preț de un moment extrem de stânjenitor, dr. Burrows păru atât de năucit de spusele ei, încât femeia roși jenată și murmură ceva despre ceai, în vreme ce dr. Burrows, indiferent la stinghereala ei, începu să inspecteze încăperea. Fusese șpăcluită și i se scosese tencuiala până la cărămidă. Dar existau o chiuvetă nouă și câteva module de bucătărie, pe jumătate montate, de-a lungul unui perete.

— Ne-am gândit c-ar fi mai bine să renunțăm la coșul căminului, ca să ne eliberăm acolo un spațiu pentru servit micul dejun, zise Penny, arătând către peretele opus celui pe care se găseau modulele. Arhitectul ne-a spus că avem nevoie doar de o gaură în tavan, zise ea arătând către o deschizătură în care dr. Burrows putu să observe un tub nou de metal. Dar când constructorii au demolat vechiul șemineu de cărămidă, s-a dărâmat și peretele din spate și au dat de asta! L-am sunat pe arhitectul nostru, dar nu mi-a răspuns încă.

În spatele fostului cămin, o movilă de cărămizi mânjite de funingine indica locul unde fusese zidul de sprijin. Când acesta căzuse, dincolo de el apăruse un gol destul de mare, cât o cabină de confesional.

— Asta e neobișnuit! Un șemineu cu horn dublu? îşi spuse dr. Burrows, aproape imediat răspunzându-şi printr-o serie de nu-uri, în timp ce clătina din cap.

Se dădu mai aproape şi privi în jos. În podea se deschidea o răsuflătoare de aproximativ o jumătate de metru pe un metru.

Pășind printre cărămizile de pe jos, se ghemui la marginea deschizăturii şi privi în jos.

— Ăăă..., aveţi vreo lanternă la îndemână? întrebă el.

Penny îi dădu o lanternă, iar dr. Burrows luminează cu ea în jos prin deschizătură.

— Are ziduri de cărămidă de pe la începutul secolului al optsprezecelea, aş zice eu. Se pare că a fost construit cam în aceeaşi perioadă cu casa, murmură el în barbă, în timp ce Joe Ananasul şi fiica lui îl priveau cu atenţie. Dar la ce naiba foloseşte?

Cel mai straniu era că, deşi se aplecase mult şi privise drept în jos, nu putea vedea unde se termină.

— Aţi verificat cât e de adânc? o întrebă el pe Penny, în timp ce se ridica.

— Cu ce? îi replică ea, cu o simplitate dezarmantă.

— Pot să iau asta? întrebă dr. Burrows, ridicând o jumătate de cărămidă din grămada căminului dărâmat.

Femeia aprobă cu un semn, iar el se întoarse spre gaură, gata să-i dea drumul înăuntru.

— Acum ascultați! zise el, dând drumul cărămizii prin răsuflătoare.

O auziră lovindu-se de pereți în timp ce cădea, iar sunetele deveniră din ce în ce mai stinse până când se transformă în ecouri slabe, îndepărtate, pe care le mai auzea doar dr. Burrows, îngenuncheat lângă deschizătură.

— Oare...? începu Penny.

— Șșș! șuieră nepoliticos dr. Burrows, făcând-o să tresară când ridică mâna la ea.

După câteva clipe, întoarse capul și se încruntă către Joe Ananasul și Penny:

— N-am auzit-o aterizând, anunță el. Pare-se că s-a lovit la nesfârșit de pereți. Cum... cum se poate să fie *atât* de adâncă?

Apoi, ignorând total pericolul, se așează pe pardoseală și-și vârî capul și umerii cât mai mult în răsuflătoare, sondând întunericul de dedesubt cu lanterna în mâna întinsă. Îngheță brusc și începu să pufnească zgomotos.

— Nu se poate!

— Ce anume, Burrows? întrebă Joe Ananasul. Ai ceva de raportat?

— Probabil că mă înșel, dar aş putea jura că simt un curent de aer venind de jos, zise dr. Burrows, scoțându-și capul din deschizătură. Nu am idee cum se poate una ca asta — dacă nu cumva întregul cartier a fost construit cu un fel de sistem de ventilație întins de la o casă la alta. Dar nu-mi pot imagina în ruptul capului în ce scop. Cel mai ciudat, zise el, rostogolindu-se pe spate și luminând cu lanterna deasupra găurii, e că răsuflătoarea pare să continue în sus, chiar pe

lângă horn. Presupun că prelua și o parte din fumul de aici și îl ducea către acoperiș.

Ceea ce dr. Burrows nu le spuse — nu îndrăznea să le spună, fiindcă li s-ar fi părut mult prea straniu — era că simțise din nou mirosul acela ciudat de mucezeală: același iz pe care îl remarcase când se ciocnise de *omul-cu-pălărie*, cu o zi înainte.

În tunel, Will și Chester făceau în sfârșit progrese. Săpau deja de ceva vreme în pământul de sub stratul de gresie, când vârful târnăcopului lui Will lovi în ceva tare.

— La naiba! Să nu-mi spui că piatra coboară și până aici! strigă el, exasperat.

Chester își abandonează imediat roaba și veni în fugă, din camera principală.

— Ce s-a întâmplat, Will? întrebă el, surprins de izbucnirea celuiilalt.

— Rahat, rahat, rahat!... strigă Will, izbind violent cu târnăcopul în obstacolul nevăzut.

— Ce? Ce e? strigă și Chester, speriat fiindcă nu-l mai văzuse niciodată pe Will să-și piardă cumpătul în așa hal — parcă era posedat.

Băiatul își intensifică însă atacul cu târnăcopul, izbind sălbatic suprafața rocii. Chester trebui să se tragă un pas în lături, pentru a se feri de târnăcop și de torentele de pământ și de pietre pe care le arunca în spate.

Brusc, Will se opri și rămase tăcut. Apoi, punând deoparte târnăcopul, se lăsă în genunchi și începu să scormonească frenetic cu mâinile goale, în fața lui.

— Ei bine, uită-te la asta!

— La ce să mă uit?

— Vino și vezi! zise Will, cu răsuflarea tăiată.

Chester se târî lângă el și văzu ceea ce-l stârnise în asemenea hal pe prietenul său. Acolo unde Will dăduse pământul la o parte, se vedeau câteva rânduri de cărămizi dintr-un zid care pornea de sub stratul de gresie. Târănăcopul lui Will scosese deja câteva din primul rând.

— Dar dacă e vreun canal de scurgere, vreun tunel de cale ferată sau altceva de genul ăsta? Ești sigur că avem voie să facem asta? întrebă Chester, îngrijorat. Poate că e de la alimentarea cu apă. Nu-mi miroase a bine!

— Liniștește-te, Chester. Nu e trecut nimic pe hărți în zona asta. Suntem la marginea orașului vechi, nu-i așa?

— Așa-i, zise Chester șovăielnic, neștiind unde voia să ajungă prietenul său.

— Deci, aici nu s-a construit nimic în ultimii o sută, o sută cincizeci de ani — prin urmare e puțin probabil să fie un tunel de cale ferată, chiar și unul uitat, care să treacă pe aici. M-am uitat pe toate hărțile vechi împreună cu tata. Cred că ar putea fi un canal, dar dacă te uiți la curbura peretelui de cărămidă acolo unde întâlnește gresia, suntem probabil aproape de vârful său. Ar putea să fie doar peretele pivniței unei case vechi — sau vreo fundație, dar mă întreb cum se face că e construită *sub* stratul de gresie. Foarte ciudat.

Chester se dădu vreo doi pași îndărăt, fără să spună nimic, în timp ce Will își reluă eforturile preț de câteva minute, după care se opri brusc, conștient că prietenul său încă ezita, nervos, în spatele său. Se întoarse și oftă cu resemnare.

— Bine, Chester. Dacă asta te face mai fericit, o să ne oprim pentru astăzi și o să vorbesc cu tata, diseară, să văd ce spune și el.

— Da. Aș prefera să o faci, Will. Știi tu... pentru orice eventualitate.

Dr. Burrows își luă la revedere de la Joe Ananasul și de la fiica acestuia, promițându-le că va afla din arhivele locale tot ceea ce se poate despre casă și arhitectura ei. Își privi ceasul și se încruntă. Știa că nu e bine să lase muzeul închis atâta vreme, dar vroia să mai verifice ceva înainte de a se întoarce.

Dădu roată pieței de câteva ori, examinând casele de pe toate cele patru laturi. Toate fuseseră construite în aceeași perioadă și erau identice. Dar ceea ce-l frământa era ideea că s-ar fi putut să fie toate străbătute de conductele acelea misterioase. Traversă strada și, după ce trecu printr-o poartă, ajunse în piața care era pavată doar în centru, pe margini având brazde de iarbă și tufe de trandafiri neîngrijite. Din mijlocul pieței putea vedea mai bine acoperișurile și, cu degetul întins, încercă să numere câte coșuri erau pe fiecare dintre ele.

— Nu se verifică, mormăi el. Foarte ciudat, într-adevăr.

Se întoarse, părăsi piața și ajunse la muzeu chiar la timp pentru ora închiderii.

Capitolul șapte

În puterea nopții, Rebecca urmărea de la o fereastră de la etaj o siluetă întunecată care se plimba în sus și-n jos pe stradă, în fața locuinței familiei Burrows. Umbra, ale cărei trăsături erau ascunse de gluga unui hanorac și de o șapcă de baseball, arunca priviri furișe în ambele sensuri ale străzii, comportându-se mai degrabă ca o vulpe decât ca un om. Convinsă că n-o vedea nimeni, se aplecă asupra sacilor de gunoi, îl apucă pe cel mai plin, îi făcu o gaură și începu să cotrobăie prin conținutul lui cu ambele mâini.

— Chiar credeai că-s așa de proastă? murmură Rebecca, iar respirația ei aburi geamul de la fereastra dormitorului.

Nu era nici pe departe îngrijorată. În urma atenționărilor privind frecventele furturi de identitate din zona Highfield, distrusese cu meticulozitate orice scrisoare oficială, extras de cont bancar sau de carte de credit — de fapt, orice hârtie care conținea detaliile personale ale familiei ei.

În graba sa de a găsi ceva, omul scotea cu pumnii gunoiul din sac. Cutii goale de conserve, ambalaje de la mâncare și mai multe sticle zăceau împrăștiate pe peluză. Necunoscutul

înșfăcă un teanc de hârtii și le apropie de față, rotindu-le în mâini în timp ce le cerceta în lumina slabă a becurilor de pe stradă.

— Haide, îl provocă ea pe răufăcător. Dă-ți silința!

Ștergând grăsimea și zațul de cafea de pe o bucată de hârtie, omul se răsuci în loc, ca să o poată vedea mai bine în lumina celui mai apropiat bec.

Rebecca îl privi cum citește agitat hârtia și apoi zâmbi, când el își dădu seama că nu avea nicio valoare. Silueta își arcui brațul într-un gest de dezgust și aruncă foaia de hârtie.

Rebecca se săturase. Stătuse pitită, privind pe lângă canatul ferestrei, dar acum se ridică în picioare și trase brusc perdelele.

Omul de jos zări mișcarea de la fereastră și se uită iute într-acolo. O văzu pe fată și îngheță, apoi, întorcându-se în dreapta și-n stânga pentru a verifica ambele capete ale străzii, se îndepărtă fără grabă, privind înapoi spre Rebecca, de parcă ar fi provocat-o să sune la poliție.

Fata își încheștă pumnii mici într-un gest de furie, știind că ea era cea care urma să curețe, dimineața, mizeria lăsată în urmă de necunoscut. Mai avea pe cap încă o treabă de făcut!

Trase la loc perdelele, plecă de la fereastră și ieși din dormitor, pe coridor. Se opri, ascultând; se auzeau mai multe sforăituri sonore. Picioarele Rebeccăi, afundate în papuci de casă, se întoarseră către ușa dormitorului mare, de unde recunoscă imediat zgomotul familiar. Doamna Burrows dormea. În răstimpul care urmă, își ciuli urechea și mai mult, până când reuși să deslușească și răsuflarea prelungă și nazală

a tatălui ei. Își aplecă apoi capul către dormitorul lui Will, ascultând din nou până când auzi clar ritmul respirației mai rapide și mai superficiale a fratelui ei.

— Da, șopti ea, schițând din cap un gest de mulțumire

Toată lumea dormea dusă. Se simți imediat în largul ei. Acesta era momentul *ei*, acela în care casa îi aparținea și putea face orice voia. O acalmie, înainte de trezirea lor și reînceperea haosului. Își îndreptă umerii și pași fără zgomot până la ușa lui Will, ca să se uite înăuntru.

Nu se mișca nimic. Umblând ca o umbră prin cameră, fata se apropie de marginea patului. Stătu acolo un moment, privind spre fratele ei. Dormea pe spate, ținându-și brațele întinse fără griji deasupra capului. În lumina palidă a lunii care se strecura printre draperiile întredeschise, îi studie fața. Se apropie și mai mult, până când ajunse chiar lângă el.

— Ia uite la el! N-are nicio grijă, gândi ea și se aplecă deasupra patului. Simți imediat un iz cunoscut.

Ochii fetei îl cercetară repede pe băiatul adormit și se opriră asupra mâinilor.

— Noroi!

Mâinile îi erau pline de noroi. Nu se mai ostenise să se spele pe mâini înainte de culcare și, mai rău, se scobise și în nas în timpul somnului.

— Câine murdar! șopti ea încet.

Vorbele ei îl deranjară pe băiatul adormit, care își întinse brațele și își mișcă degetele. Inconștient de prezența fetei, Will scoase un sunet grav, mulțumit, din gât, foindu-se puțin înainte de a se liniști din nou.

— Ești o risipă de spațiu locativ! șopti ea într-un final, apoi se întoarse către ungherul în care fratele ei își aruncase hainele mizerabile direct pe podea.

Le adună în brațe și părăsi camera, ducându-se la coșul de rufe din nuiiele împletite, care stătea într-un colț al palierului. Pipăind buzunarele în timp ce îndesa hainele în coș, fata dădu peste o bucată de hârtie, pe care o despătură, dar nu o putu citi în lumina aceea slabă. „Probabil numai prostii”, gândi ea, îndesând-o în buzunarul pijamalei. Când își scoase mâna din buzunar, își agăță o unghie în materialul scămoșat. Își roase cu atenție marginea ferfenițită a unghiei și se grăbi spre dormitorul părinților ei. Ajunsă acolo, se concentrează să calce numai în zonele despre care știa cu siguranță că nu scârțâie parchetul de sub covorul vechi și tocit, ca să nu-și trădeze prezența.

Își privi părinții exact în același fel în care se uitase la Will, ca și cum ar fi încercat să le citească gândurile. După câteva minute, Rebecca hotărî că văzuse destul și luă cana doctorului Burrows de pe măsuta de lângă pat, adulmecând-o. Băuse din nou Horlicks¹, în care adăugase puțin coniac. Ținând cana în mână, Rebecca ieși în vârful picioarelor din cameră și coborî la bucătărie, găsindu-și cu ușurință drumul prin întinericul din casă. Așează cana în chiuvetă, apoi se întoarse în hol. Aici se opri, își înclină din nou capul într-o parte, închise ochii și ascultă.

¹ Băutură pe bază de lapte și malț, vândută mai ales în Marea Britanie și India, despre care producătorii ei spun că ajută la un somn mai profund, dacă este băută caldă, înainte de culcare.

— Atâta liniște, atâta pace! gândi ea. Ar trebui să fie mereu așa.

Ca în transă, rămase câteva minute în poziția aceea, nemiscată, până când, într-un final, trase adânc aer pe nas, îl ținu în plămâni pentru câteva secunde și apoi îl eliberă pe gură.

De la etaj, se auzi o tuse înfundată. Rebecca privi cu resemnare în direcția scărilor. Vraja se rupsese. Gândurile i se risipiseră.

— Așa m-am săturat de toate astea, zise ea cu amărăciune.

Se îndreptă către ușa din față, scoase lanțul de siguranță și se duse în sufragerie. Draperiile erau trase în lături, oferindu-i priveliștea grădinii din spate, împestrițată cu pete schimbătoare de lumină argintie. Fără a-și dezlipi ochii de la priveliște, se așeză în fotoliul doamnei Burrows, continuând să contemple grădina și gardul viu care o separa de câmp. Rămase acolo, savurând solitudinea nopții, înconjurată de un întuneric ciocolatiu, până la cea dintâi geană a zorilor. Veghea.

Capitolul opt

A doua zi, la muzeu, dr. Burrows făcea ordine în dulapul cu nasturi aflat chiar sub fereastră. Era aplecat asupra vitrinei în care adăuga cei câțiva nasturi cocliți, de la diferite regimente militare, pe care îi dobândise recent, la șirurile eterogene de nasturi de plastic și de email care erau deja expuse. Era destul de sâcâit de faptul că, fiindcă aveau cheutoare pe o parte, nasturii refuzau să stea lipiți de bucata de pânză pe care erau expuși, indiferent cât de tare îi apăsa. Pufni zgomotos, exteriorizându-și frustrarea. Auzi claxonul unei mașini și își ridică privirea. Cu colțul ochiului prinse silueta unui om care mergea pe partea cealaltă a drumului. Purta un fel de bască, o haină lungă și, cu toate că în ziua aceea soarele se arăta doar arareori din dosul norilor, o pereche de ochelari negri. Ar fi putut fi același om de care se ciocnise deunăzi, când ieșise din chioșcul de ziare, dar n-avea cum să fie sigur, fiindcă toți străinii aceia semănau foarte mult.

Dar ce anume îl intriga atât de mult la indivizii ăștia? Dr. Burrows simțea în adâncul ființei sale că trebuie să fie ceva deosebit cu ei, ceva cu siguranță nelalocul lui. Era ca și

cum oamenii ăștia ar fi venit dintr-un alt timp, probabil din epoca georgiană, dacă era să te uiți la stilul în care erau îmbrăcați. Pentru el, era ca și cum ar fi descoperit o parte vie a unei istorii uitate, la fel ca reportajele pe care le citise despre pescarii asiatici care prinseseră *coelacanți*¹ în plasele lor, sau poate ceva chiar mai uimitor decât asta... Descoperirea „verigii lipsă” din evoluția omului. Acestea erau lucrurile care-i populau visurile și îl făceau să mai uite de viața sa monotona și lipsită de culoare. Deși nu era un om care să se lase dominat de obsesii, dr. Burrows era acum cu adevărat preocupat. Trebuia să existe o explicație logică a fenomenului *oameni-cu-pălărie* și era extrem de hotărât să o afle.

— Bineee, decise el pe loc, acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

Lăsă jos cutia cu nasturi și se grăbi să iasă din muzeu, încuind ușa principală în urma sa. Îl localizează imediat pe omul respectiv, undeva înaintea sa, și, păstrând o distanță respectabilă, începu să-l urmărească.

Dr. Burrows ținu pasul cu necunoscutul în timp ce acesta părăsi Highstreet, cotind pe Disraeli, și apoi traversă ca să o ia la dreapta pe strada Gladstone, pe lângă mănăstirea cea veche. Era cu vreo douăzeci de metri în spatele lui, când omul se opri brusc și se întoarse privindu-l drept în ochi.

Dr. Burrows simți un fior de teamă văzând cerul cenușiu care se reflecta în ochelarii celuiilalt și, convins că jocul

¹ Specie de pește, cunoscută multă vreme ca pește-fosilă, mai exact până în 1938, când au fost prinse câteva exemplare îndeaproape înrudite, în apele oceanice africane.

trebuia să se încheie aici, se răsuci pe călcâie, în direcția opusă. Apoi nu mai știu ce să facă și se aplecă, prefăcându-se că-și leagă un șiret imaginar care i se desfăcuse. Fără să se ridice, aruncă o privire fugară peste umăr — ca să descopere că necunoscutul dispăruse fără urmă.

Dr. Burrows porni cu pas alert, apoi începu chiar să alerge, către locul în care necunoscutul stătuse ultima dată. Ochii lui cercetau cu frenezie strada, în lung și în lat. Ajungând în punctul în care dispăruse celălalt, descoperi o intrare îngustă între două căsuțe-azil ale mănăstirii. Constată cu surprindere că, deși trecuse de nenumărate ori pe acolo, nu o observase niciodată. Avea o arcadă în partea superioară și semăna cu un tunel îngust, care cobora și cotea în spatele caselor, continuându-se apoi pe o distanță scurtă cu un fel de alee descoperită. Dr. Burrows privi cu atenție înăuntrul pasajului, dar întunericul îi îngreuna încercarea de a descoperi ceva semnificativ. Totuși, dincolo de întuneric, zări ceva la celălalt capăt. Era un perete care întrerupea aleea. O fundătură.

Uitându-se pentru ultima dată în lungul străzii, clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu-și dădea seama unde în altă parte ar fi putut dispărea omul atât de repede, așa încât trase aer în piept și intra și el în pasaj. Înaintă cu precauție, conștient că necunoscutul l-ar fi putut aștepta în pragul unei uși pe care nu o observase. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, văzu că pășește printre cutii de carton înmuiate de umezeală și sticle de lapte, majoritatea sparte, răspândite pe caldarâmul pasajului.

Răsuflă ușurat când ajunse din nou la lumină și se opri ca să mai cerceteze o dată locul. Fundătura aceea era mărginită

de zidurile ce împrejmuiiau două grădini, la stânga și la dreapta, și era blocată la capăt de zidul clădirii unei fabrici cu trei etaje. Vechea construcție nu avea ferestre decât la etajul întâi și n-ar fi fost cu putință ca necunoscutul să evadeze pe acolo.

— Și atunci unde naiba s-a dus? se întrebă dr. Burrows, întorcându-se să privească în lungul pasajului către strada pe care trecu o mașină.

Zidul grădinii din dreapta avea deasupra zăbrele ascuțite, înalte de peste un metru, și era practic imposibil de escaladat. Însă celălalt zid nu avea nimic deasupra, prin urmare dr. Burrows se apropie și aruncă o privire peste el. Văzu un fel de grădină neîngrijită și năpădită de bălării, cu doar câteva tufe pipernicite și un teren mâlos acolo unde ar fi trebuit să fie peluza. Farfurii de plastic conținând o apă verzuie împestrițau întreaga curte.

Dr. Burrows privi neajutorat groapa aceea de gunoi și era pe cale să renunțe la investigație, când un imbold brusc îl făcu să se răzgândească. Își aruncă servieta peste zid și se cățăra cu greutate după ea. Distanța până la pământ, în partea cealaltă, se dovedi mai mare decât se așteptase și ateriză cu ghinion, drept în fund, în noroi. Încercă să se ridice, dar pantofii i se afundaseră în clisă și-l siliră să se așeze din nou, deși dădu din mâini ca să-și păstreze echilibrul — reușind astfel să răstoarne o farfurie și să-i împroaște conținutul pe braț și pe ceafă. Înjură încetișor, se șterse cât putu și se ridică din nou în picioare, clătinându-se și poticnindu-se ca un om beat, până când își recăpătă echilibrul.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'! zise el printre dinți.

În spatele său se deschise o ușă.

— Alo! Cine-i acolo? Ce se întâmplă? se auzi o voce temătoare.

Dr. Burrows se răsuci în loc și dădu cu ochii de o bătrână care stătea la mai puțin de doi metri de el, înconjurată de trei pisici care îl priveau cu o indiferență felină. Se părea că vederea bătrânei nu e prea bună, judecând după felul în care își plimba capul dintr-o parte în alta. Avea părul alb și rar și purta un capot înflorat. Dr. Burrows aprecie că avea pe puțin optzeci de ani.

— Ăăă..., Roger Burrows, încântat de cunoștință, zise el, nefiind în stare să se gândească la ceva care să explice de ce sau cum ajunsese acolo.

Însă expresia feței bătrânei se transformă brusc.

— O, dr. Burrows! Ce drăguț din partea dumitale să treci pe-aici! Ce surpriză încântătoare!

Dr. Burrows era la rându-i foarte surprins și confuz.

— Da, ăăă..., m-am nimerit și eu prin zonă.

— Câtă amabilitate! Nu prea mai întâlnești în zilele noastre un asemenea comportament. Ce frumos c-ai venit în vizită!

— Ă..., ba deloc, răspunse el șovăind, e plăcerea mea.

— Mă simt destul de singură aici, doar cu pisicuțele care să-mi țină companie. Nu vrei un ceai? Ibriul e pe foc...

Dr. Burrows era încurcat. Se pregătise pentru o scăpare în fugă peste zid, când o văzuse prima dată pe bătrână. Primi-rea aceea atât de ospitalieră și de caldă era ultimul lucru la care se așteptase. Fără cuvinte, dădu din cap și porni către ea, agățând cu pantoful marginea unei alte farfurii de plastic care își vărsă conținutul pe piciorul său. Se opri puțin ca să-și scoată un ghem de frunze ude și lipicioase din șosetă.

— Vai, ai grijă, dr. Burrows, zise bătrâna. Le pun pentru păsări. Se întoarse către bucătărie, cele trei pisici luând-o înainte. Cu lapte și zahăr?

— Da, vă rog, zise dr. Burrows, rămânând în pragul bucătăriei, în timp ce femeia lua o ceașcă de pe un raft. Îmi cer iertare c-am apărut așa, neanunțat, continuă el încurcat, încercând să rupă tăcerea. E foarte drăguț din partea dumneavoastră...

— Nu, dumneata ești foarte drăguț. Ar trebui să-ți mulțumesc.

— Zău? bâigui el, încercând înnebunit să-și dea seama exact cine era bătrâna aceea.

— Da. Și-ți mulțumesc pentru scrisoare. Pentru scrisoarea aceea drăguță. Nu mai văd la fel de bine ca odinioară, dar mi-a citit-o domnul Embers.

Deodată, toate se așezară la locul lor și dr. Burrows oftă cu ușurare, când ceața confuziei se risipi în bătaia brizei răcoare a înțelegerii depline.

— Sfera care luminează! Cu siguranță e un obiect deosebit de curios, doamnă Tantrumi.

— A, e bine atunci, drăguță.

— Domnul Embers v-a spus probabil că trebuie să o analizez.

— Da, zise bătrâna. Nu vrem să ne pomenim toți că ne radiocontrolează careva, nu-i așa?

— Nu, o aprobă dr. Burrows, încercând să nu zâmbească, nu vrem deloc. Dar, doamnă Tantrumi, motivul pentru care am venit...

Bătrâna își întoarse un pic capul într-o parte, așteptând ca el să continue, în timp ce învârtea cu lingurița în ceașcă.

— ... mă gândeam că îmi puteți arăta unde ați descoperit-o, încheie el.

— A, nu, drăguță, n-am găsit-o eu, ci oamenii de la gaze. Fursec sau bezea? întrebă femeia, întinzându-i o cutie coclită de tablă cu fursecuri.

— Ăăă..., fursec, mulțumesc. Ziceați că au găsit-o cei de la gaze?

— Da, ei. Chiar în pivniță.

— Acolo? întrebă dr. Burrows, privind către o ușă deschisă care se afla la capătul unui șir scurt de scări. Vă deranjează dacă arunc și eu o privire?

Fără să mai aștepte răspunsul, își băgă fursecul în buzunar și păși cu grijă pe treptele de cărămidă, înverzite de mușchi.

La capătul lor, văzu că subsolul era împărțit în două încăperi. Prima era goală, cu excepția câtorva farfurii în care se găseau bucăți înnegrite și uscate de hrană pentru pisici, precum și câteva grămăjoare de moloz, răspândite pe podea. Se concentră asupra celei de-a doua încăperi, care se afla sub partea din față a casei. Era destul de asemănătoare cu prima, cu excepția faptului că lumina era mai slabă și în ea se găseau câteva piese de mobilier. Rotindu-și ochii cu repeziciune, zări o pianină într-un colț, care arăta pe cale de a se descompune din cauza umezelii, și, înghesuit într-un ungher întunecos, un șifonier vechi cu oglinda spartă. Deschise una dintre uși și încremeni.

Adulmecă de câteva ori, recunoscând cu ușurință mirosul de mucegai pe care-l simțise la omul de pe stradă și, mai de

curând, în hornul din casa lui Penny Hanson. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, reuși să vadă că înăuntru șifonierului se găseau câteva pardesie — negre, din câte-și putea da seama — și un număr mare de pălării plate și alte acoperăminte pentru cap, înghesuite într-un compartiment.

Interiorul șifonierului nu era deloc prăfuit, ceea ce era cu adevărat remarcabil, fiindcă toate celelalte lucruri din vecinătatea sa erau acoperite cu un strat gros de praf. Mai mult, când trase șifonierul de lângă perete ca să verifice dacă nu cumva era ceva în spatele său, observă că mobila aceea părea să fie surprinzător de bine păstrată. Negăsind nimic în spatele șifonierului, își concentrează din nou atenția asupra interiorului. Sub compartimentul cu pălării descoperi un sertar micuț, care se deschise cu ușurință. Înăuntru erau cinci sau șase perechi de ochelari. Luând una dintre ele și trăgându-și o haină de pe umerăș se întoarse.

— Doamnă Tantrumi! strigă el din capul scării.

Bătrâna șontăcăi spre ușa pivniței care dădea în bucătărie.

— Știați că aveți niște lucruri interesante în șifonierul de aici?

— Serios?

— Da, niște haine și ochelari de soare. Sunt ale dumneavoastră?

— Nu, nu cobor acolo aproape niciodată. E prea abrupt pentru mine. N-ai vrea să le aduci mai aproape, ca să mă pot uita la ele?

Dr. Burrows urcă până în ușa bucătăriei, iar bătrâna își plimbă degetele peste materialul balonzaidului, ca și cum ar fi mângâiat capul unei pisici necunoscute. Groasă și cerată,

haina i se păru ciudată. Croiala era de asemenea de modă veche, cu o capă, peste umeri, dintr-un material mai gros.

— Nu cred c-am mai văzut haina asta vreodată! O fi lăsat-o acolo bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte, zise ea scurt și se întoarse în bucătărie.

Dr. Burrows examină ochelarii. Erau făcuți din două bucăți de sticlă groasă și absolut dreaptă, aproape opacă. Semănau cu ochelarii de sudor și aveau niște mecanisme ciudate cu șuruburi pe brațele de pe ambele părți, menite evident să-i țină lipiți de capul celui care-i purta. Doctorul era nedumerit. De ce și-ar fi ținut oamenii aceia ciudați hainele într-un șifonier uitat de lume, dintr-o pivniță goală?

— Mai vine cineva pe-aici, doamnă Tantrumi? întrebă dr. Burrows.

Între timp, bătrâna începuse să toarne ceaiul, cu o mână atât de tremurândă încât ciocul ibricului lovea violent marginea ceștii. Dr. Burrows crezu pentru o clipă că gazda sa avea să spulbere ceașca de pe farfuriușă.

Tremuratul se domoli, iar bătrâna îl privi surprinsă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise ea, de parcă dr. Burrows ar fi sugerat că ea ar fi făcut lucruri nelalocul lor.

— Întreb doar pentru că am văzut în ultimele zile câțiva tipi ciudați prin împrejurimi și purtau toți balonzaide și ochelari ca aceștia...

Dr. Burrows se opri, căci bătrâna părea foarte speriată.

— O, sper că nu-s de teapa criminalilor ăloră despre care tot auzim. Nu prea mă mai simt în siguranță, deși prietenul meu, Oscar, e tare drăguț. Mă vizitează aproape în fiecare după-amiază. Vezi dumneata, nu mai am pe nimeni

apropiat, nicio rudă. Știi, fiul meu a plecat în America. E băiat bun. Firma la care lucrează l-a mutat, împreună cu soția lui...

— Deci n-ați văzut niciun om îmbrăcat într-o haină ca asta... oameni cu părul alb?

— Nu, dragă. Nu-mi dau seama despre ce vorbești, spuse bătrâna privindu-l întrebător și apoi continuă să toarne ceaiul. Vino aici și ia loc!

— Stați să pun astea la loc, zise dr. Burrows, întorcându-se în pivniță.

Înainte de a pleca, nu rezistă să nu inspecteze la iuțeală pianul, ridicându-i capacul și apăsând câteva clape, care scoaseră niște sunete fie dogite, fie total diferite de tonul pe care ar fi trebuit să-l aibă. Încercă să îl tragă de lângă perete, dar lemnul vechi trosni amenințând să se dezmembreze, așa încât renunță. Pe urmă, se plimbă roată prin ambele camere ale pivniței, oprindu-se ici-colo ca să bată cu piciorul în dușumea, sperând că ar putea găsi o trapă ascunsă. Făcu la fel și în grădina micuță, sărind în jurul tentativei de peluză, în timp ce încerca să evite farfuriile de plastic, sub privirile curioase și atente ale pisicilor doamnei Tantrumi.

În cealaltă parte a orașului, Chester și Will erau din nou în tunelul de la Patruzeci de Puțuri.

— Deci, ce-a zis tatăl tău? Ce crede el că am găsit? întrebă Chester în timp ce Will, înarmat cu un ciocan și cu o daltă, încerca să scobească mortarul dintre cărămizile misteriosului zid subteran.

— Ne-am uitat din nou peste hărți și n-am găsit nimic.

Mințea, fiindcă dr. Burrows nu ieșise din pivnița casei lor înainte ca Will să meargă la culcare și plecase la serviciu mai înainte ca el să se trezească, în dimineața aceea.

— Niciun rezervor de apă, nici canalizare sau ceva de genul ăsta..., adăugă Will, încercând să-l încurajeze pe Chester. Zidul e foarte solid; vezi tu... chestia asta a fost construită ca să dureze. Will înlăturase deja două straturi de cărămizi, dar nu reușise încă să străpungă zidul. Uite ce e, dacă mă înșel în legătură cu el și țâșnește ceva dinăuntru, ai grijă să te grăbești către partea cea mai îndepărtată a camerei principale. Șuvoiul ar trebui să te ridice până la intrare, continuă Will, întinzându-și eforturile de a străpunge zidul de cărămizi.

— Poftim? zise Chester repede. Un șuvoi... să mă ridice? Nu-mi place deloc cum sună. Eu am plecat.

Se întoarse, se opri o clipă, șovăind, apoi se hotărî din nou și începu să meargă spre camera principală, bombănind ceva în barbă.

Will ridică din umeri. Nu avea cum să se oprească tocmai acum, când era în fața posibilității de a arunca lumină asupra vreunui mister spectaculos, atât de important încât să-l facă pe tatăl său să regrete că nu l-a descoperit el însuși. Și nici nu avea să-l împiedice, nici măcar Chester. Începu din nou să cioplească în jurul unei cărămizi îndepărtând mortarul de pe laturile ei.

Pe neașteptate, o porțiune de mortar explodă, scoțând un șuier ca al aerului sub presiune. Câteva bucăți trecură chiar pe deasupra mâinilor înmănușate ale lui Will și, ca niște schije de obuz, loviră peretele tunelului din spatele său. Își

lăsă uneltele și se aruncă la pământ, uluit. Scuturând din cap, încercă să se adune și să se concentreze asupra misiunii de a scoate cărămida aceea. Reuși în câteva secunde.

— Hei, Chester! strigă Will.

— Da, ce-i? răspunse îmbufnat Chester, din camera principală. Ce s-a întâmplat?

— Nu e pic de apă! strigă Will, iar vocea sa stârni ecouri stranii. Vino să vezi!

Chester se întoarse fără tragere de inimă. Descoperi că Will străpunsese cu adevărat peretele și acum privea prin breșa pe care o făcuse, adulmecând aerul.

— Categorie nu-i o conductă de canal, dar *era* sub presiune, zise Will.

— Poate e o conductă de gaz.

— Nu, nu miroase a gaz și, în orice caz, nu cred că a existat vreodată vreuna făcută din cărămizi. Dacă mă iau după ecou, se pare că e un spațiu destul de larg. Ochii îi sclipiră de nerăbdare. Am avut eu o presimțire că o să descoperim ceva interesant. Adu-mi o lumânare și sârma din camera principală, te rog.

Chester reveni cu cele cerute, Will aprinse lumânarea la distanță de gaura din perete și o apropie încet, ținând-o cu mâinile întinse, de deschizătură, supraveghind atent flacăra, la fiecare pas pe care-l făcea.

— Ce faci cu aia? întrebă Chester, privindu-l fascinat.

— Dacă ar fi gaze, ar trebui să observăm o diferență a felului în care arde, răspunse Will. Așa au procedat și cei care au deschis piramidele.

Flacăra pâlpâitoare a lumânării nu se schimbă deloc, cât timp băiatul o apropie, și rămase neschimbată chiar și în fața deschizăturii.

— Se pare că nu e niciun pericol, zise el, stingând lumânarea și întinzându-se după sârma pe care Chester o sprijinise de peretele tunelului.

Îndreptă trei metri de sârmă și apoi o băgă cu grijă în gaură, împingând-o până când afară rămase doar un căpătâi foarte scurt.

— N-am lovit nimic... Cred că e destul de mare, zise Will agitat, încruntându-se în cauza efortului pe care îl depunea, întinzând mâna cu sârma cât mai mult, ca să vadă cât de adânc e spațiul din spatele zidului de cărămizi. Dar cred că am dat de ceea ce ar putea fi podeaua. Hai să mai lărgim gaura un pic!

Lucrând împreună, reușiră în doar câteva secunde să scoată destule cărămizi încât Will să se poată strecura prin spărtura zidului, cu capul înainte. Se auzi un suspin înfundat când ateriză.

— Will, ești teafăr? strigă îngrijorat Chester.

— Da, am căzut cam rău, răspunse băiatul. Hai, intră cu picioarele înainte și am să te ghidez eu.

Chester reuși să treacă abia după multă strădanie, fiindcă umerii săi erau mai largi decât cei ai lui Will. Odată ajuns înăuntru, începură amândoi să inspecteze locul.

Era o cameră octogonală, cu cei opt pereți arcuindu-se către un punct central, aflat undeva la șase metri deasupra capetelor lor. În punctul cel mai înalt, pereții se uneau în ceea ce părea a fi un trandafir sculptat în piatră. Își învârtiră

tăcuți în jur mănunchiurile luminoase ale lanternelor, cu un sentiment de respect pentru arhitectura gotică și lucrătura impecabilă a vidului din cărămidă. Podeaua era și ea din cărămizi așezate una lângă alta.

— Grozav! șopti Chester. Cine s-ar fi așteptat să găsim ceva de genul ăsta?

— E ca o criptă dintr-o biserică, nu-i așa? zise Will. Dar cel mai ciudat e...

— Ce? întrebă Chester, luminând nerăbdător cu lanterna chipul lui Will.

— Este absolut uscată. Și aerul e cumva aspru. Nu știu...

— Will, ai văzut asta? îl întrerupse Chester, înconjurând cu raza lanternei sale o porțiune de podea și urcând apoi pe un perete de alături. E ceva scris pe cărămizi. Pe toate!

Will se întoarse numaidecât pe călcâie și se năpusti să studieze cel mai apropiat perete, citind literele gotice sculptate migălos pe fiecare cărămidă.

— Ai dreptate, sunt nume: James Hobart, Andrew Kellogg, William Butts, John Cooper...

— Simon Jennings, Daniel Lethbridge, Silas Samuels, Abe Winterbotham, Caryl Pickering... cred că sunt mii de nume aici, zise Chester.

Will își scoase ciocanul de la centură și începu să bată în pereți, ascultând sunetele pe care le scoteau, ca să-și dea seama dacă nu cumva dincolo de ei era vreun gol sau vreun pasaj. Cercetă metodic doi dintre cei opt pereți și apoi, aparent fără vreun motiv, se opri. Se luă cu mâna de frunte, înghițindu-și un nod din gât.

— Ai simțit? îl întrebă pe Chester.

— Da, mi-au pocnit urechile, confirmă Chester, înfi-gându-și degetul înmănușat într-o ureche. E ca atunci când decolezi cu avionul.

Rămaseră amândoi tăcuți, ca și cum s-ar fi așteptat să se întâmple ceva. Apoi simțiră un tremur, o vibrație abia perceptibilă, ca aceea a unei note joase, cântate de o orgă. În capetele băieților începu să se înfiripe un tremur.

— Cred că ar trebui să ieșim de aici, zise Chester, privind golit expresie către prietenul său și înghițind des, dar nu din cauza urechilor, ci ca să respingă valurile de greață care îi urcau din stomac.

De data aceasta, Will nu-l contrazise. Spuse un „da” scurt, clipind des, fiindcă începuse să vadă tot felul de puncte luminoase.

Se urcară cât putură de repede spre deschizătură, apoi merseră către fotoliile din camera principală, prăbușindu-se pe ele. Deși nu-și spusese nimic în momentul respectiv, senzațiile inexplicabile încetaseră aproape imediat ce ieșiseră din camera subterană pe care tocmai o descoperiseră.

— *Ce s-a întâmplat acolo?* întrebă Chester deschizându-și gura larg, ca să își deblocheze fălcile, și apăsând cu palmele peste urechi.

— Nu știu, răspunse Will. O să-l aduc pe tata ca să vadă și poate că el va avea o explicație. Probabil că s-a acumulat presiune sau ceva de genul ăsta...

— Chiar crezi că e o criptă, rămasă de pe urma unei foste biserici...? Adică, fiindcă avea toate numele alea...

— Se poate, răspunse Will, adâncit în gânduri. Dar niște muncitori, zidari, pietrari, au construit-o cu foarte multă

grijă, fără să lase moloz sau praf în urma lor, după care au închis-o complet. Atunci de ce atâta bătaie de cap, dacă tot urma să o închidă?

— Nu m-am gândit la asta. Ai dreptate.

— Și nu era nicio intrare. N-am putut găsi vreun semn că ar exista vreun pasaj de legătură, nici măcar unul. E o cameră sigilată, cu nume scrise pe pereți, ca un fel de memorial, continuă Will, care nu mai știa ce să creadă. Oare ce-om fi găsit?

Capitolul nouă

Fiindcă știa că Rebecca putea fi neiertătoare și că nu se făcea să-i stârnești mânia — mai ales înaintea orelor de masă —, Will se scutură și încercă să înlăture grosul noroiului de pe cizme înainte de a da buzna pe ușa din față. Își aruncă rucsacul pe podea, făcând să zăngănească uneltele dinăuntru, și înmărmuri de uimire.

Îl întâmpină o scenă foarte ciudată. Ușa de la sufragerie era închisă, iar Rebecca era ghemuită lângă ea, cu urechea lipită de gaura cheii. Fata se încruntă când îl văzu.

— Ce...?

Întrebarea lui Will se curmă brusc, când ea se ridică iute, cu un deget pe buze. Rebecca își apucă de braț fratele năucit și-l trase cu forța în bucătărie.

— Ce se întâmplă? vru să știe Will, cu o șoaptă indignată.

Era într-adevăr din cale-afară de ciudat. Rebecca, micuța domnișoară Perfecțiune, fusese surprinsă tocmai când trăgea cu urechea la discuția părinților lor. Nu s-ar fi așteptat nici odată la așa ceva din partea ei.

Dar mai era ceva, chiar mai neobișnuit decât gestul surorii sale — ușa de la sufragerie era *închisă*. Will se întoarce ca să mai privească o dată, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ușa asta închisă, zise el. Știi că urăște...

— Se ceartă, șopti repede Rebecca.

— *Ce* fac? Pe ce se ceartă?

— Nu sunt sigură. Primul lucru pe care l-am auzit a fost că mama i-a strigat să închidă ușa, iar când ai venit tu, încercam să mai prind câte ceva.

— Dar *ceva* trebuie să fi auzit!

Rebecca nu-i răspunse imediat.

— Haide, o îmboldi el. Ce-ai auzit?

— Ei bine, începu fata rar. Mama i-a strigat că este un *ratat nenorocit* și că ar trebui să înceteze să-și mai irosească timpul cu *tâmpenii absolute*.

— Și altceva?

— N-am mai auzit restul, dar erau amândoi foarte furioși. Parcă mârâiau unul la altul. Trebuie să fie foarte important — mama pierde episodul din *Neighbours*.

Will deschise frigiderul și analiză absent un pahar de iaurt, înainte de a-l pune înapoi.

— Dar despre ce poate fi vorba? Nu-mi amintesc să mai fi făcut asta vreodată!

Chiar în acel moment, ușa de la sufragerie se deschise brusc, făcându-i să tresară pe Will și pe Rebecca, iar dr. Burrows trecu furtunos pe lângă ei, cu fața roșie și cu fulgere în ochi, îndreptându-se către ușa de la pivniță. Bâjbâind cu

cheia în broască și bombănind cuvinte de neînțeles, deschise ușa și apoi o trânti cu putere în urma sa.

Will și Rebecca priveau încă din pragul bucătăriei, când o auziră pe doamna Burrows strigând.

— NU EȘTI BUN DE NIMIC, BĂI, FOSILA NAIBII! DIN PUNCTUL MEU DE VEDERE, POȚI SĂ STAI ACOLO PÂNĂ PUTREZEȘTI, BĂI, RELICVĂ IDIOATĂ! zbieră ea din rărunchi, trântind ușa de la sufragerie, care se închise cu o trosnitură fabuloasă.

— Asta nu face bine la varul de pe pereți, comentă Will nepăsător.

Rebecca era atât de concentrată la ceea ce se întâmpla, încât nu dădu vreun semn că-l auzise pe fratele ei.

— Dumnezeu, e-al dracului de enervant! Trebuie neapărat să vorbesc cu el despre ceea ce am descoperit astăzi, mormăi băiatul.

De data asta, ea îl auzi.

— Mai bine te lași păgubaș. Sfatul *meu* e să nu le stai în cale până când lucrurile nu se mai liniștesc, zise fata, împingându-și bărbia în față, ca să dea mai multă greutate spuselor ei. Dacă o să se liniștească vreodată. Oricum, mâncarea e gata. Poți să-ți iei și singur. De fapt, poți să mănânci tot... Nu cred că va mai mânca și altcineva în seara asta.

Încheind, Rebecca se întoarse și ieși din bucătărie. Will își mută privirea de la cadrul gol al ușii către cuptor și ridică ușor din umeri.

Înfulecă două porții și jumătate de mâncare încălzită la microunde și apoi o luă spre scări, în liniștea neobișnuită din casă. Nu se mai auzea nici măcar murmurul obișnuit al

televizorului din sufrageria de dedesubt. Așezat pe pat, se apucă să-și lustruiască meticulos hârlețul, cu o bucată de pâslă, până când lama acestuia începu să strălucească și să reflecte valuri de lumină pe tavan. Apoi se aplecă și îl așeză ușor pe dușumea, închise veioza de pe măsuta de lângă pat și se vârî sub plapumă.

Capitolul zece

Will se trezi, căscă leneș și privi fără țință prin cameră, până când observă lumina care se strecura pe lângă draperii. Se ridică imediat când își dădu seama că e ceva în neregulă. În mod ciudat, nu se auzea mai nimic din murmurul care ar fi trebuit să anime casa într-o dimineață normală. Își privi ceasul. Dormise prea mult. Evenimentele din seara trecută îl zăpăciseră de tot și uitase să-și pună ceasul să sune.

Adună cu greu câteva piese relativ curate din uniforma de școală, scoțându-le de undeva din fundul șifonierului și, îmbrăcându-le la repezeală, fugi în baie ca să se spele pe dinți. Ieșind din baie, constată că ușa de la camera surorii sale era închisă și se opri în fața ei ca să asculte preț de un moment. Învățase să nu se năpustească direct în cameră; era sanctuarul ei și îl mai ocărâse de vreo câteva ori înainte, pentru că intrase neanunțat. Cum nu se auzea însă niciun semn de viață, se hotărî să arunce o privire. Camera era la fel de impecabilă ca întotdeauna — patul imaculat era făcut, iar hainele de casă stăteau perfect aranjate, pregătite pentru

întoarcerea de la școală. Totul era curat și lucrurile erau în perfectă ordine, la locul lor. Văzu ceasul ei deșteptător pe noptieră. „De ce nu m-o fi trezit și pe mine?”, se miră el.

Văzu apoi că ușa dormitorului părinților era larg deschisă și nu se putu abține să nu-și bage capul înăuntru. Patul era neatins. Asta nu era deloc bine.

Dar unde erau? Will reflectă la cearta din seara precedentă dintre părinții săi, începând să perceapă gravitatea situației. În ciuda impresiei pe care o lăsa de obicei, Will avea un suflet sensibil. Nu era deloc nepăsător, doar că îi venea tare greu să-și arate emoțiile, preferând să-și ascundă sentimentele în spatele unei bravade frivole, atunci când era vorba de familia sa, sau să poarte masca unei totale indifeerențe, când erau implicați alți oameni. Era un mecanism de apărare pe care îl perfecționase în timp ca să-l ajute să se împace mai ușor cu felul în care arăta. *Nu-ți trăda niciodată sentimentele, nu reacționa niciodată la vorbele lor prostești, nu le da niciodată satisfacție.*

Deși nu se gândise niciodată prea mult la asta, Will era conștient că viața lui de familie era un pic ciudată, în cel mai bun caz. Cei patru membri ai familiei sale erau atât de diferiți încât parcă fuseseră aruncați laolaltă în circumstanțe incontrolabile, de parcă ar fi fost patru oameni complet străini unul de altul, care se întâmplă să împartă compartimentul unui tren. Într-un fel sau în altul, reușeau să conviețuiască; fiecare își știa locul, iar rezultatul final era că, deși poate nu era cu adevărat fericit, fiecare dintre ei reușise să-și găsească propriul echilibru ciudat. Dar acum totul părea că e în pericol să se năruiască. Cel puțin așa simțea Will în dimineața aceea.

Stând încă în mijlocul holului, ascultă din nou liniștea amenințătoare, oscilând cu privirea între cele două dormitoare. *Era o chestiune serioasă.*

„Trebuia să se întâmple tocmai acum, când am găsit ceva atât de uimitor!”, își zise el. Ar fi vrut să stea de vorbă cu dr. Burrows, să-i spună de tunelul său de la Patruzeci de Puțuri și de camera aceea ciudată peste care dăduse împreună cu Chester. Descoperirea nu însemna nimic fără aprecierea tatălui său. Cuvintele sale de încurajare și zâmbetul de mândrie părintească erau de fapt scopul lui Will.

În timp ce cobora scările în vârful picioarelor, avu sentimentul ciudat că e un intrus în propria casă. Aruncă o privire către ușa sufrageriei. Era închisă. „Probabil că mama a dormit aici”, își zise el în timp ce trecea către bucătărie. Pe masă era un singur castron; judecând după cele câteva boabe de cereale care rămăseseră lipite de el, își dădu seama că sora sa mâncase deja și plecase spre școală. Faptul că nu își strânsese farfuria și absența castronului cu fulgi de porumb și a căniilor de ceai a tatălui său, care nu erau nici pe masă și nici în chiuvetă, declanșară alarma în capul lui Will. Acest instantaneu al vieții lor comune de zi cu zi devenise indiciul unui mister, precum dovezile de la locul unei crime care, dacă erau interpretate corect, l-ar fi putut lămuri despre ceea ce se petrecea cu adevărat.

Dar nu avea niciun sens. Nu putea găsi răspunsuri acolo și-și dădu seama că ar trebui să plece.

— E ca un vis urât, își șopti Will, în timp ce își turna cerealele într-un bol. E un dezastru, adăugă el și începu să-și înfulece cerealele.

Capitolul unsprezece

Chester se legăna într-unul din fotoliile prăpădite din camera principală a tunelului de la Patruzeci de Puțuri. Termină de făcut încă o mică bilă de lut, pe care o modelase între degete, lăsând-o să cadă într-o grămadă de biluțe asemănătoare de pe masă, în fața sa. Începu apoi să arunce cu biluțele, luând drept țintă gâtul unei sticle goale, pe care o așezase pe marginea roabei din apropiere.

Will întârziase destul de mult și, în timp ce își lansa micile proiectile, Chester se întrebă ce l-ar fi putut împiedica pe prietenul său să ajungă la locul săpăturii. Dar nu aceasta era grija lui cea mai mare, ci ardea de nerăbdare să-i spună lui Will ce descoperise când intrase acolo.

Când, în cele din urmă, ajunse și Will, coborî cu viteza melcului în josul tunelului, cu hârlețul pe umăr și cu bărbia în piept.

— Salut, Will! zise Chester cu veselie, aruncând un pumn întreg de bile către sticla sfidătoare.

Toate își ratară ținta, în mod previzibil. Chester încercă un moment de dezamăgire, până se întoarse complet către

Will, așteptând un răspuns. Dar Will abia dacă mormăi ceva, iar când își ridică ochii spre prietenul său, acesta remarcă lipsa scânteilor care îi luminau de obicei privirea. În ultimele două zile, la școală, Chester observase că era ceva în neregulă cu el: părea să îl evite și, când îi aținuse calea, se arătase retras și prea puțin dornic de discuții.

Între cei doi se lăsă o tăcere grea, apăsătoare, care se destrămă când Chester, incapabil să o mai suporte, explodează:

— Am găsit o blo...

— Tata a plecat, îl întrerupse Will.

— Poftim?

— S-a încuiat în pivniță, dar credem că acum a plecat.

Deodată Chester pricepu de ce în ultima vreme prietenul său se purtase mai ciudat ca de obicei. Deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. N-avea nici cea mai vagă idee ce ar fi trebuit să spună.

Ca și cum mărturisirea l-ar fi extenuat, Will se lăsă să cadă în cel mai apropiat fotoliu.

— Când s-a întâmplat? întrebă Chester, cam deplasat.

— Acum vreo două zile... A avut un fel de ceartă cu mama.

— Și ea ce zice?

— Ăăă... nimic. N-a mai scos niciun cuvânt de când a plecat tata, răspunse Will.

Chester privi către tunelul care se bifurca la ieșirea din cameră și apoi la Will care ștergea gânditor o pată de noroi de pe mânerul hârlețului. Chester trase adânc aer în piept și spuse, ezitant:

— Îmi pare rău, dar... mai e ceva ce ar trebui să știi.

— Ce? întrebă Will, încetișor.

— Tunelul e blocat.

— Poftim? strigă Will.

Într-o clipă, se însufleși din nou. Țâșni din fotoliu și se rezezi spre gura tunelului. Constată că intrarea către camera aceea ciudată, din cărămizi, era acum blocată. De fapt, mai rămăsese doar jumătate din pasajul lung de șase metri.

— Nu-mi vine să cred, zise Will, privind neajutorat la bariera compactă de pământ și piatră care se ridica până la tavanul tunelului, astupându-l complet.

Încercă stâlpii, alergând de la unul la altul, bătând în ei când cu mâinile, când cu vârful metalic al bocancilor săi de lucru.

— Astea n-au nimic, zise el, lăsându-se pe vine ca să pipăie diferite porțiuni ale baricadei, testând-o.

Luă puțin pământ pe care-l examinează cu atenție în palma făcută căuș, sub privirile lui Chester, care admira în tăcere modul cum investiga locul faptei.

— Ciudat.

— Ce anume? întrebă Chester.

Will ridică pământul la nas și inspiră adânc. Apoi, alegând cât ieși în vârful degetelor, aruncă restul. Frecă încetișor țărâna între degete, timp de câteva secunde. Pe urmă se întoarce către Chester, încruntat.

— Ce se întâmplă, Will?

— Și stâlpii pe care i-am pus mai încolo, în tunel, erau absolut siguri — i-am verificat când am plecat de aici, ultima oară. Și n-a prea plouat în ultima vreme, nu-i așa?

— Nu, parcă nu, îl aprobă Chester.

— N-a plouat, iar pământul ăsta nu e nici pe departe într-atât de umed încât să cred că tavanul s-a prăbușit de la sine; nu e mai multă umezeală în el decât te-ai aștepta. Dar cea mai mare ciudățenie e asta...

Băiatul se aplecă, scoase o bucată de piatră din grămadă de dărâmături și i-o aruncă lui Chester, care o prinse și-o examină, cu o expresie nedumerită.

— Îmi pare rău, nu înțeleg. Ce-i așa de important?

— E *calcar*. Umplutura asta are în ea bucăți de calcar. Simți suprafața pietrei? E ca o cretă — o constituție cu totul nepotrivită pentru gresie. E *granulată*.

— Granulată? întrebă Chester.

— Da, cu multe grăunțe. Stai așa, lasă-mă să mă asigur că am dreptate, spuse Will scoțându-și din buzunar briceagul. Desfăcând cea mai mare lamă, ciobi suprafața curată a unei alte bucăți de rocă, turuind încontinuu: Vezi tu, amândouă sunt roci sedimentare și arată destul de asemănător. Uneori e chiar greu să le deosebești. Ca să fii sigur, trebuie să picuri acid pe ele, fiindcă acidul face bule în contact cu calcarul. Sau trebuie să te uiți la ele cu o lupă, ca să observi așchiile de cuarț care există doar în gresie. Ceea ce încerc eu, însă, e cea mai bună metodă. Începem! anunță Will și desprinse o așchie subțire de piatră din mostra pe care și-o alesese.

Spre uimirea lui Chester, o luă de pe lamă și o vârî în gură. Începu apoi să o ronțăie între dinții din față.

— Ce naiba faci, Will?

— Mmmmm, răspunse Will gânditor, încă mestecând. Da, sunt aproape sigur că e calcar... Vezi tu, se dizolvă într-un fel de pastă moale... Dacă ar fi fost gresie, trebuia să

o simt crocantă. Și chiar să scrâșnească puțin, atunci când mușc din ea.

Chester se făcu mic la auzul sunetelor care veneau din gura prietenului său.

— Vorbești serios? Nu-ți ciobește dinții?

— N-a reușit încă, zâmbi Will. Își duse mâna la gură pentru a-și așeza din nou bucata de rocă între dinți și-o mai mestecă puțin. Categorie e calcar, decretă el într-un final, scuipând ceea ce mai rămăsese din așchia de piatră. Vrei să guști?

— Nu, zău, nu te deranja, răspunse Chester fără nicio clipă ezitare. Mulțumesc de întrebare.

Will arătă cu mâna în direcția tavanului excavației lor.

— Nu cred că există un depozit, un buzunar izolat de calcar, pe aici prin zonă. Cunoscut destul de bine geologia locului ăstuia.

— Și atunci, ce înseamnă asta? întrebă Chester, încrunțându-se. Că a coborât cineva aici și ne-a blocat tunelul cu tot materialul ăsta?

— Da... nu... ah, nu știu ce să zic, răspunse Will, trăgând un șut nervos în grămada imensă de pământ și piatră care le blocase tunelul. Tot ceea ce știu e că se întâmplă ceva ciudat aici.

— Poate că a fost una din găști. Ar fi putut fi Clanul, sugeră Chester, adăugând grăbit, sau poate a fost Clica!

— Nu, nu prea cred, răspunse Will întorcându-se să analizeze tunelul din spatele său. Am fi descoperit semne că au fost aici. Și de ce să fi blocat tunelul? Îți știi cum sunt, mai degrabă ar fi distrus întreaga excavație. Nu, n-are nicio noimă, încheie el nesigur.

— Nu, îi răspunse Chester.

— Dar oricine ar fi fost, se pare că nu dorește să mai intrăm acolo, nu-i așa?

Când Will se întoarse acasă, Rebecca era în bucătărie și își făcea temele. În timp ce-și potrivea hârlețul în suportul pentru umbrele și-și atârna casca galbenă de coada acestuia, o auzi cum îi strigă de după colț:

— Te-ai întors mai devreme.

— Da, am avut câteva necazuri într-unul dintre tunele. Și n-am mai avut chef să mai sap, zise el aruncându-se neglijent pe scaunul din partea opusă a mesei.

— N-ai mai săpat? se prefăcu Rebecca îngrijorată. Lucrurile trebuie să fie mai rele decât am crezut.

— Ni s-a prăbușit un tavan.

— A, așa..., făcu ea absentă.

— Nu-mi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla. N-are cum să fi fost o infiltrație, iar lucrul cu adevărat ciudat era că umplutura...

Se opri, văzând-o pe Rebecca ridicându-se de la masă și îndreptându-se către chiuvetă. Era limpede că nu-l asculta. Dar asta nu-l deranja deloc pe Will: era obișnuit să fie ignorat. Își sprijini capul în mâini pentru moment, dar îl ridică brusc, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva.

— Nu crezi că ar putea avea probleme, acolo, jos? întrebă el.

— Cine? întrebă la rândul ei Rebecca, în timp ce clătea o oală.

— Tata. Fiindcă e atât de liniște, am presupus cu toții că a plecat undeva, dar ar putea fi încă în pivniță. Dacă n-a

mâncat de mai bine de două zile, se poate să fi leșinat. Will se ridică de pe scaunul său. Mă duc să arunc o privire, zise el hotărât, în spatele Rebeccăi.

— Nu poți să faci asta, în niciun caz, zise ea, întorcându-se repede ca să-l înfrunte. Știi că nu ne dă voie să coborâm acolo fără el.

— Mă duc s-aduc cheia de rezervă.

Cu aceste cuvinte, Will ieși vijelios din cameră, lăsându-o pe Rebecca lângă chiuvetă, încleștându-și spasmodic pumnii în mânușile galbene de cauciuc. Băiatul reapăru după câteva momente.

— Ei, vii sau nu?

Rebecca nu făcu nicio mișcare ca să-l urmeze, întorcându-și ostentativ capul pentru a privi pe fereastra bucătăriei, de parcă ar fi cântărit ceva cu atenție.

— Haide odată! strigă fratele său, cu chipul schimonosit de un fulger de mânie.

— Bine... fie, se învoi ea, părând că ia din nou contact cu realitatea și scoțându-și cu un plesnet mânușile de cauciuc, pe care le așează apoi foarte exact pe uscătorul de vase de lângă chiuvetă.

Merseră până la ușa pivniței și o descuiară încetișor, ca să nu-i audă mama lor. Nu aveau totuși de ce să-și facă prea multe griji, fiindcă din sufragerie se auzea sunetul unor rafale de mitralieră.

Will aprinse lumina și coborâră pe scările lăcuite de stejar, la fixarea cărora chiar el își ajutase tatăl. Ajunși pe podeaua de beton vopsită în cenușiu, priviră amândoi în tăcere. Nici urmă de dr. Burrows. Încăperea era ticsită de tot felul

de lucruri de-ale sale, dar nimic nu părea esențial schimbat față de ultima dată când intrase Will. Biblioteca imensă a tatălui său acoperea doi pereți, iar pe un altul se găseau câteva rafturi care adăposteau descoperirile sale „personale”, inclusiv o lampă feroviară, mașina de tipărit bilete din stația de metrou părăsită și un aranjament straniu de capete sculptate în lut cu înfățișări nătângi. De al patrulea perete se sprijinea o masă de lucru, pe care se afla calculatorul, în fața căruia trona un baton de ciocolată mâncat pe jumătate.

Will cercetă întreaga cameră și singurul lucru care părea nelalocul său era o roabă plină cu pământ și pietre mici, uitată lângă ușa care dădea în grădină.

— Mă întreb ce-o fi căutând asta aici, zise băiatul.

Rebecca ridică din umeri.

— E ciudat. L-am văzut ducând o încărcătură din asta spre câmp, continuă Will.

— Când a fost asta? întrebă Rebecca, încruntându-se gânditor.

— Acum vreo două săptămâni... în creierii nopții. Presupun că ar fi putut să aducă asta aici pentru analiză sau ceva de genul ăsta.

Întinse mâna către roabă, luă puțin pământ în palmă și-l examinează cu atenție, răscolindu-l cu degetul arătător. Apoi îl ridică la nas și-l miroși, inspirând adânc.

— Are un conținut ridicat de lut, decretă el și își cufundă ambele mâini în pământul din roabă, umplându-și pumnii, pe care îi strânse și apoi îi deschise, lăsând pământul să curgă încet în roabă.

Se întoarse către Rebecca, nedumerit.

— Mă întrebam doar de unde o fi luat încărcătura asta, zise băiatul. E...

— *Ce urmărești cu asta?* În mod evident, tata nu e aici și niciuna dintre întrebările tale nu o să ne ajute să-l găsim, zise fata, cu o vehemență atât de neașteptată, încât Will rămase fără cuvinte. Haide, să mergem înapoi sus! îi porunci ea.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, fata tropăi pe scări, lăsându-l singur în pivniță.

— Femeile! murmură Will, repetând o exclamație stârnită de un sentiment pe care tatăl său i-l împărtășise adesea. Nu știi niciodată cum să le mulțumești!

Rebecca, în special, fusese întotdeauna un mister pentru Will. Nu era convins dacă spusese lucrurile acelea dintr-o toană de-a ei sau dacă se petrecea într-adevăr ceva mai adânc și mai complex în căpșorul ei bine îngrijit, ceva pe care el nu putea nici pe departe să înțeleagă.

Indiferent ce ar fi fost, n-avea sens să-și bată capul acum, cel puțin nu atâta vreme cât existau lucruri mai importante de luat în considerație. Pufni, alungându-și gândul la ea, și își frecă mâinile pentru a îndepărta pământul de pe ele. Stătu o vreme nemișcat în centrul camerei, până când curiozitatea puse deplin stăpânire pe el. Se apropie de masă, răsfoind distrat hârtiile îngrămădite pe ea. Erau articole fotocopyate despre Highfield, fotografii de case vechi în tonuri șterse de sepia și bucăți scorjite de hărți. Una dintre acestea îi atrase atenția, fiindcă avea pe ea un comentariu mâzgălit cu creionul. Will recunoscuse scrisul dezlânat al tatălui său.

„*Piața Martineau o fi cheia? Ventilație pentru ce?*” — citi Will, încruntându-se în timp ce încerca să priceapă rețeaua de linii desenate cu creionul prin casele de pe fiecare parte a pieței.

— Ce o fi urmărit? se întrebă el, cu voce tare.

Căutând sub masă, găsi servieta tatălui său și-i goli conținutul, format mai ales din ziare și reviste, pe podea. Într-un buzunar exterior al genții găsi ceva mărunțiș, într-o pungă mică de hârtie maro, și un cocoloș de ambalaje de la batoanele de ciocolată. Se lăsă apoi pe vine și începu să scoțcească prin cutiile cu arhiva de sub masă, trăgându-le pe fiecare afară și răsfoindu-le conținutul.

Căutarea îi fu întreruptă de sora sa, care stăruia să-i spună că trebuie să-și termine cina până nu se răcește prea tare. Înainte de a se întoarce, însă, făcu un mic ocol către ușa din spate, ca să se uite la hainele atârinate acolo. Casca tatălui său și salopeta dispăruseră.

Ajuns în hol, trecu printr-o cacofonie de aplauze și râsete, care se revărsa prin ușa închisă a sufrageriei și intra în bucătărie.

Cei doi frați mâncară în tăcere, până când Will își ridică ochii spre Rebecca. Fata avea o furculiță într-o mână și un creion în cealaltă, fiindcă își făcea tema la matematică.

— Rebecca, n-ai văzut tu cumva casca și salopeta tatei? întrebă el.

— Nu, le ține întotdeauna în pivniță. De ce?

— Fiindcă nu sunt acolo, zise Will.

— Poate că le-a lăsat pe la vreo excavație, pe undeva.

— Altă excavație? Nu, mi-ar fi spus și mie. În plus, când ar fi avut ocazia să o facă? A fost mereu ori aici, ori la muzeu. Nu s-a dus nicăieri altundeva, nu-i așa? Nu fără să-mi spună mie..., hotărî Will, în timp ce Rebecca îl studia cu atenție.

— Cunosc eu privirea asta. Ți-ai pus ceva în minte, nu-i așa? zise ea, bănuitoare.

— Nu, nimic, răspunse el. Pe bune!

Capitolul doisprezece

A doua zi, Will se trezi devreme și, dorind să uite de dispariția tatălui său, își îmbracă hainele de lucru și porni energic să coboare scările, plănuiind să își înfulece repede micul dejun și apoi să-l caute pe Chester, ca să meargă să destupe din nou tunelul blocat de la Patruzeci de Puțuri. Rebecca trebăluia deja în bucătărie și, din felul în care îl privi în momentul în care apărui în prag, Will își dădu seama că îl aștepta.

— Știi că e treaba noastră să facem ceva în legătură cu tata, zise ea, răspunzând expresiei ușor mirate a fratelui ei. Mama n-o să miște un deget, s-a cam pierdut.

Will nu vroia decât să iasă din casă; încerca disperat să se convingă că totul era normal. Din seara în care părinții săi se certaseră, el și Rebecca se duseseră la școală ca de obicei. Singura abatere de la program fusese că mâncaseră în bucătărie, în absența mamei lor. Ea se furișa și se servea cu orice era în frigider, apoi se întorcea, cum era de așteptat, cu tava plină, ca să mănânce în fața televizorului. Era limpede că așa făcea, fiindcă dispăruseră plăcinte și bucăți de brânză, dar și franzele întregi și cutii de margarină.

O văzuseră de vreo două ori pe hol, în timp ce se îndrepta către baie, în cămașă de noapte și cu botoșii de casă încălțați ca pe papuci, călcându-i la spate. Singurul salut pe care îl primiseră Will și Rebecca în aceste ocazii fusese doar o înclinare ușoară a capului mamei lor.

— Să știi că m-am hotărât. Sun la poliție, zise Rebecca, din fața mașinii de spălat vase.

— Chiar crezi că e bine? Poate că ar trebui să mai așteptăm puțin, zise el. Știa că situația nu e roz, dar ideea surorii sale i se părea exagerată, iar el nu era pregătit să treacă prin așa ceva. Oricum, unde crezi că s-ar fi putut duce? o întrebă el.

— Am tot atâtea indicii ca și tine, îi răspunse tăios Rebecca.

— Am fost ieri pe la muzeu. Era închis și cufundat în liniște. N-a mai fost deschis de câteva zile... Nu că s-ar fi plâns cineva, dar...

— Poate că s-a săturat de... de toate, sugeră Rebecca.

— Dar de ce?

— Oamenii dispar mereu. Cine știe *de ce*? zise Rebecca, strângându-și umerii mici. Spuneam doar că trebuie să ne asumăm chestia asta, să o luăm asupra noastră, continuă ea cu hotărâre. Și trebuie să-i spunem și mamei ce avem de gând să facem.

— Bine, o aprobă Will, fără convingere.

Când trecu pe lângă hârlețul din hol, îi aruncă o privire abătută. Cât ar fi vrut să se îndepărteze de casă și să se ocupe din nou de un lucru pe care îl înțelegea!

Rebecca bătu la ușa sufrageriei și apoi intrară amândoi. Doamna Burrows nu păru să-i observe; privirea ei nu se desprinse de ecranul televizorului nici măcar o secundă. Copiii stătură în pragul ușii, neștiind ce să facă mai departe. În cele din urmă, Rebecca se apropie liniștită de fotoliul doamnei Burrows, luă telecomanda de pe brațul acestuia și închise televizorul.

Ochii doamnei Burrows rămaseră pironiți în continuare pe ecranul acum gol. Will putea vedea imaginea lor reflectată în sticla televizorului — trei siluete mici, nemișcate, prinse în capcana unui dreptunghi întunecat. Respiră adânc, spunându-și că el era acela care ar fi trebuit să își asume responsabilitatea, nu sora lui, așa cum se întâmpla de obicei.

— Mamă, începu Will, emoționat. Mamă, nu-l găsim pe tata nicăieri și... de-acum sunt patru zile.

— Credem că ar fi bine să sunăm la poliție, zise Rebecca, adăugând apoi repede: asta dacă nu cumva știi tu unde e.

Ochii doamnei Burrows se dezlipiră de pe ecran doar pentru a coborî către videorecorderul de sub televizor, dar copiii observară atunci că privirea ei nu era ațintită în vreun punct anume și că expresia feței era una extrem de tristă. Dintr-odată li se păru foarte neajutorată. Will ar fi vrut s-o întrebe ce pățise, ce se întâmplase cu adevărat, dar nu reuși să-și adune destul curaj.

— Da, răspunse doamna Burrows încetitor. Dacă vreți voi...

Altceva nu mai zise. Se cufundă din nou în tăcere, cu ochii privind în gol, iar copiii ieșiră din cameră.

Pentru prima dată, Will realizează toate implicațiile dispariției tatălui său. Ce avea să se întâmple cu ei, în lipsa lui? Asta era o problemă serioasă. Pentru toți. Dar mai ales pentru mama sa.

Rebecca sună la poliție și, câteva ore mai târziu, venirea doi ofițeri, un bărbat și o femeie, amândoi îmbrăcați în uniformă. Will le deschise ușa.

— Rebecca Burrows? întrebă polițistul, privind în casă peste umărul lui Will și scoțându-și șapca.

Cu un gest reflex își scoase din buzunarul de la piept un carnetel pe care îl deschise. Chiar atunci, din stația radio de la centură se auzi hârâitul unor cuvinte de neînțeles, iar polițistul apăsă pe un buton dintr-o parte, ca s-o oprească.

— Îmi cer scuze, zise el.

Femeia polițist o întrebă pe Rebecca:

— Tu ai dat telefon?

Rebecca dădu din cap drept răspuns și polițista continuă, cu un zâmbet încurajator:

— Ne-ai spus și că mama ta e aici. N-am putea vorbi cu ea, vă rog frumos?

— E în camera asta, zise Rebecca, conducându-i până la sufragerie și ciocnind ușor la ușă. Mamă? o strigă ea încet, deschizând ușa și făcându-le loc să intre celor doi polițiști.

Will dădu să îi urmeze, dar polițistul se întoarse către el.

— Uite ce e, băiete, aș putea ucide pentru o ceașcă de cafea.

Când polițistul închise ușa în urma sa, Will se întoarse către Rebecca, aruncându-i o privire deznădăjduită.

— Da, bine, fac eu cafeaua, zise ea pe un ton iritat și plecă să pună ibricul pe foc.

Așteptând în bucătărie, putură auzi doar murmurul înfundat al conversației adulților din spatele ușii, până când, după câteva cești de cafea și aproape o eternitate, polițistul apărură singur. Intră în bucătărie și își așeză ceașca și farfuriuța pe masă, în fața lor.

— Am să fac o investigație rapidă pe-aici, zise el. Pentru indicii, adăugă el, făcând cu ochiul.

Cu acestea, ieși din bucătărie și o luă către dormitoarele de sus, mai înainte ca vreunul dintre copii să poată reacționa. Rămaseră acolo, uitându-se în tavan și ascultându-i pașii înăbușiți care îl purtau dintr-o cameră în cealaltă a etajului.

— Ce se așteaptă el să găsească acolo, mă rog? întrebă Will.

Îl auziră coborând scările și învârtindu-se și pe la parter. Într-un târziu, se întoarse în bucătărie, fixându-l pe Will cu o privire întrebătoare.

— Aveți și pivniță, nu-i așa, băiete?

Will îl conduse pe polițist în pivniță și rămase în capul scării de stejar, în timp ce polițistul își aruncă o privire fugară înăuntru. Părea să fie foarte interesat de exponatele doctorelui Burrows.

— Tatăl tău are aici niște lucruri foarte neobișnuite. Presupun că aveți chitanțe pentru ele, zise el, ridicând unul dintre capetele de lut. Observând privirea uimită a lui Will, adăugă: Glumeam. Am înțeles că lucrează la muzeul local, nu-i așa?

Will aprobă, dând din cap.

— Am fost și eu odată acolo, cu clasa, cred... Bărbatul observă pământul din roabă. Dar cu ăsta ce e aici?

— Nu știu, s-ar putea să fie de la vreo excavație la care lucra tata. De obicei, săpăm împreună.

— Excavații? Întrebă el, iar Will dădu iar din cap. Cred că am să arunc o privire și pe afară, zise polițistul, care își îngustă ochii, studiindu-l intens pe Will, în timp ce atitudinea lui se înăsări așa cum nu mai fusese până atunci.

În curte, Will îl privi pe polițist cum cercetează sistematic gardurile. Își întoarse apoi atenția către peluză, aplecându-se destul de des ca să examineze porțiunile fără vegetație, acolo unde una dintre pisicile vecinilor era obișnuită să-și facă nevoile, uscând iarba. Petrecu un timp privind câmpul peste gardul viu din fundul grădinii și apoi se întoarse în casă.

Will îl urmă și de îndată ce ajunseră înăuntru, polițistul îi puse o mână pe umăr.

— Spune-mi, băiete, nu s-a făcut nicio săpătură pe aici în ultima vreme, nu-i așa?

Întrebarea îi fusese pusă în șoaptă, de parcă ar fi fost vorba de cine știe ce secret întunecat, pe care Will murea să i-l împărtășească.

Will clătină din cap și, când ajunseră în hol, privirea polițistului se luminează la vederea hârlețului strălucitor din suportul pentru umbrele. Observând asta, Will încercă să se așeze în fața omului legii, ca să ascundă unealta.

— Ești *sigur* că nici tu, nici vreun alt membru al familiei nu ați săpat în grădină? Întrebă polițistul din nou, aruncându-i băiatului o privire bănuitoare.

— Nu, eu nu. Cel puțin nu în ultimii ani, răspunse Will. Am săpat câteva gropi pe câmp, când eram mai mic, dar tata mi-a interzis să mai fac asta... a zis c-ar putea cădea cineva în ele.

— Pe câmp zici? Și erau gropi mari?

— Destul de mari. Dar n-am prea găsit mare lucru în ele. Polițistul se uită ciudat la Will și-și notă ceva în carnețel.

— Dar ce-ai găsit? întrebă el, încruntându-se în efortul de a pricepe ceva.

— A, doar câteva sticle și niște vechituri de doi bani.

În momentul acela, polițista ieși din sufragerie și i se alătură colegului ei, care stătea deja lângă ușa de intrare.

— E în regulă? o întrebă el, îndesându-și carnețelul la loc în buzunarul de la piept și aruncându-i lui Will o ultimă privire pătrunzătoare.

— Mi-am notat tot, răspunse polițista, care se întoarse către Will și către sora lui. Uite ce e, sunt sigură că nu aveți de ce să vă faceți probleme, dar o să urmăresc procedura obișnuită și o să facem niște cercetări despre tatăl vostru. Dacă auziți ceva sau dacă doriți să ne vorbiți, despre orice, ne găsiți la numărul ăsta de telefon, zise ea, întinzându-i Rebeccăi o carte de vizită. În multe din cazurile astea, persoana se întoarce. Fiindcă, de obicei, are nevoie doar să plece pentru o vreme, ca să-și pună gândurile în ordine. Femeia le aruncă un zâmbet încurajator și completă: Sau să se calmeze.

— Să se calmeze în legătură cu ce? întrebă Rebecca. De ce-ar avea nevoie tata să se calmeze?

Cei doi polițiști părăură puțin surprinși, se priviră unul pe altul și apoi se uitară la Rebecca.

— Păi, după neînțelegerea cu mama ta, zise polițista.

Will se aștepta ca ea să le spună mai multe, să le explice exact de ce se certaseră părinții lor. Dar femeia se întoarse către celălalt ofițer și zise:

— Bine, cred că trebuie să plecăm.

— E ridicol! exclamă Rebecca, pe un ton exasperat, după ce închisese ușa în urma lor. E limpede că n-au nici cea mai mică idee unde s-a dus tata și nici ce să facă în legătură cu asta. Sunt idioți!

Capitolul treisprezece

— Will, tu ești? întrebă Chester, ferindu-și ochii de soare în timp ce prietenul său ieșea pe ușa bucătăriei în curtea relativ înghesuită din spatele locuinței Rawls.

Își omorâse timpul, în dimineața aceea de duminică, strivind albăstrele și viespi deopotrivă, cu o rachetă veche de badminton. Insectele erau ținte ușoare în căldura amiezii care le făcea leneșe. Arăta caraghios așa, în șlapi și cu bonetă pe cap, trupul său imens fiind pus în evidență de pantalonii scurți și largi, și cu umerii înroșiți de soare.

Will stătea cu mâinile în buzunarele de la spatele jeansilor, părând preocupat.

— Am nevoie de o mână de ajutor, zise el, verificând dacă părinții lui Chester nu îi aud cumva.

— Desigur, la ce anume? se interesă Chester, scuturându-și racheta pentru a înlătura rămășițele unei muște mari care se lipise mutilată de cordaj.

— Vreau să arunc o privire prin muzeu, în seara asta, răspunse Will, la lucrurile tatălui meu.

Captă pe deplin atenția prietenului său.

— Vreau să văd dacă nu găsesc vreun indiciu... în biroul lui, continuă Will.

— Vrei să spui că vrei să dai o spargere? întrebă încetișor Chester. Nu-s...

Will îl întrerupse nerăbdător.

— Am cheile, zise el, scoțând mâinile din buzunare și ridicând mănunchiul către Chester. Vreau să arunc doar o privire și am nevoie de cineva să țină de șase.

Inițial, Will se pregătise să intre singur, dar, după ce se gândise mai bine, i se păruse normal să mizeze și pe ajutorul prietenului său. Chester rămăsese singura persoană pe care putea conta acum, după dispariția tatălui său. Munciseră împreună foarte eficient la tunelul de la Patruzeci de Puțuri, fuseseră o adevărată echipă și, pe lângă asta, Chester părea sincer îngrijorat că nu se știa locul în care s-ar fi putut afla tatăl său.

Lăsând racheta în jos pe lângă corp, Chester chibzui un moment, uitându-se la casă și apoi la Will.

— Fie, încuviință el, dar ar fi bine să nu ne prindă.

Will zâmbi. Era bine să aibă un prieten adevărat, cineva în care putea avea încredere, altul decât tatăl său. Era pentru prima dată în viața lui când simțea asta.

După lăsarea întinericului, băieții se furișară pe scările muzeului. Will deschise repede ușa și pătrunseră înăuntru. Abia dacă vedeau pe unde merg, în zigzagul umbrelor aruncate de fâșiile de lumină palidă a lunii și de neonul galben al felinarelor de pe stradă.

— Urmează-mă! șopti Will către Chester și, aplecându-se mult, traversară sala principală către coridor, pitindu-se

printre vitrinele de sticlă și strâmbându-se când pantofii lor sport scârțâiau pe parchet.

— Fii atent la...

— Au! strigă Chester, împiedicându-se de grinda veche de lemn care zăcea pe podea la intrarea în coridor și căzând cât era de lat. Ce dracu' mai caută și asta aici? bombăni el furios, frecându-și fluierul piciorului.

— Haide, șopti Will, încercând să-l grăbească.

Aproape de capătul celălalt al coridorului descoperiră biroul doctorului Burrows.

— Aici putem să folosim lanternele, dar încearcă să ții lumina îndreptată în jos.

— Ce căutăm? întrebă șoptit Chester.

— Nu știi încă. Hai să ne uităm mai întâi pe birou, răspunse Will, cu voce înăbușită.

În timp ce prietenul său îi ținea lanterna, Will răscolea teancurile de hârtii și de documente. Nu era o sarcină ușoară; dr. Burrows era, în mod evident, la fel de dezordonat la serviciu pe cât era și acasă, căci biroul era împovărat de un maldăr imens de hârtii de tot felul. Ecranul computerului era acoperit în întregime de un strat gros de bilețele post-it, galbene și răsucite, lipite pe el. Căutând în continuare, Will se concentrează mai ales asupra tuturor notițelor făcute pe foi volante, pe care recunoștea mâzgălelile abia lizibile ale tatălui său.

Terminară și ultimul teanc de foi, dar nu găsiră nimic deosebit, așa încât luară la rând sertarele biroului, fiecare de câte o parte.

— Uau, uite la asta! și Chester scoase ceea ce părea să fie laba împăiată a unui câine fixată pe o baghetă de ebonită, dintr-o grămadă de cutii goale de tutun.

Will îl privi în treacăt și se încruntă scurt, văzându-și mai departe de treabă.

— Am găsit ceva! continuă Chester cu emoție, când trase de sertarul de la mijloc.

Will nu se mai obosi să-și ridice privirea din hârtiile pe care le avea în mâini, crezând că prietenul său găsise vreun alt artefact obscur.

— Zău, uite, are și o etichetă pe el.

Îi întinse lui Will un carnețel cu coperta violet cu vinișoare maronii și cu o etichetă pe care scria *Ex Libris*, cu litere înflorite, ștanțate în auriu, având deasupra imaginea unei bufnițe cu ochelari mari cu rama rotundă.

— *Jurnal*, citi Will. Ăsta e cu siguranță scrisul tatălui meu, zise el, deschizându-l la prima pagină. Bingo! Pare să fie chiar un jurnal. Răsfoi puțin paginile. A scris destul de mult aici. Mai sunt și altele? întrebă el, îndesând carnețelul în geantă.

Căutară la repezeală și în restul sertarelor dar, negăsind nimic altceva, hotărâră că era momentul să plece. Will încuie muzeul și băieții porniră către Patruzeci de Puțuri, fiindcă era în apropiere și știau că acolo nu-i va deranja nimeni. Se strecurară pe străzile pustii, ascunzându-se pe după mașini când apărea careva. Se simțeau străbătuți încă de fiorul misiunii interzise de la muzeu și abia așteptau să se uite în jurnalul pe care îl descoperiseră. Odată ajunși la tunelul lor, se instalară în camera principală, unde își aranjară luminile cât mai bine și se așezară confortabil în fotolii.

Will începu să studieze paginile.

— Prima însemnare e făcută la scurtă vreme după ce am descoperit stația părăsită de metrou, zise el, ridicându-și privirea către Chester.

— Care stație de metrou?

Dar Will era prea captivat de jurnal ca să-i explice. Începu să citească încet, cu fraze poticnite, străduindu-se să descifreze scrisul tatălui său:

— *Mi-a atras recent atenția un grup mic și... dis... distonant de interlopi care se plimbă nestingheriți printre cetățenii obișnuiți din Highfield. E un grup de indivizi cu înfățișare fizică foarte asemănătoare, una care îi deosebește de restul localnicilor. De unde vin și în ce scop rămâne încă de aflat, dar, din observațiile mele limitate asupra lor, cred că nu sunt deloc ce vor să pară. Dat fiind numărul lor probabil (cinci +?)... omogenitatea (rasială?) a înfățișării lor... suspectez că trebuie să coabiteze sau cel puțin...*

Băiatul se opri și privi în josul paginii.

— Nu prea mai înțeleg restul, zise el, privind din nou către Chester. Uite încă ceva, continuă, dând pagina. Aici e mai clar:

Astăzi am intrat în posesia unui artefact uimitor și enigmatic, care mi-a fost adus de domnul Embers. Ar putea să aibă o strânsă legătură cu oamenii aceia. Deși va trebui să... argumentez mai bine afirmația asta. Obiectul este un glob mic, închis într-o cușcă dintr-un fel de metal pe care, până în momentul în care scriu aceste rânduri, nu am fost capabil să îl identific. Globul emite lumină de o intensitate variabilă în funcție de iluminarea mediului înconjurător. Ceea ce mă

tulbură însă este că relația e pe dos față de normal: cu cât e mai întunecat mediul, cu atât e mai puternică lumina emisă. Asta sfidează orice legi ale fizicii sau ale chimiei pe care le cunosc.

Will ridică pagina, așa încât Chester să poată vedea schița rudimentară pe care o făcuse tatăl său.

— Ai văzut-o? vru să știe Chester. Chestia luminoasă?

— Nu, a păstrat descoperirea asta pentru sine, îi răspunse Will gânditor.

Întorcând pagina, începu să citească din nou:

— *Astăzi am avut ocazia să... zăresc, din păcate doar pentru un moment, pe unul dintre oamenii clorotici.*

— Clorotici? Adică palizi? întrebă Chester.

— Așa cred, răspunse Will.

Citi cu voce tare descrierea pe care i-o făcuse tatăl său omului aceuia misterios. Continuă până la episodul cu Joe Ananasul și hornul inexplicabil din casă, deopotrivă cu gândurile și observațiile tatălui său asupra Pieței Martineau. Urma un număr relativ mare de pagini, în care făcea presupuneri asupra structurii caselor terasate care încadrau piața.

Will frunzări aceste pagini, până când ajunse la o pagină fotocopiată dintr-o carte, capsată în jurnal.

— *Scrie Istoria orașului Highfield în susul paginii și pare să fie despre cineva numit Sir Gabriel Martineau, zise el.*

Născut în 1673, a fost fiul și moștenitorul unui vopsitor de pânză care a cunoscut succesul în afaceri în Highfield. În 1699, a moștenit afacerea, Martineau, Long & Co. de la tatăl său și a extins-o considerabil, adăugând încă două fabrici clădirii originale de pe strada Heath. A fost cunoscut drept un inventator ingenios și respectat pentru cunoștințele sale din domenii

precum chimia, fizica și ingineria. Într-adevăr, deși Hooke (1635–1703) este creditat în general ca fiind arhitectul structurilor esențiale ale pompei de aer moderne, există și câțiva istorici care cred că el și-a construit prototipul folosind desenele lui Martineau.

În 1710, în timpul unei perioade de șomaj sever, Martineau, om profund religios, care era renumit pentru atitudinea filantropică și paternală față de angajații săi, a început să angajeze un număr mare de muncitori, ca să construiască locuințe pentru angajații de la fabrică, proiectând și supraveghind personal construcția Pieței Martineau, care e și astăzi în picioare, dar și a vilelor Grayston, care au fost distruse în timpul războiului. Martineau a devenit curând cel mai mare angajator din districtul Highfield și s-a zvonit că Oamenii lui Martineau, așa cum au ajuns să fie cunoscuți, lucrau de fapt la săparea unei mari rețele de tunele subterane, deși despre aceasta nu mai există astăzi nicio dovadă.

În 1718, soția lui a contractat tuberculoză și a murit la vârsta de treizeci și doi de ani. După aceea, Martineau și-a căutat consolarea intrând într-o obscură sectă religioasă și a mai fost văzut doar rareori în public până la sfârșitul zilelor. Locuința sa, Casa Martineau, care se afla la marginea vechiului oraș Highfield, a fost distrusă de un incendiu în 1733, în care se crede că au murit atât Martineau, cât și cele două fiice ale sale.

Dedesubt, dr. Burrows scrisese:

De ce nu există nicio urmă a acestor tunele în prezent? La ce foloseau? N-am reușit să găesc nicio mențiune despre ele în registrele Primăriei, nici în arhivele vechi sau oriunde altundeva. De ce, de ce, de ce?

Și mai jos, scrise cu cerneală albastră, dar atât de apăsător încât hârtia se ondulasă și pe alocuri era chiar ruptă, erau cuvintele:

ADEVĂR SAU FICȚIUNE?

Will se încruntă și se întoarce către Chester.

— E incredibil. Tu ai auzit de Martineau ăsta?

Chester clătină din cap.

— Foarte ciudat, continuă Will, recitind cu atenție documentul fotocopiât. Tata nu mi-a pomenit nimic din toate astea, nici măcar o dată. De ce-ar fi ascuns așa ceva de mine?

Will își mușcă buza, expresia feței sale trecând de la exasperare la preocupare profundă. Brusc, își înalță capul ca și când ar fi primit un ghiont în coaste.

— Ce-ai pățit? întrebă Chester.

— Tata descoperise ceva pe care nu era dispus să-l împartă cu nimeni. Nu și de data asta. Asta e! strigă Will, aducându-și aminte cum profesorul de la Universitatea din Londra se impusese în fața tatălui său, luându-i dreptul de-a mai participa la săpăturile de la vila romană.

Chester tocmai se pregătea să-l întrebe pe Will despre ce anume vorbește când, dintr-odată, Will începu să dea paginile înainte.

— Alte chestii despre oamenii ăia *clorotici*, zise Will, continuând să întoarcă foile până ajunse la o porțiune a carnetelului unde erau doar capetele zdrențuite ale unor pagini lipsă. Uite, astea au fost rupte!

Mai dădu câteva pagini, folosindu-și degetul mare, iar Chester îl văzu cum ezită când ajunge la ultima însemnare.

— Vezi data?

— Unde? zise Chester întinzându-și gâtul.

— E de miercurea trecută... ziua în care a avut cearta cu mama, zise Will cu voce stinsă, apoi trase adânc aer în piept și citi:

Astăzi este seara cea mare. Am găsit cum să intru. Dacă e ceea ce cred eu, ipoteza mea, oricât de fantastică pare, se va dovedi corectă. Asta ar putea să fie! Șansa mea, ultima mea șansă de a face ceva. Momentul meu! Trebuie să-mi urmez instinctele. Trebuie să cobor acolo. Trebuie să intru!

— Nu prea înțeleg..., începu Chester.

Will ridică o mână pentru a-l face să tacă și continuă:

— *S-ar putea să fie periculos, dar e ceva ce trebuie să fac. Trebuie să le demonstrez... Dacă teoria mea e adevărată, or să vadă ei! Vor trebui să accepte că nu-s doar un curator nenorocit.*

Apoi Will citi ultima propoziție, care era subliniată de câteva ori:

— Își vor aduce aminte de mine!

Lăsându-se pe spate în fotoliul desfundat, Will exclamă:

— Uau! E incredibil!

— Da, îl aprobă Chester, cu jumătate de gură.

Începea să creadă că tatăl lui Will nu fusese tocmai zdravăn. Însemnările sale păreau suspect de asemănătoare cu delirurile unui om care-și pierde busola.

— Deci ce avea de gând? Care e *teoria* asta despre care vorbește? întrebă Will, frunzărind paginile și ajungând din nou la porțiunea de unde lipseau câteva foi. Pun pariu că aici a fost. N-a vrut să-i fure careva ideea, murmură el.

— Bine, dar unde crezi că s-a dus de fapt? întrebă Chester. Ce înțelege el prin *trebuie să intru*, Will?

La acestea, Will se dezumflă. Se uită pierdut la Chester.

— Ei bine, începu el încetișor, două chestii mă nedumesc: mai întâi, l-am văzut lucrând la ceva acasă, dimineața, foarte devreme, cu vreo două săptămâni înainte de a dispărea. Presupun că săpa undeva pe câmp... Dar ipoteza asta nu stă în picioare.

— De ce?

— Păi, pentru că atunci când l-am văzut, sunt sigur că împingea o roabă plină cu pământ *către* câmp și nu *dinspre* câmp. În al doilea rând, nu-i găsesc nici salopeta, nici casca nicăieri.

Capitolul paisprezece

— **A**i, Fulguleț, am auzit că taică-tău a dat bir cu fugiții, strigă o voce către Will de cum intră în clasă.

Se auzi imediat o şușuială în sală și toată lumea se întoarce ca să se uite la Will care, scrâșnind din dinți, se așează în banca sa și începu să-și scoată cărțile din ghiozdan.

Asta i-o zisese Viteză, un băiat ciolănos și rău, cu păr negru unsuros, liderul autoproclamat al unei găști de tipi la fel de nesuferiți numită Cenușiii. Cel mai adesea puteau fi găsiți adunați ca un roi de muște negre în spatele barăcilor pentru biciclete, unde se ascundeau ca să fumeze câte o țigară când nu era prin preajmă profesorul de serviciu. Porecla le fusese dată după norii puturoși de fum care le învăluiau capetele atunci când se strângeau mai mulți, tușind și încercând să-și termine țigările înainte să fie prinși de cineva.

Se îmbrăcau cu toții în uniforme la fel de neîngrijite, cu noduri incredibil de mari la cravate, pulovere jerpelite și cămăși mototolite, pe jumătate scoase din pantalonii lălâi. Păreau că sunt o ceată de orfani malnutriți, care abia ce

fuseseră scoși dintr-un canal și lăsați să se usuce la vânt. Erau răi de gură și nesuferiți pentru toți cei din școală care aveau neșansa să le iasă în cale.

Unul dintre obiceiurile lor dezagreabile era să înconjoare câte un elev nevinovat și, ca o haită de hiene, să-l forțeze să meargă până în centrul curții, unde îl zădărau și-l batjocoreau până când ceda nervos. Will avusese ghinionul de a fi martor la un astfel de eveniment, când un elev îngrozit de clasa a șaptea fusese înconjurat de Viteză și de gașca lui și forțat să cânte din răspuțeri „Țăranul e pe câmp”, din nou și din nou, fără oprire. Curând, bietul băiat a început să se înece cu cuvintele și a ajuns să le mimeze, fără grai. În timpul ăsta, Viteză îl înghiontea fără cruțare în coaste, ca să-l facă să cânte tare. O mulțime de privitori chicoteau încrezuți și schimbau priviri cu înțeles, afișând o satisfacție abia mascată pentru faptul că nu împărtășiseră aceeași soartă. Will nu uitase niciodată cum se îneca bietul băiat cu propriile cuvinte, în timp ce suspina de frică. Acum ajunsese el însuși ținta atenției nedorite a lui Viteză.

— Dar nu-i vina lui, nu? Probabil că s-a săturat de tine! rânji Viteză, cu vocea mustind de dispreț.

Ghemuit deasupra băncii sale, Will se străduia să se prefacă preocupat de-a găsi o pagină dintr-un manual.

— S-a săturat de *ciudatul* lui de fiu! zbieră Viteză, în felul acela oribil de gutural dar cumva gătit, în care poate vorbi doar cineva cu vocea în schimbare.

Furia se aduna încet înăuntrul lui Will. Pulsul îi crescuse, iar fața i se aprinse. Se ura fiindcă își trăda mânia. Rămânând cu ochii fixați la pagina absolut fără importanță din

fața sa, fu umbrit, doar pentru o fracțiune de secundă, de un sentiment incredibil de îndoială de sine și vinovăție. Poate că Viteză avea dreptate. Poate că fusese din vina lui... poate că și el era de condamnat pentru plecarea tatălui său.

Alungă acest gând aproape imediat, spunându-și că nu el ar fi putut să fie cauza. Indiferent ce motiv ar fi avut, tatăl său nu ar fi plecat pur și simplu. Trebuie să fi fost ceva serios... ceva extrem de serios.

— Și se săturase *dracului* și de *țicnita* de maică-ta! lătră Viteză și mai tare.

La aceste vorbe, Will auzi exclamații înăbușite și un chicotit ciudat în jurul său, în clasa altminteri încremenită în tăcere. Deci știa toată lumea despre starea mamei lui.

Will înșfăcă manualul cu atâta forță, încât coperta cartonată începu să se îndoiaie. Încă nu-și ridicase ochii, dar începu să-și clatine capul ușurel. Asta nu se putea sfârși decât într-un singur fel... n-avea chef să se bată, dar micul ticălos întinsese prea tare coarda. Devenise o chestiune de onoare.

— Ai, dom' Plângăcios, cu tine vorbesc! Ești sau nu ești abandonat de tată? Ești sau nu ești un...?

Asta puse capac! Will se ridică brusc, trimițându-și cu putere scaunul în spate. Acesta hârjâi pe podeaua de lemn și apoi se răsturnă. Își fixă ochii în cei ai lui Viteză, care se ridicase și el din bancă, cu fața schimonosită de o satisfacție dușmănoasă, fiindcă își dăduse seama că batjocurile sale atinseseră în sfârșit punctul sensibil. Simultan, alți trei Cenușii care stăteau în spatele lui Viteză săriră întărâțați de pe scaune, îmbătați de bucuria prădătorului.

— S-a enervat cumva Băiețică Papă-Lapte? rânji Viteză, făcându-și loc smucit printre bănci către Will, urmat îndeaproape de ciracii săi.

Ajungând la Will, Viteză se proțăpi în fața lui, cu mâinile-n șold și pumnii încleștați. Deși Will ar fi vrut să dea înapoi, știa că trebuia să-l înfrunte, acum.

Viteză își împinse fața și mai aproape, la doar câțiva centimetri de a lui Will și își arcui spatele ca un boxer de categoria a doua.

— Ei, ți-a ajuns? întrebă el, punctând fiecare cuvânt cu o împunsătură cu degetul în pieptul lui Will.

— Lasă-l în pace! Ne-am saturat cu toții de *tine*, zise Chester, făcându-și deodată apariția cu silueta lui masivă și postându-se în spatele lui Will.

Viteză se uită neliniștit la el și apoi din nou la Will.

Conștient că toată clasa îi privește și că așteaptă de la el următoarea mișcare, Viteză nu reuși decât să țâșâie disprețuitor printre dinți. Era o încercare jalnică de a-și salva mândria și toată lumea văzu asta. Doi dintre susținătorii lui Viteză îl părăsiră, fofilându-se la locul lor în bănci și lăsându-l lângă șeful lor numai pe cel mai mic dintre Cenușii. Deși era mărunțel și firav, părând încă la vârsta pantalonilor scurți, acesta sărea de pe un picior pe altul, în mod clar gata de luptă.

— Ei, ce-ai să faci acum, când ai numai un pitic care să te apere? zâmbi Chester rece către Viteză.

Din fericire, exact în momentul acela apăru profesorul și, înțelegând imediat ce se întâmplă, își dresе glasul zgomotos, ca să le dea băieților de știre că intrase în clasă. Asta nu reuși

însă să risipească tensiunea dintre Will, Chester și Viteză, așa încât trebui să vină până la ei și să-i poftească pe-un ton categoric să ia loc.

Will și Chester se așezară, lăsându-i în picioare pe Viteză și pe ajutorul său. Profesorul se răsti la ei și, după câteva secunde, se retraseră în bănci. Will se lăsă pe spate în scaunul lui și zâmbi către Chester. Îi era un prieten adevărat.

Mai târziu, în aceeași zi, când se întoarse de la școală, Will se furișă în casă, încercând din răspuțeri să nu fie auzit de sora sa. Înainte de a deschide ușa de la pivniță, se opri o clipă în hol trăgând cu urechea. Auzi câteva versuri din „You are my sunshine”¹ — Rebecca fredona în timp ce trebăluia la etaj. Coborî repede în pivniță și deblocă ușa care dădea spre grădină, în dosul căreia aștepta Chester.

— Ești sigur că nu e nicio problemă să intru aici? întrebă el. Mă simt... într-un fel... intrus.

— Nu vorbi prostii, nu e nicio problemă, insistă Will. Mai bine hai să vedem ce putem găsi pe-aici.

Căutară printre toate lucrurile depozitate pe rafturi și apoi în cutiile cu arhiva, acolo unde Will se mai uitase o dată. Eforturile lor se dovedită însă zadarnice.

— Asta a fost o pierdere totală de vreme, zise Will dezamăgit.

— Deci de unde crezi că provine pământul? întrebă Chester, apropiindu-se de roabă pentru a o examina mai de aproape.

¹ „Ești raza mea de soare”, cântec foarte cunoscut în SUA și Marea Britanie, unde este chiar imnul unei echipe de fotbal din primă ligă.

— N-am reușit să mă dumeresc deocamdată. Cred c-am putea da o raită pe câmp, să vedem dacă nu descoperise ceva pe acolo.

— E cam întinsă zona, zise Chester nesigur. Oricum, de ce o fi adus roaba aici?

— Habar n-am, răspunse Will care trecu cu privirea încă o dată peste rafturile cu cărți.

Se încruntă când observă ceva într-o parte a unui corp de bibliotecă.

— Stai o clipă! Asta-i ciudat, zise el, în timp ce prietenul lui se apropie încetîșor.

— Ce anume?

— Păi, uite, e aici un ștecher într-o priză, dar nu mă prind unde se duce cablul.

Scoase cablul din priză și apoi priviră amândoi în jur. Nu părea să fi avut vreun efect.

— Atunci pentru ce e? întrebă Chester.

— Cu siguranță nu e o lumină exterioară.

— De ce? întrebă Chester.

— Fiindcă nu avem niciuna, răspunse simplu Will, ducându-se la celălalt capăt al corpului de bibliotecă.

Se uită în întunericul dintre cele două biblioteci și apoi făcu un pas înapoi, privind rafturile gânditor.

— Ciudat, nu pare să iasă pe partea asta.

Aducând scara din spatele ușii care dădea spre grădină, o așeză în fața rafturilor cu cărți și se urcă pe ea ca să inspecteze partea de sus a corpului de bibliotecă.

— Nici pe-aici nu-l văd, zise el. Pur și simplu n-are sens.

Era pe punctul de a coborî, când se opri brusc și-și plimbă mâna pe deasupra ultimului raft de sus.

— Ceva? întrebă Chester.

— Foarte mult praf de cărămidă, răspunse Will.

Sări de pe scară și încercă imediat să tragă de lângă perete biblioteca.

— Cu siguranță se mișcă un pic. Hai, vino și ajută-mă, zise el.

— Poate că nu-i bine fixată, sugeră Chester.

— Nu-i bine fixată? zise Will, cu indignare. Chiar *eu* l-am ajutat să prindă astea de perete!

Traseră împreună, opintindu-se din toate puterile și, deși apăru un spațiu îngust în spatele bibliotecii, aceasta se dovedi temeinic fixată în partea de sus.

— Ia să verific eu ceva, zise Will, urcându-se din nou pe scară. Se pare că aici e un cui îndoit care se prinde de o scoabă. Îl smulse și-l lăasă să cadă pe podeaua de beton, la picioarele lui Chester. Când am fixat biblioteca de perete, am folosit dibluri, nu cuie, zise el uitându-se uluit la Chester.

Will coborî de pe scară și amândoi traseră din nou de bibliotecă. De data aceasta, tremurând și trosnind, aceasta se depărtă de perete, suficient cât să se vadă că era prinsă în balamale într-o parte.

— Deci la asta servea cablul! exclamă Will.

Se holbau amândoi la deschizătura cu margini neregulate descoperită în jumătatea de jos a zidului.

Cărămizile fuseseră scoase pe-o arie de aproximativ un metru pătrat. Dincolo, se vedea un pasaj, iluminat de un șir neregulat de lămpi vechi cu neon, înșirate de-a lungul său.

— Uau! exclamă Chester, al cărui chip se transformase într-o mască a surprizei. Un pasaj secret!

Will îi zâmbi.

— Da. Hai să vedem ce-i cu el!

Înainte ca prietenul său să apuce să mai spună ceva, Will se aplecă și intră în pasaj, târându-se prin el cu greutate.

— E o cotitură aici, se auzi apoi vocea sa înfundată.

Urmărit din priviri de Chester, Will trecu de colț și apoi, foarte încet, apăru iarăși la vedere. Se sprijini cu spatele de zid și-și întoarse capul către Chester, cu deznădejdea întipărită pe chip.

— Ce e? întrebă Chester.

— Tunelul e blocat. E prăbușit, zise Will.

Will se târî îndărăt prin pasaj și se strecură afară prin gaura din zid, înapoi în pivniță. Se ridică în picioare și-și dezbracă sacoul de școală, aruncându-l direct pe podea. Abia atunci observă expresia adânc mâhnită a prietenului său.

— Ce-i?

— Dacă s-a prăbușit... doar nu crezi că tatăl tău s-ar putea afla sub dărâmături? întrebă Chester aproape în șoaptă, abia reușind să-și stăpânească tremurul când își închipui această eventualitate înspăimântătoare. Poate că a fost... strivit, adăugă el, ca o prevestire.

Will își mută ochii îngrijorați de la prietenul său și chibzui pentru un moment.

— Păi, nu e decât un singur mod de a afla.

— N-ar trebui să spunem cuiva? se bâlbâi Chester, surprins de detașarea aparentă cu care vorbea prietenul său.

Însă Will nu-l mai asculta. Ochii i se îngustaseră și pe chip îi apăruse expresia aceea preocupată care arăta că mintea lui se frământa să alcătuiască un plan de acțiune.

— Știi, umplutura e aceeași ca la Patruzeci de Puțuri... Ceva nu e în regulă. Iarăși am găsit bucăți de calcar, zise el lărgindu-și nodul de la cravată, trăgând-o peste cap și aruncând-o alături de sacou. Asta e o coincidență prea mare. Se întoarce la gura tunelului și se aplecă. Și ai observat stâlpii? întrebă el, trecându-și mâna peste cel mai apropiat dintre ei. Asta n-a fost un accident — au fost tăiați și doborâți intenționat.

Chester i se alătură prietenului său la gura tunelului și cercetă stâlpii care aveau creștături adânci. În unele locuri erau rețezați aproape de tot, ca și cum cineva i-ar fi tăiat cu toporul.

— Doamne, ai dreptate! zise Chester.

Will își suflecă mânecile.

— Ar fi mai bine să începem. Acum e cel mai nimerit prilej.

Se vârî în pasaj, trăgând după el o găleată pe care o găsisese chiar la intrarea în tunel.

Chester își privi uniformă de școală. Deschise gura ca să spună ceva, dar apoi se răzgândi și-și scoase sacoul, pe care îl așeză frumos pe spătarul unui scaun.

Capitolul cincisprezece

— **A**cum! șopti Will grăbit, ghemuit în umbra pe care o lăsa gardul viu ce separa grădina sa de câmp.

Chester icni din cauza efortului când ridică roaba mult prea plină și o împinse, clătinându-se și șerpuind printre copaci și tufișuri. Ajungând în câmp deschis, o coti la dreapta către șanțurile pe care le foloseau ca să arunce pământul. Judecând după movilele proaspăt excavate și după pietrele pe care le găsisese deja acolo, Will își dădu seama că și tatăl său folosisese șanțurile acelea exact în același scop.

Will se uita cu atenție dacă vine cineva, în timp ce prietenul lui golea iute roaba, de pe marginea șanțului. Se întoarse fără zgomot și porni pe drumul de întoarcere, în timp ce Will rămase în urmă, ca să împingă în șanț bucățile mai mari de piatră sau de lut care ar fi putut rămâne pe margine.

Odată rezolvată problema, Will îl ajunse din urmă pe Chester. În timp ce se întorceau pe drumul bine cunoscut către grădină, roata bătrânei roabe începu să scârțâie asurzitor, parcă protestând împotriva nenumăratelor drumuri pe

care fusese forțată să le facă. Zgomotul sfâșie tihna serii înmiresmate de vară.

Amândoi încremeniră în loc, uitându-se în jur să vadă dacă nu atrăseseră atenția cuiva din casele învecinate.

Încercând să-și recapete răsuflarea, Chester se aplecă, punându-și mâinile pe genunchi, în timp ce Will se lăsă în jos pentru a examina roata vinovată.

— Iarăși trebuie să ungem nenorocirea asta!

— Mda? Crezi tu? pufni Chester sarcastic.

— Cred că ar fi mai bine s-o iei în brațe până acasă, răspunse Will rece, ridicându-se.

— Chiar trebuie? mormăi Chester.

— Hai, o să te ajut și eu, zise Will, apucând de partea din față a roabei.

Se poticniră la tot pasul pe toată distanța care le mai rămăsese, mormăind și înjurând în șoaptă, dar reușind să păstreze liniștea până traversară grădina. Tropăiră ușurel în timp ce coborâră pe rampa care ducea în pivniță.

— E rândul meu să stau în față, presupun, oftă Will în timp ce se lăsară amândoi să cadă istoviți pe podeaua de beton. Chester nu răspunse.

— Ai pățit ceva? îl întrebă Will.

Chester clătină din cap amețit și apoi se uită la ceas.

— Cred că e timpul să plec acasă.

— Bine, zise Will, iar Chester se ridică cu greutate și începu să-și adune lucrurile.

Deși n-o spunea, Will se simțea ușurat că prietenul său hotărâse să pună capăt muncii pe ziua aceea. Erau amândoi

rupți de oboseală, după atâta săpat și cărat. Până și Chester se simțea nesigur pe picioare din cauza efortului.

— Măine, la aceeași oră, zise Will încet, strângându-și și deschizându-și pumnii și rotindu-și un umăr în încercarea de a alunga înțepeneala care-l cuprinsese.

— Da, cârâi Chester, fără măcar să se uite la Will în timp ce ieși din pivniță pe ușa de la grădină.

Trecură prin același ritual în fiecare seară, după școală. Will deschidea cu mare grijă ușa spre grădină, lăsându-l pe Chester să intre fără niciun zgomot. Se schimbau și apoi începeau imediat să muncească timp de vreo două sau trei ore în șir. Excavația era extrem de încetă și de chinuitoare, nu numai din cauza spațiului limitat din tunel și din pricină că nu-și puteau permite să se lase auziți de careva de deasupra, dar mai ales pentru că nu puteau să scape de pământul scos din tunel decât la adăpostul nopții. La sfârșitul fiecărei seri, după ce pleca Chester, Will se asigura că biblioteca era împinsă la perete, fixată la locul ei, și că podeaua era curățată lună.

De data asta, mai avea o misiune: în timp ce ungea din belșug axul roții gălăgioase, se întrebă cât mai era până străpungeau umplutura tunelului și, nu pentru prima oară, dacă va găsi ceva dincolo. Era îngrijorat că vor rămâne în pană de materiale. Fără ajutorul tatălui lui, fusese nevoit să recicleze cât de multă cherestea putuse din tunelul de la Patruzeci de Puțuri. Cu cât înainta tunelul de sub casă, celălalt devenea mai nesigur.

Mai târziu, în timp ce stătea aplecat la masa din bucătărie, mâncând o altă cină care se răcise de tot, Rebecca apăru ca de nicăieri în pragul ușii. Will tresări și înghiți cu noduri.

— Uită-te în ce hal ești! Uniforma ți-e mizerabilă. Te aștepti să ți-o spăl din nou? întrebă ea, încrucișându-și brațele agresiv.

— Nu, nu chiar, răspunse el, ocolindu-i privirea.

— Will, pot să știu și eu exact ce faci? îi ceru ea.

— Nu-nțeleg la ce te referi, zise el, umplându-și din nou gura.

— După școală, o ștergi de-acasă undeva, nu-i așa?

Will ridică din umeri, prefăcându-se că examinează o felie uscată de carne de vită din vârful furculiței.

— Știu că pui ceva la cale, sunt sigură. Fiindcă l-am văzut pe bivoul ăla creț dând târcoale prin grădina noastră.

— Cine?

— Ei haide, Will! Tu și Chester săpați un tunel pe undeva, nu-i așa?

— Ai ghicit, recunosc Will.

Termină de mestecat duminatul și trase aer în piept, ca să mintă cât mai convingător posibil.

— Săpăm lângă groapa de gunoi a orașului, zise el.

— Știam eu! exclamă Rebecca triumfătoare. Cum poți măcar să te *gândești* să sapi încă una din bortele tale fără folos într-un moment ca ăsta?

— Și mie mi-e dor de tata, să știi, zise el, mușcând dintr-un cartof prăjit rece, dar nu ajută la nimic dacă ne târâm pe-aici prin casă, fiindu-ne milă de noi înșine... așa ca mama.

Rebecca îl privi cu îndoială și cu o scânteie de mânie în ochi, apoi se întoarse pe călcăie și părăsi bucătăria.

Will își termină cina congelată, privind în gol în timp ce mesteca fără grabă și recapitula evenimentele din ultima lună.

Nu la mult timp după aceea, în dormitorul său, scoase o hartă geologică a orașului Highfield și marcă locul în care credea el că se află casa lor și direcția în care socotea că se îndrepta tunelul început de tatăl său în pivniță. Apoi, când dădu cu ochii de ele, marcă și Piața Martineau și casa doamnei Tantrumi. Se uită îndelung și cu atenție la hartă, ca și cum ar fi fost un puzzle pe care l-ar fi putut rezolva. La un moment dat, însă, lăsa harta deoparte și se urcă în pat. În câteva minute, alunecă într-un somn agitat și chinuitor, în care îi visă pe oamenii siniștri descriși de tatăl său în jurnal.

În vis, era îmbrăcat în uniforma de școală, care era însă plină de mâl, agățată și ruptă în coate și la genunchi. Își pierduse șosetele și pantofii și mergea desculț pe o stradă pustie și pavată, pe care avea impresia că o cunoaște, deși nu-și putea aminti de unde. În timp ce privea către orizontul apropiat, spre cerul cenușiu-gălbui și fără formă, își răsuca nervos între degete mânecele zdrențuite. Nu știa dacă întârziase la școală sau la cină, dar era convins că trebuia să fie undeva sau să facă vreun lucru... un lucru de importanță vitală.

Mergea pe mijlocul străzii, cât mai la distanță de casele de pe ambele trotuare. I se păreau amenințătoare și întunecate. Nicio lumină nu strălucea în ferestrele lor prăfuite și niciun fuior de fum nu ieșea pe coșurile lor îngrijorător de înalte, negre și răsucite.

Se simțea foarte pierdut și singur când, în depărtare, zări pe cineva traversând strada. Știu imediat că acela era tatăl său, iar inima îi tresăltă de bucurie. Începu să-i facă semn cu mâna, dar se opri când simți că toate clădirile stau cu ochii pe el. Emanau o rea-voință mocnită, ca și cum ar fi adăpostit o forță malefică, încordată ca un arc, ce își ținea răsuflarea, așteptând să-l înhațe.

Frica lui Will atinse cote de nesuportat, iar el o zbughi către tatăl său. Încercă să-l strige, dar vocea îi era subțire și pierită, de parcă însuși aerul îi absorbea cuvintele de îndată ce-i ieșeau de pe buze.

Alerga acum din răputeri și, cu fiecare pas, strada devenea din ce în ce mai îngustă, casele de pe ambele părți mai aproape de el. Acum putea vedea limpede că din spatele ușilor îl iscodeau figuri întunecate și amenințătoare, care ieșeau în stradă imediat ce trecea de ele.

Scos din minți de groază, se împiedica și aluneca pe caldarâmul lustruit, în timp ce siluetele sinistre se adunaseră în spatele său în număr atât de mare, încât nu se mai deslușeau una de alta, contopite într-o singură maree de întuneric. Degetele lor se întindeau ca niște fuioare însuflețite de fum negru, încreștându-se în jurul său, deși el încerca cu disperare să se ferească. Umbrele îl prinseseră: îl trăgeau înapoi cu tentaculele lor de culoarea tușului, până când îl forțară să se oprească. Prinzând o ultimă imagine de-o clipă a tatălui său în depărtare, Will strigă mut. Pătura de beznă îl învălui complet; era deodată fără greutate și cădea într-un puț. Lovi fundul acestuia cu atâta putere încât își pierdu tot aerul din plămâni și, încercând disperat să respire, se rostogoli pe spate

și văzu pentru prima dată fețele imobile și dezaprobatoare ale următorilor care se uitau în jos la el.

Deschise gura, dar înainte să-și dea seama ce se întâmplă, aceasta i se umplu cu pământ — îi putea simți gustul, fiindcă îi înconjurase limba, iar pietricelele i se loveau de dinți și îi zgâriau cerul gurii. Era îngropat de viu și nu mai putea respira.

Tremurând și răsuflând greu, Will se trezi cu gura uscată și cu tot corpul scăldat într-o sudoare rece. Speriat, bâjbâi după veioza de la capul patului. Lumina ei galbenă și liniștitoare inundă camera cu care era obișnuit. Privi la ceasul de pe noptieră. Era încă în puterea nopții. Își lăsă capul să-i cadă înapoi pe pernă, holbându-se în tavan și respirând cu greutate. Tot mai tremura. Amintirea pământului care îi astupa gâtul era atât de proaspătă și de vie în mintea sa, de parcă totul se întâmplase cu adevărat. Și, în timp ce stătea acolo, încercând să-și recapete respirația, era răscolit de sentimentul înnoit și chiar mai intens că-și pierduse definitiv tatăl. Indiferent cât de mult se străduia, pur și simplu nu reușea să scape de senzația copleșitoare de pustiu, iar într-un târziu renunță la orice speranță de somn, privind lumina rece a zorilor cum începe să se prelingă pe la marginile draperiei pentru a pătrunde, în cele din urmă, în cameră.

Capitolul șaisprezece

Trecură câteva săptămâni până când, în sfârșit, sună la ușă un inspector de poliție care dorea să-i vorbească doamnei Burrows despre dispariția soțului ei. Purta o pele-rină de ploaie albastru-închis peste un costum gri-deschis și vorbi frumos, deși puțin cam repezit, prezentându-se lui Will și Rebeccăi și cerând s-o vadă pe mama lor. Copiii îl conduseră în sufragerie, unde stătea doamna Burrows.

Când intrară în cameră în urma polițistului, rămaseră cu gurile căscate, crezând că nimeriseră, prin nu știu ce minune, în camera altcuiva. Televizorul, flacăra eternă care ardea în colț, era acum tăcut și întunecat și, fapt la fel de remarcabil, camera era incredibil de curată și de ordonată. În perioada în care doamna Burrows își dusesese existența de pustnic, nici Will și nici Rebecca nu mai puseseră piciorul pe acolo și amândoi presupuseseră că se prefăcuse într-o groapă de gunoi, imaginându-și-o ticsită de porții de mâncare pe jumătate consumate, ambalaje goale, farfurii și câni mur-dare. Nici că s-ar fi putut înșela mai tare! Sufrageria arăta acum fără pată — dar și mai uluitoare era chiar mama lor.

În loc de capotul de stambă de culoarea cartofului și de papuci, purta acum una dintre cele mai bune rochii ale sale de vară, își aranjase părul și chiar se machiase puțin.

Will o privea nevenindu-i să creadă, întrebându-se ce ar fi putut provoca o asemenea transformare radicală. Singura explicație pe care o găsea era că mama sa își imagina că joacă un rol într-unul dintre seriarele polițiste pe care le adora atât, dar asta nu dădea mai mult sens scenei care se desfășura în fața lui.

— Mamă, dumnealui e... dumnealui e..., se bâlbâi el.

— Inspector-șef Beatty, îl ajută sora lui.

— Intrați, vă rog, zise doamna Burrows, ridicându-se din fotoliu și zâmbindu-i binevoitor vizitatorului.

— Vă mulțumesc, doamnă... Știu că treceți prin clipe grele.

— Nu, nu, deloc, îl opri doamna Burrows surâzătoare. Rebecca, vrei te rog să pui ceainicul pe foc și să ne pregătești un ceai?

— Sunteți foarte drăguță, doamnă, mulțumesc, zise inspectorul Beatty, care rămăsese în picioare, încurcat, în mijlocul încăperii.

— Vă rog, îl invită doamna Burrows, îndreptându-se spre canapea. Faceți-vă comod!

— Will, hai să mă ajuți, zise Rebecca, apucându-l de braț pe fratele ei și încercând să-l împingă către ușă.

Băiatul nu se clinti, ținut în loc de imaginea mamei sale care, se părea, redevenise, după atâția ani, femeia de odinioară.

— Ăăă... da... da, da..., se bâlbâi el.

— Doriți și zahăr? îl întrebă Rebecca pe inspector, încă trăgând de brațul lui Will.

— Nu. Cu lapte, dar fără zahăr, mulțumesc, răspunse polițistul.

— Bine, cu lapte, fără zahăr — și tu, mamă? Doar cele două cuburi?

Doamna Burrows zâmbi și dădu din cap spre ea, apoi își mută privirea către Will, părând amuzată de uluirea lui.

— Și poate niște pișcoturi, Will!

Will se smulse din transă, se întoarse și o însoți pe Rebecca în bucătărie, unde rămase însă multă vreme cu gura căscată, clătinându-și capul a neîncredere.

După ce Will și Rebecca părăsiră camera, inspectorul îi vorbi doamnei Burrows cu o voce joasă, serioasă. Îi spuse că făcuseră tot ceea ce putuseră pentru a-l găsi pe dr. Burrows, dar, de vreme ce nu reușiseră să afle nimic despre locul în care se găsea, se hotărâseră să-și lărgescă investigațiile. Asta implica trimiterea fotografiei doctorului pe o arie mai mare și întocmirea unei „depoziții detaliate”, cum o numi inspectorul, din partea doamnei Burrows, la sediul poliției. De asemenea, doreau să discute cu toți cei care îl văzuseră pe dr. Burrows în zilele de dinainte de dispariție.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări acum, dacă se poate. Să începem cu slujba soțului dumneavoastră, zise inspectorul, aruncând o privire spre ușă și întrebându-se când avea să vină ceaiul său. V-a vorbit de cineva anume de la muzeu?

— Nu, răspunse doamna Burrows.

— Adică, e posibil să fie acolo cineva căruia să i se fi confesat soțul dumneavoastră...

— Despre locul în care s-a dus? completă doamna Burrows întrebarea în locul lui și apoi râse cu răceală. Nu cred că veți avea vreun succes, dacă investigația dumneavoastră urmează această cale. Mi-e teamă că e o fundătură.

Inspectorul se așează mai bine în scaun, puțin încurcat de răspunsul tăios al doamnei Burrows.

— Conduce muzeul de unul singur, continuă femeia, nu există alt personal. Ați putea să îi interogați pe moșnegii care-și mai pierd vremea pe-acolo, dar să nu fiți surprins dacă memoria lor nu mai e așa cum era odată.

— Nu? întrebă inspectorul, zâmbind subțire, în timp ce își nota în carnețel.

— Nu, cei mai mulți dintre ei sunt trecuți de optzeci de ani. Dar de ce, dacă-mi permiteți să vă întreb, vreți să ne interogați pe mine și pe copiii mei? Am spus deja poliției locale tot ceea ce știm. N-ar trebui să-l puneți sub urmărire?

— Sub urmărire? Inspectorul zâmbi larg. Nu prea folosim procedura asta pe aici. În general, urgențele le transmitem prin radio...

— Și soțul meu nu e o urgență, înțeleg?

În momentul acela, Will și Rebecca intrară aducând ceaiul și în cameră se lăsă tăcerea. Rebecca așează tava pe măsuta de cafea și întinse către cei doi cămile cu ceai. Will ținea crispat o farfurie cu biscuiți. De vreme ce polițistul nu părea să aibă nimic împotriva ca el sau Rebecca să rămână în cameră, se așezară amândoi pe fotolii. Tăcerea deveni stânjenitoare. Doamna Burrows se uita atentă la polițist, care își ținea ochii în jos, la cana cu ceai.

— Cred că ne ambalăm cam tare, doamnă Burrows. Haideți să ne concentrăm din nou asupra soțului dumneavoastră.

— Cred că puteți constata că noi suntem *foarte* concentrați asupra lui. Ceea ce n-aș putea spune și despre dumneavoastră, zise sec doamna Burrows.

— Doamnă, trebuie să vă gândiți că unele persoane nu..., inspectorul ezită, nu *vor* să fie găsite. Vor pur și simplu să dispară pentru că, probabil, viața și presiunile ei le-au devenit de nesuportat.

— De nesuportat? repetă furioasă doamna Burrows.

— Da, trebuie să luăm în considerație și această posibilitate.

— Adică soțul meu nu a mai putut rezista presiunii? Care presiune, mai exact? Problema lui era că n-a avut, *niciodată*, nicio afurisită de presiune sau țel!

— Doamnă B..., încercă să o oprească inspectorul, privind neajutorat către Will și Rebecca, ai căror ochi se plimbau de la el la mama lor, ca și cum ar fi fost spectatori la un schimb de mingi disputat dintr-un meci de tenis deosebit de dur.

— Să nu credeți că nu știu că majoritatea crimelor sunt comise de membrii familiei, proclamă mama lor.

— Doamnă Burr...

— De asta vreți să ne interogați la secție, nu-i așa? Să vedeți dacă nu cumva am făcut-o noi.

— Doamnă Burrows, începu din nou inspectorul, liniștit, n-a spus nimeni că s-ar fi comis o crimă. Credeți că o puteam lua de la capăt și să vedem dacă, de data asta,

ajungem la bun sfârșit? propuse el, încercând din răspuțeri să recapete controlul situației.

— Îmi pare rău, sunt conștientă că nu vă faceți decât meșeria, zise doamna Burrows, cu o voce mai calmă și sorbi din ceai.

Inspectorul dădu din cap, recunoscător că își oprise tirada și răsuflă adânc, aruncând o privire în jos, spre carnețelul său.

— Știu că nu e ușor să te gândești la o astfel de posibilitate, zise el, dar soțul dumneavoastră a avut dușmani? Poate din vreo afacere?

La asta, spre marea surpriză a lui Will, doamna Burrows își dădu capul pe spate și râse cu poftă. Inspectorul mormăi cum că ia asta ca pe un „nu” și își notă în carnețel. Părea să-și fi recăpătat ceva din siguranța de la început.

— Trebuie să vă pun aceste întrebări, zise inspectorul, privind-o în ochi pe doamna Burrows. Aveți știință dacă bea în exces sau se droga?

Doamna Burrows slobozi din nou un hohot zdravăn de râs.

— El? întrebă ea. Cred că glumiți!

— Buuun. Dar atunci ce făcea în timpul liber? întrebă polițistul pe un ton neutru, dându-și toată silința să treacă mai repede peste aceste întrebări obligatorii. Avea vreun hobby?

Rebecca îi aruncă imediat o privire lui Will.

— Obișnuia să facă excavații... săpături arheologice, răspunse doamna Burrows.

— A, da, zise polițistul, întorcându-se spre Will. Înțeleg că și tu îl ajutai, nu-i așa, băiete?

Will dădu din cap.

— Și unde făceați săpăturile astea?

Will își dresе glasul, privi spre mama lui, apoi spre polițist, care-i aștepta răspunsul, cu pixul în aer.

— Păi, mai peste tot, zise Will. Mai ales în jurul orașului, în foste gropi de gunoi și locuri de genul ăsta.

— O, credeam că sunt cercetări adevărate, zise inspectorul.

— *Erau* cercetări adevărate, rosti cu fermitate Will. O dată am găsit chiar ruinele unei vile romane, dar în general căutam lucruri din secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea.

— Și cât de extinse... vreau să zic, cât de *adânci* erau săpăturile voastre?

— O, doar niște gropi, zise Will evaziv, dorindu-și ca polițistul să nu mai continue subiectul.

— Și erați cumva implicați în asemenea activități, în zilele de dinaintea dispariției lui?

— Nu, nu eram, zise Will, conștient de privirea arzătoare cu care-l sfredelea Rebecca.

— Ești sigur că nu făcea vreo săpătură, poate fără știrea ta?

— Nu, dar nu cred.

— În regulă, zise inspectorul, închizându-și carnețelul. Deocamdată ajunge.

A doua zi, Chester și Will nu rămaseră prea multă vreme pe lângă școală. Îi văzură pe Viteză și pe unul dintre tovarășii lui credincioși, Bloggsy, zăbovind la mică distanță de poartă. Viteză îi privi, rezemându-se de gard, cu mâinile în

buzunare, în timp ce Bloggsy, un individ mic și rău, cu păr roșcat și cărlionțat, care îl făcea să semene cu o pernă explodată, se distra la culme aruncând cu pietricele, pe care le pescuia din buzunarele jachetei sale de doc, în orice fată care trecea pe acolo. Asta stârnea țișete ascuțite și ocări indiguate, care-l făceau pe Bloggsy să chicotească demonic.

— Cred că vor o revanșă, zise Will uitându-se la Viteză, care-i susținu privirea până când și Chester se uită la el.

În momentul acela, Viteză își întoarse spatele în mod demonstrativ, șoptindu-i ceva lui Bloggsy, care rânji în direcția lor și apoi scoase un hohot aspru, provocator.

— Doi tâmpiți, mormăi Chester, în timp ce ieșea din curtea școlii împreună cu Will, hotărând să o apuce pe o scurtătură către casă.

Lăsară repede școala în urmă, o clădire modernă, cu fațada din cărămidă galbenă și sticlă, traversară strada și intrară în cartierul alăturat. Ridicat în anii '70, acesta era cunoscut printre localnici drept Orașul Gândacilor, din motive fără echivoc, iar blocurile infestate care-l compuneau erau într-o perpetuă stare de paragină, cu multe apartamente pustii sau chiar înnegrite de pe urma incendiilor. Priveliștea asta nu-i descumpăni pe băieți, singura problemă a drumului fiind faptul că trecea chiar prin inima teritoriului Clicii, o gașcă de scandalagii care îi făcea pe Viteză și pe prietenii săi să pară niște școlarițe.

În timp ce mergeau umăr la umăr prin cartier, iar razele slabe ale soarelui făceau să scânteieze cioburile de sticlă de pe asfalt și de pe streșini, Will își încetini pașii aproape imperceptibil, îndeajuns însă ca prietenul său să observe.

— Ce-i?

— Nu știu, zise Will, privind în susul și în josul drumului și stăruind cu teamă asupra intrării pe o străduță laterală pe lângă care tocmai trecuseră.

— Haide, spune-mi, îi ceru Chester, uitându-se și el repede în jur. Nu prea îmi place să fiu speriat pe-aici.

— E doar o presimțire, nimic serios, insistă Will.

— Paranoia asta ți-o produce Viteză, nu-i așa? răspunse Chester cu un zâmbet, grăbindu-și totuși pașii și forțându-l pe Will să facă același lucru.

Își domoliră ritmul de mers abia după ce părăsiră cartierul acela. Curând ajunseră la capătul lui Highstreet, care era marcat de clădirea muzeului. Așa cum făcea în fiecare seară, Will o privi cu speranța deșartă că luminile ar fi putut fi aprinse, ușile deschise, iar tatăl său înăuntru, așteptându-și vizitatorii. Își dorea pur și simplu ca totul să redevină normal — indiferent ce însemna asta. Dar și de data asta muzeul era închis, iar ferestrele, întunecate și neprietenoase. Consiliul local ajunsese la concluzia că, deocamdată, era mai ieftin să-l închidă pur și simplu, decât să caute un înlocuitor temporar pentru dr. Burrows.

Will cercetă cerul: nori grei începuseră să se adune, aco-perind soarele.

— Ar trebui să meargă bine treaba în seara asta, zise el, îmbărbătându-se. Se întunecă mai devreme, așa că nu va trebui să așteptăm prea mult ca să cărăm pământul.

Chester începu să vorbească despre cât de repede ar fi înaintat săpăturile, dacă ar fi renunțat la metodele conspirative, când Will murmură ceva în barbă.

— N-am înțeles ce-ai zis, Will.

— Ți-am zis să nu te uiți acum, dar cred că ne urmărește cineva.

— Ce face? exclamă Chester și, incapabil să se abțină, se întoarse imediat ca să se uite în urmă.

— Chester, prostule! îl certă Will.

Fără niciun dubiu, la vreo douăzeci și ceva de metri în spatele lor era un bărbat mic de statură, dar robust, care purta o pălărie joasă, ochelari de soare cu lentile negre și un pardesiu închis, ca din foaie de cort, lung până aproape de glezne. Capul îi era îndreptat către ei, deși nu puteai băga mâna în foc că se uita într-adevăr la ei.

— Rahat! șopti Chester. Cred că ai dreptate. Arată exact ca ăia despre care scria tatăl tău în jurnal.

Deși chiar el îi spusese lui Chester să nu se întoarcă, de data aceasta Will nu reuși să se abțină și-i aruncă omului încă o privire.

— Un *om-cu-pălărie*? zise Will, cu un amestec de mirare și spaimă.

— Dar nu ne urmărește pe *noi*, nu-i așa? întrebă Chester. De ce-ar face-o?

— Hai să încetăm un pic și să vedem ce face, sugeră Will.

Când își reduceră însă viteza, misteriosul bărbat făcu la fel.

— Bine, zise Will. Dar ce-o să facă dacă traversăm?

Omul le copie din nou mișcarea, iar când ei întinseră din nou pasul, își grăbi și el mersul pentru a păstra distanța dintre ei.

— E clar că pe noi ne urmărește, zise Chester, pentru prima dată cu un fior de panică în glas. Dar de ce? Ce vrea? Nu-mi place treaba asta... Cred că ar trebui să facem prima la dreapta și să o luăm la fugă.

— Știu și eu, zise Will, care părea adâncit în gânduri. Mai degrabă cred că ar trebui să-l înfruntăm.

— Glumești! Tatăl tău a dispărut de pe fața Pământului la scurt timp după ce i-a văzut pe oamenii ăștia și e foarte posibil ca tocmai individul ăsta din spatele nostru să fie de vină. Poate că e membru al vreunei bande sau ceva de genul ăsta. Eu zic s-o ștergem de aici și să sunăm la poliție. Sau să cerem ajutorul cuiva.

Rămaseră tăcuți pentru un moment, privind cu atenție în jur.

— Nu, am o idee mai bună. Ce-ar fi să inversăm situația și să-i întindem o capcană? Întrebă Will. Dacă ne despărțim, nu va mai putea să-l urmărească decât pe unul dintre noi și, în timp ce el face asta, celălalt ar putea să vină tiptil pe la spate și...

— Și ce?

— Îl prindem ca-n clește — ne strecurăm din spatele lui și-l atacăm prin surprindere, turui Will, care prinsese apă la moară acum, că își schițase un plan de acțiune în minte.

— Ar putea fi periculos, ba chiar mortal din câte știm. Și cu ce să-l atacăm? Cu ghiozdanele?

— Haide, noi suntem doi, el e singur, zise Will, când în fața lor apăruă magazinele de pe Highstreet. Eu am să-i distrag atenția, în timp ce tu o să-l plachezi ca la rugby... Asta poți să faci, nu-i așa?

— O, da, grozav, mulțumesc, zise Chester, clătinând din cap. E al dracului de mare, o să mă facă chiseliță.

Will privi în ochii lui Chester și zâmbi ștremgărește.

— Bine, bine, oftă Chester. Ce chestii mă pui să fac, zise el, aruncând o privire fugară înapoi și dând să traverseze strada.

— Hopa! La loc comanda, zise Will. Cred că s-au prins ce vrem să facem.

— S-au prins? șopti Chester, revenind lângă prietenul său. Cum adică, sunt mai mulți? întrebă el, urmărind privirea lui Will care era ațintită într-un punct, mai sus pe stradă.

În fața lor, la vreo douăzeci de pași, se mai afla un om. Era aproape identic cu celălalt, doar că purta o șapcă trasă până la sprâncene, așa încât ochelarii săi întunecați abia dacă se vedeau de sub cozoroc. Dar și el purta o haină lungă, amplă, care flutura încetișor în bătaia vântului, cum stătea în mijlocul trotuarului.

În mintea lui Will nu mai era nicio îndoială că oamenii aceia îi urmăresc pe ei.

În momentul în care el și Chester ajunseră în dreptul primului magazin de pe Highstreet, se opriă ca să privească în jur. Pe trotuarul opus, două doamne în vârstă discutau una cu cealaltă, în timp ce își împingeau cărucioarele de cumpărături, ale căror roți scârțâiau ascutit. Una dintre ele trăgea după ea și un terrier scoțian recalcitrant, îmbrăcat cu o vestuță din stofă cadrilată. În afară de ele, nu mai erau decât vreo câțiva trecători, la mare distanță.

Prin minte le treceau tot felul de gânduri: să strige după ajutor sau să oprească vreo mașină, dacă ar fi trecut vreuna

pe acolo. Deodată, omul din față porni către ei. Când ambii necunoscuți începură să se apropie, băieții își dădură seama că nu prea mai aveau de ales.

— E foarte ciudat, dar suntem încolțiți de-a dreptul... Cine dracu' *sunt* tipii ăștia? zise Chester dintr-o suflare, uitându-se peste umăr la omul cu pardesiul din foaie de cort.

În timp ce acesta avansa către ei, bocănitul înfundat al ghetelor sale pe asfalt suna ca un ciocan pneumatic.

— Ai vreo idee salvatoare? întrebă Chester disperat.

— Ăăă... da, uite, o zbughim peste stradă drept spre ăla cu șapcă, ne prefacem c-o luăm la dreapta, o tăiem la stânga și intrăm la magazinul Clarke. Ai înțeles? zise Will aproape fără suflare, în timp ce omul cu șapcă se apropia din ce în ce mai mult.

Chester n-avea nici măcar cea mai vagă idee despre ce propusese prietenul său, dar în situația aceea ar fi fost de acord cu orice.

„La Frații Clarke” era cel mai mare magazin de produse alimentare de pe Highstreet. Conducut de doi frați cunoscuți în zonă ca „Juniorul” și „Mijlociul”, magazinul avea o co-pertină cu dungi strălucitoare și standuri cu fructe și legume impecabil aranjate, de o parte și de cealaltă a intrării. Cum soarele începea să apună, lumina care se revărsa prin vitrinele magazinului părea că-i cheamă, îmbietoare. Lumina cădea drept peste omul cu șapcă, silueta lui musculoasă și lată blocând aproape întreaga lățime a trotuarului.

— Acum! strigă Will și se năpustiră peste stradă.

Necunoscuții o luară și ei la fugă pentru a-i prinde pe băieți care alergau însă din răspuțeri pe asfalt, cu ghiozdanele

zbătându-li-se sălbatic în spinare. Cei doi se mișcau mult mai repede decât anticipaseră Will sau Chester, cărora planul li se duse repede pe apa sâmbetei, transformându-se într-un haotic joc de-a prinselea, cu cei doi băieți aplecându-se și ferindu-se de bărbații care încercau să-i înhațe cu brațele imense larg deschise.

Will scânci când unul dintre necunoscuți îl prinse de ceafă. Atunci, mai degrabă din întâmplare decât intenționat, Chester intră în viteză drept în vânătorul lui Will. Impactul îi aruncă bărbatului ochelarii de pe nas, descoperindu-i ochii strălucitori, care luceau diavolește, ca două perle negre sub borurile pălăriei. Luat prin surprindere, bărbatul se învârti în loc, iar Will se folosi de ocazie ca să se smulgă din strânsoare, împingându-l în piept cu ambele mâini. Gulerul sacoului lui Will se desprinse pârâind.

Bărbatul, năucit momentan de ciocnirea cu Chester, mârâi și-și repezi iar o mână după Will. Aruncând gulerul rupt, își reînteți eforturile de a-l prinde.

Speriați de mama focului, Chester, cu capul în pământ și umerii ridicați, și Will, pe jumătate căzând, pe jumătate învârtindu-se ca un derviş beat, reușiră cumva să ajungă la ușa magazinului, unde omul cu pardesiu, aruncându-se înainte, mai șfichiui o dată cu mâna prin aer încercând să-i prindă și rată.

Din inerție, Will și Chester trecură deodată prin ușă, striviți între canaturi, și făcură clopoțelul de deasupra să sune ca o mie de zurgălăi demente. Aterizară talmeș-balmeș pe po-deaua magazinului, iar Chester, revenindu-și mai repede, se

întoarce imediat și trânti ușa, ținând-o închisă cu ambele picioare.

— Băieți, băieți, băieți! strigă domnul Clarke Junior, clătinându-se periculos pe scara pe care se urcase ca să aranjeze un raft cu fulgi de porumb. V-a lovit strechea? Sau aveți cumva o poftă disperată de fructele mele exotice?

— Ăăă..., nu chiar, zise Will, încercând să-și recapete suflul, în timp ce se ridica de pe podea, străduindu-se să se poarte cât mai natural, în ciuda faptului că Chester stătea acum într-o poziție ciudată, cu umărul proptit în ușa din spate.

În momentul acela, domnul Clarke Mijlociul se iți din spatele casei de marcat, ca un periscop uman.

— Ce-a fost hărmălaia aia? întrebă el, cu mâinile pline de hârtii și de chitanțe.

— N-ai de ce să-ți faci tu griji, dragă, îi zâmbi domnul Clarke Junior. Nu te lăsa distras de noi. Continuă-ți munca la registre. Sunt doar doi băieți care caută niște fructe mai speciale, presupun.

— Bine, dar sper că nu doresc kumquat¹, fiindcă tocmai le-am terminat, zise acru domnul Clarke Mijlociul, afundându-se încetișor în spatele casei de marcat.

— Atunci kumquat să fie! râse domnul Clarke Junior cu o voce melodioasă, căreia domnul Clarke Mijlociul îi răspunse cu un bodogănit din dosul tejghelei. Nu-l luați în

¹ Fructul unui arbust (*Fortunella margarita*) originar din China și Malaysia, cu dimensiuni de 2–5 cm, cu coajă galben-potocalie comestibilă și un gust acidulat și pronunțat amăru, consumat de regulă confiat.

seamă pe Mijlociul, e mereu morocănos când face bilanțul. Hârtii, hârtii și iar hârtii, dar nici măcar o picătură de cerneală, declamă domnul Clarke Junior, adoptând o poză teatrală, în fața unui public imaginar.

Frații Clarke erau o adevărată instituție. Își moșteniseră afacerea de la tatăl lor, așa cum și acesta o moștenise de la tatăl său. Din câte se părea, probabil că existase un negustor Clarke și pe vremea invaziei romane, vânzând napi sau ce alte legume vor fi fost la modă în timpurile acelea. Domnul Clarke Junior avea vreo patruzeci de ani, fiind un personaj efervescent, cu o slăbiciune ciudată pentru sacourile colorate hidos, pe care și le făcea la un croitor din cartier. Îmbrăcat în galben-țipător, roz-fosforescent sau albastru-electric, dansa neobosit printre lăzile sale cu tomate de un roșu-delicat sau cu verze de un verde-sobru. Cu o veselie contagioasă și cu un repertoriu aparent nesfârșit de bancuri și jocuri de cuvinte, era favoritul doamnelor din suburbie, deopotrivă tinere sau bătrâne, deși preferase în mod ciudat să rămână burlac.

La polul opus, domnul Clarke Mijlociul, fratele mai mare, era un tradiționalist încăpățânat, care dezaproba exuberanța fratelui său atât în privința înfățișării, cât și a comportamentului, insistând asupra valorii imuabile a codului vestimentar, codul pe care îl instauraseră în magazin strămoșii lor. Era îngrozitor de curat și de ordonat; hainele sale păreau că fuseseră călcate după ce le îmbrăcase, într-atât era de neted halatul său apretat de culoarea ciupercilor brune, sub care se vedeau o cămașă albă și o cravată neagră. Pantofii îi erau minunat lustruiți, iar părul, tuns scurt la ceafă și în părți, ca al unui proaspăt recrut, era întins și uns

cu un ulei care-l făcea să strălucească atât de tare încât, privit mai de la distanță, era greu să-ți dai seama dacă omul e cu fața sau cu spatele la tine.

Cei doi frați, în interiorul verde al magazinului lor, nu se deosebeau prea mult de o coropișniță și un fluture prinși într-o cutie. Cu ciondăneala lor constantă, glumețul exuberant și fratele său bățos păreau doi actori într-o veșnică repetiție pentru un spectacol de varietăți care n-avea să se țină niciodată.

— Așteptați să dați iama în delicioasele mele agrișe, nu-i așa? zise domnul Clarke Junior, cu un ironic accent galez, zâmbind cu gura până la urechi către Chester.

Chester, care continua să proptească ușa cu umărul, nu făcu niciun efort să-i răspundă, ca și cum situația aceea îl prostise de tot.

— A, ești tipul puternic și tăcut, șopti domnul Clarke Junior, coborând unduitor de pe scară și făcu o piruetă ca să ajungă față în față cu Will. Iar matale ești conașul Burrows, nu-i așa? zise el, devenind brusc serios. Ne-a părut foarte rău auzind vestea despre tatăl tău. Ne-am gândit și ne-am rugat pentru voi, îl asigură el, ducându-și încet mâna dreaptă la inimă. Ce mai face mama ta? Și sora aceea încântătoare a ta...

— Bine, bine, amândouă sunt bine, zise Will, absent.

— Ea e un client regulat al magazinului nostru, o apreciem mult.

— Da, izbucni Will, un pic prea năvalnic, încercând să fie atent la domnul Clarke Junior și supraveghind totodată ușa de care Chester rămăsese sudat, de parcă viața i-ar fi depins de asta.

— Un client la care ținem foarte mult, repetă și invizibilul domn Clarke Mijlociul din spatele tejghelei, acompaniat de foșnetul hârtiilor.

Domnul Clarke Junior dădu aprobator din cap și zâmbi.

— Adevărat, adevărat. Ia așază-te mătăluță pe undeva până găsesc eu ceva ca să duci acasă, pentru mama și sora ta.

Înainte ca Will să poată să spună ceva, bărbatul se întoarse grațios pe călcâie și porni în pași de step către depozitul din spatele magazinului. Băiatul se folosi de ocazie pentru a se duce la vitrină, ca să vadă unde se află cei doi urmăritori, și apoi zise surprins:

— Sunt încă aici!

Bărbații stăteau pe trotuar, câte unul la fiecare vitrină a magazinului, privind standurile cu fructe și legume. Afară se întunecase de-a binelea, iar fețele lor străluceau fantomatic, ca niște baloane albe, în lumina care se revărsa din interiorul magazinului. Amândoi încă mai purtau ochelarii aceia impenetrabili, iar Will putu să le vadă mai bine pălăria și șapca, precum și luciul ca de ceară al hainelor scortoase, cu neobișnuitele lor cape fluturând pe umeri. Fețele lor colțuroase și teșite, cu gurile încleștate, trădau hotărâre și brutalitate.

Chester zise, cu o voce reținută:

— Roagă-i să sune la poliție, și arată cu capul către tejgheaua în dosul căreia se auzea domnul Clarke Mijlociul, mormăind în timp ce bătea atât de tare într-un capsator, încât acesta scotea un zgomot ca de ciocan pneumatic.

În momentul acela, domnul Clarke Junior reveni în magazin ducând un coș plin ochi cu un aranjament impresionant de fructe și cu o fundă mare și roz legată de mâner.

I-l oferi lui Will întinzându-și ambele mâini, de parcă ar fi fost un cântăreț de operă gata să-și înceapă aria.

— Pentru mama și sora ta și, desigur, pentru tine, bătrâne! Din partea mea și a moșneagului de acolo, un pri-nos al compasiunii noastre pentru necazul prin care treceți.

— Mai bine moșneag decât figurant, se auzi vocea în-fundată a domnului Clarke Mijlociul.

Arătând către vitrină, Will dădu să-i spună despre oame-nii misterioși care-i urmăreau.

— Liber, zise atunci Chester, cu voce tare.

— Ce-ai zis, drăguță? întrebă domnul Clarke Junior, pri-vind peste Will către Chester, care acum stătea în fața uneia dintre vitrine uitându-se în susul și în josul străzii.

— Ce e liber? țâșni și domnul Clarke Mijlociul de după tejghea precum o jucărie cu arc.

— Contabilitatea! ordonă domnul Clarke Junior, cu vocea unei profesoare nervoase, dar fratele său rămase deasupra tejghelei.

— Ăăă... erau niște băieți, minți Will. Ne fugăreau.

— Ei, ca băieții, chicoti domnul Clarke Junior. Te rog să-i pomenesci despre mine dragei tale surori, domnișoara Rebecca. Are un simț deosebit pentru produsele de calitate. E o tânără domniță extrem de înzestrată.

— Desigur, aprobă Will, cu un zâmbet forțat. Și vă mulțumesc pentru asta, domnule Clarke.

— O, e un nimic, zise el.

— Sperăm ca tatăl tău să se întoarcă repede acasă, adăugă și domnul Clarke Mijlociul cu glas jalnic. Nu-ți face griji, asemenea lucruri se mai întâmplă, din când în când.

— Ei, e ca în cazul băiatului acela... Gregson... cumplită întâmplare, oftă domnul Clarke Junior, cu o expresie de om care știe mai multe decât spune. Și a mai fost, anul trecut, și cazul familiei Watkins.

Will și Chester îl priveră cu atenție, în timp ce ochii lui se ațintiseră într-un punct aflat undeva între lăzile cu dovlecei și castraveți.

— Așa niște oameni cumsecade! Nimeni nu i-a mai văzut și n-a mai auzit nimic de ei, de când au...

— Nu-i același lucru, nu-i deloc același lucru, îl întrerupse tăios domnul Clarke Mijlociul, tușind apoi încurcat. Nu cred că e nici locul și nici momentul potrivit ca să vorbim despre asta, Junior. Nu crezi că e un pic lipsit de compasiune, având în vedere situația?

Dar „Juniorul” nu-l asculta; se ambalase și de-acum nu mai putea fi oprit. Încrucișându-și brațele peste piept și plecându-și capul într-o parte, semăna cu una dintre bătrânele bârfitoare cu care obișnuia să trăncănească.

— A fost exact ca în cazul vasului *Marie Celeste*¹. Când a ajuns poliția acolo, a găsit paturile goale, uniforme de baieților aranjate pentru școala de a doua zi, dar ei nicăieri. Dispăruseră cu toții. Doamna W. cumpăraseră în ziua aceea jumătate de kilogram de păstăi verzi, dacă-mi aduc bine aminte, și doi pepeni. Oricum, nici urmă de ei.

— ... de cine? De pepeni? întrebă domnul Clarke Mijlociul cu voce stinsă.

¹ *Marie Celeste* a fost o brigantină sub pavilion britanic, descoperită în 1872 îndreptându-se către Strâmtoarea Gibraltar, cu toate velele întinse, dar fără niciun om la bord.

— Nu, de *familie*, măi cârnat prostănac, zise domnul Clarke Junior, dându-și ochii peste cap.

În tăcerea care urmă, Will își mută privirile de la domnul Clarke Junior la domnul Clarke Mijlociul, ai cărui ochi aruncau pumnale în direcția mezinului lipsit de respect. Începea să se simtă ca Alice, atunci când trecuse prin oglindă.

— Hmm. Mai bine mergeți acasă, zise domnul Clarke Junior, aruncând o ultimă privire grea de compasiune către Will, după care țopăi cu grație pe scară în sus, cântând primele măsuri ale unui cântecel pentru copii.

Domnul Clarke Mijlociul se ascunsese din nou vederii, iar foșnetul hârtiilor răvășite se reluase, acompaniat de zbârâitul mașinii demodate de calculat.

Will și Chester deschiseră cu precauție ușa magazinului și se uitară nervoși pe stradă.

— Vezi ceva? întrebă Chester.

Will ieși pe trotuar, în fața magazinului.

— Nimic, răspunse el. Nici urmă de ei.

— Ar fi trebuit să chemăm poliția, totuși.

— Și ce să le spunem? întrebă Will. Că am fost fugăriți de doi ciudați cu ochelari de soare și pălării stupide, care au dispărut la un moment dat?

— Da, exact asta, zise Chester iritat. Cine știe de ce ne urmăreau?

Deodată își ridică fruntea, de parcă ar fi avut o revelație.

— Dacă ăștia sunt aceiași tipi care l-au luat pe tatăl tău?

— Las-o baltă, nu știm asta.

— Dar poliția..., protestă Chester.

— Chiar vrei să treci prin toate tâmpeniile lor, acum, când avem atâta treabă? îl întrerupse Will brusc.

Privind în susul și în josul străzii, îi mai venise inima la loc, căci acum mai erau oameni prin preajmă. Cel puțin, puteau să strige după ajutor dacă și-ar fi făcut din nou apariția cei doi.

— Poliția va spune probabil că suntem doar doi copii cu imaginație bogată, continuă Will. N-avem niciun martor.

— Se poate să ai dreptate, îl aprobă Chester posac, când porniră către casa familiei Burrows. În orice caz, nu ducem lipsă de nebuni pe-aici, zise el aruncând o privire către magazinul fraților Clarke.

— Măcar acum suntem în siguranță. Au plecat, iar dacă se întorc, o să fim pregătiți, zise Will încrezător.

În mod ciudat, incidentul nu-l demobilizase deloc, ba chiar dimpotrivă. Dacă stătea bine să se gândească, îi confirma că tatăl său descoperise într-adevăr ceva și că acum el era pe drumul cel bun. Deși nu-i pomeni lui Chester despre asta, dorința lui de a continua tunelul și investigația se întărise și mai mult.

Will începu să ciugulească strugurii din coșul colorat, iar funda roz, acum desfăcută, flutura în vânt în urma sa. Chester părea și el să-și fi depășit temerile și privea pofticios spre coș, întinzând mâna să se servească.

— Deci vrei să te dai la fund? Sau o să mă ajuți în continuare? îl interogă Will cu voce certărească, mutând coșul cât să nu-l poată ajunge prietenul său.

— O, bine, hai, dă-mi o banană, răspunse prietenul său, zâmbind.

Capitolul șaptesprezece

— Toate indiciile par să ne arate că a fost astupat în mod intenționat, zise Will, lăsându-se să cadă lângă Chester pe o grămadă de moloz din pivnița care devenise neîncăpătoare.

Reușiseră să refacă mai bine de zece metri din tunelul care începuse să coboare destul de abrupt și constataseră că nu prea mai au chereștea. Will sperase că vor putea folosi câțiva din stâlpii cu care fusese consolidat tunelul la origini. Ceea ce îi nedumerea însă pe amândoi era faptul că rămăseseră doar foarte puțini, iar mulți dintre cei pe care îi mai găsiseră erau deteriorați și inutilizabili. Scosese deja până și ultima scândură de care se putuseră dispensa de la celălalt tunel, cel de la Patruzeci de Puțuri, ca și stâlpii Stillson, care putuseră fi demontați fără ca întreaga excavație să se prăbușească.

Will bătu cu palma în pământul din fața lor, privindu-l încruntat.

— Pur și simplu nu înțeleg.

— Dar ce crezi că s-a întâmplat de fapt? Crezi că tatăl tău l-a astupat în spatele lui? întrebă Chester, care privea de

asemenea zidul de pământ și de piatră solid cimentată pe care îl mai aveau de străpuns.

— Să-l astupe în spatele său? Nu, cu neputință. Dar chiar dacă în vreun fel el a făcut-o, unde sunt stâlpii? Ar fi trebuit să găsim mult mai mulți. Nu, nimic din toate astea nu se potrivește, zise Will. Aplecându-se, luă un pumn de moloz. Cea mai mare parte a umpluturii pare să nu mai fi fost folosită înainte. A fost cărată aici dintr-un alt loc, exact cum s-a întâmplat și la Patruzeci de Puțuri.

— Dar de ce să-ți bați capul să umpli tunelul, când l-ai putea face pur și simplu să se prăbușească? Întrebă Chester, care în continuare nu înțelegea.

— Fiindcă dacă ai face asta, la suprafață s-ar forma tranșee prin grădinile oamenilor sau chiar pe sub case, îi răspunse Will pe un ton exasperat.

— Da, ai dreptate, îl aprobă Chester.

Erau amândoi extenuați. Ultima parte a tunelului le dăduse serios de furcă, fiindcă trebuise să disloce bucăți destul de mari de rocă, unele dintre ele prea greu de manevrat chiar și de către Chester, care avusese nevoie de ajutor ca să le încarce în roabă.

— Sper că nu mai avem prea mult, oftă Chester. Mă cam doboară săpatul ăsta.

— Mie-mi spui, zise Will, sprijinindu-și capul în palme și uitându-se absent la peretele tunelului. Îți dai seama, desigur, că s-ar putea să nu fie nimic la capătul dopului ăstuia? Să fi o *fundătură*?

Chester doar îl privi, fiindcă era prea obosit ca să mai spună ceva.

Stătură pe grămada de moloz în tăcere, adânciți în propriile gânduri și se scurse ceva vreme până când Will zise:

— Ce-o fi fost în capul tatei, când a făcut toate astea fără să-mi spună și mie? Mai ales *mie!* exclamă el, cu exasperare. De ce-o fi făcut așa ceva?

— Probabil că a avut un motiv bine întemeiat, își dădu Chester cu părerea.

— Dar toate secretele astea... ținea și un jurnal secret! Nu înțeleg! N-am fost niciodată o familie care să ascundem lucrurile... lucrurile *importante*... unul de altul. Deci de ce nu mi-a spus ce avea de gând să facă?

— Păi, tu te ocupai de tunelul de la Patruzești de Puțuri, zise Chester.

— Tata știa de el. Dar ai dreptate. Nu m-am obosit niciodată să-i povestesc mamei, pentru că pur și simplu nu o interesează. Vreau să zic... nu suntem chiar o familie... — Will ezită, căutând cuvântul potrivit — o familie *perfectă*. Dar ne-am înțeles destul de bine și, mai mult sau mai puțin, fiecare dintre noi știa cu ce se ocupă celălalt. Acum totul e al dracului de încurcat.

Chester își scoase puțin pământ dintr-o ureche. Îl privi pe Will gânditor.

— Mama crede că oamenii n-ar trebui să aibă secrete unii față de alții. Zice că secretele au întotdeauna darul special de a ieși la iveală și produc în felul ăsta numai necazuri. Ea crede că un secret e totuna cu o minciună. Mă rog, cel puțin asta-i spune lui taică-meu.

— Iar eu exact asta fac acum față de mama și de Rebecca, zise Will, plecând capul în pământ.

După plecarea lui Chester, Will ieși într-un târziu din pivniță și se îndreptă direct către bucătărie, la fel ca întotdeauna. Rebecca stătea la masă, deschizând corespondența. Will observă imediat că grămada de căni goale de cafea, care încărcase masa luni de-a rândul, dispăruse acum fără urmă.

— Ce-ai făcut cu ele? întrebă el, privind prin bucătărie. Cu cănila tatei?

Rebecca îl ignoră intenționat, prefăcându-se absorbită de examinarea atentă a unui timbru de pe un plic.

— Le-ai aruncat, nu-i așa? zise el. Cum ai putut să faci una ca asta?

Fata îi azvârli o privire scurtă, de parcă ar fi fost o musculiță enervantă, pe care nu s-ar fi oboșit nici măcar s-o strivească, apoi continuă să-și vadă de corespondență.

— Mor de foame. E ceva de mâncare? întrebă el, hotărând că nu era prea înțelept s-o provoace insistând asupra cănilor, cel puțin nu într-un moment atât de apropiat de cel al mesei.

Trecu de ea, îndreptându-se spre frigider, dar se opri ca să se uite la ceva pus deoparte.

— Ce-i ăsta?

Era un pachet învelit cu grijă în hârtie maro.

— E pentru tata. Cred că ar trebui să-l deschidem, zise el.

Fără să ezite niciun moment, înșfăcă un cuțit murdar de unt de pe o farfurie lăsată pe marginea chiuvetei. Străpunse hârtia maro și tăie emoționat cartonul cutiei dinăuntru, apoi sfâșie un strat de folie cu blistere pentru a scoate la iveală sfera luminoasă, care strălucea puternic fiindcă fusese ținută mult în întuneric.

O ridică până la nivelul ochilor care îi scăpărau de emoție, dar și din cauza luminii sferei care începea să pălească. Era obiectul despre care citise în jurnalul tatălui său.

— E și o scrisoare aici, zise Will, băgând din nou mâna în cutie.

— Ia, lasă-mă și pe mine să mă uit, zise Rebecca, întinzându-și mâna către colet.

Will se feri, făcând un pas înapoi, ținând sfera într-o mână, în timp ce cu cealaltă scutură scrisoarea ca să se deschidă. Rebecca își retrase mâna și se așeză la loc, urmărind cu atenție fața fratelui ei, care se sprijinise de dulapul de lângă chiuvetă și citea cu voce tare. Scrisoarea era de la Catedra de Fizică a Universității.

Dragă Roger,

A fost minunat să capăt din nou vești de la tine, după atâția ani; scrisoarea ta mi-a reînviat amintiri plăcute din timpul pe care l-am petrecut împreună la Universitate. Mi-a făcut bine să aflu ce-ai mai făcut de atunci — mi-ar plăcea să vă vizitez, împreună cu Steph, într-un moment care să vă convină și vouă, bineînțeles.

În ceea ce privește obiectul pe care ni l-ai trimis, îmi cer iertare că a durat atâta până să-ți răspund, dar am vrut să fiu sigur că am adunat rezultatele tuturor celor care au avut ocazia să-l analizeze. Pe scurt, trebuie să-ți spun că suntem cu toții pur și simplu uluiți.

Așa cum ne-ai rugat, nu am zgâriat și nici nu am perforat învelișul de sticlă al sferei, așa încât toate testele noastre au fost de natură non-invazivă.

În privința radioactivității, vreau să-ți spun că nu s-au înregistrat niciun fel de emisii dăunătoare în timpul testelor — așadar, măcar din punctul ăsta de vedere te pot liniști.

Un coleg metalurgist a analizat microscopic niște pilitură obținută de la baza cuștii de metal și a confirmat presupunerea ta, cum că metalul e georgian. După părerea lui, cușca e făcută din tombac, un aliaj de cupru și zinc, inventat Christopher Pinchbeck (1670–1732). Era folosit ca substitut al aurului, dar s-a utilizat doar puțină vreme. Se pare că rețeta acestui aliaj s-a pierdut când a murit fiul inventatorului, Edward. Colegul meu mi-a mai spus că sunt destul de puține obiectele făcute din acest material și e greu să găsești un expert care să se pronunțe fără echivoc în privința aliajului. Din păcate, n-am avut timp să datăm cu carbon radioactiv cușca, pentru a-i confirma exact epoca. Poate că o s-o facem data viitoare.

Foarte interesant este că o analiză cu raze X ne-a dovedit că, în centrul sferei, se află o particulă care plutește liber și care nu-și modifică poziția, nici după o agitare energetică, ceea ce este extrem de ciudat, ca să nu spun altfel. Mai mult, observând-o direct, am fost de acord cu tine că sfera pare să fie umplută cu două substanțe lichide distincte, cu densități diferite. Turbulența pe care ai observat-o între aceste două substanțe nu se datorează variațiilor de temperatură, interne sau externe, ci e fără îndoială o fotoreacție, părând să fie declanșată de lipsa de lumină!

Mai departe, n-a mai ieșit nimic. Nu mă așteptam ca băieții de la Catedra de Chimie să îmi declare deschis că nu au văzut în viața lor așa ceva. A trebuit să mă lupt nițel cu ei pentru a recăpăta sfera, fiindcă mureau de dorința de a o sparge în

condiții controlate și de a o supune la o analiză completă și amănunțită. Au încercat spectroscopia, când sfera era la maximum luminozității (în punctul de maximă agitație a substanțelor dinăuntru, emisia sferei se situează în spectrul vizibil — adică, pentru nespecialiști, nu e mult diferită de cea a zilei, cu un nivel de ultraviolete în limite acceptabile). „Lichidele” dinăuntru ei par să fie alcătuite mai ales din compuși pe bază de heliu și argint. Mă tem că nu-ți putem spune mai mult, până când nu ne dai acordul de a deschide sfera.

O ipoteză ar fi aceea că particula solidă din centru acționează ca un catalizator pentru o reacție care e inițiată de absența luminii. Nu ne dăm seama, cel puțin nu în stadiul acesta al analizei, ce fel de reacții se pot întâmpla chiar și după o asemenea perioadă lungă de timp, presupunând că sfera datează cu adevărat din epoca georgiană. Îți reamintesc faptul că heliul nu a fost descoperit decât în 1895, iar asta face și mai dubitabilă estimarea noastră privind vechimea învelișului de metal.

Pe scurt, ne aflăm în fața unei adevărate enigme. Mi-ar plăcea să vii la noi, ca să organizăm o întâlnire cu specialiști din diverse domenii, pentru a stabili un program de analize viitoare ale acestui obiect. Unii colegi mi-au spus că le-ar fi de folos chiar să vină ei la Highfield, ca să arunce o privire asupra locului în care-ai descoperit-o.

Aștept cu nerăbdare vești de la tine.

Cu drag,

Tom

Profesor Thomas Dee

Will lăsa scrisoarea pe masă și întâlnește privirea fixă a surorii sale. Examină o clipă sfera și apoi se duse la întrerupător. Închise ușa de la bucătărie și stinse lumina. Priviră amândoi cum strălucirea sferei crește de la o luminescență palidă, verzuie, la ceea ce părea a fi cu adevărat lumină de zi, totul petrecându-se în doar câteva secunde.

— Uau! exclamă el, cu uimire. Au dreptate, nici măcar nu se încălzește.

— Ai știut despre asta, nu-i așa? Pot citi pe fața ta mai ușor decât într-un album de benzi desenate, zise Rebecca, privind-i fix chipul luminat de sfera aceea ciudată.

Will nu-i răspunse și aprinse lumina, lăsând însă ușa închisă. Priviră cum sfera se întunecă din nou.

— Mai știi că ai spus că nimeni nu face nimic ca să-l găsească pe tata? zise el, într-un târziu.

— Și?

— Chester și cu mine am descoperit ceva care i-a aparținut și acum... hmm, facem propria noastră investigație.

— Știam eu! strigă ea. Și ce-ați descoperit?

— Șșș! șuieră Will, aruncând o privire către ușa închisă. Mai încet! Nu am de gând s-o plictisesc pe mama cu chestiile astea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-și facă speranțe. De acord?

— De acord, răspunse Rebecca.

— Am găsit un carnetel în care tata își făcea însemnări... un fel de jurnal, zise Will, încet.

— Da, și?...

Se așezară la masa din bucătărie și Will îi povesti ceea ce citise în jurnal și, de asemenea, despre întâlnirea lor cu oamenii palizi din fața magazinului Clarke. Nu-i mai spuse însă și despre tunelul de sub casă, considerând că acesta era doar un secret mai mic.

Capitolul optsprezece

Trecu încă o săptămână până când Will și Chester reușiră să străpungă stratul de pământ și pietre care astupase tunelul. Deshidratați din cauza căldurii din subteran și cu mușchii chinuiți de cărcei, extenuați de alternanța ne-sfârșită de săpat și cărat pământul, erau pe punctul de a pune capăt trudei din acea zi, când târnăcopul lui Will lovi un bloc mare de piatră care căzu dincolo. În fața lor se căscă o gaură neagră ca noaptea.

Cu ochii ațintiți asupra găurii, simțiră cum fețele obosite și murdare le sunt mângâiate de o adiere jilavă, cu miros de mucegai. Instinctele lui Chester urlară în mintea lui să se dea înapoi, de parcă ar fi riscat să fie aspirat prin deschizătura aceea. Niciunul dintre ei nu rosti vreun cuvânt. Nu se bucurară și nici nu simțiră vreo exaltare privind la întunericul de nepătruns din deschizătură, înconjurați de liniștea mormântală a pământului din jurul lor. Într-un târziu, Chester rupse vraja.

— Ei, cu asta, cred că e mai bine să mă duc să iau ceaiul acasă.

Will se întoarce spre el, nevenindu-i să creadă ce auzise, dar văzu fluturarea unui zâmbet pe fața lui Chester. Simțind o ușurare imensă și mulțumit de rezultate, Will nu se putu abține să nu izbucnească într-un râs nervos. Apucă un bulgăre de pământ și-l aruncă în prietenul său, care rânjea, dar Chester se feri, iar de sub casca sa galbenă se auzi un chiotit gros.

— Băi... băi..., zise Will, căutând cel mai potrivit cuvânt.

— Da, ce-i? zise Chester radios. Acum hai să aruncăm o privire, zise el întinzându-se în fața găurii, lângă Will.

Will luminează cu lanterna prin deschizătură.

— E o peșteră... nu văd cine știe ce... trebuie să fie mare. Mi se pare că zăresc niște stalactite și stalagmite. Apoi se opri. I-auzi!

— Ce să aud? șopti Chester.

— Apă. Cred că aud cum clipocește apa.

Se întoarce către Chester.

— Glumești, îi răspunse acesta, cu fața înnegurată deodată de îngrijorare.

— Nu, nu glumesc. Ar putea fi un pârau neolitic...

— Ia lasă-mă și pe mine să mă uit, îi ceru Chester, luând imediat lanterna din mâna lui Will.

Deși le venea foarte greu să reziste ispitei, deciseră să nu mai facă nicio excavare pe moment. Urmau să-și reia lucrul a doua zi, mai odihniți și mai bine pregătiți.

Chester plecă acasă; era obosit, dar mulțumit în sinea sa că munca lor începuse să-și arate roadele. Era adevărat că aveau amândoi mare nevoie de somn, iar Will, în timp ce

împingea biblioteca la locul ei, chiar luă în calcul eventualitatea de a face o baie. Mătură ca de obicei toată pivnița și urcă letargic scările spre camera lui.

Când trecu pe lângă ușa Rebeccăi, ea îl strigă dinăuntru. Băiatul se strâmbă și rămase nemișcat ca o statuie.

— Will, *știi* că ești acolo!

Will oftă și deschise ușa. Rebecca era întinsă pe pat și citea o carte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul, aruncându-și o privire prin cameră. Nu încetase niciodată să se uimească de cât de enervant de curată și de ordonată era încăperea aceea.

— Mama zice că trebuie să discute ceva cu noi.

— Când?

— De îndată ce te întorci. Așa a zis.

— Dumnezeu, ce mai e acum?

Când intrară, o găsiră pe doamna Burrows în poziția sa obișnuită. Prăbușită într-o rână, în fotoliul ei, ca un manechin dezumflat, ea își ridică privirea somnoroasă abia după ce Rebecca tuși ca să-i atragă atenția.

— A, bine, zise doamna Burrows, ridicându-se într-o poziție ceva mai normală și răsturnând, cu mișcarea aceea, două telecomenzi pe podea. Oh, la dracu'! exclamă ea.

Will și Rebecca se așezară pe canapea, în timp ce doamna Burrows bâjbâia grăbită prin muntele de casete video de lângă fotoliul ei. Într-un târziu, reuși să extragă ambele telecomenzi și se ridică, având fața înroșită de efort și părul atâr-nându-i în șuvițe dezordonate. Așeză cu grijă telecomenzile exact în locul în care fuseseră, pe brațul fotoliului. Pe urmă își dresе vocea și zise:

— Cred că e vremea să luăm în considerare posibilitatea ca tatăl vostru să nu se mai întoarcă, ceea ce înseamnă că avem de luat câteva hotărâri cruciale. Făcu o pauză și privi la televizor. Un top-model, îmbrăcat într-o rochie de seară cu dungi, întorcea litera „V” la emisiunea „Ghicește fraza”, pe un perete pe care se mai aflau alte câteva litere întoarse. Doamna Burrows murmură „Omul Invizibil” și apoi se răsuci către Will și Rebecca.

— Salariul tatălui vostru a fost oprit acum câteva săptămâni și, din câte îmi spune Rebecca, deja nu mai avem niciun ban.

Will privi către sora lui, care aprobă dând simplu din cap, iar mama lor continuă:

— S-au terminat toate economiile și, dată fiind ipoteca și celelalte datorii, va trebui să mai reducem cheltuielile cu îmbrăcămintea.

— Cu îmbrăcămintea? se miră Rebecca.

— Mi-e teamă că da, zise distantă mama lor. N-o să mai primim niciun ban o vreme, așa că va trebui să mai reducem sau chiar să vindem ce putem — inclusiv casa.

— Ce? făcu Rebecca.

— Iar de chestia asta va trebui să te ocupi *tu*. Eu n-am să fiu prin preajmă, o vreme. Am fost sfătuită să petrec un timp într-un... ăăă... într-un fel de spital, unde să mă pot odihni și să-mi reintru în formă.

Auzind asta, Will își ridică sprâncenele, întrebându-se la ce „formă” se referea — în cea de acum fusese mereu, din câte își putea aminti el.

Mama lor continuă:

— Prin urmare, cât timp o să lipsesc, voi doi va trebui să mergeți să stați la mătușica Jean. A fost de acord să aibă grijă de voi.

Will și Rebecca schimbă o privire. În mintea lui Will se stârni o avalanșă de imagini: blocul turn unde locuia mătușica Jean, cu holurile de pe palier ticsite de punji de gunoi și șervețele de unică folosință, cu lifturile mânjite cu graffiti, care scârțâiau și trăsneau a urină. Își aminti și străzile care gemeau de mașini uzate, pârlitul nesfârșit al scuterelor conduse de bande și de mărunții traficanți de droguri, grupurile jalnice de bețivi care stăteau pe bănci, flecărind cu pretenții intelectuale unul cu altul, în timp ce dădeau de dușcă poșirca de cidru din cutiile „Trampagne”.

— În niciun caz! strigă el brusc, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar, făcând-o să tresară pe Rebecca, iar pe mama sa să se îndrepte de tot în fotoliu, dărâmând încă o dată telecomenzile de pe braț.

— Fir-ar! exclamă ea, întinzându-și gâtul ca să vadă unde căzuseră.

— N-am de gând să locuiesc acolo. N-aș putea suporta. Nici măcar o secundă. Ce-o să fac cu școala, cu prietenii?

— Care prieteni? întrebă doamna Burrows, disprețuitor.

— Serios, mamă, doar nu te-aștepți să mergem acolo. E îngrozitor, pute, locul acela e o cocină, scânci și Rebecca.

— Și mătușica Jean pute, adăugă Will.

— Ei bine, n-am ce face. Trebuie să mă odihnesc; doctorul mi-a spus că sunt foarte stresată, așa că nu mai avem ce discuta. Va trebui să vindem casa, iar voi veți merge să locuiți cu mătușica Jean, până când...

— Până când ce? Până când o să-ți iei și tu o slujbă? o întrerupse Will tăios.

Doamna Burrows se zgâi la el.

— Asta nu-mi face bine. Doctorul mi-a spus că ar trebui să evit certurile. Discuția noastră s-a încheiat, le-o trânti ea brusc și se întoarse din nou într-o rână.

Ajunși pe hol, Will se așeză buimăcit pe prima treaptă a scărilor, în timp ce Rebecca rămase cu brațele încrucișate, sprijinită de perete.

— Ei, cred că ăsta e sfârșitul, zise ea. Măcar bine că săptămâna viitoare o am liberă...

— Nu, nu, nu, nu... nu acum! zbieră Will la ea, ridicându-și mâinile. Nu cu tot ce întâmplă acum!

— Nu, poate că ai dreptate, zise ea, clătinând din cap.

Tăcură amândoi pentru o vreme. Deodată, Will se ridică hotărât.

— Știu ce trebuie să fac.

— Ce?

— O să fac o baie.

— Ce-i drept, ai nevoie de una, zise Rebecca, privindu-l cum urcă obosit scările.

Capitolul nouăsprezece

- Chibrituri.
- Luat.
- Lumânări.
- Luat.
- Briceagul elvețian.
- Luat.
- Lanterna de rezervă.
- Luat.
- Ghemele de sfoară.
- Luat.
- Cretă și funie.
- Da.
- Busola.
- Ăăă... da.
- Baterii de rezervă pentru lămpașe.
- Luat.
- Aparatul de fotografiat și carnetelul.
- Luat, luat.
- Creioane.

— Luat.

— Apă și sendviciuri.

— Lu... avem de gând să zăbovim destul de mult, nu-i așa? întrebă Chester privind la dimensiunile absurd de mari ale pachetului învelit în folie de aluminiu.

Făceau o ultimă trecere în revistă a echipamentului. Se aflau în pivnița locuinței Burrows și foloseau lista pe care Will o făcuse la școală, mai devreme, în timpul orei de abilitați practice. După ce le adunaseră, băieții puseseră fiecare lucru în rucsaci. La final, Will îl închise pe al său și și-l potrivea în spate.

— Ei bine, hai să mergem! zise el, având întipărită pe față o hotărâre de neclintit și apucându-și hârlețul în care avea încredere.

Will trase de bibliotecă și, imediat ce trecu prin perete împreună cu Chester, o închise la loc, blocând-o cu un zăvor pe care-l meșterise chiar el. Pe urmă, Will se strecură pe lângă Chester ca să deschidă drumul, înaintând în patru labe.

— Hei, așteaptă-mă și pe mine! strigă Chester după el, nițel surprins de entuziasmul impetuos al prietenului său.

Ajunși la capătul tunelului, dislocară și celelalte blocuri de piatră, care căzură în întunericul de dincolo de ele și aterizară pleoscăind înfundat.

Chester dădu să spună ceva, dar Will i-o luă înainte:

— Știu, știu, te aștepți să fim supti de un șuvoi dintr-o canalizare mizerabilă, zise Will, uitându-se prin gaura pe care o lărgiseră. Pot să văd unde au căzut pietrele — apa nu le-a acoperit. Probabil că ne ajunge doar până la glezne.

Cu acestea, Will se răsuci și începu să coboare cu spatele prin gaură. Se opri un pic, ca să-i zâmbească lui Chester și

apoi dispăru din vedere, lăsându-l o vreme năucit pe prietenul său, până în momentul în care auzi cum picioarele lui Will ating apa cu o plescăială sonoră.

Fusese o cădere de numai doi metri.

— Ei, ce mișto, se auzi vocea lui Will, în timp ce Chester se chinuia să-l urmeze prin deschizătură.

Cuvintele lui Will stârniră un ecou adânc în peștera care părea să aibă șapte metri înălțime și cel puțin treizeci de metri lungime. Din ceea ce puteau vedea, era cumva în pantă, iar cea mai mare parte a podelei era inundată. Ei își făcuseră intrarea aproape de un capăt, așa încât puteau vedea doar cât le permitea curbura peretelui.

Ieșind din apă, își plimbară razele lanternelor câteva secunde, dar când acestea ajunseră pe perețele cavernei cel mai apropiat de ei, luminile se opriră. Will își fixă fascicolul asupra rândurilor dezordonate de stalactite și stalagmite, ale căror dimensiuni variau de la aceea a unui creion până la aceea a unui trunchi de copac tânăr. Stalactitele coborau în timp ce surorile lor urcau, iar unele dintre ele se întâlniseră și formaseră coloane. Pământul era acoperit de straturi peste straturi de calcit întărit, arătând ca valurile.

— E o grotă, zise Will încet, întinzând mâna ca să atingă suprafața unei coloane alburii care părea aproape translucidă. Nu-i așa că-i minunat? Arată exact ca glazura de pe un tort sau ceva de genul ăsta.

— Eu cred că arată mai degrabă ca niște muci înghețați, zise Chester în șoaptă, atingând la rândul său o coloană mică, de parcă nu-și credea ochilor.

Își retrase mâna și își frecă degetele unul de altul cu o expresie de dezgust.

Will râse, bătând cu podul palmei într-o stalactită, care îi răspunse cu un bufnet înfundat.

— E greu de crezut că de fapt e de piatră, nu-i așa?

— Tot locul ăsta e construit din asta, zise Chester, întorcându-se ca să privească în lungul peretelui.

Se înfioră ușor din cauza aerului rece și strâmbă din nas. Aerul din grotă era umed și stătut — deloc plăcut. Will simțea însă doar mirosul dulce al succesului. Visase dintotdeauna să găsească ceva important, iar grota aceea îi depășise toate așteptările. Bucuria îi era atât de mare, încât se simțea aproape beat.

— Da, strigă el, agitându-și triumfător pumnul în aer.

În momentul acela, stând în grota descoperită de el, era marele aventurier care visase să devină, precum Howard Carter în camera funerară a lui Tutankhamon. Își întorcea frenetic capul în toate direcțiile, încercând să cuprindă cu privirea totul deodată.

— Știi, probabil că a fost nevoie de mii de ani ca să crească toate astea...

Will începuse să se bâlbâie și, făcând un pas în spate, se opri, fiindcă dăduse cu piciorul peste ceva. Se aplecă să vadă ce este și găsi un obiect mic, prins în calcarul de pe jos. Întunecat și scorjit, obiectul își pierduse culoarea, podidit de albeața care îl înconjura. Băiatul încercă să-l scoată, dar degetele îi alunecară. Era bine cimentat.

— Luminează nițel aici, Chester. Mi se pare că am găsit un bulon ruginit sau ceva de genul ăsta. Dar nu se poate să fie chiar...

— Ăăă... Will, cred că ar trebui să arunci o privire la asta, răspunse Chester, cu o voce puțin tremurată.

În centrul grotei, în porțiunea cea mai adâncă a bazinului, se găseau rămășițele unei mașinării stranii. Luminile băieților descoperiră șiruri de mari roți dințate, ținute laolaltă de ceea ce părea a fi o ramă de oțel, atât de înaltă încât pe alocuri era atinsă de stalactitele care creșteau din tavan. Era ca și cum cineva ar fi dezmembrat o locomotivă pentru a o lăsa apoi să moară.

— Ce dracu' e asta? întrebă Chester, în timp ce Will stătea tăcut lângă el, examinând priveliștea.

— De unde vrei să știi? Și uite, sunt bucăți de metal împrăștiati peste tot.

Băiatul își plimbă raza lanternei pe lângă marginea apei, urmând-o pe cât posibil până în cele mai îndepărtate colțuri ale cavernei. Mai întâi, Will se gândi că malurile apei erau vărgate de minerale sau de ceva similar, dar la o privire mai atentă descoperi că, de fapt, erau acoperite cu buloane ca acela pe care tocmai îl găsisese, toate având capete hexagonale. Pe lângă acestea, mai erau și nenumărate tije și așchii de oțel. Rugina lor se combina cu pete mai întunecate, despre care Will hotărî, judecând după înfățișarea lor, că erau scurgeri de ulei.

În timp ce stăteau acolo, muți de uimire, și priveau la co-moara lor neprețuită, auziră un hârâit îndepărtat.

— Ai auzit? șopti Chester în timp ce amândoi își îndreptară luminile în direcția din care părea să fi venit zgomotul.

Will merse puțin mai adânc în cavernă, călcând cu grijă pe pământul neregulat, acum invizibil din cauza apei.

— Ce-a fost asta? întrebă Chester.

— Șșș! îl opri Will.

Ciuliră amândoi urechile, uitându-se în jur cu atenție.

O mișcare bruscă și un mic plescăit îi făcură să tresară.

Pe urmă văzură un obiect alungit și alb cum iese din apa care se unduia și se strecoară în lungul uneia dintre laturile mașinăriei de metal, oprindu-se pe vârful unei roți dințate gigantice. Era un șobolan imens, cu o blană albă, strălucitoare, cu urechi mari, de un roz-aprins. Își șterse botul cu labelle și-și scutură capul, stropind în jur. Apoi se ridică pe picioarele din spate, agitându-și mustățile, care oscilau și vibrau luminate de lanternele lor, ca și cum ar fi adulmecat aerul.

— Uite, nu are ochi deloc, șopti Will fascinat.

Chester se înfioră. Putea vedea și el că acolo unde ar fi trebuit să fie ochii nu exista nici măcar o cută mică în blana de un alb perfect.

— Bleah, ce scârbos! exclamă Chester, făcând un pas îndărăt.

— E o adaptare evolutivă, zise Will.

— Chiar nu-mi pasă ce e!

Animalul tresări și întoarse capul în direcția de unde venise vocea lui Chester. În clipa următoare țâșni de pe mal, scufundându-se în apă și înotând repede până pe malul opus, unde fugi, dispărând într-o secundă.

— Grozav! Probabil că se duce să-și cheme prietenii! se plânse Chester. Într-un minut, locul ăsta va colcăi de ei.

Will râse.

— E doar un nenorocit de șobolan!

— Nu, nu, ăla nu era un șobolan normal! Cine a auzit de șobolani *fără ochi*?

— Haide, haide, liniștește-te, fetiță! Adu-ți aminte de „Trei șoricei chiori”¹! zise Will cu un zâmbet subțire și porni către partea mai ridicată a malului, inspectând cu lumina lanternei crăpăturile și găurile din pereți până sus, lângă tavanul de deasupra lor.

Chester pășea cu mare grijă printre pietrele și piesele de fier vechi de pe jos, privind mereu înapoi, ca să nu fie surprins de vreo armată de șobolani chiori.

— Dumnezeu, urăsc explorarea asta! mormăi el.

Pe măsură ce se apropiau de capătul îndepărtat al cavernei, Will își grăbi pașii. Chester făcu la fel, ferm hotărât să nu rămână în urma prietenului său.

— Uau! se opri Will brusc, făcându-l pe Chester să se ciocnească de el. Uită-te la asta!

Încastrată în piatră era o ușă.

Lanternă lui Will se plimbă pe suprafața mată și zgâriată a ușii — părea foarte veche, dar solidă, întărită cu nituri ale căror capete păreau jumătăți de mingi de golf răspândite în jurul tocurilor și avea trei mânere masive pe o parte. Întinse mâna ca s-o atingă.

— Ei, nu! îl opri Chester.

Dar Will nu-i dădu atenție și bătu ușor cu pumnul în ea.

— E de metal, zise el, plimbându-și palma pe suprafața ușii.

Era strălucitoare, neagră și neregulată, ca o bucată arsă de mangal.

¹ Vechi cântec de leagăn englezesc.

— Și acum ce? Doar n-ai de gând să intri pe acolo, nu-i așa?

Will se întoarce către el, păstrându-și însă mâinile pe ușă.

— Țasta e singurul loc pe unde ar fi putut dispărea tata. Fii al naibii de sigur că o să intru!

Spunând aceste cuvinte, băiatul apucă de cel mai de sus mâner și încercă să-l apese. Acesta refuză însă să se miște. Îi dădu lanterna lui Chester și încercă din nou, folosindu-și ambele mâini de data aceasta și lăsându-se pe mâner cu toată greutatea. Nu se întâmplă nimic.

— Încearcă invers, îi sugeră Chester, resemnat.

Will încercă din nou, de data asta împingând în sus. Întâi scârțâi puțin, dar apoi, spre surprinderea lui, mânerul se ridică lin până când clănțâni ajungând în ceea ce băiatul presupuse a fi poziția deschis. Făcu la fel și cu celelalte două mânere și apoi se dădu un pas în spate. Recuperându-și lanterna de la Chester, își așeză o mână pe mijlocul ușii gata să o deschidă.

— Ei bine, pornim, îi zise el lui Chester care, de data asta, nu avu nicio obiecție.

PARTEA A DOUA

Colonia

Capitolul douăzeci

Ușa se deschise brusc cu un geamăt metalic stins. Will și Chester se opriră pentru un moment, cu adrenalina gonindu-le prin vene, și-și îndreptară luminile în spațiul întunecat care se căscase în spatele ușii. Erau amândoi pregătiți să se întoarcă și să o rupă la fugă imediat, dar, nevăzând și neauzind nimic, pășiră cu grijă peste pragul metalic, cu răsuflarea tăiată și cu inimile bubuindu-le în urechi.

Razele lanternelor băieților hoinăriră șovăielnic în interior. Stăteau într-o cameră aproape cilindrică, nu mai lungă de zece metri, foarte ruginită în lungul său. În față era o altă ușă, exact la fel cu aceea pe care tocmai intraseră, cu excepția unui mic panou de sticlă încețoșată, prins într-o ramă cu șuruburi, ca un mic hublou.

— Pare un fel de sas, observă Will, în timp ce înainta în încăpere, încercând cu vârful bocancilor podeaua deteriorată de fier. Hai odată! zise el degeaba către Chester, fiindcă acesta îl urmase și, fără a aștepta să fie rugat, închisese ușa în urma lor, răsucind cele trei mânere și închizându-le la loc.

— E mai bine să le lăsăm așa cum le-am găsit, se explică Chester. Pentru orice eventualitate...

După ce încercase fără succes să vadă ceva prin hubloul opac, Will răsuci și deschise cele trei mânere de pe a doua ușă, împingând-o ușor. Se auzi un slab fâșâit, ca acela făcut de aerul care iese prin valva unui cauciuc.

Chester îi aruncă lui Will o privire întrebătoare, pe care acesta o ignoră, aventurându-se în micuța cameră spre care deschisese ușa. Era pătrată, cu latura de aproape trei metri și avea pereții albi ca chila unui vapor vechi, un mozaic de plăci metalice ruginite îmbinate cu nituri.

— E un număr aici, observă Chester, în timp ce închidea și mânerul celei de-a doua uși.

Cojită și îngălbenită de timp, pe ușă se putea vedea cifra „5”, pictată chiar sub hubloul încețoșat.

Înaintară cu multă precauție, iar lanternele începură să le arate primele detalii ale încăperii în care pătrunseseră. În față se aflau niște zăbrele, făcute din bare metalice care se intersectau și coborau din tavan până-n podea, blocându-le trecerea. Lanterna lui Will proiectă umbre tremurătoare pe suprafețele de dincolo de zăbrele, în timp ce el le încerca trăinicia. Erau bine prinse, nu se clătinau deloc. Își băgă lanterna în buzunar și, apucând metalul umed, se trase cât putu mai aproape.

— Pot vedea pereții și cred că pot vedea tavanul, dar..., zise el, întorcându-și capul, dar podeaua e...

— Foarte, foarte jos, îngăimă Chester, care își ciocnea, și el, casca de zăbrele, încercând să vadă.

— Pot să-ți spun că nu există nimic, nici pe departe asemănător cu chestia asta, în planurile orașului. Crezi că aş fi putut să ratez așa ceva? întrebă Will, ca și cum ar fi vrut să risipească orice îndoială asupra propriei persoane și a posibilității ca el să fi ignorat cu desăvârșire ceva atât de remarcabil în hărțile pe care le analizase.

— Nu, stai așa, Will! Uite cablurile! zise Chester cu voce tare, urmărind cu raza lanternei niște linii întunecate și groase, care se puteau vedea dincolo de zăbrele. E puțul unui lift! adăugă el cu entuziasm, având moralul ridicat brusc de gândul că locul în care ajunseseră nu era nici inexplicabil și nici amenințator, ci dimpotrivă, era recognoscibil și familiar.

Era puțul unui lift. Pentru prima dată de când părăsiseră normalitatea relativă a pivniței familiei Burrows, Chester se simțea în siguranță, fiindcă își imagina că puțul acela cobora probabil către un loc obișnuit, cum ar fi de pildă un tunel de metrou. Îndrăzni chiar să se gândească la faptul că acest lucru ar putea însemna sfârșitul expediției lor abia începute.

Privi în jos, în dreapta sa, și văzu un mâner pe care îl apăsă. Panoul din fața lor se dădu la o parte. Scârțâi îngrozitor pe rotițe, ceea ce-l făcu pe Will să se tragă cu un pas înapoi. În graba sa, nu reușise să observe că bariera de zăbrele era de fapt o poartă glisantă și acum o privea cu uimire cum se deschide înaintea sa. Imediat ce Chester o împinse până la capăt, putură să vadă nestingheriți puțul întunecat. Lămpile de pe căști le dezvăluiră contururile cablurilor groase și pline de ulei, care coborau prin mijlocul puțului în abisul de dedesubt.

— Ar fi o cădere a dracului de nasoală, se înfioră Chester, apucându-se cu putere de poarta bătrânului lift, în timp ce privirea îi era pur și simplu înghițită de hăul cu pereți drepți.

Will își mută privirea de la puț și începu să examineze camera de fier din spatele lor. Așa cum era de așteptat, prinsă pe un perete, găsi o cutie mică, făcută dintr-un lemn întunecat, și cu un buton de alamă coclită care ieșea din centrul său.

— Ura! șopti el triumfător și, fără să-i spună vreun cuvânt lui Chester, apăsă butonul pe care îl simți unsuros sub vârful degetului.

Nu se întâmplă nimic.

Mai încercă o dată.

Și încă o dată. Nimic.

— Chester, închide poarta, închide-o! strigă el, incapabil să-și ascundă emoția.

Chester trase zăbrelele la loc, iar Will apăsă din nou butonul. Ceva vibră în depărtare și, din adâncul puțului, se auzi un clănțănit.

Apoi cablurile prinseră viață și începură să se miște, iar puțul se umplu de un scârțâit puternic și ascuțit, scos de vin-ciul care ridica liftul și care probabil că era situat puțin mai sus de unde se aflau ei. Ascultară ecourile clănțăniturilor care anunțau apropierea liftului.

— Pun pariu că e drumul către o stație de metrou, se întoarce Chester către Will, cu o expresie de nerăbdare întipărită pe față.

Will se încruntă plictisit.

— În niciun caz. Ți-am spus că nu e nimic de genul ăsta aici. Asta-i cu totul altceva.

Optimismul lui Chester se evaporă, iar fața i se posomori când se apropie din nou de ușa liftului, lipindu-și căștile de zăbrele, așa încât lămpile să poată lumina în puțul întunecat.

— Păi, dacă tot nu știm ce e, zise Chester, mai avem încă vreme să ne întoarcem.

— Haide, nu putem să ne dăm bătuți. Nu acum.

Stătură amândoi și ascultară zgomotele făcute de liftul care se apropia. Chester vorbi după vreo două minute.

— Și dacă e cineva în lift? întrebă el, trăgându-se înapoi de lângă ușă și dând semne că e din nou pe cale să intre în panică.

Însă Will nu se putea smulge de lângă puț.

— Stai așa. Nu prea... e încă prea întuneric... Stai! Pot să-l văd! Pot să-l văd! E ca un lift de mină.

Uitându-se cu atenție la ascensorul care urca încet către ei, Will descoperi că putea vedea prin grilajul care ținea loc de acoperiș. Se întoarse către Chester.

— Calmează-te odată! Nu e nimeni în el!

— Nici nu credeam că ar putea fi, se apără Chester.

— Da, sigur că da, mare papă-lapte.

Satisfăcut că liftul era într-adevăr gol, Chester clătină din cap și oftă de ușurare când cabina rudimentară ajunsese la nivelul lor. Se opri cu zgomot, iar Will nu ezită să îi deschidă ușa și să facă vreo câțiva pași în ea. Pe urmă se întoarse către Chester, care șovăia în prag, părând foarte încurcat.

— Știu și eu, Will? Pare cam păraginit, zise el măsurând cu privirea interiorul liftului.

Avea pereți din zăbrele, iar podeaua era dintr-o tablă zgâriată, totul fiind acoperit de un amestec de unsoare și praf care părea vechi de ani buni.

— Hai, Chester! Asta e șansa noastră!

Will nu se gândi nici măcar pentru o secundă că ar mai putea merge și în altă direcție decât în jos. Dacă la descoperirea grotei se simțise plin de încântare, camerele de aici și liftul depășeau acum și cele mai nebunești vise ale sale.

— Vom fi faimoși! râse el.

— O, da, desigur. Parcă și văd titlurile: *Dezastru în lift: doi morți*, zise Chester morocănos, întinzându-și mâinile în față de parcă ar fi indicat titlul într-un ziar imaginar. Mie nu prea îmi pare sigur... Probabil că nu a mai fost reparat de veacuri.

Fără să ezite vreun moment, Will sări de două ori, bocancii săi bocănind sonor pe podeaua de fier. Chester privi alb de groază cum cușca liftului începe să se legene.

— Mai sigur ca o casă! rânji Will sălbatic și, așezându-și mâna pe mânerul de alamă din lift, îl privi pe Chester drept în ochi. Deci, vii sau... te întorci ca să înfrunți șobolanul?

Asta-i fu de ajuns lui Chester, care păși imediat în lift. Will închise ușa în spatele prietenului său și, apăsând pe mâner, făcu liftul să se pună din nou în mișcare și să înceapă să coboare. Printre zăbrele puteau vedea destul de des intrări întunecate către ceea ce părea a fi alte etaje, dar și peretele de rocă scurgându-se încetișor pe lângă ei, colorat în nuanțe stinse de maro, negru, gri, ocru și galben. O briză umedă le scăldă fețele și, la un moment dat, Chester luminează în sus prin grilajul de deasupra, urmărind cablurile care străbăteau puțul ca o pereche de lasere murdare și se stingeau în adâncul spațiului.

— Cât de mult crezi că o să coboare? întrebă Chester.

— De unde să știu eu? răspunse Will morocănos.

Trecură aproape cinci minute până când liftul se opri cu un șoc brusc și o zdruncinătură care-i făcu pe băieți să se prăbușească într-o parte și în alta a cabinei.

— Poate că ar fi trebuit să dau drumul mai devreme la mâner, zise Will, cu o figură proștită.

Chester îi aruncă prietenului său o privire pustie, de parcă nimic nu l-ar mai fi putut afecta, și apoi se ridicară de pe jos în mijlocul cuștii, proiectându-și razele lanternelor pe pereți și desenând diamante gigantice cu luminile lor.

— Iar pornim, oftă Chester.

Se feri din calea lui Will care trecu repede pe lângă el și pătrunse într-o altă cameră placată cu metal. O străbătu dintr-o suflare, mergând către ușa de la capătul îndepărtat.

— E la fel cu cea de deasupra, observă Will, în timp ce se chinuia cu cele trei mânere de pe o parte a ușii.

Aceasta din urmă avea un „0” mare pictat în centrul ei.

Făcură apoi câțiva pași șovăitori în camera cilindrică, iar bocancii lor tropăiră ușor pe podeaua de tablă care se îndoia sub greutatea lor. Razele lanternelor scoaseră la lumină încă o ușă în fața lor.

— Se pare că nu putem merge decât într-o singură direcție, zise Will, îndreptându-se către ușă.

— Chestiile astea arată de parcă ar fi de pe un submarin, murmură Chester pentru sine. Parcă-s niște sasuri.

Ridicat pe vârfuri, Will încercă să privească prin sticla hubloului mic, dar nu reuși să vadă nimic pe partea cealaltă. Când încercă să lumineze sticla cu lanterna, unsoarea și zgârieturile geamului vechi reflectară razele, făcând fereastra aceea să devină chiar mai opacă decât era mai înainte.

— Degeaba, îşi zise el.

Dându-i lanterna lui Chester, roti cele trei mânere şi se împinse în uşă.

— E înţepenită, mormăi el.

Încercă din nou, fără vreun succes.

— Dă-mi o mână de ajutor, nu sta!

Chester i se alătură şi, umăr la umăr, începură să împingă din toate puterile. Uşa se deschise brusc cu un fâşăit sonor stârnit de un curent puternic de aer, iar ei căzură prin cadrul ei în necunoscut.

Bocancii lor întâlneau pietre de caldarâm, iar băieţii îşi recăştigară echilibrul şi se îndreptară. În faţa lor se vedea o privesc pe care ştiau amândoi că n-o vor uita cât vor trăi.

Era o stradă.

Se aflau într-un spaţiu uriaş, larg cam cât o autostradă, care se curba în depărtare, atât la stânga cât şi la dreapta. Privind spre trotuarul opus, văzură că zona e luminată de un rând de felinare stradale înalte.

Dar ceea ce era în spatele acestor felinare, pe partea îndepărtată a cavernei, le tăie cu adevărat răsuflarea. Întinzându-se cât puteau ei vedea cu ochii, în ambele direcţii, erau *case*.

Ca în transă, Will şi Chester făcură câţiva paşi către ele. Imediat, uşa se trânti în spatele lor cu asemenea forţă, încât amândoi se întoarseră speriaţi.

— O fi fost curent? întrebă Chester, cu o expresie nedumerită.

Will ridică din umeri — el putea simţi destul de limpede un curent uşor de aer cum îi răcorea faţa. Se întoarce şi

adulmecă aerul, simțind un vag miros de mucegai. Chester își plimbă lanterna peste ușă și continuă peste peretele de deasupra, luminând blocurile imense de piatră din care era construit. Își ridică lanterna din ce în ce mai mult și amândoi băieții o urmăriră cu privirea până sus, deasupra lor, acolo unde, într-o zonă întunecoasă, se întâlnea cu peretele opus, întregind o arcadă largă, foarte asemănătoare cu aceea a unei catedrale imense.

— Ce e asta, Will? Ce e locul ăsta? întrebă Chester apucându-și prietenul de mână.

— Nu știu și nici n-am auzit vreodată c-ar exista ceva asemănător, răspunse Will, cu ochii holbați la strada imensă. E cu adevărat extraordinar.

— Deci, ce știm până acum? Știm...

—... că trebuie să ne uităm pe-aici, nu-i așa? E pur și simplu incredibil, se minună Will.

Se chinui să-și pună ordine în gânduri și în mintea impresionată de fiorul inițial al descoperirii și arsă de nevoia de a explora și de a afla mai multe despre locul acela.

— Trebuie să am dovezi, murmură el, pescuindu-și camera foto și începând să facă fotografii.

— Will, nu! Blițul!

— Ooo, pardon! Băiatul își lăsa să atârne aparatul de fotografiat la gât. M-a luat puțin valul.

Fără să-i adreseze vreun alt cuvânt lui Chester, porni să traverseze strada pavată cu piatră, îndreptându-se către case. Chester își urmă tovarășul animat de plăcerea explorării, aplecat pe jumătate și protestând încetișor, privind în susul

și în josul drumului pentru a depista fie și cel mai mic semn de viață.

Clădirile păreau să fie construite chiar în interiorul zidului, de parcă ar fi fost niște fosile excavate pe jumătate. Aco-perișurile se uneau cu pereții cavernei care se arcuiau în spatele lor, iar acolo unde te-ai fi așteptat să vezi hornuri se găsea o rețea complicată de canale din cărămidă, care pornea din vârful clădirilor și urca pe pereți, pentru a dispărea undeva deasupra, ca niște fuioare de fum pietrificate. Singurul sunet care se auzea, în afară de cel al pașilor băieților, era un zumzet înăbușit care părea să vină chiar din pământ. Se opriră puțin ca să se uite la unul dintre felinare.

— Este ca...

— Da, îl întrerupse Will, atingându-și inconștient buzunarul în care sfera luminescentă a tatălui său era învelită cu grijă într-o batistă.

Sfera din vârful stâlpului de pe stradă era o versiune mult mai mare, cam cât o minge de fotbal, și era fixată de patru gheare de metal pe un postament de fier. Două molii imaculate se învârteau bezmetic în jurul ei ca niște luni epileptice, aripile lor uscate atingând suprafața luminoasă.

Will înțepeni brusc și, dându-și capul pe spate, începu să adulmece într-un mod nu foarte diferit de cel al șobolanului fără ochi.

— Ce e? întrebă Chester speriat. Alte necazuri?

— Nu, mi s-a părut... Am mirosit ceva. Era cam ca... amoniacul... Ceva înțepător. N-ai observat?

— Nu, zise Chester după ce trase de câteva ori aer în piept. Sper doar că nu e otrăvitor.

— Păi, s-a risipit acum, indiferent ce-o fi fost. Și suntem în regulă, nu-i așa?

— Gândesc că da. Dar crezi că există oameni care să locuiască într-adevăr aici? îi răspunse Chester cu o întrebare, privind în sus către ferestrele clădirilor.

Își îndreptară atenția către cea mai apropiată casă, care era tăcută și amenințătoare, de parcă i-ar fi provocat să se apropie.

— Știu și eu?

— Păi și atunci, ce caută casele astea aici?

— Nu e decât o singură cale să aflăm, zise Will și porni hotărât către casă.

Clădirea era simplă și elegantă, fiind construită din pietre pătrate de gresie, aproape în stil georgian. Nu puteau vedea decât perdelele brodate bogat din spatele celor douăsprezece geamuri de pe fiecare parte a ușii, care era, la rândul ei, vopsită cu un strat gros de email verde și avea un ciocănel și un mâner pentru un clopoțel făcut dintr-o alamă puternic coclită.

— Numărul 167, zise Will cu uimire, când descoperi cifrele deasupra ciocănelului.

— Ce e locul ăsta? îi șopti Chester.

Will prinse o licărire vagă de lumină într-o crăpătură dintre perdele. Străluci cald, de parcă ar fi provenit de la un foc.

— Șșș!

Își potoli prietenul, apoi se duse lângă perete și se ghemui sub pervazul ferestrei. Se ridică apoi încet până ajunse cu privirea deasupra tocului și privi cu un singur ochi prin deschizătura micuță. Gura i se deschise exprimând o uimire mută. Vedea un foc arzând într-un șemineu. Deasupra lui se

afla o poliță întunecată, pe care se vedeau diferite ornamente din sticlă. În lumina săltăreacă a focului, putu să mai deslușească doar câteva scaune și o canapea, și pereții, acoperiți de tablouri înrămate, de diferite mărimi.

— Haide, zi-mi și mie, ce vezi? spuse Chester înfricoșat, în timp ce continua să se uite către strada pustie, trăgându-l de mână pe Will, care-și lipise fața de geamul murdar.

— N-o să-ți vină să crezi, răspunse Will, dându-se deoparte pentru ca prietenul său să poată vedea cu ochii lui.

Chester își lipi și el nerăbdător nasul de fereastră.

— Uau, e chiar o cameră! exclamă el întorcându-se pentru a-l privi pe Will.

Descoperi însă că prietenul său plecase deja de lângă el, mergând în lungul peretelui casei. Băiatul se opri când ajunse la colțul clădirii.

— Hei! Așteaptă-mă și pe mine! șopti Chester, terifiat că ar putea fi lăsat în urmă.

Între casa aceea și următoarea din șir se găsea o alee scurtă care ducea direct către zidul cavernei. Will își iți capul de după colț și, mulțumit de faptul că aleea era pustie, îi făcu semn lui Chester că ar trebui să treacă la casa următoare.

— Asta de aici e numărul 166, zise Will, în timp ce îi examina ușa de la intrare, care era foarte asemănătoare cu a primei case.

Se îndreptă în vârful picioarelor către fereastră, dar nu reuși să vadă nimic prin sticla întunecată.

— Acolo ce-i? întrebă Chester.

Will își duse un deget la buze și apoi reveni la ușa din față. În timp ce o examina îndeaproape, îi veni o idee și își

miji ochii. Recunoscând expresia aceea de pe fața prietenului său, Chester încercă să-l oprească șoptind:

— Will, nu!

Prea târziu! Will abia de atinsese ușa și aceasta se deschise. Se uitară unul la altul și apoi intrară încetișor înăuntru, străbătuți deopotrivă de fiori de frică și de emoție.

Holul era spațios și călduros, iar băieții simțiră imediat un amestec de mirosuri — mâncare, fum de la sobă — și-și dădură seama că acolo locuia cineva. Holul era organizat la fel ca în orice casă normală: scări largi porneau în sus de la jumătatea coridorului, având bare de alamă pentru fixarea covorului pe fiecare treaptă. Lambriul lustruit se ridica până la balustradă, deasupra lui fiind întins un tapet în dungi de două nuanțe de verde. Pe pereți atârnavă portrete cu ramele vopsite în auriu mat, care înfățișau oameni robuști cu umeri imenși și fețe foarte palide. Chester tocmai examina unul dintre aceste tablouri, când făcu o constatare teribilă.

— Arată exact ca oamenii care ne-au fugărit! zise el. Grozav, n-am ce spune! Suntem într-o casă care aparține unuia dintre nebunii ăia, nu-i așa? De fapt, cred că întreg orașul ăsta e de nebuni nenorociți, adăugă el, lovit de adevărul constatării sale.

— Șșș, ascultă! îl întrerupse Will.

Chester încremeni în loc, în timp ce Will ciuli urechile în direcția scărilor. Nu se auzea însă nimic. Era doar liniștea apăsătoare.

— Mi s-a părut că am auzit... nu..., zise el și se îndreptă către ușa deschisă din stânga lui. Aruncă o privire precaută după colț. E înfricoșător!

Nu se putu abține și intră în cameră. În acel moment, Chester capitulă și el în fața curiozității de a ști mai multe.

În cămin ardea un foc vesel. Pe pereți se aflau tablouri prinse în rame de alamă aurită. Privirea lui Will fu atrasă de una anume: *Casa Martineau*, citi el pe o inscripție din josul tabloului. Era o pictură mică în ulei a ceea ce părea să fie o casă obișnuită, înconjurată de pajiști. Lângă șemineu se aflau scaune tapițate cu un material roșu-închis, care aveau un luciu șters. Într-un colț se afla o masă, iar în altul un instrument muzical, pe care Will îl recunoscuse a fi un fel de clavecin. În afara luminii focului, în cameră mai străluceau și două sfere de mărimea unei mingi de tenis, suspendate de tavan și închise în cuști de tombac, bogat ornamentate. Întreaga priveliște îi aducea aminte lui Will de un muzeu la care îl dusesse tatăl său și unde văzuse o secțiune intitulată *Cum trăiam odinioară*. Privind încă o dată în jur, își întări convingerea că încăperea în care se afla nu ar fi fost deloc nelalocul ei în muzeul acela.

Chester se strecură către masa pe care stăteau două farfuriuțe albe din porțelan, având pe ele două cești de ceai.

— E ceva în astea! zise el foarte surprins. Pare să fie ceai.

Atinse ezitant una dintre cești și privi și mai uimit către Will.

— Sunt calde încă! Ce se întâmplă aici? Unde or fi cu toții?

— Nu știu, răspunse Will. E ca și cum... e ca și cum...

Priviră unul la altul cu fețe uluite.

— Recunosc cinstit că nu știu cum e..., admise Will.

— Hai să ieșim naibii de-aici! zise Chester și porniră amândoi către ușă.

Când ajunseră din nou pe stradă, Chester se lovi de Will, care se oprise brusc.

— Dar de ce fugim? întrebă Will.

— Ăăă... păi... să vezi..., se bâlbâi Chester confuz, încercând să-și formuleze grijile în cuvinte.

Un moment, oscilară nehotărâți în lumina sublimă a felinarelor. Pe urmă Chester constată cu neplăcere că Will se uita pofticios la drumul care se curba în depărtare.

— Haide, Will, hai să mergem acasă, se înfioră Chester, privind încă o dată către casă și apoi către ferestrele ei, convins că e cineva acolo. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Nu, zise Will, fără ca măcar să-l privească. Hai să mergem un pic pe drum. Să vedem unde duce și pe urmă ne putem întoarce. Îți promit, în regulă? zise el, deși pornise deja.

Chester rămase nemișcat pentru un moment, uitându-se cu jind peste drum, la ușa de metal prin care veniseră. Pe urmă, cu un murmur resemnat, îl urmă pe Will în lungul șirului de case. Multe dintre ferestre erau luminate, dar din câte își putea da seama nu era niciun semn că ar fi locuite.

Ajunși la ultima casă din rând, acolo unde strada o cotea la stânga, Will se opri pentru o clipă, încercând să se hotărască dacă să continue sau să se oprească pentru ziua respectivă. Cu vocea gătuată de disperare, Chester încercă să-l convingă că excursia lor fusese îndeajuns de lungă și că ar fi trebuit să se întoarcă. În momentul acela deveniră conștienți de un zgomot care venea din spatele lor. Începu precum foșnetul frunzelor, dar deveni din ce în ce mai intens, transformându-se într-o hărmălaie cu sunete ascuțite, șfichiuitoare.

— Ce?... exclamă Will.

De pe acoperișuri, un stol de păsări de mărimea unei rândunele se aruncă asupra lor, ca un snop de gloanțe-trasoare vii. Instinctiv, Will și Chester se aplecară, ridicându-și mâinile pentru a-și proteja fețele, în timp ce păsările de un alb orbitor se învârtejeau în jurul lor.

Will începu să râdă.

— Păsări! Sunt doar păsări, zise el, încercând să alunge stolul enervant, fără să reușească să atingă vreo creatură.

Chester își lăsă și el mâinile în jos și începu să râdă, pe un ton ceva mai nervos, privind cu teamă la păsările care săgetau aerul pe lângă ei. La fel de repede cum apăruseră, păsările țâșniră în sus și dispărură dincolo de curbura tunelului. Will se îndreptă de spate și făcu vreo câțiva pași după ele, apoi îngheță.

— Magazine! anunță el cu o voce uimită.

— Hm? se înecă Chester.

În mod evident, pe una din laturile străzii se întindea un lanț de fațade de magazine. Fără vorbe, porniră amândoi în lungul lor.

— Asta nu-i adevărat, murmură Chester când ajunseră în fața primului magazin, cu vitrine din geamuri executate manual, care distorsionau mărfurile dinăuntru ca niște lentile construite prost.

— *Jacobson, stofe*, citi Chester de pe firma magazinului și apoi privi la valurile de material așezate ordonat în interiorul misterios al magazinului, care strălucea într-o lumină verde.

— O băcănie, zise Will, când porniră din nou.

— Iar următorul e un fel de prăvălie cu scule, observă Chester.

Will privi în sus către tavanul arcuit al cavernei de deasupra lor.

— Cred că-ți dai seama că de-acuma trebuie să ne aflăm chiar sub Highstreet.

Uitându-se prin vitrine și absorbind straniețata magazinelor vechi, continuară să meargă mânați de o curiozitate fără griji, până când ajunseră într-un loc în care tunelul se despărțea în trei ramuri. Cea de la mijloc părea să coboare în adânc sub un unghi destul de pronunțat.

— Bun, gata! zise Chester cu hotărâre. Plecăm *acum*! N-am de gând să mă pierd pe aici pe undeva.

Instinctul îi urla că era imperios necesar să se întoarcă.

— Bine, acceptă Will, dar...

Băiatul făcu doar un pas de pe trotuar pe drumul pavat cu piatră când se auzi un scrâșnet asurzitor de fier frecat de piatră. Ca un fulger orbitor, patru cai albi se năpustiră asupra lui împrăștiind scânteii din potcoave, fornăind puternic și trăgând în urma lor o caleașcă neagră sinistră. Will nu avu timp să reacționeze, fiindcă exact în momentul acela amândoi băieții fură înșfăcați de ceafă și ridicați în aer.

Un singur om îi ținea pe amândoi, atârănând neajutorați, în mâinile sale imense și butucănoase.

— Interlopi! strigă bărbatul, cu o voce groasă și înspăimântătoare, ridicându-i până în dreptul feței sale și examinându-i cu scârbă.

Will încercă să își scoată hârlețul ca să-l lovească, dar bărbatul îl apucă de încheietură și-l blocă.

Necunoscutul purta un coif ridicol de mic și o uniformă albastru-închis, dintr-un material grosolan, care foșnea când mergea. În afara unui rând de nasturi nu foarte strălucitori, Will mai văzu pe pieptarul omului o stea în cinci colțuri, făcută dintr-un material portocaliu-gălbui. Bărbatul masiv și amenințător care-i prinsese era în mod clar un fel de polițist.

— Ajutor! zise Chester numai din buze către prietenul său, căci glasul îi pierise, fiindcă erau amândoi gata să fie strangulați de strânsoarea nemiloasă a matahalei.

— Vă așteptam, tună bărbatul.

— Ce? îl privi Will uimit.

— Tatăl tău a spus că veți veni curând.

— Tata? Unde e tata? Ce i-ați făcut? Lasă-mă jos! încercă Will să se zbată și să îl lovească pe necunoscut cu picioarele.

— N-are sens să te împotrivești.

Omul îl ridică mai sus în aer pe băiatul care se zvârcolea și-l adulmecă.

— Suprasol. Scârbos!

Will îl adulmecă, la rândul său.

— Nici tu nu miroși prea bine.

Necunoscutul îi aruncă lui Will o căutătură disprețuitoare și apoi îl ridică și pe Chester ca să-l miroasă. Mânat de cea mai pură disperare, Chester încercă să riposteze, lovindu-l cu capul în gură. Bărbatul își feri fața, nu înainte însă ca Chester să îi dea jos coiful, cu o zvâcnire a brațului. Acesta îi căzu de pe cap, dându-i la iveală scalpul palid, acoperit de smocuri scurte de păr alb și sârmos.

Bărbatul îl scutură violent pe Chester ținându-l de guler și apoi, cu un zâmbet oribil, îi dădu pe băieți cap în cap.

Deși căștile îi feriră de rănire, se loviră puternic unul de altul și fură atât de șocați de ferocitatea omului, încât abandonară imediat orice intenție de a opune rezistență.

— Ajunge! le strigă necunoscutul, iar băieții împietriți auziră un cor de râsete răutăcioase venite din spatele lui, dându-și seama pentru prima dată că erau priviți și de alți bărbați cu fețe palide, lipsite de orice zâmbet. Credeați că puteți să veniți aici și să vă furișați în casele noastre? lătră polițistul, în timp ce porni să-i târască spre ramura centrală a bifurcației, cea pe care drumul cobora.

— O să ajungeți la pârnaie! strigă cineva în urma lor.

Băieții fură împinși de la spate pe străzile care se umpleau acum de oameni ce ieșeau pe diferite uși și din pasajele dintre case pentru a se uita la perechea aceea de străini nenorociți. Pe jumătate îmbrânchiți de polițist, pe jumătate împiedicându-se, de fiecare dată când se poticneau, băieții erau readuși brutal în picioare de ofițerul enorm care-i mâna. Era ca și cum dorea să-și încânte audiența și să le arate tuturor că are controlul absolut al situației.

Pradă confuziei și panicii, Will și Chester priveau frenetic în jur, în speranța deșartă că ar fi putut găsi o porțiță de scăpare sau că îi va salva cineva. Fețele lor se goliră însă și de sânge, dar și de speranță, pe măsură ce realizară gravitatea situației în care se aflau. Erau târați din ce în ce mai adânc în măruntaiele pământului și nu puteau face absolut nimic pentru a împiedica lucrul acesta.

Înainte de a-și da seama ce li se întâmplă, fură ridicați peste un dâmb din tunel și li se deschise brusc o perspectivă imensă. Rămaseră fără cuvinte la vederea unui amestec

amețitor de poduri, apeducte și pasarele care se întretăiau deasupra unei dantele de străzi și alei pavate cu piatră, toate având clădiri de-a lungul lor. Polițistul îi trăgea după el într-un ritm pe care ei nu puteau să-l țină. Erau priviți de grupuri compacte de oameni, cu fețe largi și impasibile. Nu toate chipurile erau însă aidoma celui al bărbatului care-i prinsese sau ca ale celor doi care îi urmăriseră pe Highstreet, cu pielea translucidă și ochi spălăciți. Dacă n-ar fi fost hainele lor demodate, unii dintre ei ar fi putut părea normali și ar fi putut trece cu ușurință neobservați pe orice stradă din Anglia.

— Ajutor, ajutor! strigă deznădăjduit Chester, încercând fără convingere să-și reia eforturile de a se elibera din strânsoarea polițistului.

Dar Will abia dacă observă toate astea. Atenția îi fusese acaparată de un individ înalt și slab, care stătea sprijinit de un felinar și a cărui față dură se vedea deasupra unui guler tare și alb, haina sa lungă reflectând lumina ca și cum ar fi fost făcută din piele lustruită. Se deosebea foarte mult de bondocii din jurul lui și-și ținea umerii puțin aduși, ca și cum ar fi fost un arc încordat. Întreaga sa ființă emana răutate, iar ochii săi negri se ațintiră în cei ai lui Will, care simți o amenințare mortală venind dinspre el.

— Cred că am dat de dracu' aici, Chester! zise el, incapabil de a-și smulge privirea din ochii omului aceuia sinistru, ale cărui buze subțiri se strâmbară într-un zâmbet sardonice.

Capitolul douăzeci și unu

Will și Chester se poticniră și se împiedică, împinși de polițist pe un șir scurt de trepte și pătrunseră într-o clădire cu un singur etaj, adăpostită printre ceea ce Will presupuse că erau birouri sau fabrici cu fațade mohorâte. Odată ajunși înăuntru, polițistul îi opri cu brutalitate și, învârtindu-i fără voia lor, le smulse violent rucsacurile din spate. Pe urmă îi mână la propriu pe cei doi băieți până pe o bancă lustruită de stejar, a cărei suprafață era marcată pe ici, pe colo de incrustații șterse, ca și cum lungimea ei ar fi ținut cumva socoteala anilor în care acolo șezuseră răufăcătorii. Will și Chester icniră când spinările li se loviră de pereți, ciocnirea făcându-i să rămână fără aer.

— Să nu care cumva să vă mișcați! urlă polițistul așezându-se între ei și intrare.

Întinzându-și gâtul înainte, Will reuși să vadă peste umărul bărbatului și apoi prin ușile care erau pe jumătate din sticlă, tocmai în stradă, unde se adunase deja o gloată. Mulți se împrânceau ca să vadă mai bine, iar câțiva începură să strige furioși și să-și fluture pumnii dând cu ochii de Will.

Băiatul se trase repede înapoi și căută privirea lui Chester, dar prietenul său înspăimântat de moarte se holba fix la podeaua din fața sa.

Will văzu o tablă pentru notițe lângă ușă, pe care erau prinse cu pioaneze numeroase hârtii cu marginile înnegrite. Cea mai mare parte a scrisului era prea mărunță ca să poată fi descifrată de unde stătea el, dar reuși să distingă cuvinte scrise de mână precum *Ordin* sau *Edict*, urmate de șiruri de numere.

Pereții secției de poliție erau vopsiți în negru de la podea și până la o dungă aflată la jumătatea lor, deasupra căreia erau de un alb-obosit, cojiți pe alocuri și pătați cu fel de fel de mizerii. Tavanul avea o culoare neplăcută, galben-nicotină, și era brăzdat de crăpături adânci care se întindeau în toate direcțiile precum o hartă rutieră a unei țări necunoscute. Pe perete, chiar deasupra lui Will, era imaginea unei clădiri care arăta extrem de neprietenos, cu niște fante acolo unde ar fi trebuit să fie ferestrele și cu bare imense care baricadau intrarea principală. Will putu să ghicească, scrise sub imagine, cuvintele „Închisoarea New Gate”.

Pe partea opusă celei unde stăteau băieții se întindea o tețghea lungă pe care polițistul așezase rucsacurile și hârlețul lui Will și dincolo de care se afla un fel de birou, în care se găseau trei mese de lucru înconjurate de o adevărată pădure de dulapuri cu sertare înguste. În camera principală în care se aflau ei, mai dădeau și alte camere mai mici, dintr-una auzindu-se clănțănitul rapid a ceea ce părea să fie o mașină de scris.

Will examină colțul cel mai îndepărtat al încăperii, unde o împletitură de țevi coclite de alamă se ridica în lungul

peretelui precum vinele unui zăcământ străvechi, când se auzi un şuierat ascuțit care se termină cu un „clanc” sonor. Zgomotul fu atât de neașteptat încât Chester se ridică și începu să clipească precum un iepure speriat, smuls din apatia sa înfricoșată.

Dintr-o cameră din lateral ieși încă un polițist care se grăbi către țevile de alamă. Ajuns acolo privi la un panou de indicatoare străvechi de la care cobora o cascadă de fire răsucite în spirală până la o cutie de lemn. Deschise un capac al uneia dintre țevi și scoase un cilindru de forma unui glonț și de mărimea unui sucitor mai mic pentru aluat. Deșurubă dopul de la un capăt și scoase de acolo un sul de hârtie, care foșni în timp ce o îndrepta ca să o citească.

— Vine Styxul, zise el morocănos, strecurându-se apoi în spatele tejghelei și deschizând un registru imens, fără să se uite măcar o dată în direcția băieților.

Și el avea o steluță portocaliu-gălbuie cusută pe veston, și, deși înfățișarea sa era destul de asemănătoare cu a celuiilalt oficial, era mai tânăr decât acesta, iar capul îi era acoperit cu păr alb și țepos, tuns cu grijă.

— Chester, șopti Will.

Fiindcă prietenul său nu reacționează, se întinse ca să-l înghiontească. Într-o clipită, un baston țâșni către el, lovindu-l cu îndemânare peste genunchi.

— Încetează! lătră polițistul de lângă ei.

— Au! sări Will în picioare de pe bancă, cu pumnii încheștați. Măi grăsan..., strigă el tremurând și încercând din răputeri să se controleze.

Chester se întinse și-l apucă de braț.

— Taci din gură, Will!

Băiatul scutură nervos mâna lui Chester de pe brațul său și privi curajos în ochii reci ai polițistului.

— Vreau să știu de ce am fost reținuți! ceru el.

Pentru un moment care se dovedi oribil crezură că fața polițistului era pe care să explodeze, fiindcă devenise de un roșu-aprins. Dar apoi umerii săi imenși începură să se scuture și se auzi un râs gutural, care creștea din ce în ce mai tare. Will îi aruncă o ocheadă lui Chester, care însă îl privea alarmat pe polițist.

— DESTUL! plesni ca un bici vocea omului de după teșghea, care îl privea pe polițistul ce râdea pe deasupra registrului. Acesta tăcu imediat.

— TU, urmă omul cu voce poruncitoare către Will, STAI JOS!

Vocea lui era atât de autoritară încât Will nu ezită nicio secundă, luând loc repede din nou lângă Chester.

— Eu..., continuă bărbatul umflându-și pieptul, care și așa era ca un butoi, într-un gest menit să-i sublinieze importanța, sunt Primul Ofițer. V-ați cunoscut deja cu Al Doilea Ofițer, zise el făcând semn cu capul în direcția polițistului care stătea lângă ei.

Primul Ofițer mai privi o dată la sulul de hârtie venit în tubul pentru mesaje.

— Sunteți acuzați de violare de domiciliu și de tulburare de posesie în cartier, conform Statutului 12, subsecțiunea 2, citi el monotone.

— Dar..., începu Will timid.

Primul Ofițer îl ignoră și continuă să citească.

— De asemenea, ați intrat neinvitați pe o proprietate cu intenția de a jefui, și ați încălcat astfel Statutul 6, subsecțiunea 6, continuă el. Înțelegeți aceste acuzații? Întrebă el.

Will și Chester schimbă câteva priviri confuze, iar primul tocmai se pregătea să răspundă, când Primul Ofițer îi făcu semn să tacă.

— Ia să vedem ce avem noi aici! zise el, deschizându-le rucsacurile și golindu-le conținutul pe tejghea. Apucă întâi sendviciurile învelite în staniol, pregătite de Will, și, fără să se chinuie să le desfacă, le adulmecă doar cu repeziciune. A, porc! zise el cu un zâmbet fugar.

Din felul în care își linse repede buzele, de la un colț la celălalt al gurii, Will știa că nu avea să-și mai vadă vreodată prânzul împachetat cu atâta grijă.

Pe urmă, Primul Ofițer își îndreptă atenția către celelalte obiecte, examinându-le pe fiecare, metodic. Se uită lung la busolă, dar briceagul militar elvețian îl atrase mai mult. Îi scoase fiecare lamă și îi scârțâi foarfecii cu degetele sale butucănoase și abia după o bună bucată de vreme îl lăsă jos. Jucându-se absent cu unul din ghebele de sfoară pe care îl rostogolea pe tejghea cu o mână, o folosi pe cealaltă pentru a deschide dintr-o mișcare harta geologică pe care o avusese Will în rucsac. O examinează cu mare atenție. Într-un târziu, se aplecă și miroși hârtia, crâmpoțindu-și figura cu o expresie de dezgust, înainte să înceapă să examineze aparatul de fotografiat.

— Hmm, murmură el gânditor răsucind camera pe toate fețele și întorcând-o între degetele sale ca niște banane din dorința de a o vedea din cât mai multe unghiuri.

— E a mea! zise Will.

Primul Ofițer îl ignoră complet și, așezând aparatul de fotografiat pe masă, luă un toc pe care-l înmuie într-o călimară săpată în tejghea. Se opri cu penița deasupra unei pagini din registru și își dresă vocea.

— NUMELE! mugi el, aruncând o privire în direcția lui Chester.

— Păi..., ăăă..., Chester... Chester Rawls, îngăimă băiatul.

Primul Ofițer scrisese în registru. Scârțâitul peniței pe foaie era singurul sunet care se mai auzea în încăperea și Will se simți deodată complet neajutorat, ca și cum notița din registru ar fi fost semnalul care punea în mișcare un proces ireversibil, ale cărui principii erau cumva dincolo de puterea sa de a înțelege.

— ȘI TU? plesni vocea ca de bici a polițistului către Will.

— El mi-a zis că tatăl meu e-aici, îi răspunse Will arătând curajos cu degetul în direcția celui de-Al Doilea Ofițer. Unde e? Vreau să-l văd chiar acum!

Primul Ofițer își mută privirea către colegul său și apoi înapoi la Will.

— N-ai să vezi pe nimeni până când nu ai să te supui ordinelor noastre.

Pe urmă aruncă încă o privire furioasă către Al Doilea Ofițer și mormăi, ascunzându-și cu greu dezaprobară. Celălalt polițist îi ocoli privirea și se mișcă stânjenit de pe un picior pe altul.

— NUMELE!

— Will Burrows, răspunse încetișor băiatul.

Primul Ofițer luă sulul de hârtie și mai citi o dată.

— Nu ăsta e numele pe care îl am aici, zise el clătinând din cap și apoi fixându-l pe Will cu ochii săi ca de oțel.

— Nu-mi pasă ce scrie acolo. Îmi știu numele.

Polițistul continuă să-l fixeze pe Will cu privirea în timp ce în cameră se lăsă o tăcere de le țiuiau urechile. Cu un gest brusc, Primul Ofițer închise registrul, iar coperțile plesniră, ridicând un nor de praf de pe suprafața tejghelei.

— DU-I ÎN TEMNIȚĂ! lătră el în pragul unei crize de apoplexie.

Fură târâți în lungul camerei și, chiar în clipa în care erau împinși brutal peste pragul unei uși de stejar de la capătul celălalt al încăperii, auziră un alt fâsâit prelung, urmat de un clinchet înfundat, semn că prin sistemul de conducte mai venise încă un mesaj.

Coridorul care ducea către temniță era lung de aproape douăzeci de metri și luminat slab de un singur glob la capătul său cel mai îndepărtat, așezat chiar deasupra unui birou mic din lemn în spatele căruia se vedea un scaun. Pe partea dreaptă se întindea un perete gol, iar pe cealaltă parte se puteau vedea patru uși de fier, prinse solid în peretele de cărămidă. Băieții fură împinși către cea mai îndepărtată ușă, deasupra căreia se afla numărul patru scris cu cifre romane.

Al Doilea Ofițer descuie ușa cu cheia și aceasta se deschise fără zgomot, semn că balamalele îi erau bine unse. Polițistul se dădu într-o parte. Privind la băieți, își înclină capul către celulă și, în timp ce ei ezitau să-i treacă pragul, își pierdu răbdarea și îi împinse înăuntru cu mâinile lui imense; apoi închise ușa în urma lor.

Clănțănitul ușii care se închidea reverberă înnebunitor înăuntrul celulei, rostogolindu-se de la un perete la altul, iar stomacurile băieților se strânseseră la auzul cheii care se învârtea în broască. Încercară să își dea seama de felul în care era aranjată celula aceea întunecată, pipăind obiectele care-i înconjurau. Chester reuși să dărâme cu zgomot o găleată în timp ce înainta orbește. Descoperiră că în lungul peretelui opus ușii se afla un prichici acoperit cu tablă de plumb, lat de un metru și, fără să-și spună vreun cuvânt, se așezară pe el. Simțiră sub palme suprafața aspră, rece și umedă a plumbului, în timp ce ochii li se acomodau treptat cu întunericul, alungat doar pe alocuri de singura sursă de lumină din celulă — un gemuleț micuț fixat în ceea ce părea o feres-truică de observație decupată în ușă. Într-un târziu, Chester rupse tăcerea.

— Băi, frate, ce e cu mirosul ăsta?

— Nu-s sigur, zise Will adulmecând și el. Vomă? Transpirație? Mirosi din nou, trăgând adânc aer în piept, ca și cum ar fi fost un cunoscător. Acid fenic și..., mai adulmecă încă o dată și adăugă: să fie sulf?

— Hă? făcu prietenul său.

— Nu, varză! E varză fiartă.

— Nu mă interesează ce e — pute, zise Chester schimonosindu-și fața. Tot locul ăsta e de-a dreptul grețos. Se întoarse și privi fața prietenului său în semiîntunericul camerei. Cum o să ieșim de-aici, Will?

Will își trase genunchii până sub bărbie, așezându-și picioarele pe marginea prichiciului. Se scărpină în cap, dar nu spuse nimic. Era furios pe el însuși, dar nu vroia ca prietenul

său să își dea seama de ceea ce era în sufletul său. Se părea că Chester, cu abordarea sa precaută și frecvențele sale avertismente, avusese mereu dreptate. Strânse din dinți și-și încleștă pumnii în întuneric. Prost, prost, prost! Fuseseră surprinși ca doi amatori. Se lăsase dus de val, fără să se mai gândească la nimic. Cum avea să-l mai găsească acum pe tatăl său?

— Am o presimțire de-a dreptul îngrozitoare, continuă Chester, privind abătut în podea. N-o să mai ajungem acasă niciodată, nu-i așa?

— Ei, hai, lasă, nu-ți face griji. Am găsit drumul până aici și al naibii să fiu dacă n-o să găsim și drumul către suprafață, zise Will încrezător, într-un efort disperat de a-și îmbărbăta prietenul, deși el, unul, se simțea foarte nesigur în privința situației lor actuale.

După aceste cuvinte, niciunul dintre ei nu mai avu chef să vorbească, iar camera se umplu de zumzetul omniprezent pe care-l remarcaseră în subteran și de fojgăiala unor insecte nevăzute.

Will se trezi cu o tresărire, recăpătându-și respirația de parcă ar fi ieșit de sub apă. Constată cu surprindere că moțăise în poziția aceea, așezat pe prichici. Cât dormise? Privi năuc prin semiîntunericul celulei. Chester stătea cu spatele sprijinit de zid, holbându-se cu ochi mari la ușa celulei. Will aproape că putea simți frica emanată de prietenul său. Din instinct, urmări privirea lui Chester care era fixată asupra gemulețului din ușă: încadrată în deschizătura mică se ițise fața celui de-Al Doilea Ofițer, dar din cauza dimensiunii capului său, i se vedeau doar ochii și nasul.

Auzind cheia răsucindu-se în broască, Will privi cum ochii bărbatului se îngustează, iar apoi ușa se dădu de perete lăsând să se vadă silueta imensă a ofițerului, care părea o ilustrație monstruoasă din desene animate.

— TU! îi porunci el lui Will. IEȘI IMEDIAT AFARĂ!

— De ce? Pentru ce?

— MIȘCĂ! lătră ofițerul.

— Will! zise și Chester neliniștit.

— Nu-ți face griji, Chester, n-o să pățesc nimic, zise Will cu un glas slab și apoi se ridică cu picioarele înțepenite și chinuite de cârceii pricinuiți de răceala din cameră.

Își întinse picioarele și mersul îi deveni ciudat în timp ce ieșea din celulă și pătrundea pe coridor. Pe urmă, fără să i se fi cerut, o porni către ușa principală a temniței.

— Stai pe loc! îi porunci Al Doilea Ofițer în timp ce încuia din nou ușa celei.

Pe urmă, apucând brațul lui Will și strângându-l dureros, îl mână afară din temniță și apoi în lungul câtorva coridoare, unde pașii lor stârneau ecouri ce se reverberau către pereții văruiți cu alb și podeaua de piatră. Într-un târziu, cotiră către o scară îngustă care cobora într-un pasaj scurt și închis. Mirosea a pământ reavăn, ca într-o pivniță veche.

Dintr-o ușă deschisă undeva dedesubtul lor, se ivi o lumină puternică. În măruntaiele lui Will se cuibărise o teamă ce tot creștea, pe măsură ce se apropiau de ușa aceea. Într-adevăr, se trezi împins în camera bine luminată de către ofițerul care-l escorta și apoi fu oprit cu brutalitate. Orbit de strălucirea luminii, Will își strânse pleoapele încercând să privească printre gene.

Camera era goală, cu excepția unui scaun bizar și a unei mese de metal în spatele căreia stăteau doi bărbați înalți, ale căror corpuri suple erau atât de aplecate încât capetele lor aproape că se atingeau în timp ce vorbeau cu șoapte conspirative, grăbite. Will încercă să prindă ceva din discuția lor, dar aceasta nu părea să fie în vreo limbă pe care s-o fi cunoscut și el, fiind presărată de o serie amenințătoare de sunete subțiri și ciudate, care îți zgâriau urechile. Deși încercă din răspuțuri, nu reuși să înțeleagă niciun cuvânt; limba aceea era de neînțeles pentru el.

Cu brațul prins încă în strânsoarea zdrobitoare a poliștului, Will se opri și așteptă, cu stomacul înnodat de tensiunea nervoasă. Într-un târziu, ochii i se acomodară cu lumina strălucitoare din cameră. Din când în când, oamenii aceia ciudați îi aruncau priviri fugare, dar Will nu îndrăzni să scoată vreo vorbă în prezența acestei noi și sinistre autorități.

Erau îmbrăcați la fel și aveau gulere plisate, de modă veche, de un alb imaculat, care le înconjurau gâturile, atât de mari încât treceau peste umerii hainelor lor lungi și scorțoase din piele, care scârțâiau în timp ce cei doi gesticulau unul către celălalt. Pielea fețelor lor ascuțite avea culoarea morturului și le scotea în evidență ochii negri și pătrunzători. Părul, ras până sus deasupra tâmpelilor, era dat pe spate și uns cu ulei ca să le stea lipit de scalp, așa încât păreau că poartă niște căști strălucitoare.

Pe neașteptate, se opriră din discuția lor și se întoarseră către Will.

— Domnii sunt Styx, zise Al Doilea Ofițer din spatele băiatului, și va trebui să le răspunzi la întrebări.

— Scaun, zise bărbatul din dreapta, fără a-și muta privirea de la Will.

Spunând aceasta, arată cu degetul său lung către scaunul ciudat care stătea între masă și Will. Copleșit de o presimțire rea, Will nu protestă când ofițerul îl obligă să se așeze. Din spătarul scaunului se ridica o bară metalică reglabilă cu doi clești în vârf, meniți să blocheze capul ocupantului. Ofițerul ajustă înălțimea barei și apoi strânse cleștii, apăsându-i tare pe tâmpilele lui Will. Băiatul încercă să se întoarcă și să privească la ofițer, dar nu reuși. În timp ce acesta continua să-l lege, Will realizează că nu are nicio altă opțiune decât să-i înfrunte pe Styx, care stăteau în picioare în spatele mesei, arătând ca doi preoți hrăpăreți.

Ofițerul se aplecă. Will îl văzu cu coada ochiului cum scoate ceva de sub scaun și apoi auzi scârțâind curelele de piele veche și cataramele mari cum zornăie, în timp ce ambele sale încheieturi îi erau prinse de scaun.

— De ce faceți asta? îndrăzni Will să întrebe.

— Pentru propria ta protecție, zise ofițerul, aplecându-se și începând să înfășoare alte curele în jurul picioarelor lui Will, chiar sub genunchi, legând picioarele băiatului de cele ale scaunului.

Pe urmă, ambele glezne ale lui Will fură fixate într-o manieră similară, polițistul strângând atât de tare curelele încât acestea mușcară nemilos din carnea băiatului și-l făcură să se zbată de durere. Observă cu uimire că asta părea să-i amuze pe Styx. În final, o fâșie lată de vreo zece centimetri îi fixă pieptul și brațele, încheindu-se cu o cataramă undeva pe spatele spătarului. Ofițerul așteptă apoi tăcut, până când unul

dintre Styx dădu din cap, și părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui.

Rămas singur cu cei doi, Will privi într-o tăcere înspăimântată cum unul dintre Styx scoate o lampă ciudată pe care o puse în centrul mesei cu fața către Will. Avea un pedestal solid și un braț scurt și curbat la capătul căruia se afla un abajur ușor conic. În mijlocul său se afla ceea ce părea să fie un bec de un mov-închis, care îi amintea lui Will de o veche lampă pentru bronzat pe care o văzuse în muzeul tatălui său. În spatele lămpii se afla o cutie mică și neagră, cu cadrane și butoane, ambele obiecte fiind legate între ele printr-un cablu maro, răsucit. Degetul alburiu al unuia dintre Styx apăsă un buton și cutia începu să murmure încetișor.

Unul dintre Styx se dădu în spate în timp ce celălalt continuă să stea aplecat deasupra lămpii, lucrând la butoanele aparatului, cu fața ascunsă de abajur. Cu un clinchet sonor, becul străluci scurt, răspândind o lumină ștearsă și portocalie, dar apoi se stinse din nou.

— Vreți să mă fotografiați? făcu Will o jalnică încercare să se arate glumeț, străduindu-se din răspuțeri să-și ascundă tremurul din glas.

Ignorându-l, celălalt răsuci un buton de pe cutia neagră, de parcă ar fi căutat posturile la un aparat de radio.

În spatele ochilor lui Will începu să se clădească o presiune neplăcută. Își deschise gura într-un căscat mut, încercând să scape de apăsarea aceea ciudată care-i sfârâma tâmpile, iar camera începu să se întunece, ca și cum dispozitivul acela capta toată lumina. Crezând că e pe cale să orbească, Will clipi de câteva ori și își deschise ochii cât de

mult putu. Cu mare dificultate, abia reuși să ghicească siluetele celor doi Styx în lumina slabă, reflectată de peretele din spatele lor.

Percepu un zumzăit continuu și oscilant, dar fără a putea să-și dea seama de unde vine. În timp ce acesta devenea din ce în ce mai intens, începu să simtă o senzație bizară, ca și cum fiecare os și cartilagiu ale cutiei sale craniene vibrau la unison. Era ca și cum pe deasupra capului i-ar fi trecut un avion ce zbura prea jos. Rezonanța păru că formează o bilă incandescentă de energie chiar în centrul creierului său. Intră cu adevărat în panică, fără a fi însă capabil să-și miște vreun mușchi sau să se opună.

În timp ce un Styx continua să manipuleze butoanele, sfera păru să alunece, coborând încet prin corpul său până în piept, unde îi înconjură inima, făcându-l să respire cu greutate și să tușească. Pe urmă, se mișcă intrând și ieșindu-i din corp, oprindu-se uneori într-un loc și părând că plutește la mică distanță undeva în spatele său. Era ca și cum o vietate ar fi căutat ceva în trupul lui. Se mișcă din nou, plutind acum jumătate înăuntru, jumătate în afara corpului său, oprindu-i-se pe ceafă.

— Ce se întâmplă? Încercă Will să braveze, adunându-și ultimele puteri. Nu primi însă niciun răspuns de la cele două siluete care deveniseră parcă mai întunecate. Să știți că nu mă speriați cu cheștiile astea!

Cei doi rămaseră tăcuți. Will își închise ochii pentru o secundă, iar când îi deschise din nou constată că nu mai poate să-i distingă pe Styx în întunericul total care îl înconjură. Începu să se lupte cu legăturile.

— Absența luminii te neliniștește? îl întrebă bărbatul din stânga.

— Nu, de ce?

— Cum te cheamă?

Vorbele celuiilalt se înfipseră în mintea lui Will ca și cum l-ar fi spintecat din întuneric.

— V-am mai spus: Will. Will Burrows.

— Adevăratul tău nume!

Vocea îl făcu din nou pe Will să se chircească de durere. Era ca și cum fiecare cuvânt îi producea un șoc electric în tâmpie.

— Nu știu ce vreți de la mine, articulă el cu greutate printre dinții încleștați.

Bila de energie urcă din nou în centrul capului său, zumzăitul devenind mult mai intens. Pulsațiile îl înveleau într-un strat gros de presiune.

— Ești împreună cu bărbatul care își spune Burrows?

Capul lui Will stătea să explodeze, în timp ce valuri de durere îi străbăteau creierul. Picioarele și mâinile îl usturau de parcă ar fi fost împunse cu mii de ace. Senzația aceea oribilă îi învălui încet tot corpul.

— E tatăl meu! țipă el.

— Și în ce scop ați venit aici?

Vocea tăioasă se auzi acum mai de aproape.

— Ce i-ați făcut? întrebă Will.

Se îneca și înghițea cu greutate saliva care-i inunda gura. Simțea că avea să i se facă greață.

— Unde e mama ta?

Vocea măsurată, dar insistentă, părea acum că vine din bila de energie aflată în interiorul capului său. Era ca și cum amândoi Styx îi intraseră în craniu și-i răscoleau mintea cu febrilitate, ca niște spărgători care răvășesc sertare și dulapuri în căutarea unor lucruri de valoare.

— În ce scop ați venit aici? repetară ei.

Will încercă din nou să se smulgă din legături, dar realiză că nu-și mai putea simți corpul. De fapt, se simțea ca și cum ar fi fost redus la nimic altceva decât un cap care plutește, aruncat la voia întâmplării într-o ceață întunecată, fără să-și mai poată da seama nici în ce direcție era tavanul sau podeaua.

— NUME? SCOP?

Întrebările veniră brusc și Will avu senzația că îl storc și de ultimii stropi de energie din el. Pe urmă, vocea aceea continuă începu să se stingă, ca și cum Will s-ar fi îndepărtat de ea. De la mare distanță i se striga acum câte ceva și fiecare cuvânt, odată ajuns în mintea sa, stârnea un roi mic de scântei la limita percepției, care începură să plutească și să sară, până când întunericul din fața ochilor săi se umplu cu o mare învolburată de puncte albe, atât de luminoase și atât de intense încât începură să-l doară ochii. În acel moment, șoaptele tăioase i se învârteau în jurul capului în același fel în care camera se învârtea în jurul său. Îl cuprinse un alt val adânc de greață și o senzație arzătoare îi umplu țeasta până aproape de explozie. Alb, alb, alb-orbitor, lumina i se înghesuia în cap până când simți că e aproape să pocnească.

— Mi-e rău... vă rog... O să-mi fie... Simt că leșin... vă rog...

Lumina spațiului alb îl sperie atât de mult încât simți că devine din ce în ce mai mic, până când rămase doar un fulg minuscul în imensitatea vidului acela alb. Pe urmă, lumina păru că scade, iar senzația arzătoare începu și ea să se domolească, până când totul deveni întunecat și tăcut, de parcă tot universul se stinsese.

Își reveni când Al Doilea Ofițer, ținându-l de subsoară, răsucea cheia de la ușa celulei. Era slăbit și tremura. Hainele îi erau murdare de vomă, iar gura îi era uscată și avea un gust metalic și acru care-l făcea să se înece. Capul îi pulsa dureros și când încercă să privească în sus constată că îi lipsește o parte din câmpul vizual. Nu se putu abține să nu geamă în timp ce polițistul deschidea ușa.

— Nu mai ești așa de țațoș, nu? zise ofițerul dând drumul brațului lui Will.

Băiatul încercă să meargă, dar picioarele îi erau ca de gelatină.

— Te-a cam cumițit prima întâlnire cu Lumina Întunecată! rânji polițistul.

După doi pași, picioarele lui Will cedară și căzu în genunchi. Chester se repezi către prietenul său, îngrijorat la culme de starea în care fusese adus.

— Will, Will, ce ți-au făcut? întrebă Chester agitat, ajutându-l să se așeze pe prichici. Ai lipsit ore întregi!

— Sunt doar obosit, reuși să murmure Will, în timp ce se prăbușea pe prichici.

Se ghemui, simțindu-se recunoscător pentru răceala tablei de plumb care îi alina durerea de cap. Își închise ochii...

voia doar să doarmă... Dar capul încă i se învârtea și simțea valuri de greață care-i răvășeau stomacul.

— TU! răcni ofițerul.

Chester sări în picioare de lângă Will și se întoarse către polițist, care ținea degetul arătător spre el.

— E rândul tău!

Chester privi în jos la Will, care zăcea inconștient.

— O, nu.

— ACUM! tună ofițerul. Nu mă face să zic de două ori!

Chester ieși pe coridor în pofida dorinței sale. După ce încuie ușa celei, ofițerul îl apucă de braț și îl duse către următoarea ușă.

— Ce e o Lumină Întunecată? întrebă Chester, cu ochii lucioși de frică.

— O să răspunzi doar la întrebări, zâmbi ofițerul. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Dar eu nu știu nimic...

Sunetul unui zăvor care se deschidea la baza ușii îl trezi într-un târziu pe Will.

— Mâncarea! anunță o voce rece.

Era lihnit. Se ridică într-o mână, simțindu-și corpul moale și dureros, ca și cum ar fi avut gripă. Fiecare os și fiecare mușchi protestau când încerca să le miște.

— O, Dumnezeule, gemu el și imediat gândurile îi zburară către Chester.

Prin deschizătura pe care li se introdusese mâncarea se strecura ceva mai multă lumină decât de obicei și Will privi repede în jur. Își văzu prietenul pe podea, chiar la baza

prichiciului acoperit cu plumb. Chester stătea chircit, respirând foarte încet, având fața palidă și arsă de febră.

Will se ridică anevoie în picioare și reuși doar cu mare chin să aducă cele două tăvi până lângă prichici. Le inspectă fugar conținutul. Erau două castroane cu un soi de terci și un lichid în niște căni de tablă. Totul arăta cât se poate de neatrăgător, dar cel puțin mâncarea era caldă și nici nu mirosea chiar așa de rău.

— Chester, zise el, ghemuindu-se lângă prietenul său.

Will se simțea îngrozitor — el și numai el era responsabil pentru tot ceea ce li se întâmpla. Începu să scuture ușurel umărul lui Chester.

— Ei, ești în regulă?

— Uhhh... ce...? gemu prietenul său, încercând să-și ridice capul.

Will văzu că lui Chester îi cursese sânge din nas; sângele se închegase și era întins pe obraz.

— Mâncarea, Chester. Haide, o să te simți mai bine după ce ai să mănânci.

Will trase de el până îl aduse să stea în capul oaselor, proptindu-l cu spatele de perete. Își înmuie mâneca în lichidul dintr-una din căni și începu să șteargă sângele de pe fața lui Chester.

— Lasă-mă-n pace, se opuse Chester slab, încercând să-l împingă.

— Ăsta-i un pas înainte. Hai, mănâncă puțin! zise Will întinzându-i un castron lui Chester, care-l respinse însă imediat.

— Nu mi-e foame. Mă simt îngrozitor.

— Măcar bea puțin de-aici. Mi se pare că e un fel de ceai din plante.

Will îi întinse băutura lui Chester care cuprinse cana fierbinte cu palmele.

— Ce te-au întrebat? clefăi Will, cu gura plină de terciul cenușiu din bol.

— De toate. Numele... adresa... numele tău... chestii de astea. Nu-mi pot aminti chiar totul. Cred că am leșinat... La un moment dat, am fost convins că sunt pe cale să mor, zise Chester cu o voce plată și cu privirea pierdută undeva nu prea departe.

Will începu să chicotească încetișor. Deși era straniu, propria sa suferință părea să fie alinată cumva la auzul lamentărilor prietenului său.

— Ce-i așa de nostim? întrebă Chester cu vocea plină de reproș. Nu e deloc de râs.

— Nu, hohoti Will. Știu. Îmi pare rău. Hai, ia și tu un pic din chestia asta! De fapt, e destul de bună.

Chester se cutremură de dezgust la vederea terciului cenușiu din castron. Cu toate acestea, luă lingura și începu să sondeze mâncarea, bănuitor. Pe urmă o miroși.

— Nu miroase prea rău, zise el, să-și facă curaj.

— Ia naibii și mănâncă! zise Will, umplându-și din nou gura. Simțea cum puterile i se reîntorc odată cu fiecare înghițitură. Mă tot gândesc că mi se pare că am pomenit despre mama și despre Rebecca, dar nu sunt sigur că nu am visat chestia asta. Înghiți și pe urmă rămase tăcut preț de câteva secunde, mușcându-și buzele pe interior, semn că-l neliniștea ceva. Sper doar că nu le-am băgat și pe ele în bucluc.

Mai luă o lingură și, în timp ce mesteca, continuă să vorbească, fiindcă îi venise în minte o altă amintire. Și despre jurnalul tatei — pot încă să-l văd în minte, extrem de limpede — ca și cum aş fi acolo, privind, în timp ce degetele lor lungi și albe îl deschid și dau paginile una după alta. Dar asta nu se poate să se fi întâmplat, nu-i așa? Totul e amestecat. La tine cum a fost?

Chester se întoarse pușintel.

— Nu prea știu. Se poate să fi pomenit de pivnița casei tale... și de familia ta... de mama ta... și de Rebecca... da... se poate să le fi spus ceva și despre ea... dar... o, Dumnezeu, nu mai știu... totul e un ghiveci. Nu-mi pot aminti dacă le-am spus toate astea sau doar le-am *gândit*.

Își puse cana jos și-și luă capul în mâini, în timp ce Will se sprijini de perete, privind în tavanul întunecat.

— Mă întreb cât o fi ceasul, oftă el, acolo sus.

În decursul a ceea ce trebuie să fi fost o săptămână întreagă, urmară alte interogatorii cu cei de la Styx, cu Lumina Întunecată provocându-le amândurora aceleași efecte secundare îngrozitoare: epuizare, o imprecizie tulburătoare asupra a ceea ce le spusese torționarilor lor și suferința năucitoare care urma ședințelor.

Sosi însă și o zi în care îi lășară în pace. Deși n-aveau cum să fie siguri, simțiră amândoi că ofițerii Styx aflaseră probabil tot ceea ce doriseră pentru moment și sperară fără prea multă încredere că interogatoriile se terminaseră.

Orele trecură, iar cei doi băieți dormiră pe săturate. Ora mesei veni și plecă, iar ei își împărțiră timpul între măsurarea

cu pasul a podelei, când se simțeau destul de puternici, și odihna pe prichici, ba chiar mai și țipaseră din când în când către ușă, fără să obțină însă vreun rezultat. Într-un târziu, fiindcă lumina care se strecura în celula lor era neschimbată, pierdura noțiunea timpului. Dincolo de pereții celulei lor, procese ierarhizate se puseseră în mișcare: investigații, întâlniri și discuții, făcute toate în limba secretă a Styx, care le decideau cursul viitor al vieții.

Fără să știe toate acestea, băieții se străduiau din răspuțeri să-și păstreze un moral ridicat. În șoaptă, croiră planuri amănunțite despre cum ar fi putut evada, dar și despre eventualitatea în care Rebecca ar reuși până la urmă să înțeleagă urmele lăsate de ei și să conducă autoritățile până la tunelul din pivniță. Ce pumni în cap își mai dădeau fiindcă nu lăsaseră nicio notiță! Sau poate că tatăl lui Will era soluția problemei lor — oare n-ar fi putut el să-i elibereze? Și în ce zi a săptămânii erau? Și, mai important, fiindcă nu se spălaseră de ceva vreme, hainele lor trebuia să se fi îmbâcsit de miasme, dar în cazul acesta de ce nu-și simțeau unul altuia mirosul urât?

În timpul unei dezbateri mai animate referitoare la identitatea celor care-i închiseseră și locul de unde veniseră ei, se deschise vizeta din ușă pentru a lăsa să apară fața celui de-Al Doilea Ofițer.

Tăcură imediat amândoi în timp ce ușa era descuiată, iar silueta butucănoasă și familiară blocă în întregime lumina care se scurgea de pe culoar. *Al cui o fi fost rândul acum?*

— Vizită.

Priviră unul la altul, nevenindu-le să creadă.

— Vizită? Pentru noi? Întrebă Chester.

Polițistul dădu din capul său imens și apoi privi către Will.

— Tu!

— Dar, Ches...

— Tu, vino. ACUM! urlă polițistul.

— Nu-ți face griji, Chester, n-o să plec nicăieri fără tine, zise Will încrezător către prietenul său, care se sprijini de zid afișând un zâmbet chinuit și mișcându-și capul într-o acceptare mută.

Will se ridică în picioare și ieși din celulă. Chester privi ușa cum se închide. Rămas singur încă o dată, își privi mâinile care erau aspre și impregnate cu noroi, dorindu-și să fie acasă, în confortul propriei camere. Simțea din ce în ce mai des cum i se înfige în inimă spinul frustrării și al neajutorării, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi fierbinți. Nu, nu avea să plângă, nu le va da satisfacția asta. Știa că Will va încerca să scape la un moment dat, iar el avea să fie pregătit.

— Haide, prostule, își spuse încetișor, ștergându-și ochii cu mâneca. La podea și fă douăzeci de flotări! continuă el imitând vocea antrenorului său de fotbal în timp ce se întindea pe podea.

Făcu flotările numărându-le cu voce tare.

Will fu condus într-o cameră cu pereții de un alb orbitor și cu podeaua lustruită, în care câteva scaune de stejar erau aranjate frumos în jurul unei mese. În spatele acesteia se găseau două siluete, care erau puțin cam neclare pentru el, căci ochii nu i se acomodaseră cu lumina puternică, fiind încă adaptați întunericului din temniță. Își frecă ochii și apoi

privi în jos la hainele sale. Cămașa îi era mizerabilă și, ceea ce era mai rău, păstra încă urmele uscate ale vomei din timpul interogatoriului. Începu să o șteargă frenetic, înainte ca atenția să-i fie atrasă de un hublou sau poate o fereastră ciudată de pe peretele din stânga sa. Suprafața sticlei, dacă era într-adevăr sticlă, avea o nuanță stranie de albastru-închis, dar, mată și marmorată, nu părea să reflecte deloc lumina globurilor din încăpere.

Fără să știe de ce, Will nu-și putea lua ochii de la sticla aceea. Simți însă la un moment dat fiorul brusc al recunoașterii. Peste el se revărsa un sentiment nou, dar foarte familiar: *ei* erau în spatele ferestrei. *Ei* urmăreau întreaga scenă. Cu cât se uita mai mult, cu atât se umplea de întuneric, la fel cum pășise și cu Lumina Întunecată. Simți un spasm subit în cap. Se aplecă înainte ca și cum ar fi fost pe cale să leșine, iar mâna sa stângă bătu sălbatic prin aer până când găsi spătarul scaunului din fața sa. Văzând toate acestea, ofițerul îl prinse și de celălalt braț și-l ajută să se așeze cu fața către cei doi străini.

Will respiră adânc de câteva ori și întunericul din mintea sa se risipi. Privi în sus, auzind tusea cuiva. De partea cealaltă a mesei stătea un om solid, iar lângă el, dar cumva mai în spate, un băiat. Bărbatul semăna destul de mult cu ceilalți pe care-i văzuse Will în subteran — și ar fi putut să treacă fără probleme drept Al Doilea Ofițer îmbrăcat civil. Îl fixa pe Will cu o mulțumire abia ascunsă. Băiatul se simțea însă mult prea secătuit de puteri ca să-i pese și întoarse către străin o privire goală.

Pe urmă, picioarele scaunului hârjăiră pe podea, când băiatul străin se mută mai aproape de masă. Will își concentrează atenția asupra lui. Băiatul se uita la el cu mirarea întipărită pe chip. Avea o față deschisă și prietenoasă, de fapt prima expresie prietenoasă pe care Will o văzuse în subteran de când fusese arestat. Will estimează că băiatul era cu vreo doi ani mai mic decât el. Părul său era aproape alb și tuns scurt, iar ochii săi de un albastru-deschis străluceau ștregărește. În timp ce colțurile gurii celui alt băiat se arcuiău într-un zâmbet, Will își dădu seama că figura lui îi este cumva familiară. Încercă disperat să-și amintească unde-l mai văzuse, dar mintea sa era încă prea încețoșată și prea neclară. Își îngustă ochii în direcția băiatului și încercă din nou să-și dea seama de unde îl cunoaște, dar fără rezultat. Era ca și cum ar fi căutat ceva prețios într-o mlaștină folosindu-și doar pipăitul. Capul începu să i se învârtă și-și închise ochii. Îl auzi pe bărbat dregându-și vocea:

— Eu sunt domnul Jerome, spuse el pe un ton egal, dar repezit. Era limpede din vorbele sale să nu se simțea prea confortabil și că era acolo împotriva voinței sale. Iar acesta este fiul meu...

— Cal, îl auzi Will pe băiat.

— Caleb, îl corectă repede bărbatul.

Se lăsă o pauză lungă și stânjenitoare, dar Will nu-și deschise încă ochii. Se simțea izolat și protejat în spatele pleoapelor sale. Era ciudat de comod.

Domnul Jerome privi întrebător către Al Doilea Ofițer.

— N-are niciun rost, mormăi el. Ne pierdem naibii vremea.

Ofițerul se aplecă și-l înghionti pe Will în umăr.

— Ridică-te și fii civilizat cu familia ta. Arată-le un pic de respect.

De uimire, ochii lui Will se deschiseră într-o clipită. Se întoarse în scaun pentru a-l privi pe ofițer.

— Ce?

— Ți-am spus să fii civilizat, arată el în direcția domnului Jerome, cu *familia* ta.

Will se foi din nou pentru a se uita acum la bărbat și la băiat.

— Ce vreți să ziceți?

Domnul Jerome ridică din umeri și privi în jos, în timp ce băiatul se încruntă, ochii săi trecând de la Will la polițist și apoi la tatăl său, ca și cum nu ar fi înțeles ce se întâmplă.

— Chester are dreptate, sunteți dracului cu toții nebuni aici, jos! exclamă Will care se tresări când polițistul făcu un pas către el cu mâna ridicată.

Băiatul detensionă repede situația spunând:

— De asta trebuie să-ți amintești! zise el, bâjbâind într-o geantă de pânză pe care o ținea în poale.

Toți ochii se îndreptară spre el până când scoase un obiect mic, pe care îl așeză pe masă, în fața lui Will. Era o jucărie de lemn sculptat, un șobolan sau un șoarece. Fața, vopsită în alb, era ciobită și mățuită, iar hăinuța cu care era îmbrăcat părea foarte roasă. Cu toate acestea, ochii jucăriei străluceau viu. Cal privi la Will plin de speranță.

— Bunica zicea că era jucăria ta preferată, adăugă el, în timp ce Will continua să rămână fără reacție. Mi-au dat-o mie după ce tu ai plecat.

— Cum adică?... întrebă Will perplex. După ce am plecat unde?

— Nu-ți mai amintești nimic? întrebă Cal.

Băiatul privi respectuos către tatăl său, care stătea acum sprijinit de spătarul scaunului cu brațele încrucișate peste piept.

Will se întinse și luă jucăria ca să o privească mai de aproape. Când o dădu pe spate, observă că ochii se închideau, o mică greutate mișcându-se probabil în cap pentru a împiedica lumina să mai iasă. Își dădu seama că în capul jucăriei trebuie să fi fost un glob luminos micuț, ce strălucea prin pleoapele de sticlă care-i acopereau ochii.

— Doarme, zise Cal, și apoi adăugă: jucăria asta a stat cu tine în leagăn.

Will îi dădu drumul pe masă de parcă șoarecele de lemn l-ar fi mușcat.

— Ce tot spui? se răsti el la băiat.

Urmă un moment de nesiguranță din partea tuturor și, din nou, în încăpere coborî o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de Al Doilea Ofițer care începu să murmure un cântec pentru sine. Cal deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar era incapabil să-și aleagă cuvintele. Will rămase cu ochii ațintiți asupra jucăriei până când Cal o luă de pe masă, băgând-o la loc în geantă. Pe urmă, uitându-se la Will, se încruntă:

— Numele tău e Seth, zise el aproape cu antipatie. Ești fratele meu.

— Ha! râse sec Will în fața lui Cal și apoi, lăsând să izbucnească toate resentimentele și amărăciunea provocate de

tratamentul pe care i-l aplicaseră ofițerii Styx, dădu din cap și-i vorbi aspru: Da, sigur, cum spui tu!

Will se săturase de șarada aceea. Știa care-i este familia și din ea nu făceau parte cei doi bufoni care-i stăteau în față.

— Ba e adevărat! Mama ta e și mama mea. A încercat să fugă cu noi amândoi. Pe tine te-a dus în suprasol, dar pe mine m-a lăsat cu bunica și cu tata.

Will își dădu ochii peste cap și se întoarse către Al Doilea Ofițer.

— Deșteaptă chestie! E o șmecherie bunicică, dar nu m-a prins.

Ofițerul își mișcă buzele, dar nu zise nimic.

— Ai fost luat apoi de o familie de suprasoli, zise Cal ridicându-și vocea.

— Desigur, iar acum sunt pe cale *să fiu luat* de o familie de nebuni țâfnoși aici jos, răspunse Will supărat, pe punctul de a-și pierde cumpătul.

— Nu-ți mai bate capul cu el, Caleb, zise domnul Jerome, punând o mână pe umărul fiului său.

Dar Cal i-o îndepărtă și continuă cu vocea gătuită de disperare:

— Nu ei sunt familia ta *adevărată*. Noi suntem! Ești de același sânge cu noi!

Will privi la domnul Jerome, a cărui față înroșită nu trăda altceva decât silă. Pe urmă îl privi din nou pe Cal, care se sprijinise disperat de spătar, cu capul plecat. Dar Will nu era impresionat. Totul era o glumă stupidă. *Chiar cred că sunt atât de prost încât să iau de bune toate astea?* își spuse el.

Înceindu-și haina, domnul Jerome se ridică brusc în picioare.

— N-are niciun rost, zise el.

Ridicându-se și el, Cal zise încetișor:

— Bunica a zis întotdeauna că ai să te întorci.

— Nu am bunici. Au murit cu toții! strigă Will, sărind din scaun cu ochii arzând de furie și plini de lacrimi.

Se năpusti către fereastra de sticlă albastră și-și lipi fața de ea.

— Foarte deștept! strigă el. Aproape că m-ați păcălit.

Își duse mâinile la ochi încercând să îi protejeze de lumina din cameră, ca să vadă dincolo de sticlă, dar nu percepă decât un întuneric nesfârșit. Al Doilea Ofițer îl apucă de braț și îl trase de lângă fereastră. Will nu se împotrivi. Deocamdată, îl părăsise cheful de luptă.

Capitolul douăzeci și doi

Rebecca stătea în vârful patului, holbându-se la tavan. Abia făcuse o baie caldă și era îmbrăcată în capotul ei de un verde-aprins, cu părul prins într-un turban făcut dintr-un prosop. Murmură încetișor, îngânând notele muzicii clasice care se revărsa din radioul de pe noptieră, în timp ce învârtea în minte evenimentele ultimelor trei zile.

Totul începuse când fusese trezită într-o seară, foarte târziu, de un ciocănit frenetic și de soneria ușii de la intrare. Trebuisse să coboare și să deschidă ea, fiindcă doamna Burrows începuse să ia somniferele puternice care-i fuseseră prescrise de curând, așa încât dormea tun. N-ar fi putut-o trezi nici măcar o fanfară cu instrumentiștii beți.

Când a deschis ușa, Rebecca aproape că a fost dărâmată de tatăl lui Chester, care a năvălit în hol și a început imediat să o bombardeze cu întrebări.

— Mai e Chester aici? Încă nu a ajuns acasă. Am încercat să vă telefonăm, dar nu răspunde nimeni. Fața îi era palidă și purta un balonzaid bej cu gulerul în neorânduială,

ca și cum s-ar fi îmbrăcat în mare grabă. Ne-am gândit că poate s-a decis să rămână la voi. E aici, nu-i așa?

— Eu nu..., a început fata să zică, dar s-a oprit, după ce a aruncat o privire în bucătărie și a văzut că farfuria cu mâncare pe care o lăsase pentru Will nu fusese atinsă.

— A zis că-l ajută pe Will la un proiect, dar... e aici? Unde e fratele tău?... Poți să-l chemi, te rog?

Cuvintele domnului Rawls păreau că se încălecă unul pe altul în timp ce el privea în lungul holului și în sus pe scări.

Lăsându-l să fiarbă pe vizitatorul neașteptat, Rebecca a alergat până în camera lui Will. Nu s-a obosit să bată la ușă; știa deja ce avea să găsească. A aprins lumina. Evident, Will nu era acolo, iar patul nu fusese atins. A stins lumina, a închis ușa în urma ei și s-a întors la domnul Rawls.

— Nu e nimeni, a spus ea. Cred că totuși Chester a fost aici, în seara asta; dar nu știu unde s-ar fi putut duce. Poate...

Auzind asta, domnul Rawls a devenit aproape incoerent, bâlbâind ceva despre locurile în care băieții obișnuiau să lucreze și despre intenția sa de a implica și Poliția. A ieșit pe ușa din față, lăsând-o deschisă în urma sa.

Rebecca a rămas în hol, mușcându-și buzele. Era supărată pe ea însăși, fiindcă nu fusese mai vigilentă. Secretul care înconjura activitățile lui Will și munca pe ascuns pe care o făcea împreună cu noul său prieten fuseseră semne clare că pune ceva la cale de câteva săptămâni. Nu încăpea îndoială asupra acestui lucru. Dar ce făcea?

A ciocănit la ușa sufrageriei și, fiindcă nu a auzit niciun răspuns, a intrat. Camera era întunecată și neaerisită și se putea auzi sforăitul obișnuit al mamei ei.

— Mamă, a spus Rebecca, scuturând-o ușor.

— Hmm?

— Mamă, a rostit ea ceva mai tare, scuturând umărul doamnei Burrows.

— Ce? Nnu... smmumf?

— Hai, mamă, trezește-te, e important!

— Nu, s-a auzit vocea somnoroasă a doamnei Burrows.

— Trezește-te! Will a dispărut! a anunțat-o Rebecca, pe un ton preocupat.

— Lasă-mă... în... pace..., a mormăit doamna Burrows, cuvintele fiindu-i întrerupte de un căscat nepăsător.

Apoi a încercat să o alunge pe Rebecca, fluturându-și un braț în direcția ei.

— Știi cumva unde s-a dus? Și Chester...

— O, pleacă de-aici! a scâncit mama ei, întorcându-se pe o parte în fotoliu și învelindu-se până peste cap cu vechiul ei sac de dormit.

Sforăitul ușurel s-a reluat imediat, femeia întorcându-se în starea ei de hibernare. Rebecca a oftat supărată și a rămas o vreme lângă mama sa.

A mers apoi în bucătărie, unde s-a așezat la masă. Ținând cartea de vizită a comisarului într-o mână și privind la telefonul fără fir care stătea pe masă în fața ei, a meditat multă vreme la ce avea de făcut în continuare. Abia după miezul nopții s-a hotărât să sune dar, fiindcă i-a răspuns robotul, a lăsat un mesaj. S-a întors apoi în camera ei și a încercat să citească o carte, în așteptarea unui răspuns.

Poliția a apărut exact a doua zi dimineață, la 7,06. După aceea, evenimentele au scăpat de sub controlul ei. Casa a fost

năpădită de ofițeri în uniformă, care au puricat fiecare încăpere, fiecare dulap sau sertar. Purtând mănuși de cauciuc, polițiștii au început să cerceteze întâi camera lui Will și au continuat apoi cu tot restul casei, terminând în pivniță. În aparență, nu au găsit nimic de interes. Fusesse aproape amuzată când i-a văzut cum scot articolele de îmbrăcăminte ale lui Will din coșul pentru rufe și cum sigilează cu meticulozitate fiecare haină într-o pungă de polietilenă. Oare ce indicii ar fi putut obține polițiștii analizând o pereche de chiloși murdari ai fratelui său?

La început, Rebecca și-a făcut de lucru, dereticând din dezordinea și mizeria pe care polițiștii o lăsaseră în urmă, folosind această activitate ca motiv pentru a se mișca de colo-colo, în speranța că ar fi putut prinde vreun amănunt din numeroasele conversații dintre polițiști. Văzând însă că nimeni nu-i dă nici cea mai mică atenție, a renunțat la pretextul că face ordine și a început să se învârtă pur și simplu prin casă, petrecându-și cea mai multă vreme în hol, în fața ușii de la sufragerie, acolo unde comisarul și o femeie detectiv o interogau pe doamna Burrows. Din ceea ce a reușit să audă Rebecca, mama ei părea când nepăsătoare, când tulburată, nefiind în stare să sugereze unde s-ar fi putut afla Will.

Într-un târziu, polițiștii s-au adunat în fața casei, unde au format un cerc. Fumau și făceau glume unul cu altul. Cărând, comisarul și femeia detectiv au ieșit și ei din sufragerie, iar Rebecca i-a condus până la ușa din față. De acolo, cei doi au pornit în lungul aleii care ducea la șirul de mașini de poliție cu care veniseră, iar fata le-a auzit comentariile.

— Asta mai are nițel și e dusă de tot, a spus comisarul colegei sale.

— Trist, foarte trist, i-a răspuns ea.

— Știi, a completat comisarul, oprindu-se pentru a se uita o clipă înapoi către casă, să pierzi un membru al familiei e o nenorocire... Colega sa aprobă din cap... dar să pierzi doi, e înnebunitor. E un ghinion fantastic.

Femeia detectiv l-a aprobat din nou, zâmbind trist.

— Mai bine am face o cercetare și pe câmp, așa, ca să fim siguri, l-a auzit Rebecca pe comisar, chiar înainte ca cei doi să iasă din raza ei.

A doua zi, poliția a trimis o mașină ca să le ia, iar doamna Burrows a fost interviuată timp de câteva ore, în timp ce Rebecca a fost rugată să aștepte în altă cameră, împreună cu o doamnă de la Protecția Copilului.

Ei bine, trei zile mai târziu, mintea Rebeccăi rememora lanțul de evenimente. Închizând ochii, își reaminti fețele lungi pe care le văzuse la secția de poliție și schimburile de replici pe care le auzise.

— Nu mai merge așa, își zise ea, privindu-și ceasul și văzând ce oră e.

Se ridică din pat, își desfăcu prosopul de pe cap și se îmbrăcă repede.

În sufragerie, doamna Burrows părea lipită de fotoliul ei, ghemuită sub sacul de dormit ca într-un cocon croit dintr-o stofă ecosez mohorâtă.

Singura lumină din cameră era cea a televizorului, fixat pe un canal academic, iar strălucirea de un albastru-rece care

pulsa obliga umbrele să sară și să se întindă, făcând mobila și celelalte obiecte din cameră să pară că sunt cumva animate. Dormea adânc când în cameră se auzi un zgomot puternic. Era un vuiet grav, ca acela pe care îl face vântul când se strecoară printre ramurile copacilor din grădina de afară. Deschise puțin ochii. În colțul îndepărtat al camerei, lângă draperiile pe jumătate trase ale ferestrei în stil franțuzesc, văzu o siluetă mare și întunecată. Pentru un moment, se întrebă dacă visează, fiindcă umbra păru că se transformă, în lumina schimbătoare a televizorului. Se ridică puțin ca să vadă exact ce era acolo, întrebându-se dacă n-ar fi putut fi vreun intrus. *Ce să facă? Să se prefacă adormită? Sau să stea liniștită, ca străinul să o lase în pace?*

Își țină respirația, încercând din răspuțeri să-și controleze sentimentul de panică. Secundele păreau ore, iar umbra rămase nemișcată. Îi trecu prin minte că era posibil ca silueta întunecată să fie doar o închipuire. O festă jucată de lumina din cameră sau produsul imaginației ei, mult prea active. Dădu drumul aerului din piept, deschizându-și ochii în totalitate.

Deodată, se auzi un fâșâit și, spre disperarea ei, umbra se împărți în două arătări distincte și fantomatice, care se repeziră asupra ei cu mare viteză. În timp ce simțurile îi erau amorțite de surpriză și teroare, o voce calmă și calculată din mintea ei îi spunea, pe un ton convins: ASTEA NU SUNT FANTOME.

Într-o clipită, cele două siluete ajunseră lângă ea. Încercă să strige, dar nu se auzi niciun sunet. Un material aspru i se frecă de față și simți un miros ciudat de mucezeală, ca acela

al hainelor de postav când prind umezeală. Pe urmă, o mână puternică o lovi, iar ea se ghemui de durere, zbatându-se și luptându-se să tragă aer în piept până când, ca un copil abia născut, reuși să respire și slobozi un scâncet.

Era copleșită și nu se putu împotrivi în timp ce simți cum e ridicată din fotoliu și dusă până pe hol. Urlând ca un spirit necurat, zbatându-se și încovoindu-se, reuși să vadă încă o siluetă cum apare din întunericul care înconjura ușa pivniței. O mână imensă și umedă i se lipi de gură, înăbușindu-i țipetele.

Cine sunt? Ce caută aici? Apoi un gând teribil i se înfipse în minte. Iubitul ei televizor și videorecorderele! Asta era! Asta căutau! Era o nedreptate strigătoare la cer. Asta punea capac la toate cele care i se întâmplaseră în ultimele zile — și atunci doamna Burrows văzu roșu în fața ochilor.

Adunându-și puteri parcă de nicăieri, ea apelă la forța supraomenească a celor disperați. Își eliberă unul dintre picioare și lovi imediat cu el. Această mișcare provocă o agitație intensă din partea răpitorilor ei, care încercau să o prindă de picior, dar ea lovi din nou și din nou, rotindu-se fără încetare. În fața ochilor îi apăru figura unuia dintre atacatori; profită de ocazie și își întinse gâtul, mușcând cât de tare putea. Constată că îl apucase de nas și își scutură capul ca un terrier care prinde un șobolan.

Se auzi un urlet care îi îngheță sângele în vene, dar în același timp simți cum strânsoarea celorlalți scade puțin. Era de ajuns pentru doamna Burrows. Când necunoscuții se dădură o clipă înapoi, scăpând-o din mâini, atinse podeaua cu picioarele și își îndepărtă mâinile de trup ca un schior

într-o probă de coborâre. Cu un strigăt, făcu un salt și se năpusti în bucătărie, lăsându-i numai cu vechiul sac de dormit în brațe, cel care o învelise și le rămăsese acum ca un trofeu, precum coada ruptă a unei șopârle care a fugit.

În momentul următor, doamna Burrows se întoarse. Se aruncă direct între cele trei siluete și se dezlănțui iadul pe pământ.

Din locul de unde urmărea totul, adică din capătul scărilor, Rebecca putea vedea cu ușurință întreaga scenă. În holul de dedesubt, un obiect metalic strălucea când înainte, când înapoi și apoi dintr-o parte în cealaltă, mânuit de cineva cu o figură pe care era întipărită nebunia. Era figura mamei ei. Rebecca își dădu seama că mânuia o tigaie, lovind în stânga și în dreapta ca un tenismen. Folosea tigaia cea nouă, cu fundul supergros și cu suprafața specială, neaderentă.

Din când în când, siluetele întunecate o înconjurau, dar doamna Burrows nu dădea niciun pas înapoi, respingându-le cu un puhoi de lovituri, iar tigaia răsuna, umplându-se de satisfacție, când se întâlnea cu vreun cap sau vreun corp. Din tot vălmășagul, Rebecca putea vedea doar mișcarea tigăii, care era de fapt o salvă continuă și incredibil de rapidă de lovituri, care năștea un cor de icnete și mormăieli.

— MOARTE! țipă doamna Burrows. MORI, MORI!

Una dintre siluetele întunecate întinse o mână în încercarea de a bloca brațul cu tigaia, pe care doamna Burrows îl mișca frenetic desenând cifra 8 în aer, dar se alese cu o lovitură grozavă care se continuă cu zgomotul unor oase care se rup. Se auzi un urlet adânc, ca acela al unui câine rănit, și

silueta se trase înapoi, urmată de celelalte două. După aceea, ca la un semn, cei trei se întoarseră și se năpustiră pe ușa din față, care era deschisă. Se mișcă cu o viteză incredibilă, de parcă ar fi fost niște gândaci surprinși de aprinderea luminii.

În liniștea care se lăsa, Rebecca porni pe scări în jos și apoi aprinse lumina din hol. Doamna Burrows, cu părul în neorânduială și atârându-i în șuvițe întunecate ca niște coarne moi peste fața lividă, își mută imediat privirea către Rebecca, având nebunia întipărită pe chip.

— Mamă, zise Rebecca încetișor.

Doamna Burrows ridică tigaia deasupra capului și se năpusti asupra fetei. Căutătura sălbatică a ochilor și furia de pe fața ei o făcură pe Rebecca să se tragă un pas înapoi, temându-se că avea să devină următoarea ei victimă.

— Mamă! Mamă! Sunt eu, s-a terminat, au plecat... au plecat cu toții.

Pe chipul doamnei Burrows se întinse o expresie satisfăcută, iar femeia reuși să se controleze și dădu încetișor din cap, părând că își recunoaște fiica.

— E în regulă, mamă! Gata! încercă Rebecca să o liniștească.

Fata se apropie de femeia care gâfâia teribil și îi luă încetișor tigaia din mână. Doamna Burrows nu opuse niciun fel de rezistență.

Rebecca oftă de ușurare și, privind în jur, observă niște pete negre pe covorul din hol. Ar fi putut fi noroi sau, se apropie și se încruntă, ar fi putut fi sânge.

— Dacă sângerează, exclamă doamna Burrows urmărind privirea Rebeccăi, înseamnă că pot să-i și omor.

Femeia își întinse buzele arătându-și dinții și lăsă să-i scape un mârâit înfundat, după care începu să râdă oribil, cu hohote nenaturale.

— Ce-ai zice să bem un ceai? întrebă Rebecca, zâmbind forțat când doamna Burrows tăcu, într-un târziu.

Petrecându-și brațul pe după talia mamei sale, fata o conduse în sufragerie.

Capitolul douăzeci și trei

Zgomotul pe care îl făcu ușa celei lovindu-se de perete îl trezi brusc pe Will, care auzi imediat strigătul Primul Ofițer ce îl îndemna să se ridice. Încă somnoros, se trezi împins afară din temniță, străbătu apoi camera de primire a postului de poliție și ajunse dincolo de ușa principală, în vârful unor scări cioplite în piatră.

Polițistul îi dădu drumul și se împletici pe primele două trepte până își regăsi echilibrul. Rămase însă acolo, confuz și mai mult decât dezorientat. Auzi apoi o bufnitură lângă el și văzu că la picioare îi aterizase și rucsacul. Fără o vorbă, polițistul se întoarse și intră din nou în clădire.

Se simțea ciudat, așa cum stătea, scăldat în lumina felinarelor de pe stradă, după atâta vreme petrecută în celula întunecoasă. Simți chiar o adiere de vânt pe față — era umedă și mirosea a mucezeală, dar cu toate acestea era o adevărată încântare, după lipsa de aer din temniță.

Și acum ce se întâmplă? se întrebă el, scărpînându-se pe gât sub gulerul cămășii aspre care-i fusese dată de unul dintre ofițeri. Cu mintea încă anesteziată, începu să caște, dar își

înghiți căscatul la auzul unui zgomot: un cal neliniștit se ridică în două picioare și apoi tropăi pe pietrele caldarâmului. Will se uită imediat în direcția lui și văzu o trăsură închisă la culoare, la mică depărtare, pe cealaltă parte a străzii, la care erau înhămați doi cai absolut albi. Pe capră ședea un vizitiu care ținea hățurile. Ușa trăsurii se deschise și din ea sări Cal, care traversă strada către el.

— Asta ce mai e? întrebă Will suspicios, dându-se un pas înapoi din calea lui Cal.

— Te luăm acasă, îi răspunse Cal.

— Acasă? Cum adică acasă? Cu voi? Nu plec nicăieri fără Chester, zise el cu hotărâre.

— Șșș, lasă! Uite ce e, zise Cal, care stătea acum aproape de el și vorbea grăbit. Suntem urmăriți! și-i făcu semn cu capul, arătând în susul străzii, fără a-și dezlipi însă vreo clipă privirea de a lui Will.

La un colț, se putea vedea într-adevăr o siluetă solitară și întunecată ca o umbră, care stătea perfect nemișcată. Will putu să ghicească gulerul alb.

— Nu plec fără Chester! șopti Will.

— Și ce crezi că o să se întâmple cu el, dacă o să refuzi să vii cu noi? Ia gândește-te!

— Dar...

— Pot să fie înțelegători cu el. Sau nu. Asta depinde de tine, insistă Cal, uitându-se rugător în ochii lui Will.

Will mai aruncă o ultimă privire secției de poliție, apoi oftă și clătină din cap.

— Bine, hai.

Cal zâmbi și, ridicând rucsacul lui Will, îl conduse către trăsura care aștepta. Ținu portiera deschisă pentru Will, care îl urmă ezitant, cu mâinile în buzunare și cu bărbia în piept. Nu-i plăcea deloc ce făcea.

În timp ce trăsura se îndepărta de secția de poliție, Will îi studie interiorul auster. Cu siguranță, confortul nu fusese o prioritate a celor care-o construiseră. Băncile, la fel ca și panourile laterale, erau făcute dintr-un lemn tare, vopsit în negru, iar totul mirosea a lac și puțin a dezinfectant, cam cum miroase sala de sport a unui liceu în prima zi de școală. Chiar și așa, era cu mult mai bine decât celula în care stătuse închis cu Chester atâtea și-atâtea zile. Will simți un junghi brusc când se gândi la prietenul său, care era încă închis, iar acum rămăsese și singur în temniță. Se întrebă dacă lui Chester i se spusese măcar că el fusese eliberat și își jură că va găsi o cale de a-l scoate pe prietenul său de-acolo, chiar și dacă asta ar fi fost ultimul gest pe care l-ar fi făcut. Se lăsă descurajat pe spate și-și ridică picioarele pe cealaltă bancă, apoi trase draperia de piele și începu să privească prin fereastra deschisă a trăsurii. În timp ce înaintau pe străzi cavernoase și pustii, case mohorâte și vitrine întunecate de magazine i se perindau prin fața ochilor cu o regularitate monotonă. Imitându-l pe Will, Cal se lăsă și el pe spate și-și ridică picioarele pe banca din față, privind din când în când la el și zâmbindu-și cu mulțumire.

Amândoi băieții rămaseră tăcuți, adânciți în propriile lor gânduri, dar nu dură prea multă vreme până când curiozitatea înnăscută a lui Will începu să își revină, treptat. Încercă din răputeri să analizeze priveliștea mohorâtă pe care

o putea vedea prin fereastra trăsurii dar, după un timp, pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele, până când oboseala sa extremă și lumea subterană aparent fără sfârșit îl doborâă. Într-un final, legănat de tropăitul ritmic al potcoavelor cailor pe caldarâm, ațipi ușor, trezindu-se pentru puțin doar atunci când trăsura trecea peste vreun hop. În momentele acelea, afișa o expresie uimită, care părea să fie aceea a unui om treaz, dar apoi, spre amuzamentul lui Cal, capul îi cădea din nou în piept, iar el se predă încă o dată oboselei crunte care-l chinuia.

Nu-și dădu seama dacă dormise câteva minute sau câteva ore, când vizitiul pocni din bici, trezindu-l din nou. Trăsura continua să meargă, iar felinarele stradale parcă nu mai străluceau prin dreptul ferestrei la intervale atât de regulate. Will presupuse că erau pe cale să ajungă la periferia orașului. Între clădiri se vedeau spații mai largi, acoperite de un strat de licheni de un verde-închis, aproape negru. Pe urmă văzu că fâșiile de pământ de pe ambele părți ale drumului erau împărțite în loturi, mărginite de garduri care păreau șubrede, unde se puteau vedea straturi întregi din ceea ce ai fi zis că sunt niște ciuperci mari.

La un moment dat, viteza trăsurii scăzu, în timp ce ei traversară un pod micuț care unea malurile unui canal prin care curgea o apă întunecată. Will privi în jos către râul molcom și vâcos, care curgea precum petrolul, și, dintr-un motiv necunoscut, se simți cuprins de o teroare inexplicabilă.

Abia ce se așezase din nou mai comod pe bancă, începând iarăși să picotească, când drumul începu să coboare pe o pantă abruptă, iar trăsura făcu la stânga. Pe urmă, când

drumul deveni din nou orizontal, vizitiul strigă: „Ho!” iar caii încetinesc la pas.

Will era treaz de-a binelea de-acum și-și scoase capul pe fereastră ca să vadă ce se întâmplă. O poartă imensă de metal bloca drumul, iar într-o parte a ei un grup de oameni se înghesuiau în jurul unui godin, încălzindu-și mâinile. Mai departe de ei, în mijlocul drumului, o siluetă a cărei față era acoperită de o glugă, ținea ridicat un felinar pe care-l mișca dintr-o parte în alta, semnalizându-i vizitiului să oprească. Spre groaza lui Will, când trăsură se opri, în fața ochilor săi apăru din umbră silueta ușor de recunoscut a unui Styx. Will trase repede perdeaua și se ghemui în trăsură. Îl privi înțrebat pe Cal.

— Am ajuns la Poarta Craniului. E intrarea principală în Colonie, îi explică băiatul, încercând să-l liniștească.

— Credeam că suntem deja în Colonie.

— Aaa, nu, răspunse Cal pe un ton superficial, acela era doar Cartierul. E un fel de... e ca un avanpost... orașul nostru de frontieră.

— Să înțeleg că se întinde mai mult de atât?

— Mai mult? Dumnezeuule, orașul nostru se întinde pe *mile* întregi!

Will rămase fără cuvinte. Privi înspăimântat către ușă, auzind cum clănțănitul tocurilor de cizmă devenea din ce în ce mai puternic. Cal îl apucă de braț.

— Nu-ți face griji, toată lumea care intră este verificată. Tu să nu spui nimic. Dacă se ivește vreo problemă, vorbesc eu cu ei.

Chiar în momentul acela, portiera de pe partea lui Will se deschise, iar ofițerul Styx băgă o lampă de alamă în interior. Își plimbă razele luminoase pe fețele lor, apoi făcu un pas în spate și-l luminează pe vizitiu, care îi dădu o bucată de hârtie. O citi repede, dintr-o privire fugară. Aparent satisfăcut, se mai îndreaptă o dată către băieți, ațintind lumina direct în ochii lui Will și apoi, cu un rânjet mulțumit, trânti portiera trăsorii. Dădu hârtia înapoi vizitiului, îi făcu semn portarului, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă.

Auzind un zăngănit puternic, Will ridică precaut marginea perdelei și privi din nou prin fereastră. În timp ce paznicul le făcea semn să intre, lumina lanternei sale arăta că poarta era de fapt un fel de barieră. Will o privi cum se ridică smucit și pătrunde într-o structură care-l făcu să clipească de uimire. Sculptat într-o rocă mai deschisă la culoare și ieșit în afară față de peretele de deasupra barierei, se putea vedea un craniu fără dinți.

— E chiar înfiorător, șopti Will.

— Așa și trebuie să fie. E un avertisment, răspunse Cal cu indiferență.

Vizitiul pocni din bici și trăsura porni prin gura siluetei grotești de piatră și apoi către caverna din spatele ei.

Scoțându-și capul pe fereastră, Will privi lung cum bariera coboară scârțâind în urma lor, până când curba pe care o urma tunelul o ascunse privirii. Caii începură să meargă mai repede, iar trăsura dădu încă un colț și porni pe o pantă abruptă, pătrunzând într-un tunel gigantic, săpat într-o gresie de un roșu-închis. Imensul culoar de piatră era gol, fără case sau alte clădiri. În timp ce tunelul continua să coboare,

aerul începu să se schimbe — simți un miros de fum — și pentru un moment, zumzetul omniprezent în fundal crescuse în intensitate, până ajunse să zguduie trăsura din toate încheieturile.

Făcură o ultimă curbă strânsă, iar zumzetul scăzu din nou și aerul redeveni curat. Cal se trase lângă Will la fereastră tocmai când în fața ochilor li se căscă o cavernă imensă. De o parte și de alta a drumului se vedeau rânduri de clădiri și o pădure complicată de canale din cărămidă care se întindea pe pereții cavernei de deasupra lor, ca un mănunchi șerpuit de varice. În depărtare, coșuri întunecate scoteau flăcări de un albastru-înghețat și aruncau fuioare verticale de fum care, netulburate de vreun curent de aer, se ridicau ca niște stâlpi până în tavanul cavernei. Aici fumul se acumula într-o masă compactă care se unduia ușor, aducând cu suprafața unui ocean maroniu și răsturnat.

— Aceasta este Colonia, Will, zise Cal, silit de fereastră îngustă să-și țină fața lângă cea a lui Will. Aici e...

Will privea uimit, abia îndrăznind să respire.

—... acasă.

Capitolul douăzeci și patru

C am la vremea în care Will și Cal ajungeau la locuința Jerome, Rebecca stătea răbdătoare lângă o doamnă de la Protecția Copilului, la etajul al treisprezecelea al Turnului Mandela, un bloc mohorât și uzat, situat în partea cea mai sordidă a orașului Wandsworth. Asistenta socială suna la ușa apartamentului 65 pentru a treia oară, fără să primească vreun răspuns, în timp ce Rebecca privea la podeaua murdară. Vântul gema înfundat și rău, strecurându-se prin geamurile sparte ale scării și făcând să fluture sacii de gunoi umpluți doar pe jumătate, care erau clădiți într-un colț.

Rebecca se înfioră. Și nu era numai din cauza vântului rece, ci și fiindcă era pe cale să fie trimisă spre ceea ce ea considera a fi unul dintre cele mai rele locuri de pe Pământ. Funcționara se plictisise să mai apese butonul soneriei și începuse să bată cu putere în ușă. Nici acest lucru nu produse însă vreun răspuns, deși, de dincolo de ușă, sunetul televizorului se putea auzi destul de clar. Ciocăni din nou, mai insistent de această dată, și se opri numai când auzi o tuse și vocea stridentă a unei femei de partea cealaltă a ușii.

— Vin, vin, pentru numele lu'mnezeu. Ai puțină răbdare!

Funcționara de la asistență socială se întoarse către Rebecca și încercă să îi zâmbească încurajator. Reuși însă să afișeze ceva ce părea a fi doar o grimasă jalnică.

— Se pare că e acasă.

— A, ce bine! zise sarcastic Rebecca, ridicându-și în mâini cele două valize mici.

Așteptară într-o tăcere stânjenitoare până când, după multă foială, se auzi întâi încuietorea ușii și apoi lanțul cum este deschis, toate acestea fiind însoțite de mormăieli și înjurături, întrerupte din când în când de accese de tuse. Ușa se deschise într-un târziu și în cadrul ei apărură o femeie de vârstă mijlocie, cu hainele în neorânduială și cu o țigară atârând de buza de jos. Femeia o măsură pe funcționară din cap până în picioare, cu un aer bănuitor.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea cu un ochi aproape închis din cauza fumului țigării, care se zbătea cu vigoare în timp ce vorbea, rămânându-i lipită de buze și semănând cu bagheta unui dirijor.

— V-am adus-o pe nepoata dumneavoastră, doamnă Boswell, o anunță asistenta, arătând spre Rebecca.

— Ce-ai făcut? ridică vocea femeia, presărând scrum pe pantofii imaculați ai funcționarei.

Rebecca se oripilă.

— Nu vă amintiți...? Am vorbit ieri la telefon.

Privirea lăcrimoasă a femeii se fixă asupra Rebeccai, care zâmbi și înaintă puțin, pentru a intra pe deplin în raza vizuală a femeii.

— Bună ziua, mătușică Jean, zise ea, încercând din răspuneri să zâmbească.

— Rebecca, drăguță, bineînțeles, da, uită-te la tine, ce-ai mai crescut! Ești domnișorică de-acum! Mătușica Jean tuși și deschise ușa de tot. Da, poftiți, poftiți, am ceva pe foc.

Se întoarse și se grăbi să străbată un hol mic, lăsându-le pe Rebecca și pe asistenta socială să se uite la movilele de ziare care zăceau în neorânduială clădite lângă pereți și la un număr uriaș de scrisori nedeschise și fluturași îngrămădiți direct pe covorul murdar. Totul era acoperit de un strat subțire de praf, iar colțurile holului erau burdușite cu pânze de păianjen. Întregul apartament duhnea exact precum țiğările mătușicii Jean. Funcționara și Rebecca stătură în liniște până când prima dintre ele, ca și cum ar fi ieșit din transă, îi ură fetei noroc și își luă la revedere. Părea a fi într-o grabă nebună de a părăsi locul acela, și Rebecca o privi cum merge până la scări, oprindu-se doar pentru un moment ca să arunce o privire lifturilor, ca și cum ar fi sperat ca, prin miracol, măcar unul să fi început să funcționeze ca s-o scutească de lunga călătorie pe scări până jos.

Rebecca intră șovăielnic în apartament și își urmă mătușa în bucătărie.

— Aș avea n'voie de ceva aj' tor p-aci, zise mătușica Jean, apucând un pachet de țiğări dintr-o grămadă de gunoi care zăcea pe masă.

Rebecca evaluă peisajul de coșmar care se întindea înaintea ei. Lame de lumină, croite de jaluzele, își tăiau drumul prin fumul gros de țigară care o învăluia pe mătușa ei de parcă ar fi fost un fel de nor personal de furtună. Fata

strâmbă din nas când simți duhoarea acră a unei mâncări care fusese arsă cu o zi înainte și care persista încă în aer.

— Dacă vrei s' stai în 'ogeacul meu, zise mătușa, între accesele de tuse, va trebui să te străduiești puțin.

Rebecca rămase neclintită, fiindcă se temea că orice mișcare, fie ea cât de mică, ar fi făcut-o să sfârșească prin a fi acoperită și ea de funinginea care era depusă peste tot.

— 'aide, Becs, lasă-ți undeva bagajele și suflecă-ți mâne-cile. Poți să-ncepi prin a pune ceainicul pe foc.

Mătușica Jean zâmbi și apoi se așeză la masa din bucătărie. Își aprinse o nouă țigară de la cea veche înainte de a-i strivi grăuntele de jar direct de tăblia mesei, ratând complet scrumiera care oricum dădea pe-afară.

Interiorul casei familiei Jerome era bogat și odihnitor, cu co-voare având imprimeuri discrete, cu suprafețe de lemn lustruite și pereți vopsiți în nuanțe de verde-închis și roșu de Burgundia. Cal îi luă rucsacul lui Will și se așeză la o masă mică, pe care stătea o lampă cu petrol cu abajur de sticlă, pusă pe un mileu de culoarea untului.

— Aici, zise Cal, indicându-i lui Will că ar trebui să-l urmeze și să pătrundă pe prima ușă care se deschidea din hol. Țsta e atelierul meu de desen, îl anunță el cu mândrie.

Atmosfera din cameră era caldă și umedă, iar din spatele unui grilaj aflat deasupra locului în care stăteau se putea simți un curent vag de aer proaspăt. Tavanul jos era ornat cu sculpturi de ghips, înnegrite de fumul și cenușa care se ridicaseră în decursul anilor din șemineul deschis, în care focul ardea vesel. În fața acestuia, întins pe un covor persan uzat,

se afla un animal mare, care părea râios, și care dormea întins pe spate cu picioarele în aer, etalându-și fără rușine o pereche de testicule atârănânde.

— Ai un câine! zise Will, destul de surprins să găsească acolo un animal de casă.

Câinele avea culoarea ardeziei vechi; era aproape în întregime chel, cu doar câteva smocuri de păr ițindu-se pe ici, pe colo din pielea sa flască, lălăie ca un costum croit prost.

— Câine? Nu, ăsta-i Bartleby și e motan, varianta Rex. E un vânător excepțional.

Uluit, Will îl mai privi o dată. *Un motan?* Vietatea avea mărimea unui doberman bine hrănit, care fusese bărbierit neglijent. Nu era nici cel mai mic amănunt care să pară felin la acest animal al cărui piept larg se ridica și cobora încet, odată cu respirația sa regulată. Când Will se aplecă puțin ca să-l examineze mai îndeaproape, animalul scoase un sforăit puternic, iar ghearele sale imense se încovoiară.

— Ușurel, că-ți ia gâtul!

Will se trase repede înapoi și văzu că într-unul din cele două fotolii îmbrăcate în piele, așezate de o parte și de alta a șemineului, se afla o bătrână. Fusese acolo încă de când intrase în încăpere, dar el n-o văzuse.

— Nu aveam de gând să-l ating, zise el încercând să se scuze și apoi se îndreptă de spate.

Ochii de un cenușiu-deschis ai bătrânei clipiră, fără ca privirea ei să se dezlipească de pe fața lui Will.

— Nu e bine să fie atins, zise ea, după care adăugă: e foarte instinctiv, da, așa e Bartleby al nostru. Fața îi strălucea

de dragoste când privea animalul acela supradimensionat și de-a dreptul luxuriant.

— Bunico, el e Will.

Încă o dată privirea gânditoare a bătrânei se întoarse către Will, iar femeia dădu ușurel din cap în semn de aprobare.

— O, dar știu asta foarte bine. E un Macaulay din creștet până în tălpi și are ochii mamei sale, nu încape nicio îndoială. Bună, Will.

Will rămase ca trăsnit, uimit de comportamentul blând și de lumina vibrantă care juca în ochii bătrânei femei. Era ca și cum o parte din el, una uitată de mult, fusese brusc luminată, exact așa cum chiar și cea mai discretă adiere de vânt aduce la viață un grăunte de jeratic. Imediat, se simți cumva mai ușurat acum, că se afla în prezența ei. *Dar de ce?* De obicei, când întâlnea adulți era destul de reținut. Și pe aici, prin cel mai ciudat dintre locurile în care fusese vreodată, nu-și putea permite să-și lase garda jos. Se hotărî să le cânte în strună acestor oameni, să se angreneze în jocul lor, fără însă să aibă încredere în vreunul dintre ei. Totuși, cu bătrâna aceea lucrurile păreau să stea altfel. Era ca și cum ar fi cunoscut-o...

— Vino, așază-te și vorbește-mi! Sunt sigură că ai o mulțime de povestiri fascinante pe care mi le poți împărtăși despre viața de acolo, de sus, zise bătrâna, ridicându-și pentru un moment fața către tavan. Caleb, pune ceainicul pe foc și adu și niște „șmecherii”. Will o să-mi povestească tot ce e de zis despre el, spuse ea, arătând cu mâna sa delicată, dar puternică spre celălalt fotoliu din piele — mâna unei femei care trebuise să muncească din greu întreaga viață.

Will se așeză pe marginea fotoliului, lăsând flacăra vie a focului să-l încălzească și să-l relaxeze. Deși nu-și putea explica lucrul acesta, simțea că ajunsese în sfârșit într-un loc sigur, într-un adăpost.

Bătrâna își aținti privirea în ochii săi, iar el i-o susținu inconștient, căldura atenției ei fiind la fel de reconfortantă ca și cea a focului din șemineu. Toate ororile și încercările prin care trecuse în ultima săptămână păreau uitate pentru moment, iar el oftă, așezându-se mai bine în fotoliu și privind-o pe bătrână cu o curiozitate din ce în ce mai mare.

Părul îi era rar și alb ca zăpada, împletit într-un coc elaborat în creștetul capului, susținut de un pieptene din carapace de broască țestoasă. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albastră, cu mâneci lungi, care avea un guler înfioiat ce se încheia undeva sus pe gât.

— De ce simt că te-aș cunoaște? întrebă brusc băiatul.

Avea sentimentul ciudat că, deși îi era complet străină, femeii aceleia îi putea adresa orice întrebare.

— Fiindcă mă cunoști, zâmbi ea. Te-am ținut în brațe când erai bebeluș și ți-am cântat cântece de leagăn.

Deschise gura, fiind pe cale să o contrazică și să-i spună că asta n-avea cum să fie adevărat, dar se opri. Se încruntă. Încă o dată, de undeva din străfundul ființei sale, țâșni o scânteie a recunoașterii. Era de parcă fiecare fibră a corpului său i-ar fi transmis că bătrâna spune adevărul. Bătrâna aceea avea pur și simplu ceva care i se părea extrem de familiar. Gâtul i se înțepeni, iar el înghiți cu greutate de câteva ori, încercând să-și controleze sentimentele. Femeia îi citi emoția în ochi.

— Ar fi fost atât de mândră de tine! zise bunica Macaulay. Ai fost primul ei născut. Arată cu capul către o poliță. Vrei să-mi dai fotografia aceea? Acolo, aia din mijloc!

Will se ridică și privi numeroasele fotografii înrămate. Erau de toate formele și de toate mărimile. Nu recunoscuseră imediat niciunul dintre personaje; unele râneau chinuit, iar altele aveau fețele mult prea solemne. Toate pozele aveau aceeași calitate îndoielnică precum dagherotipurile, vechile fotografii care arată imagini fantomatice ale oamenilor din trecutul îndepărtat, pe care le văzuse în muzeul tatălui său din Highfield. Așa cum îl rugase bătrâna, se întinse către cea mai mare fotografie dintre toate, care stătea într-un loc privilegiat, chiar în centrul poliței. Văzându-l în imagine pe domnul Jerome împreună cu o versiune mai tânără a lui Cal, Will șovăi.

— Da, aia este, îi confirmă bătrâna.

Will îi întinse fotografia și privi cum bătrâna o așază cu fața în jos în poală, desface clamele din spate și îi ridică partea din spate. Înăuntru, în spatele primei fotografii, era ascunsă o alta, pe care femeia o scoase apucând-o cu unghiile și i-o dădu fără să-i spună vreo vorbă.

Băiatul examinează cu atenție poza, întorcând-o către lumină. În ea se putea vedea o femeie tânără, îmbrăcată cu o bluză albă și cu o fustă lungă, neagră. Femeia respectivă ținea în brațe un pachet micuț. Părul ei era de un alb imaculat, la fel cu cel al lui Will, iar fața îi era frumoasă, voluntară, cu ochi ce iradiau bunătate și cu o structură fină a oaselor, cu buze pline și cu o mandibulă pătrată... *exact ca a lui*. Își duse fără să vrea mâna la bărbie.

— Da, zise bătrâna încetișor, asta e Sarah, mama ta. Arăți exact ca ea. Poza a fost făcută la câteva săptămâni după ce te-ai născut.

— Hm? exclamă găuit Will, aproape scăpând fotografia din mână.

— Numele tău adevărat e Seth... așa ai fost botezat. De altfel, pe tine te ține în brațe acolo, în fotografie.

Pentru o clipă, inima îi stătu în loc. Se holbă la pachetul din brațele femeii. Se vedea că era vorba de un copil, dar nu reușea să-i distingă fața din cauza scutecelor. Mințea îi lucra frenetic, iar mâinile îi tremurau, în timp ce sentimentele i se topeau unul în altul. Dincolo de tot acest zbucium însă, simțea că există ceva definit, care *conecta* toate amănuntele; era ca și cum s-ar fi luptat îndelung cu o problemă căreia nimeni nu-i găsisese până acum soluția, dar pe care el o rezolvase brusc. Era ca și cum în subconștientul său fusese îngropată adânc dintotdeauna o îndoială ascunsă, suspiciunea neacceptată că familia sa, doctorul, doamna Burrows și Rebecca, pe care-i știa de-o viață întreagă, erau cumva diferiți de el.

Reușea cu greu să se concentreze asupra fotografiei și se forță să o privească din nou, scormonind după alte detalii.

— Da, îi confirmă bunica Macaulay cu o voce blândă, iar el se trezi aprobând din cap.

Indiferent cât de irațional putea părea lucrul acela, își dădea seama că el știa cu absolută siguranță în adâncul sufletului său că bătrâna spune adevărul. Era convins că femeia din fotografie, cu fața ei monocromă și ușor încețoșată, era *cu adevărat* mama lui, iar toți oamenii pe care-i întâlnise în

ultima vreme erau *adevărate* sa familie. Nu-și putea explica nici măcar lui însuși cum ajunsese la convingerea aceea. Pur și simplu știa.

Bănuielile cum că încercau să-l înșele și că era subiectul unei farse elaborate se evaporară și o lacrimă îi porni în jos, lăsând în urmă o linie palidă, delicată, pe obrazul său nespălat. O șterse grăbit cu mâna. Când îi dădu însă înapoi fotografia bunicii Macaulay, era conștient că se înroșise până în vârful urechilor.

— Spune-mi, cum e acolo, în suprasol? îl întreabă femeia, încercând să-l scutească de jena pe care o simțea.

Îi fu recunoscător, rămânând așezat într-o poziție ciudată în fotoliu, în timp ce ea potrivea la loc capacul ramei. Pe urmă i-o întinse, îndemnându-l s-o pună înapoi, pe poliță.

— Păi..., începu el ezitant.

— Știi, n-am văzut niciodată lumina zilei și n-am simțit soarele pe față. Cum e să te lumineze? Se zice că arde.

Will se întorsese în fotoliu și o privea direct în ochi. Era foarte uimit.

— N-ai văzut niciodată soarele?

— Foarte puțini oameni de aici l-au văzut, zise Cal care revenise în cameră și merse să se așeze pe covorul de la picioarele bunicii sale.

Începu să mângâie încetișor pliul larg și aparent râios de sub bărbia motanului; imediat se auzi cum animalul începe să toarcă.

— Spune-ne, Will, spune-ne cum e, insistă bunica Macaulay, așezându-și mâna pe creștetul lui Cal în timp ce se apleca peste brațul fotoliului.

Will începu să le povestească, la început destul de ezitant, dar apoi, ca și cum asta l-ar fi eliberat de o greutate uriașă, vorbele îi țâșniră ca un torent și constată că aproape că se bâlbâie încercând să povestească despre viața de deasupra. Îl uimea cât de ușor îi este, cât de natural se simțea vorbind acestor oameni pe care-i cunoștea doar de puțină vreme. Le povesti despre familia lui și despre școală, încântându-i cu povestiri despre excavațiile cu tatăl său — sau mai bine zis, cu persoana despre care crezuse că îi este tată până atunci — și despre mama și sora lui.

— Îți iubești foarte mult familia de suprasoli, nu-i așa? zise bunica Macaulay.

Will nu reuși să răspundă în alt fel decât aprobând din cap. Știa că nimic din ceea ce-l înconjura, niciuna dintre revelațiile care îl convinseseră că ar fi putut avea o familie *adevărată* aici, jos, în Colonie, nu aveau cum să schimbe sentimentele pe care le avea față de tatăl său. Și, indiferent cât de dificilă îi făcuse Rebecca viața, trebuia să recunoască față de sine însuși că-i era teribil de dor de ea. Era copleșit de un sentiment adânc de vinovăție, știind că la ora aceea sora lui era sfâșiată de griji, gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla. Probabil că lumea ei mică și bine organizată începuse să se destrame. Își înghiți nodul din gât. *Îmi pare rău, Rebecca, ar fi trebuit să-ți spun, ar fi trebuit să-ți las un bilet!* Se întrebă dacă sora sa chemase poliția după ce-i descoperise dispariția. Dar știa că oricum urmasa procedura mai degrabă ineficientă pe care o puseseră în mișcare și în cazul dispariției tatălui său. Toate aceste gânduri se topiră însă imediat, când

prin fața ochilor îi flutură imaginea lui Chester, singur și încă încarcerat în celula aceea îngrozitoare.

— Ce se va întâmpla cu prietenul meu? întrebă el dintr-o suflare.

Bunica Macaulay nu-i răspunse, privind absentă flăcările din șemineu, dar Cal îi zise repede:

— N-or să-l lase niciodată să se întoarcă... nici pe tine.

— Dar de ce? întrebă Will. O să le promitem că nu o să spunem nimic despre... toate astea.

Urmără câteva secunde de tăcere și apoi bunica Macaulay tuși încetișor.

— Asta nu va fi de-ajuns pentru Styx, zise ea. Nu-și permit să lase pe cineva să le spună suprasolilor despre noi. Până la urmă, s-ar afla despre Descoperire.

— Descoperire?

— Așa ne învață Cartea Catastrofelor. Este sfârșitul tuturor lucrurilor, când suntem cu toții goniți de-aici și pierim de mâna celor de la suprafață, zise Cal pe un ton egal, ca și cum ar fi recitat un verset.

— Doamne păzește! murmură bătrâna, îndreptându-și din nou ochii către flăcări.

— Și deci ce vor face cu Chester? întrebă Will, temându-se deja de răspuns.

— Fie va fi pus la muncă, fie va fi exilat... trimis cu trenul către Adâncuri și lăsat să se descurce acolo de unul singur, îi răspunse Cal.

Will era pe cale să întrebe ce erau Adâncurile acelea când auzi cum se deschide ușa de la intrare cu un zgomot răsunător. Focul crescuse pentru o clipă în intensitate și aruncă un

puhoi de scânteii care străluciră fugar până când dispărură în sus pe coș. Bunica Macaulay privi pe lângă fotoliul ei zâmbind, în timp ce Cal și Bartleby săriră amândoi în picioare. Se auzi vocea puternică a unui bărbat.

— SALUTARE!

Încă somnoros, motanul se mișcă în lateral și atinse cu spatele tăblia de dedesubt a unei mese care se prăbuși la pământ exact în momentul în care se deschise ușa camerei în care stăteau. În încăperea năvăli cu zgomot de tunet un bărbat masiv și îndesat. Fața sa palidă dar cu obraji rumeni strălucea de o emoție pe care nu se străduia să o ascundă.

— UNDE E? UNDE E? strigă el și apoi își fixă căutătura înspăimântătoare pe Will, care se ridică repede din scaun, neștiind cum să se comporte în fața acestei adevărate explozii umane.

Din doi pași, bărbatul traversă încăperea și îl apucă pe Will într-o strânsoare de urs, ridicându-l de la pământ de parcă ar fi fost un sac cu pene. Slobozind un hohot asurzitor de râs, îl ținut pe Will în aer și își întinse mâinile în față, făcându-l să-și bălăngănească neajutorat picioarele.

— Ia să mă uit la tine! Da... da, ești fiul mamei tale, fără îndoială. Ochii, nu-i așa, mamă? Are ochii ei. Și bărbia ei... Forma frumoasă a feței o are tot de la ea, pentru Dumnezeu, ha, ha, ha, hohoti el în continuare.

— Te rog, lasă-l jos, Tam, zise bunica Macaulay.

Bărbatul îl așeză pe Will înapoi pe podea, încă privindu-l insistent, zâmbind și clătinând din cap.

— E o zi mare, e într-adevăr o zi mare. Întinse o mână imensă către Will. Eu sunt unchiul tău, Tam.

Will îi întinse automat mâna, iar Tam i-o luă în palma sa gigantică, i-o scutură și, menținându-și strânsoarea ca de fier, îl trase pe Will la pieptul lui, ciufulindu-i părul cu cealaltă mână și adulmecând zgomotos deasupra capului băiatului cu gesturi exagerate.

— Åsta are în el sânge de Macaulay, tună bărbatul. Tu ce zici, mamă?

— N-am nicio îndoială, zise încet femeia, dar nu-l speria cu gesturi din astea, Tam.

Motanul Bartleby își freca tacticos capul imens de pantalonii gri-petrol ai lui Tam, insinuându-și corpul lung între Will și unchiul său, torcând și scoțând în același timp și un alt sunet înfundat, nenatural. Tam privi scurt în jos către animal și apoi către Cal, care rămăsese lângă bunica lui, savurând spectacolul.

— Cal, ucenic de magician, ce mai faci, băiete? Ce părere ai de toate astea? Bărbatul își muta privirea de la un băiat la celălalt. Pentru Dumnezeu, ce bine e să vă văd pe amândoi din nou sub același acoperiș! Dădu din cap a neîncredere. Frați, frați, nepoții mei. Åsta trebuie sărbătorit cu un pahărel. Un pahărel *adevărat*!

— Tocmai eram pe cale să bem ceai, interveni repede bunica Macaulay. Vrei și tu o ceașcă, Tam?

Bărbatul se întoarse către mama sa și-i zâmbi larg, cu o lăcire diavolească în ochi.

— De ce nu? Hai să bem o ceașcă de ceai și să mai povestim.

Bătrâna doamnă dispăru pe hol, iar unchiul Tam se așeză în locul ei. Fotoliul scârțâi sub greutatea sa uriașă. Întinzându-și picioarele, Tam scoase o pipă scurtă din buzunarul

interior al hainei sale imense și o umplu dintr-o pungă de tutun. Folosi pe urmă un cărbune din foc ca să-și aprindă pipa, se sprijini de spătar și suflă un nor de fum albăstrui către tavanul ornat, privind-i atent pe cei doi băieți în tot acest timp.

Pentru o vreme, nu se auzi decât trosnetul cărbunilor care ardeau, torsul lui Bartleby și zgomotele îndepărtate pe care bătrâna le făcea în bucătărie. Nimeni nu simțea nevoia să vorbească și rămaseră așa, cu fețele luminate jucăuș de lumina pâlpâitoare, privind la umbrele tremurătoare de pe pereți. Într-un târziu, unchiul Tam zise:

— Știi că suprasolul ăla de taică-tău a trecut pe-aici, nu-i așa?

— L-ai văzut? se aplecă Will către unchiul Tam.

— Nu, dar am vorbit cu cei care l-au întâlnit.

— Și unde e acum? Polițistul mi-a spus că e în siguranță.

— În siguranță? zise unchiul Tam, desprinzându-și spatele de spătar, scoțându-și pipa din gură și devenind brusc serios. Ascultă, să nu crezi niciun cuvânt din tot ce-ți spun mizerabilii ăia; sunt cu toții niște târâturi. Sunt odraslele otrăvitoare ale Styxului.

— Ajunge, Tam, zise bunica Macaulay intrând în cameră, purtând în mâinile sale nesigure o tavă pe care era serviciul pentru ceai și o farfurie plină cu niște „șmecherii”, cum le numea ea, care erau de fapt niște bucăți neregulate de aluat acoperite cu o glazură albă.

Cal se ridică să o ajute, dându-le cești lui Will și unchiului Tam. Pe urmă, Will o lăasă pe bunica Macaulay să stea în fotoliul lui, iar el se așeză lângă Cal, pe covor.

— Deci, ce ziceai de tata...? începu Will un pic cam brusc, incapabil să se mai abțină.

Tam clătină din cap și-și aprinse din nou pipa, scoțând un nor gros de fum care-i înveli imediat capul.

— L-ai ratat cu puțin, preț de o săptămână sau cam așa. S-a dus în Adâncuri.

— A fost exilat? țâșni Will în picioare, cu fața plină de îngrijorare, fiindcă își aducea aminte de cuvântul pe care-l folosisese Cal.

— Nu, nu, exclamă Tam gesticulând cu pipa. El a vrut să se ducă! O chestie ciudată... Se pare că a plecat de bunăvoie... fără vreun anunț... fără spectacol... nimic din reprezentațiile cu care ne-a obișnuit Styxul. Unchiul Tam trase o gură plină de fum pe care-l lăsa apoi să iasă ușor, iar sprâncenele i se ridicară. Presupun că oricum n-ar fi fost cine știe ce spectacol pentru gloată, în lipsa rugăminților și a lamentărilor condamnatului. Privi în foc, fruntea rămânându-i încruntată, ca și cum ar fi fost foarte preocupat de toată povestea aceea. În săptămânile dinainte de a pleca, tot rățăcea pe-aici, mângăind mereu în carnețel, sâcâind lumea cu întrebările sale prostești. Presupun că Styxul l-a crezut puțin cam...

Unchiul Tam își lovi ușurel partea laterală a capului cu degetele.

Bunica Macaulay își dresese glasul și-l privi sever.

—... inofensiv, zise el, controlându-se. Presupun că de asta l-au lăsat să bântuie pe-aici, deși pun pariu că i-au urmărit fiecare mișcare.

Will se foi în poziția incomodă în care stătea pe covorul persan. Se simțea stânjenit să îi tot ceară răspunsuri omului

acestuia bun și prietenos, care se presupunea că îi este unchi, dar nu se putea înfrâna.

— Dar ce sunt exact Adâncurile astea? întrebă el.

— Cercurile interioare, Interiorul. Unchiul Tam arătă cu pipa către podea. Sunt jos, sub noi. Adâncurile.

— E un loc rău, nu-i așa? punctă Cal.

— N-am fost niciodată acolo. Știi, nu e tocmai un loc în care să-ți dorești să mergi, zise unchiul Tam, aruncându-i lui Will o privire încurcată.

— Dar ce e acolo? întrebă Will, care murea de curiozitate să afle mai multe despre locul în care se dusesse tatăl său.

— Păi... la cinci mile și ceva mai jos se află alte... presupun că le-am putea spune așezări. Acolo se oprește trenul minerilor și tot acolo trăiesc coproliții. Bărbatul pufăi zgomotos din pipă. Aerul e greu de respirat acolo jos. E capătul liniei ferate, dar se spune că tunelele coboară și mai mult, mile întregi. Se zice chiar că ar exista o lume Interioară acolo jos, în centru, cu orașe mai vechi și mai mari decât Colonia. Unchiul Tam chicoti neîncrezător. Cred că astea sunt însă niște baliverne.

— Dar a fost cineva prin tunelele alea? întrebă Will, sperând din adâncul sufletului că existase vreun explorator.

— Păi... au fost niște povești. Cam prin anul 220 sau așa ceva, se zice că un colonist a reușit să se întoarcă după ani întregi de exil. Cum îl chema...? Abraham și mai cum?

— Abraham de Jaybo, zise încet bunica Macaulay.

Unchiul Tam privi către ușă și-și coborî vocea.

— Când l-au găsit în gara minerilor, era într-un hal fără de hal, acoperit de tăieturi și vânătăi, fără limbă, care se pare

că-i fusese tăiată. Era aproape mort de foame și arăta ca un cadavru viu. De altfel, nici n-a mai rezistat mult; a murit o săptămână mai târziu, din cauza unei boli necunoscute, care-i făcea sângele să i se reverse pe urechi și pe gură. Nu a putut vorbi, desigur, dar se zice că a făcut niște desene, destul de multe, când era întins pe patul de moarte și-i era prea frică să adoarmă.

— Și ce era în desenele alea? întrebă Will, făcând ochii mari.

— De toate. Se pare că erau mașini infernale, animale ciudate, peisaje imposibile și alte lucruri pe care nimeni nu le-a putut înțelege. Styx a zis că erau toate produsul unei minți bolnave, dar sunt și câțiva care cred că lucrurile pe care le-a desenat există cu adevărat. Deocamdată, desenele sunt ținute sub cheie, în seifurile Guvernatorului... deși nu știu să le fi căutat vreodată cineva.

— Dumnezeu! Aș da orice să le pot privi, zise Will, pus pe jar de povestea unchiului său.

Tam chicoti.

— Ce e? întrebă Will.

— Păi... se pare că tipul ăsta, Burrows, a zis exact același lucru când i-a fost spusă și lui povestea... a folosit *exact* aceleași cuvinte.

Capitolul douăzeci și cinci

După discuție, ceai, prăjituri și explicații, unchiul Tam se ridică, într-un final, căscând cavernos și-și întinse oasele scheletului său imens cu câteva trosnete înfiorătoare. Se întoarse către bunica Macaulay.

— Ei bine, gata, mamă, e timpul să te duc acasă.

Acestea fiind zise, își luară la revedere și plecară. Fără vocea bubuitoare a unchiului Tam și expansivitatea sa molipsitoare, care umplea întreaga casă, locul păru brusc cu totul diferit.

— Hai să-ți arăt unde-o să dormi, îi zise Cal lui Will, care nu reuși decât să mormăie ceva.

Era de parcă fusese fermecat, iar mintea îi fierbea acum, plină de gânduri noi și de sentimente pe care, indiferent cât încerca, nu reușea să le împiedice să se ridice la suprafața sufletului său, așa cum un banc de pești flămânzi se ridică spre suprafața apei.

Ieșiră în hol, unde Will începu să-și revină și să facă priză cu realitatea. Începu să se uite la șirul de portrete atârinate acolo, luându-le pe fiecare la rând.

— Credeam că bunica ta locuiește cu voi, aici, în casa asta! zise el către Cal, care se îndepărtase.

— Îi este permis doar să mă viziteze aici, zise Cal, mutându-și privirea de la Will, care observă imediat că în spațele vorbelor băiatului se ascundeau mult mai multe lucruri decât dorea el să spună.

— Cum adică, *îi este permis?*

— Păi, are propria ei casă, acolo unde s-au născut mama și unchiul Tam, zise Cal evaziv, clătinând din cap. Haide, să mergem.

Ajunsese la jumătatea scărilor cu rucsacul agățat de braț când, spre disperarea sa, constată că Will n-avea de gând să-l urmeze. Privind peste balustradă, văzu că fratele său continua să se uite la portrete. Îi stârnise curiozitatea ceva de la capătul holului. Foamea de aventură și dorința perpetuă de a descoperi puseră din nou stăpânire pe Will, înlăturându-i oboseala cronică și îngrijorarea față de toate lucrurile care i se întâmplaseră în ultima vreme.

— Ce e aici? întrebă el, arătând către o ușă neagră cu mâner de alamă.

— Nimic special. E doar bucătăria, răspunse Cal neliniștit.

— Pot să mă uit și eu un pic? întrebă Will, care pornise deja către ușă.

Cal oftă.

— Bine, fie, dar nu e nimic de văzut, zise el pe un ton resemnat și coborî scările, lăsând rucsacul lângă ultima treaptă. E *doar* o bucătărie.

Deschizând ușa, Will pătrunse într-o încăpăre cu tavanul jos, care semăna cu o cameră dintr-un spital victorian. Și nu numai că arăta așa, dar și mirosea la fel, în aer amestecându-se un iz puternic de acid fenic și aromele unor mâncăruri necunoscute. Pereții erau vopsiți într-un gri-tern, ca al unei ciuperce, iar podeaua și suprafețele unde se pregătea masa erau acoperite cu dale mari și albe, împăienjenite cu mii de zgârieturi și fisuri mici. Pe alocuri, se formaseră găuri în urma anilor lungi de frecat și curățat.

Atenția lui Will se îndreptă către un colț, acolo unde un capac tremura ușor deasupra uneia dintre numeroasele oale puse la fiert pe o mașină antică de gătit, uzată și sticloasă din cauza grăsimii arse pe ea în decursul anilor. Se aplecă asupra celei mai apropiate dintre oale, dar conținutul ei clocotitor era imposibil de deslușit, din cauza aburului care se ridica și care răspândea o aromă vagă, dar savuroasă. La dreapta sa, dincolo de ceea ce părea a fi un tocător gros pentru tăiat carnea și care avea un cuțit mare atârnat într-un cârlig deasupra, Will observă o altă ușă care ducea probabil afară.

— Și ușa asta unde dă?

— Uite ce e, n-ai vrea mai degrabă..., vocea lui Cal se stinse, când realizează că era inutil să se certe cu fratele său, care își băgase deja nasul în micuța încăpăre alăturată.

Ochii lui Will se luminau imediat când văzură ce era în cămăruța aceea; era ca și cum ar fi fost depozitul unui alchimist, cu rafturi peste rafturi în care se găseau borcane înghesuite, cu tot felul de murături necunoscute, distorsionate oribil de curbura sticlei groase și decolorate de lichidul uleios în care erau scufundate. Păreau mai degrabă expodate

anatomice conservate în formaldehidă, decât ceva de mâncare.

Pe raftul de jos, așezate în niște cutii mate de metal, Will observă un grup de obiecte de dimensiunea unor mingi de fotbal ceva mai mici, acoperite de un strat subțire de praf maro-cenușiu.

— Și astea ce sunt?

— Sunt bulcușoare — le creștem peste tot, dar mai ales în camerele de jos.

— Și la ce le folosiți? întrebă Will, care se ghemuise lângă ele, examinându-le suprafața catifelată.

— Sunt ciuperci. Le mâncăm. Probabil că ți-au dat și ție, în temniță.

— Mda..., zise Will, strâmbându-se în timp ce se ridica. Și asta? întrebă el, arătând spre niște fâșii din ceea ce părea a fi carne de vită, care atârnau de niște cârlige.

Cal zâmbi larg.

— Ar trebui să fii și singur în stare să-ți dai seama ce sunt.

Will ezită un moment și apoi se apropie de una dintre fâșii; cu siguranță, era un fel de carne. Arăta precum un tendon alungit și avea o culoare albicioasă. Încercă să miroasă, dar clătină din cap.

— N-am idee.

— Haide. Nici mirosul nu-ți spune nimic?

Will își închise ochii și miroși din nou.

— Nu, nu miroase a nimic cunoscut sau... Ochii i se deschiseră brusc și-l privi pe Cal. E șobolan, nu-i așa? zise el, pe de-o parte încântat că fusese capabil să identifice carnea

aceea și în același timp destul de înspăimântat de descoperirea sa. Mâncați carne de șobolan?

— E delicioasă... Nu e nimic în neregulă cu ea. Dar acum, spune-mi, de ce fel de șobolan este? întrebă Cal, în ciuda dezgustului evident pe care i-l provoca lui Will. Domestic, de canalizare sau chior?

— Nu-mi place nici să văd șobolani, darămite să-i mai și mănânc. N-am nici cea mai mică idee.

Cal clătină din cap încetișor, cu o expresie de dezamăgire și batjocură.

— E simplu, e carne de șobolan chior, zise el, ridicând cu degetul capătul uneia dintre fâșii ca să o miroasă. E mai sălbatic decât ceilalți, de aceea e mai special. De obicei, se servește duminica.

Deodată se auzi un pârâit sonor, precum zgomotul scos de o mitralieră. Ambii băieți se întoarseră în același timp. În spatele lor se strecurase Bartleby, care torcea pofticios, cu ochii săi imenși, de culoarea chihlimbarului, fixați pe fâșiile de carne și cu stropi de salivă picurând din botu-i chel.

— Afară! strigă Cal, arătând către ușa bucătăriei.

Motanul nu se mișcă din loc și rămase netulburat, pe podeaua acoperită cu dale, vrăjit de vederea cărnii.

— Bart, am spus să pleci de-aici! strigă Cal din nou, încercând să închidă ușa în urma sa și a lui Will.

Motanul mârâi amenințător, dezvelindu-și dinții, care păreau un adevărat zid de colți ascuțiți și încrețindu-și oribil pielea din jurul botului.

— Motan obraznic! strigă Cal. Știi că nu ai voie aici!

Cal încercă în joacă să-l lovească pe neascultătorul Bartleby cu piciorul, dar animalul se trase într-o parte, evitând cu ușurință lovitura. Întorcându-se încet, motanul le aruncă o privire ușor nemulțumită peste umăr și apoi pași leneș, îndepărtându-se, fluturând din coada sa cheală într-un gest de sfidare.

— Și-ar vinde sufletul pentru un șobolan motanul ăsta, zise Cal, dând zâmbitor din cap.

După inspecția scurtă a bucătăriei, Cal îl conduse pe Will către etajul superior pe scara de lemn care scârțâia.

— Asta e camera tatei, zise el, deschizând o ușă întunecată, aflată la jumătatea holului. N-avem voie să intrăm în ea! E de rău dacă ne prinde înăuntru.

Will aruncă o privire rapidă în josul scărilor ca să se asigure că erau singuri, înainte de a-l urma pe fratele său. Camera domnului Jerome era dominată de un baldachin imens, atât de înalt, încât aproape că atingea tavanul afumat, care se arcuia ușor către el. Spațiul din jurul patului era absolut gol, o singură lumină arzând undeva într-un colț.

— Aici ce-a fost? întrebă Will observând un șir de petice mai deschise pe peretele gri.

Cal se uită la dreptunghiurile abia ghicite și se încruntă.

— Tablouri — au fost o mulțime de tablouri înainte ca tata să curețe încăperea asta.

— Păi, și de ce a făcut asta?

— Din cauza mamei — ea a mobilat-o. A fost camera ei, de fapt, răspunse Cal. După ce ea a plecat, tata..., băiatul tăcu, sugerând că nu avea chef să se aventureze mai departe cu explicațiile.

Will simți că nici el nu ar trebui să insiste, cel puțin nu pentru moment. Își aducea perfect de bine aminte cum fotografia mamei sale, pe care i-o arătase bunica Macaulay, era ascunsă în chip inexplicabil. Niciunul dintre oamenii aceia, unchiul Tam, Cal sau bunica Macaulay, nu părea dispus să meargă cu povestea până la capăt. Chiar dacă erau cu adevărat familia sa, și Will nu prea reușea încă să accepte pe deplin această ipoteză fantastică, existau în mod evident o mulțime de lucruri despre care nu i se spunea. Iar el era hotărât să afle ce i se ascunde.

Ajuns înapoi pe coridor, Will se opri pentru a admira un glob luminos impresionant, așezat pe un suport de bronz care era prins în perete.

— Luminile astea de unde vin? întrebă el atingând suprafața rece a sferei.

— Nu știu. Cred că sunt făcute în Caverna de Vest.

— Dar cum funcționează? Tata a dat una unor experți ca s-o analizeze, dar ei n-au avut nici cea mai mică idee.

Cal privi lumina cu un aer indiferent.

— Nu prea știu exact. Știu doar că formula au descoperit-o oamenii de știință ai lui Sir Gabriel Martineau...

— Martineau? îl întrerupse Will, amintindu-și acest nume din însemnarea citită în jurnalul tatălui său.

Cal continuă netulburat:

—... Nu, nu ți-aș putea spune exact ce anume le face să funcționeze — cred însă că folosesc sticla de Anvers. E ceva legat de modul în care se amestecă elementele la o presiune mare.

— Trebuie să fie mii de globuri ca ăsta pe aici.

— Fără ele nu am putea supraviețui, răspunse Cal. Pentru noi, ele sunt ca lumina soarelui.

— Și cum le stingeți?

— Să le stingem? se uită Cal curios la Will, cu fața sa palidă scăldată în lumina globului. Dar de ce să vrei să le stingi?

Cal porni pe coridor, însă Will rămase pe loc.

— Păi, nu-mi spui despre Martineau ăsta? îi ceru el.

— Sir Gabriel Martineau, îl corectă Cal cu grijă, ca și cum ar fi fost deranjat de lipsa de respect arătată de Will. El este părintele fondator, salvatorul nostru. El a construit Colonia.

— Dar am citit că a murit într-un incendiu în... ăăă... Ei bine, cu câteva secole în urmă.

— Păi, asta a vrut el să credeți voi, suprasolii. A fost într-adevăr un incendiu, dar el n-a murit în el, răspunse Cal arcuindu-și buza disprețuitor.

— Și atunci, ce s-a întâmplat cu el? veni prompt întrebarea lui Will.

— S-a refugiat aici, să trăiască împreună cu ceilalți Întemeietori.

— Întemeietori?

— Dumnezeu! exclamă Cal exasperat. N-o să m-apuc să-ți spun acum toată povestea. Poți să o citești în Cartea Catastrofelor, dacă ești așa de interesat.

— Cartea...?

— O, haide odată! se răsti Cal.

Îl săgetă cu privirea pe Will și scrâșni din dinți cu o asemenea iritare, încât acesta se abținu să mai pună și alte întrebări.

Merseră pe coridor și intrară pe o ușă.

— Asta e camera mea. Tata a mai pus încă un pat, când i s-a spus că o să locuiești cu noi.

— I s-a spus? De către cine? întrebă Will imediat.

Cal își ridică sprâncenele, ca și cum fratele său ar fi trebuit să-și dea singur seama, așa încât Will privi dormitorul simplu, nu cu mult mai mare decât cel pe care-l avusese acasă. Două paturi înguste și un șifonier aproape că umpleau camera, lăsând doar foarte puțin spațiu de trecere între ele. Se apropie de capul unuia dintre paturi și, observând câteva haine așezate pe pernă, privi către Cal.

— Da, sunt ale tale, îi confirmă fratele său.

— Cred că mi-ar prinde bine niște schimburi curate, mormăi Will, privind la pantalonii mizerabili pe care-i purta.

Răvăși puțin teancul de haine noi și pipăi stofa pantalonilor. Materialul era aspru, solzos la atingere, iar Will presupuse că acest lucru era menit să țină umezeala la distanță.

În timp ce Cal stătea pe patul său, Will începu să se schimbe. Simțea hainele reci și ciudate pe piele. Pantalonii erau bățoși, scârțâiau și se prindeau cu niște nasturi de metal și o curea. Se chinui să-și îmbrace cămașa fără să-și bată capul să îi desfacă nasturii și de aceea își strecură cu greu umerii și brațele în ea, de parcă ar fi încercat să-și potrivească o piele nouă. La sfârșit își puse jacheta lungă, care avea pe umeri obișnuita capă, pe care o purta toată lumea.

Deși încântat că-și schimbase hainele mizerabile, cele noi îl făceau să se simtă țeapăn și încorsetat.

— Nu-ți face griji, o să se mai lase după ce se încălzesc, zise Cal, observându-i disconfortul.

Pe urmă, Cal se ridică și călări patul lui Will pentru a ajunge la șifonier, lângă care se așeză în genunchi ca să scoată o cutie veche de biscuiți de dedesubt.

— Ia uită-te la astea! zise el, punând cutia pe patul lui Will și deșurubându-i capacul. Asta e colecția mea! îl anunță el cu mândrie

Pescui în cutie și scoase un telefon mobil uzat, pe care i-l dădu lui Will. Acesta încercă imediat să-l pornească, dar bateria era epuizată. *Nici folositor, nici decorativ*. Will își aduse aminte de cuvintele acestea, folosite ades de tatăl său în asemenea situații, ceea ce era desigur de-a dreptul hazliu având în vedere că multe dintre obiectele cu care se mândrea dr. Burrows nu se încadrau nici ele în vreuna dintre aceste categorii.

— Și mai am și asta, zise Cal, scoțând un mic aparat de radio albastru.

Ținându-l în așa fel încât Will să poată vedea ce face, apăsă pe un buton. Aparatul pârâi puțin din cauza electricității statice, în timp ce băiatul îi răsucea unul dintre butoane.

— N-ai să prinzi nimic aici, zise Will, dar Cal nu-i dădu nicio atenție, fiindcă scotea deja altceva din cutie.

— Și uită-te la astea! Sunt fantastice!

Cal netezi cu mâna câteva broșuri despre mașini, care erau vălurite și pătate pe alocuri de mucegai și i le dădu lui Will de parcă ar fi fost niște pergamente de preț. Will se încruntă, citindu-le cu atenție.

— Știi, sunt modele foarte vechi, zise Will, frunzărind paginile care prezentau mașini sport și sufragerii mobilate. Noul Capri, citi el cu voce tare, zâmbind în sinea lui.

Privi către Cal și observă expresia de preocupare absolută care pusese stăpânire pe fața băiatului, în timp ce acesta își aranja o colecție de batoane de ciocolată și o pungă de dulciuri învelite în celofan, pe care le scosese de la fundul cutiei. Era de parcă încerca să găsească rețeta perfectă pentru un desen.

— Ce faci cu toată ciocolata asta? întrebă Will, sperând că fratele său i-ar putea da și lui.

— O păstrez pentru o ocazie cu adevărat specială, zise Cal în timp ce mângâia drăgăstos un baton. Îmi place cum miroase! își duse ciocolata sub nas și adulmecă pufnind extravagant. Asta mi-e de ajuns... Nu trebuie să o desfac, zise el, dându-și ochii peste cap, în extaz.

— Păi, și de unde ai toate astea? întrebă Will dându-i fratelui său broșurile, care se rulară încet înapoi, luând forma unui tub imperfect.

Cal privi bănuitor către ușa dormitorului și se dădu mai aproape de Will.

— Unchiul Tam, zise el încetișor. Pleacă destul de des dincolo de Colonie — dar nu trebuie să mai spui nimănui. Dacă se află, or să-l exileze. Băiatul ezită puțin și privi din nou către ușă. Uneori merge chiar în suprasol.

— Chiar așa? zise Will, scrutând intens fața lui Cal. Și când face el chestia asta?

— Destul de des. Băiatul vorbea atât de încet, încât Will îl putea auzi doar cu greutate. Face comerț cu lucruri pe

care... se opri, fiind conștient că e pe cale să depășească o graniță... pe care le găsește.

— Unde? întrebă Will.

— Păi, în călătoriile sale, zise Cal imprecis, începând să-și pună obiectele înapoi în cutie.

Pe urmă puse capacul la loc și își împinse colecția la locul său de sub șifonier. Încă ingenuncheat, se întoarse către Will:

— Ai de gând să pleci, nu-i așa? îl întrebă el, zâmbind ușor.

— Hm? făcu Will, surprins de întrebarea directă.

— Haide, mie poți să-mi spui. Ai de gând să evadezi, nu-i așa? Știu asta, zise Cal, care tremura efectiv de emoție în așteptarea răspunsului lui Will.

— Vrei să spui, înapoi în Highfield?

Cal dădu energic din cap.

— Poate că da, poate că nu. Nu știu încă, zise Will cu prudență.

În ciuda sentimentelor sale și a tot ceea ce începuse să nutrească pentru această familie nouă, avea de gând să fie cu băgare de seamă, o vreme; o voce din interiorul capului său continua să îl avertizeze că tot ceea ce i se întâmpla ar fi putut fi o parte a unui plan elaborat de a-l prinde în mreje și de a-l ține pentru totdeauna în lumea aceea. Și că până și acest băiat, care pretindea că-i este frate, ar fi putut de fapt să lucreze pentru Styx. Nu era tocmai pregătit să se încreadă în el, cel puțin nu în totalitate.

Cal îl privi în ochi pe Will.

— Ei bine, când o s-o faci, vin și eu cu tine!

Zâmbea, dar privirea îi era înspăimântător de serioasă.

Vorbele fratelui său îl luară complet pe nepregătite pe Will, care tocmai se întreba ce ar fi trebuit să-i răspundă, când se auzi un zgomot de gong care venea de undeva din casă și care îl salvă, pentru moment.

— Asta e cina, probabil că s-a întors tata, hai!

Cal se ridică și o zbughi pe ușă și apoi în jos pe scări, către sufragerie, cu Will urmându-l îndeaproape. Domnul Jerome se așezase deja în capul mesei. Când intrară băieții în cameră, nu-și ridică ochii, preferând să și-i țină ațintiți pe tăblia mesei.

Camera era complet diferită de încăperea somptuoasă pentru desen pe care Will o văzuse mai devreme. Avea un aer spartan și era mobilată foarte sărăcăcios, cu mobile făcute dintr-un lemn care părea să fi fost folosit de secole. Uitându-se mai atent, văzu că masa și scaunele fuseseră făcute dintr-un amestec de tot felul de esențe de lemn, care aveau culori ce nu se potriveau și erau desperecheate; unele părți erau lăcuite sau vopsite, în timp ce altele erau naturale și neșlefuite, pline de așchii. Scaunele cu spătar înalt păreau extrem de uzate și de vechi, având picioare rotunjite, care protestară scârțâind atunci când băieții se așezară pe ele, de o parte și de alta a domnului Jerome, care-și păstra figura solemnă și nu îi arunca vreo privire lui Will. Acesta se foi în scaun încercând să stea mai confortabil și întrebându-se cum puteau scaunele acelea să suporte pe cineva cu o statură atât de impresionantă ca a domnului Jerome fără să-și dea duhul.

Domnul Jerome își dresе glasul zgomotos și, pe neașteptate, el și Cal se aplecară, cu ochii închiși și fiecare cu

măinile strânse ca pentru rugăciune, lipite pe masa din fața lor. Will procedă la fel, într-un gest mecanic.

— Soarele tău nu va mai asfinți, și luna ta nu se va mai întuneca; căci Domnul va fi lumina ta pe vecie și zilele suferinței tale se vor sfârși¹, intonă domnul Jerome.

Will nu se putu stăpâni să nu tragă cu ochiul la bărbatul care ținea ochii pe jumătate închiși. Se gândi că e puțin ciudat — la el acasă, nimeni nu s-ar fi gândit să zică o rugăciune. De fapt, cea mai apropiată replică de o rugăciune era cea a mamei lui, care obișnuia să ție: „Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură!”.

— Precum deasupra, așa și sub pământ, încheie domnul Jerome.

— Amin! ziseră apoi domnul Jerome și Cal la unison, prea repede pentru ca Will să aibă timp să-i imite.

Se ridicară în scaune, iar domnul Jerome ciocăni cu o lingură într-un pocal din fața sa. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, când nimeni de la masă nu privea către altcineva. Pe urmă apără un bărbat cu păr lung și gras. Fața îi era brăzdată de riduri adânci, iar obrajii îi erau supti. Purta un sort de piele, iar ochii săi obosiți și lipsiți de viață, ca două flăcări de lumânare care se sting sufocate într-o cavernă, privă scurt către Will și apoi se mutară de la el cu repeziciune.

Will îl urmări atent, în timp ce bărbatul făcea drumuri repetate către bucătărie și înapoi în cameră, trecând pe la fiecare dintre ei ca să le aducă mâncarea, și ajunse la concluzia că omul acela trebuie să fi îndurat o mare suferință sau, mai

¹ Biblia, *Isaia* 60 : 20.

curând, să fi suferit de o boală severă. Felul întâi era o supă lungă. În aburul care se ridica din farfurie, Will simți că e foarte condimentată, ca și cum în ea s-ar fi pus cantități serioase de pulbere de coriandru. Lângă supă se afla o farfurie pe care erau așezate câteva obiecte mici și albe, care semănau foarte mult ca formă cu niște castraveciori decojiți.

Cal și domnul Jerome se apucară imediat să-și mănânce supa și, întrerupți doar de expirații furtunoase, începură să scoată cele mai îngrozitoare zgomote cu putință, sorbindu-și lichidul din linguri și stropindu-se cu cantități apreciabile de zeamă pe haine, dar ignorând cu seninătate acest lucru. Simfonia de sorbituri și plescăituri deveni curând atât de puternică, încât Will nu se putu abține să nu se holbeze mirat la amândoi.

Într-un târziu, puse și el mâna pe lingură și era pe punctul de încerca să ia prima înghițitură când, cu colțul ochiului, văzu că unul dintre obiectele albe de pe farfuria sa începuse să se încolăcească. Crezând că i s-a părut, își goli conținutul lingurii înapoi în castron și o folosi ca să împingă cu ea obiectul din farfurie.

Spre marea lui surpriză, constată că „obiectul” avea un șir de picioare subțirele, maro-închis, îndoite perfect sub el. Era un fel de vierme! Se îndreptă de spate și privi terorizat cum creatura își arcuia spatele, picioarele sale minuscule schițând un fel de val mexican, ca și cum ar fi vrut să-l salute.

Se gândi întâi că viermele ajunsese din greșală pe farfurie, așa încât privi către domnul Jerome și Cal, întrebându-se dacă să le spună ceva. Exact în momentul acela, Cal luă unul dintre obiectele albe din farfuria sa și mușcă din el, mestecând cu

încântare. Prinsă între arătător și degetul mare, jumătatea din vierme rămasă se încolăcea și se zvârcolea, revărsând un lichid limpede peste degetele băiatului.

Will simți că stomacul e pe cale să i se întoarcă pe dos și își scăpă lingura în supă, făcând un zgomot atât de puternic, încât servitorul intră în cameră, dar văzând că nu e nevoie de el, ieși din nou în mare grabă. În timp ce Will încerca să-și stăpânească greața, văzu că domnul Jerome îl privește pieziș. Era o privire atât de încărcată de ură încât Will îi evită imediat ochii. În timpul acesta, Cal era ocupat să-și termine jumătatea de vierme care se zbătea încă, sugând lichidul care se scurgea, de parcă ar fi savurat niște spaghete.

Pe Will îl trecură fiorii; era absolut convins că n-ar fi putut să ia nici măcar o înghițitură de supă, așa încât rămase liniștit, simțindu-se cumplit de supărat și de nelalocul lui, până când servitorul îi luă într-un târziu castronul din față.

Trecură apoi la felul principal, care era un fel de terci înmuiat în sos și care părea la fel de greu de recunoscut ca și supa. Will împunse bănuitor cu furculița tot ceea ce avea în farfurie, ca să se asigure că nimic de acolo nu mai era încă în viață. Conținutul părea destul de inofensiv, așa încât începu să mănânce fără prea mare poftă, sperându-se involuntar la fiecare înghițitură și sughițând, acompaniat de hărmălaia gastronomică a celorlalți.

Deși domnul Jerome nu rostise niciun cuvânt către Will pe parcursul întregii cine, resentimentul profund care radia dinspre el era cu totul copleșitor. Will nu înțelegea de ce se întâmpla lucrul acesta, dar începu să se întrebe dacă nu cumva ostilitatea aceea era legată de mama sa adevărată, persoana

despre care nimeni nu părea pregătit să vorbească. Sau poate că omul pur și simplu disprețuia suprasolii ca el. Oricare ar fi fost motivul însă, își dorea ca bărbatul să-i spună ceva, orice, numai să spargă tăcerea aceea agonizantă. Din atitudinea domnului Jerome, Will își putea da bine seama că discuția care trebuia să urmeze nu avea cum să fie prea plăcută; era însă pregătit pentru ea. Vroia pur și simplu să scape odată. Începu să transpire și încercă să-și lărgască gulerul țeapăn al cămășii sale noi, trecându-și degetul prin interior. Will simțea că încăperea se umplea încet de un aspic rece și otrăvitor, care îl sufoca. Chinurile sale se încheiară însă când, terminându-și farfuria cu terci, domnul Jerome goli un pahar cu apă tulbure și apoi se ridică brusc în picioare. Își împături șervețelul în două și-l aruncă neglijent pe masă. Porni apoi către ușă, ajungând la ea exact când servitorul intra, ținând în mâini un castron de alamă. Spre teroarea lui Will, domnul Jerome îl îmbrânci brutal la o parte. Will crezu că servitorul o să cadă, văzându-l cum se împletește pe lângă perete. Acesta își regăsi însă echilibrul, dar conținutul castronului se revărsă, merele și portocalele din el rostogolindu-se pe podea până sub masă.

Ca și cum purtarea domnului Jerome nu ar fi fost nimic neobișnuit, servitorul nu făcu decât să murmure o scuză. Will văzu că pe buză îi apăruse o tăietură din care sângele îi șiroia până pe bărbie, în timp ce nefericitul se târa în jurul scaunului său, adunând fructele.

Will era siderat, dar Cal părea să ignore incidentul. Will nu-și luă ochii de la omul acela jalnic până când nu părăsi încăperea, după care, dându-și seama că nu putea face nimic,

își îndreptă atenția către castronul cu fructe proaspete. Erau banane, pere și două smochine, pe lângă merele și portocalele adunate de pe jos. Se servi imediat, mulțumit că dă în sfârșit de ceva familiar și recognoscibil, după experiența primelor două feluri de mâncare.

În momentul acela, ușa de la intrare se trânti atât de tare, încât se zguduiră până și tocurele ferestrelor. Will și Cal ascultară pașii domnului Jerome care se îndepărtau pe aleea din fața casei. Will rupse tăcerea:

— Nu prea mă place, nu-i așa?

Cal clătină din cap, continuând să-și cojească o portocală.

— De ce...? zise Will, oprindu-se însă imediat, fiindcă servitorul se întorsese și se așezase răbdător în spatele scaunului lui Cal.

— Poți să pleci! îi ordonă Cal nepoliticos, fără ca măcar să se obosească să-i arunce o privire, iar bărbatul se strecură în tăcere pe ușă, afară din cameră.

— Și ăsta cine e? întrebă Will.

— A, ăsta-i doar Watkins.

Will tăcu pentru o vreme și apoi întrebă.

— Cum spunei că-l cheamă?

— Watkins... Terry Watkins.

Will își repetă în minte de câteva ori numele acela.

— Sunt sigur că l-am mai auzit pe undeva.

Deși nu putea să-și dea seama de ce i se părea familiar, numele acela îi provoca o neagră presimțire.

Cal continuă să mănânce, parcă amuzat de confuzia în care se zbătea Will, numai că acesta din urmă își aduse aminte brusc.

— Au dispărut! Întreaga familie a dispărut!

— Da, așa este.

Oarecum surprins, Will îi aruncă o privire piezișă lui Cal.

— Au fost răpiți!

— Păi, a trebuit, fiindcă deveniseră o problemă. Watkins a dat din greșală peste un canal pentru aerisire și nu ne-am putut permite să-l lăsăm să spună cuiva despre asta.

— Dar ăsta nu poate să fie domnul Watkins! Ăla era un tip solid. L-am văzut... Băieții lui erau cu mine la școală, zise Will. Nu, n-are cum să fie aceeași persoană!

— El și familia lui au fost puși la muncă, zise Cal cu răceală.

— Dar..., Will se întrerupse fiindcă în minte îi apăreau, alternativ, imaginea domnului Watkins cum fusese el odată și aceea în care i se înfățișase. Arată de parcă ar avea o sută de ani! Ce i-ați făcut? întrebă Will, neputându-se gândi la nimic altceva decât la propria soartă și la cea a lui Chester.

Așa aveau să ajungă și ei? Forțați să devină sclavi pentru oamenii ăștia?

— Cum am zis, au fost cu toții puși la muncă, repetă Cal, luând o pară și mirosindu-i coaja.

Văzând că pe fruct se afla un strop din sângele domnului Watkins, o șterse de cămașă și abia apoi mușcă din ea.

Will își privea fratele cu și mai multă rezervă, încercând să-l înțeleagă. Căldura pe care începuse să o simtă pentru el se evaporase cu totul. Băiatul acela avea în el o sete de răzbunare și o ostilitate evidentă, din felul în care se comporta, pe care Will nu le înțelegea și de care nu prea îi păsa. O dată spunea că dorea să evadeze din Colonie, și imediat după

aceea se comporta de parcă s-ar fi simțit ca peștele în apă aici, jos.

Lanțul gândurilor lui Will se întrerupse când Cal privi către scaunul gol al tatălui său și oftă.

— E foarte greu pentru tata și de aceea trebuie să-i acorzi un răgaz. Cred că îl faci să-și amintească de prea multe lucruri.

— Despre *ce* mai exact? se răsti Will, fără să simtă vreun pic de compasiune pentru tatăl său.

De fapt, aici se năruia noțiunea aceasta de familie regăsită: dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată pe domnul Jerome și tot nu i s-ar fi părut prea curând.

— Despre mama, bineînțeles. Unchiul Tam spune că ea întotdeauna a fost puțin rebelă, oftă Cal și se cufundă apoi în tăcere.

— Dar... s-a întâmplat ceva rău?

— Am mai avut un frate. Era doar un bebeluș, când a murit din cauza febrei. După asta, ea a fugit.

Ochii lui Cal se umplură de melancolie.

— Un frate? repetă Will.

Cal îl privi, de pe față dispărându-i orice umbră a zâmbetului pe care-l afișa de obicei.

— Încerca să ne ia pe-amândoi, atunci când au prins-o Styx.

— Și a evadat?

— Da, dar cu mare greutate, și de aceea eu sunt încă aici. Cal luă încă o înghițitură de pară și vorbi înainte să termine de mestecat. Unchiul Tam spune că ea e singura persoană pe care o cunoaște care a ajuns afară și a rămas acolo.

— Și mai trăiește?

Cal aprobă din cap.

— Noi așa știm, dar a încălcat legea și, odată ce ai încălcat legea, Styx nu se lasă niciodată, chiar dacă ajungi în suprasol. Nu se opresc niciodată. Într-o zi, *tot* te prind și *tot* te pedepsesc.

— Te pedepsesc? Cum?

— În cazul mamei, cu execuția, zise el scurt. De aceea trebuie să ai foarte multă grijă.

Undeva în depărtare începu să bată un clopot. Cal se ridică în picioare și privi pe fereastră.

— Șapte clopote. E vremea să mergem.

Odată ajunși afară, Cal porni înainte și Will descoperi că îi e destul de greu să țină pasul cu el, mai ales că pantalonii cei noi i se frecau de coapse la fiecare mișcare. Era ca și cum pășiseră deodată într-un fluviu uman. Străzile gemeau de oameni, toți îndreptându-se hotărâți în diferite direcții, ca și cum ar fi întârziat deja undeva. Păreau și sunau ca un stol de păsări dezorientate și pieloase, care sunt pe cale să-și ia zborul. Will îl urmă pe Cal și, după ce cotiră de câteva ori, se așezară la o coadă lângă o clădire destul de obișnuită, care semăna cu un depozit. În fața fiecărei uși de lemn de la intrare stăteau câte doi membri Styx, păstrând atitudinea lor caracteristică, arcuiți precum niște pedagogi amarnici, gata în orice clipă să lovească. Will își lăsă capul în jos, încercând să se piardă în mulțime și să evite ochii străpungători ai paznicilor, de la care se aștepta să se oprească oricând asupra lui.

Ajunși înăuntru, Will constată că hala era chiar foarte mare, cam cât o jumătate de stadion de fotbal. Podeaua era făcută din bucăți mari de piatră, lustruite și cu urme întu-necate de umezeală. Pereții erau ciopliți grosolan și văruiți. Rotindu-și ochii, văzu că în fiecare dintre cele patru colțuri era câte o platformă înălțată, unde se găsea un pupitru de lemn cu câte un membru al Styx îndărătul lui, care scrutau ca niște vulturi toată adunarea.

La mijlocul pereților din stânga și din dreapta se vedeau două imense picturi în ulei. Din cauza mulțimii de oameni din fața sa, Will nu putea să vadă prea bine pictura din dreapta, așa încât se întoarse să o examineze pe cea mai apropiată de el. În prim-plan se afla un bărbat îmbrăcat cu o haină neagră și cu o vestă verde-închis și care purta o șapcă, al cărei cozoroc se termina chiar deasupra feței sale cumva lugubre, cu trăsături grosolane. Bărbatul privea cu atenție o coală mare de hârtie, ce arăta ca un fel de plan, deschis larg în mâinile sale. Personajul părea în mijlocul unor săpături. Înghesuiți de o parte și de alta, se vedeau mulți alți bărbați cu hârlețe și târnăcoape, care-l priveau cu nespusă admirație. Fără să știe exact de ce, pictura îi aminti lui Will de cele în care Iisus este prezentat între apostoli.

— Cine e ăsta? întrebă Will arătând din cap către tablou, în timp ce oamenii treceau pe lângă ei.

— Sir Gabriel Martineau, desigur. Pictura se numește „Străpungând pământul”.

Fiindcă era înghesuit de din ce în ce mai mulți oameni, Will trebui să își încline capul de pe o parte pe alta, pentru a vedea bine tabloul. În afara personajului principal, despre

care Will ştia acum că era însuşi Martineau, mai putea vedea şi feţele difuze ale muncitorilor, care îl fascinau. Raze argintii ale unei lumini, care ar fi putut fi a lunii, veneau de undeva de sus şi cădeau pe feţele muncitorilor, împrumutându-le o strălucire uşoară, sfântă. Şi, mai mult decât atât, mulţi dintre ei păreau să aibă o lumină chiar mai strălucitoare deasupra capului, ca un nimb.

— Nu, murmură Will pentru sine, dându-şi seama brusc că acelea nu erau nimburi, ci smocuri de păr alb.

— Şi ceilalţi? îi şopti el lui Cal. Ei cine sunt?

Cal vru să-i răspundă, dar un colonist masiv dădu peste el, aproape întorcându-l cu spatele la Will. Bărbatul îşi continuă hotărât drumul, fără să se scuze în vreun fel, iar Cal nu păru să fie nicidecum afectat de purtarea celuiilalt. Will aştepta încă un răspuns, iar fratele său se întoarse din nou cu faţa la el. Vorbi ca şi cum s-ar fi adresat cuiva de o prostie iremediabilă:

— Ăştia sunt strămoşii noştri, Will, oftă el.

— Aha.

În ciuda faptului că Will ardea de curiozitate şi voia să privească mai atent tabloul, vederea îi era acum complet blocată de mulţimea din faţa sa. Se întoarse către capătul sălii unde se aflau vreo zece strane de lemn, cioplite grosolan, deja ocupate de câţiva colonişti. Ridicându-se pe vârfuri pentru a încerca să vadă ce e dincolo de ele, reuşi să zărească un crucifix masiv din fier fixat pe perete — părea să fi fost construit din două bucăţi de şină de cale ferată prinse una de alta cu nituri imense, cu capul rotund. Cal îl apucă de mânecă şi-l trase prin mulţime până undeva mai aproape de

strane. Ușile se închiseră cu zgomot și Will își dădu seama că sala se umpluse până la refuz într-un timp uimitor de scurt. Era înăbușitor, iar el era strivit între Cal și câțiva coloniști extrem de solizi. Încăperea se încălzea rapid și fuioare de abur începeau să se ridice din hainele umede ale mulțimii până sus, în jurul luminilor care atârnavă din tavan.

Murmurul conversațiilor se stinse când un Styx se urcă în amvonul de lângă crucea de metal. Purta o mantie lungă și neagră, iar ochii săi strălucitori păreau să sfredească aerul încețoșat al sălii. Pentru o clipă, își coborî pleoapele și-și plecă fruntea. Pe urmă își înălță solemn privirea în sus, deschizându-și mantia neagră, care-l făcea să pară un liliac pregătit să-și ia zborul, și își ridică brațele către adunare. Începu să vorbească pe un ton monastic, ușor șuierat.

La început, Will nu reuși să înțeleagă nimic din ceea ce spunea, deși din cele patru colțuri ale încăperii vocile celorlalți Styx repetau cuvintele predicatorului, șoptind șuierat și scoțând un sunet ca și cum cineva ar fi rupt teancuri întregi de pergamente vechi. Când predicatorul își ridică vocea, Will ascultă mai atent.

— Să știți asta, fraților, să știți, intonă el, aruncând fulgere din ochi asupra adunării și trăgând aer în piept melo-dramatic. Suprafața Pământului colcăie de creaturi care se află într-o perpetuă stare de război una cu alta. Milioane mor de fiecare parte și nu există o limită a brutalității și a răutății lor. Națiunile lor cad și se ridică, pentru a se prăbuși apoi din nou. Codrii nesfârșiți au fost doborâți de securile lor, iar pășunile mustesc de otrăvurile lor.

Din jurul său, Will auzi murmure care aprobau spusele predicatorului. Acesta se aplecă și mai mult înainte, strângând balustrada amvonului cu degetele sale palide.

— Lăcomia lor n-are egal decât în plăcerea pe care o simt pentru moarte, jale, teroare și ruină a tot ceea ce trăiește. Și, în ciuda păcatelor lor, aspiră să se ridice către cer... dar, *luați aminte!*, greutatea nespūsă a păcatelor lor îi va țintui în țărână.

Urmă o pauză în care ochii negri ai predicatorului scor-moniră în mulțime și apoi, arătând cu un deget uscat în sus, preotul continuă:

— Nimic nu mai rămâne pe pământ sau în marile oceane care să nu fie vânat, tulburat sau exploatat. Iar pentru vietățile măcelărite cu miile, acești exploatatori sunt deopotrivă mormântul și mijlocul tranziției. Și când va veni ziua judecății, zise predicatorul coborându-și brațul, care arăta acum către membrii adunării, luați aminte la cuvintele mele, judecați vor fi... și mânați cu toții în abis, și pierduți de-a pururi pentru Domnul... și în ziua aceea, credincioșii, cei ce urmează calea dreaptă, noi cei îndreptățiți, ne vom reîntoarce și ne vom cere înapoi fața Pământului, pentru a începe să ne reconstruim împărăția... Noul Ierusalim. Pentru că așa ne învață înțelepciunea strămoșilor noștri, transmisă nouă din veac în Cartea Catastrofelor.

Sala se umplu de un foșnet, netulburat de nici măcar o șoaptă sau o tuse. Predicatorul începu din nou cu o voce mai calmă, pe un ton aproape colocvial.

— Să fie bine știut, să fie bine înțeles, zise el, înclinându-și capul.

Will crezu că-l zărește pe domnul Jerome așezat într-o strană, dar nu putea fi prea sigur din cauza înghesuiei.

Pe neașteptate, întreaga adunare se alătură în cor vocilor oficianților Styx și intonă:

— Pământul este al Domnului și al celor care îl urmează, Pământul cu tot ce e în el. Gratiudine eternă pentru salvatorul nostru, Sir Gabriel, și pentru Părinții Fondatori, pentru că ne-au păstorit și pentru că s-au contopit unul cu celălalt, așa încât tot ceea ce se întâmplă pe pământul lui Dumnezeu e una cu ceea ce există la un nivel superior, în împărăția lui Dumnezeu.

Preotul Styx mai făcu o pauză și apoi vorbi din nou.

— Precum deasupra, așa și sub pământ.

Vocea unită a congregației rosti un „Amin” bubuitor, iar preotul făcu un pas în spate, ieșind din raza vizuală a lui Will. Se întoarse către Cal ca să-l întrebe ceva, dar nu mai avu timp, fiindcă oamenii porniră imediat să se înghesuie spre uși, golind sala la fel de repede pe cât o umpluseră. Marea umană îi purtă pe băieți tocmai până în stradă, unde se opriră ca să privească oamenii cum se îndreaptă în diferite direcții.

— Nu-nțeleg, cum adică „Precum deasupra, așa și sub pământ”? îi zise Will lui Cal în șoaptă. Credeam că toată lumea de aici urăște suprasolii.

— *Deasupra* nu înseamnă *suprasol*, răspunse Cal atât de tare și pe un ton atât de vehement, încât mai mulți oameni aflați în apropiere se întoarseră să-l privească pe Will și mârâiră cu dezgust.

Se înfioră. Începea să se întrebe dacă nu cumva a avea un frate mai mic nu era chiar așa de simplu cum se spunea că este.

— Dar cât de des trebuie să mergeți la biserică? îndrăzni Will, după ce-și reveni de pe urma ultimului răspuns al lui Cal.

— O dată pe zi, zise Cal. Dar și voi mergeți, în suprasol, la biserică, nu-i așa?

— Familia mea nu mergea.

— Ce ciudat! zise Cal, uitându-se în jur ca să vadă dacă nu-l aude cineva. Oricum, e multă vorbărie! șopti el. Haide! Mergem să-l vedem pe unchiul Tam. Trebuie să fi ajuns la taverna din Low Holborn.

Când ajunseră la capătul străzii și ieșiră de pe ea, un stol de grauri albi se ridică deasupra lor și porni într-un zbor grăbit către zona cavernei spre care se îndreptau și băieții. Apărut ca din pământ, Bartleby li se alătură, fluturând din coadă și tremurându-și fălcile la vederea păsărilor, scoțând un mieunat obișnuit și mai degrabă dulce, în totală neconcordanță cu înfățișarea sa.

— Încetează, măi bestie proastă, n-ai să le prinzi niciodată! îi zise Cal animalului, care trecu pe lângă ei, cu capul ridicat cât de sus putea ca să urmărească păsările.

În drumul lor, băieții trecură pe lângă barăci și mici ateliere: o fierărie unde fierarul, un bărbat bătrân, luminat de flăcările din furnal, ciocănea ceva neobosit pe o nicovală, și firme precum *Geo Blueskin*, *rotărie* sau *Erasmus*, *chimicale*. O curte plină de trăsuri și de mașinării stricate îi atrase atenția în mod deosebit lui Will.

— N-ar trebui să ne întoarcem de-acum? întrebă Will, oprindu-se să arunce o privire la mașinăriile ciudate de dincolo de gardul de fier ruginit.

— Nu, tata n-o s-ajungă acasă prea curând, zise Cal. Grăbește-te însă, trebuie să mergem.

În timp ce înaintau spre ceea ce părea a fi centrul cavernei, Will nu-și putea lua ochii de la priveliștile uimitoare care îl înconjurau și de la casele lipite una de alta, îngrămădite în șiruri aparent fără sfârșit. Până atunci nu-și dăduse cu adevărat seama cât de imens era locul acela. Privind în sus, văzu o ceață ce licărea ușor, schimbătoare, care părea vie și atârna ca un nor deasupra acoperișurilor haotice, alimentată de strălucirea colectivă a tuturor globurilor luminoase de dedesubt.

Pentru un moment, priveliștea îi aminti lui Will de Highfield în timpul zilelor caniculare de vară, cu excepția faptului că acolo unde ar fi trebuit să fie cerul și lumina soarelui, aici se vedeau doar petice ale unui imens tavan de piatră. Cal grăbi pasul și continuă să treacă pe lângă coloniști care, judecând după privirile piezișe pe care le aruncau celor doi băieți, era limpede că știau cine e Will. Unii traversară pe partea cealaltă pentru a-l evita, mormăind ceva în barbă, iar alții se opriră în loc, zgâindu-se la el. Câțiva chiar scuipară în direcția lui.

Will era mai mult decât îngrijorat.

— De ce fac asta? întrebă el încet, rămânând puțin mai în urma fratelui său.

— Nu le da atenție, răspunse Cal sigur pe sine.

— E ca și cum m-ar urî sau ceva de genul ăsta.

— Așa e mereu când vine vorba de străini.

— Dar..., începu Will.

— Uite ce e, nu-ți bate capul cu asta. O să treacă, ai să vezi. Se întâmplă fiindcă ești nou pe-aici și, mai ales, fiindcă știu cu toții cine e mama ta, zise Cal. Nu-ți vor face însă nimic. Deodată, băiatul se opri și se întoarse către Will. Dar pe-aici ține-ți capul în pământ și încearcă să nu te oprești din mers. Ai înțeles? Nu te opri, *orice-ar fi!*

Will nu realizează ce vrea să spună până când nu văzu intrarea lângă care stătea fratele său: era un pasaj doar cu puțin mai larg decât lățimea umerilor săi. Cal se strecură înăuntru, iar Will îl urmă destul de ezitant. Era întunecat și înghesuit, iar duhoarea sulfuroasă a unei vechi canalizări pusese stăpânire pe aerul de acolo. Picioarele plescăiră prin bălți nevăzute de lichide necunoscute. Încerca din răspuțeri să nu atingă pereții pe care se scurgea încet un fel de mâzgă neagră și uleioasă.

Will se simți ușurat când ajunseră într-un târziu într-un loc cu o lumină vagă, dar tresări apoi uimit la vederea unei scene care părea decupată chiar din Londra epocii victoriene. De o parte și de alta a unei alei înguste, se întindeau tot felul de clădiri, atât de înclinate spre alee, încât etajele lor superioare aproape că se întâlneau. Erau construite din lemn și păreau într-o stare jalnică. Cele mai multe ferestre erau fie sparte, fie baricadate cu scânduri.

Deși nu-și putea da seama de unde vine, Will auzi zvonul îndepărtat al unor voci, strigăte și râsete, care părea să se reverse de peste tot. Se auzeau pasaje ciudate de muzică de parcă ar fi cântat cineva game la o ceteră veche. Undeva plângea un copil mic, iar câinii lătrau tare. În timp ce treceau

repede printre fațadele extrem de deteriorate, Will simți un iz de mângal și fum de țigară și, prin ușile deschise, văzu oameni înghesuiți la mese. La ferestre se vedeau bărbați îmbrăcați în veste, care priveau indiferenți în jos, trăgând din pipe. În mijlocul aleii șerpuia un șanț prin care curgea un șuvoi vâscos, izvorât din canalizările clădirilor, format din resturi de vegetale și alte asemenea gunoaie. Will aproape călcă în el, dar reuși să îl evite în ultimul moment, sărind până pe marginea aleii.

— Nu! Ai grijă! îl preveni repede Cal. Nu te apropia de clădiri!

În timp ce se grăbeau să ajungă către locul în care îl ducea Cal, Will aproape că nici nu mai clipea, înfruptându-și ochii din tot ceea ce se putea vedea în jurul său. Murmura mereu și mereu „Pur și simplu fantastic”, întrebându-se dacă și tatăl său ajunsese prin locul acela care era o bucată de istorie vie, când atenția i se opri asupra altui lucru. La intrarea în pasajele înguste care se deschideau de o parte și de alta a aleii pe care mergeau ei se vedeau siluetele unor oameni. Figuri misterioase și întunecate, aceștia se zgâiau la ei, iar Will auzi voci șoptite, frânturi de mormăieli isterice și, la un moment dat, chiar și țipătul îndepărtat al unui om care părea în agonie.

Dintr-unul din aceste pasaje se desprinsese o siluetă întunecată. Era un bărbat cu o glugă neagră trasă pe cap, pe care și-o dădu însă la o parte pentru a-și arăta fața colțuroasă. obrazul îi era acoperit cu un strat bolnăvicios de sudoare, iar pielea îi era de culoarea oaselor îngălbenite de soare. Îl apucă pe băiat de braț, ochii săi galbeni și urduroși privind drept în cei ai lui Will.

— A, dar ce cauți aici, dulceață? şuieră el astmatic, zâmbetul larg arătând un șir de cioturi maro și neregulate care-i țineau loc de dinți.

Bartleby mârâi, iar Cal se băgă între Will și străin, smulgându-l pe fratele său din strânsoarea acestuia. Nu îi mai dădu drumul o bucată de vreme, cotind de mai multe ori până ajunseră înapoi, pe o stradă bine luminată. Will oftă ușurat.

— Ce *era* locul acela?

— Cuiburile-corbilor. Acolo locuiesc cei săraci. Iar tu ai văzut numai periferia — crede-mă, n-ai vrea să te pomenști chiar în centrul lor, zise Cal, pornind cu o asemenea viteză, încât Will făcu eforturi serioase ca să-l ajungă.

Simțea încă urmările șederii sale în temniță: îl dureau în coșul pieptului, iar picioarele îi erau țepene. Nu avea însă de gând să-l lase pe Cal să observe vreun semn de slăbiciune, așa încât se forță să îl ajungă.

În timp ce motanul le deschidea drumul undeva destul de departe, Will îl urmă supus pe Cal, pe lângă bazine cu apă ceva mai mari, alimentate de niște șuvoaie care, la răstimpuri, curgeau mai năvalnic. Căzând din întunericul tavanului cavernei, torentele acelea păreau să vină de nicăieri, ca niște gheizere răsturnate.

Își croiră apoi drum printr-o serie de străzi largi, pe ale căror trotuare se înghesuiau case înguste cu terase, până când, în depărtare, Will văzu luminile unei taverne aflate chiar la confluența a două străzi care se întâlneau într-un unghi ascuțit. Oamenii se îngrămădeau în jurul ei, afișând diverse stadii de beție, râzând aspru și țipând. De undeva se

auzea o femeie care cânta cu voce ascuțită. Când se apropiară, Will putu să distingă mai bine firma pictată: citi numele *Capul & Coada*, scris deasupra imaginii celei mai stranii locomotive pe care o văzuse vreodată, care avea, se pare, un diavol pe post de mecanic, cu piele stacojie și coarne, purtând trident și unduindu-și o coadă în formă de săgeată.

Fațada și chiar ferestrele tavernei erau vopsite în negru și acoperite cu un strat fin de funingine. Înăuntru era așa o înghesuială, încât oamenii se revărsau pe trotuar. Beau cu toții din căni cu capac, făcute din cositor, iar unii dintre ei fumau fie din pipe lungi de lut, fie din niște obiecte de forma unui nap, pe care Will nu le recunoscuse, dar care duhneau ca niște scutece extrem de ude. Se apropie mai mult de Cal. Trecură pe lângă un om cu pălărie tare, care stătea în spatele unei mici mese pliante. Bărbatul striga: „Găsiți-o pe doamna pictată! Găsiți-o pe doamna pictată!” către doi privitori care păreau interesați, în timp ce agita un pachet de cărți de joc folosind o singură mână.

— Bunule domn, zise bărbatul, când unul dintre privitori se apropie și aruncă o monedă pe postavul verde al mesei.

Se făcură cărțile și Will regretă că nu putea să vadă și restul jocului, dar nu avea de gând în ruptul capului să se îndepărteze de fratele său, care se afunda din ce în ce mai tare în gloata de petrecăreți. Înconjurat de toți acești oameni, începu să se simtă extrem de vulnerabil și tocmai se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-l convingă pe Cal să-l ducă acasă, când auzi bubuitul unei voci prietenoase.

— Cal! Adu-l pe Will încoace!

Imediat, în jurul lor încetară toate discuțiile și capetele tuturor se întoarseră în tăcere către Will. Unchiul Tam ieși dintr-un grup de tovarăși și îi salută pe băieți cu gesturi largi, extravagante. Fețele celor din mulțimea adunată lângă tavernă aveau expresii variate: curioase, zâmbitoare, indifferente — dar cele mai multe așiau o ostilitate pe care nu se străduiau să o ascundă. Tam însă nu părea deranjat nici pe departe de atitudinea lor. Își aruncă brațele groase în jurul umerilor băieților și își întoarse fața către mulțime, uitându-se la ceilalți cu o căutătură sfidătoare. Hărmălaia din tavernă continua netulburată, ceea ce nu făcea decât să accentueze tăcerea încordată de afară și tensiunea în creștere care se acumula acolo. Încremenirea aceea teribilă îi umplea urechile lui Will, strivind și înecând orice gând i-ar fi putut veni în minte.

Pe urmă, din mulțime răsună cea mai asurzitoare și mai lungă râgâială pe care o auzise Will în viața sa. În timp ce ultimele ecouri ale sunetului aceuia se loveau de clădirile înconjurătoare, vraja care plutise în aer se rupse și adunarea explodă în hohote aspre de râs, întrerupte de chiote și de fluerături ciudate.

Nu mult după aceasta, toată lumea se așează din nou la mese, reluându-și discuțiile, în timp ce un omuleț era felicitat de toți și bătut pe spate cu o asemenea vigoare, încât trebui să-și acopere cana cu mâna pentru ca băutura dinăuntru să nu sară pe pavaj.

Încă extrem de încordat, Will continuă să-și țină capul plecat. Nu putu să nu observe că Bartleby, întins sub banca pe care stăteau bărbații, se arcui deodată ca și cum ar fi fost mușcat de ceva nevăzut. Rotindu-se puțin, motanul începu

să se lingă între picioarele din spate, ridicându-l în sus pe unul din ele, poziție în care arăta ca un curcan nu foarte bine jumulit.

— Acum, că i-ai întâlnit pe nespălații ăștia, zise unchiul Tam, arătând cu un gest fugar gloata din jur, lasă-mă să te prezint nobilimii, celor care sunt *crème de la crème*. El e Joe Waites, zise el, întorcându-l pe Will cu fața la un bătrân zbârcit.

Acesta purta pe cap o cască aparent prea strâmtă, care părea să-i contracte jumătatea superioară a feței, bulbucându-i ochii și ridicându-i obrajii într-un zâmbet involuntar. Un dinte solitar se ițea din maxilarul bătrânului, ca un colț de fildeș. Își întinse mâna către Will care i-o strânse șovăielnic, constatând cu surprindere că aceasta era caldă și uscată.

— Iar ăsta, zise Tam, arătând cu capul către un bărbat spilcuit, care purta un costum de stofă reiată în culori țipătoare și ochelari cu ramă neagră, este Jesse Shingles.

Omul făcu o plecăciune grațioasă și apoi chicoti ridicând din sprâncenele sale groase.

— Și, ultimul, dar nu cel din urmă, unicul și inegalabilul Imago Freebone.

Un bărbat cu părul lung și împletit în coadă îi întinse o mână înmănușată, iar odată cu gestul acesta i se desfăcu haina imensă de piele, lăsându-i la vedere corpul de dimensiunile unui butoi. Will se sperie atât de tare de masivitatea bărbatului, încât aproape că făcu un pas înapoi.

— Extrem de încântat să întâlnesc o asemenea legendă, noi fiind doar niște personaje umile, zise Imago, aplecându-și

corpul imens înainte și prefăcându-se că își îndepărtează de pe frunte un zulf inexistent.

— Ăăă... salut! zise Will, neștiind prea bine ce ar fi trebuit să spună.

— Încetează, se strâmbă Tam la tovarășul său.

Imago se îndreaptă de spate, oferindu-i din nou mâna și zicând, pe un ton normal:

— Will, îmi pare foarte bine să te cunosc.

Băiatul îi strânse din nou mâna.

— N-ar fi trebuit să te necăjesc, adăugă Imago. Știm cu toții prin ce-ai trecut. Chiar prea bine.

Continuă să îi zgâlțâie mâna lui Will, prinzând-o cu ambele sale mâini și privindu-l pe băiat cu căldură și compasiune. I-o eliberă într-un târziu, nu înainte să i-o strângă ușor, într-un gest de încurajare.

— Am avut și eu plăcerea de a mă confrunta cu Lumina Întunecată de vreo câteva ori, mulțumită prietenilor noștri dragi, zise el.

— Mda. Al dracului te mai arde la inimă! zise rânjind Jesse Shingles.

Will era mai mult decât uimit de prietenii unchiului Tam și de înfățișarea lor stranie, dar, privind în jur, realizează că ei nu se deosebeau prea mult de ceilalți petrecăreți de pe terasa tavernei.

— V-am luat câte un sfert de New London, zise Tam dând câte o halbă fiecăruia dintre băieți. Ia-o ușurel, Will, fiindcă n-ai mai gustat până acum așa ceva.

— De ce? Din ce e făcută? întrebă Will, privind bănuitor la lichidul cenușiu, cu spumă deasupra.

— N-ai vrea să știi, băiete, nu cred că ai vrea, răspunse Tam, stârnind un cor de râsete din partea prietenilor săi.

Joe Waites scoase câteva sunete ciudate, ca un ciripit, în timp ce Imago își dădu capul pe spate într-un hohot de râs extravagant, dar fără a scoate vreun sunet, făcându-și doar umerii imenși să tresalte. De sub bancă, Bartleby mârâi și-și linse buzele cu zgomot.

— Să înțeleg că ai fost la prima ta slujbă? îl descusu unchiul Tam. Ce-ai înțeles din ea?

— A fost..., ăăă... interesant, zise Will pe un ton neutru.

— Așteaptă câțiva ani și n-o să ți se mai pară așa, zise Tam. E bună doar fiindcă ține gulerele albe ocupate. Luă o înghițitură lungă din halba sa, își îndreptă spatele și scoase un oftat mulțumit. Mda, dacă aș avea câte un florin pentru fiecare „Precum deasupra, așa de-al dracului și dedesubt” am zis la viața mea, aș fi bogat acum!

— Precum a fost ieri, așa va fi și mâine, zise Joe Waites, cu o voce ascutită și nazală, imitând un preot Styx. Așa grăiește Cartea Catastrofelor! continuă el și apoi căscă într-un gest exagerat, care îi permise lui Will să întrezărească priveliștea cumva neliniștitoare a gingiilor sale roz și a dințelului solitar.

— Și dacă ai auzit o catastrofă, poți să consideri că le-ai auzit pe toate, îl înghionti Imago pe Will.

— Amin! ziseră la unison Jesse Shingles și Joe Waites, ciocnindu-și halbele și izbucnind în râs.

— Credința asta poate aduce alinare doar celor care nu au o minte proprie și nu pot gândi pentru ei înșiși, zise Tam.

Will privi cu coada ochiului către Cal și văzu că acesta râde deopotrivă cu ceilalți. Asta îl nedumeri — uneori, fratele său părea să fie plin de zel religios, dar alteori nu ezita să afișeze o lipsă totală de respect, ba chiar o formă de dispreț față de religie.

— Zi, Will, ce-ți lipsește cel mai mult din viața pe care o aveai la suprafață? îl întrebă brusc Jesse Shingles, ridicându-și degetul mare cu un gest smucit către tavanul de deasupra capetelor lor.

Will îl privi nesigur, pregătindu-se să răspundă prudent, când omulețul continuă:

— Mie mi-ar lipsi peștele și cartofii prăjiți. Nu c-aș fi gustat vreodată așa ceva, continuă el, făcându-i complice cu ochiul lui Imago.

— Ajunge cu cheștiile astea! se încruntă Tam, aruncând priviri îngrijorate spre oamenii ce se înghesuiau în jurul lor. Nu e nici locul, nici momentul...

Cal sorbea bucuros din băutura sa, dar observă că Will ezită să facă la fel. Se șterse la gură cu dosul palmei și se întoarse către fratele său, arătând spre halba care rămăsese neatinsă.

— Haide, încearcă!

Will luă cu precauție o gură din lichidul de culoarea cretei murdare și așteptă puțin până să o înghită.

— Ei bine? întrebă Cal.

Will își trecu limba peste buze.

— Nu e rea, zise el.

Abia apoi băutura își făcu efectul. Ochii i se măriră și începură să lăcrimeze, în timp ce gura îi luă foc. Se înecă,

încercând în van să-și stăpânească tusea. Unchiul Tam și Cal zâmbiră.

— Nu cred că sunt destul de mare ca să beau alcool, croncăni Will, dând la o parte halba din fața sa.

— Păi, cine-ți interzice? Aici avem altfel de reguli. Atâta vreme cât nu încalci legile, îți vezi de treaba ta și mergi la slujbele lor, nimeni nu se supără dacă îți mai faci de cap nițel. Oricum nu-i treaba nimănui, zise Tam, bătându-l ușor pe spate.

Ca și cum ar fi vrut să-și arate aprobarea pentru spusele prietenului lor, ceilalți membri ai grupului își ridicară halbele și le ciocniră, spunând în cor:

— Până la fund!

Continuară așa, halbă după halbă, până la al patrulea sau al cincilea rând — Will le pierduse șirul. Tam tocmai terminase de spus un banc revoltător de necuviincios despre un polițist flatulent și fiica unui jongler orb, pe care Will nu reuși să îl înțeleagă, deși toți ceilalți îl găsiră extrem de amuzant.

Ridicându-și halba și continuând să chicotească, Tam privi deodată în băutura sa și-și înfipse degetul mare și arătătorul în spumă, de unde scoase ceva.

— Iar am găsit un melc, zise el, iar ceilalți izbucniră din nou în hoțote necontrolate de râs.

— O să te însori în mai puțin de o lună, dacă nu-l mănânci! tună Imago.

— În cazul ăsta..., râse Tam și, spre uimirea lui Will, își așează pe limbă vietatea aceea flască și gri.

O mai plimbă puțin prin gură înainte s-o mestece și s-o înghită, în aplauzele prietenilor săi.

În liniștea care urmă, Will se simți îndeajuns de curajos ca să zică:

— Tam, unchiule Tam, am nevoie de ajutorul tău.

— Oricе, băietе! zise Tam, așezându-și mâna pe umărul lui Will. Trebuie doar să-mi ceri.

De unde să înceapă? Avea atâtea griji care se învâртеbeau în mintea sa aburită de băutură... Să-l găsească pe tatăl său... sau să afle ce se întâmplase cu sora sa... și cu mama sa... dar *care* mamă? Din ceața gândurilor sale, unul singur se cristaliză, despre un lucru care în clipa aceea conta mai mult decât orice.

— Trebuie să-l scot pe Chester de acolo, zise Will dintr-o suflare.

— Șșș! făcu Tam, privind neliniștit în jur.

Se traseră cu toții mai aproape unul de altul, încercuindu-l ca și cum ar fi vrut să-l ascundă.

— Ai idee ce-mi ceri? întrebă Tam, în șoaptă.

Will îl privi pierdut, neștiind ce să-i răspundă.

— Și unde o să vă duceți? Înapoi în Highfield? Crezi că o să mai fiți vreodată în siguranță, cu alde Styx pe urmele voastre? N-ați rezista nici măcar o săptămână. Cine o să vă apere?

— M-aș putea duce la poliție, sugерă Will. Ei...

— Nu mă ascuți! Înțelege că au oameni peste tot, îi repetă Tam cu hotărâre.

— Și nu doar în Highfield, interveni Imago, cu voce joasă. Nu poți avea încredere în nimeni din suprasol, nici în poliție... în *nimeni*.

Tam aprobă din cap.

— Ar trebui să te dai la fund undeva unde nu se vor gândi niciodată să te caute. Cunoști vreun asemenea loc?

Will nu-și dădea seama dacă era din cauza oboselii sau a alcoolului, dar descoperi că-i venea din ce în ce mai greu să-și stăpânească lacrimile.

— Dar nu pot să stau fără să fac *nimic*. Când am avut nevoie de ajutor ca să-l găsesc pe tata, zise el răgușit, gâtuit de emoție, singura persoană pe care m-am putut bizui a fost Chester, iar acum el este prizonier în temniță... din cauza mea. Îi sunt dator.

— Ai habar cum e să fii fugar? întrebă Tam. Să-ți petreci tot restul vieții ferindu-te de fiecare umbră, fără să ai niciun prieten care să te ajute, fiindcă ești un pericol pentru toți cei din jurul tău?

Will înghiți cu zgomot, în timp ce Tam își încheia discursul, conștient că toți ochii din micul lor grup erau ațintiți asupra lui.

— Dacă aș fi în locul tău, pur și simplu *aș uita* de Chester, zise Tam aspru.

— Dar... eu... nu pot, zise Will cu aceeași voce gâtuită și cu ochii ațintiți asupra lichidului din halbă. Nu...

— Așa stau lucrurile pe-aici, Will... te vei obișnui, zise Tam, scuturând din cap ca să-și întărească vorbele.

Buna dispoziție care domnise până în urmă cu câteva minute se evaporase complet, iar acum fețele lui Cal și ale prietenilor lui Tam, adunate în jurul lui Will, erau rigide și cumva nemiloase. Nu-și dădea seama dacă, fără să vrea, călcase în străchini și spusese ceva cu totul nepotrivit, dar

nu putea să lase lucrurile așa, sentimentele sale erau mult prea puternice. Își ridică privirea și o pironi în ochii lui Tam.

— Dar de ce stați cu toții aici? întrebă el. De ce nu ieșiți cu toții... de ce nu scăpați?

— Fiindcă..., începu Tam șoptit, până una-alta, asta e *casa* noastră. Poate că nu e cine știe ce, dar e tot ceea ce au cunoscut vreodată cei mai mulți dintre noi.

— Familiile ne sunt aici, zise Joe Waites cu hotărâre. Crezi că am putea să plecăm, abandonându-le pur și simplu? Ai măcar cea mai mică idee despre ce li s-ar întâmpla, dacă am face lucrul ăsta?

— Represalii, zise Imago atât de încet, încât cuvântul abia dacă i se auzi. Styx i-ar măcelări pe toți.

— Râuri de sânge, șopti Tam.

Joe Waites se apropie și mai mult de Will.

— Chiar crezi că ne-am simțit bine să trăim într-un loc în care totul ne este într-atât de străin? Unde să ne ducem? Ce să facem? zise el, tremurând de agitație.

Era limpede că e extrem de supărat pe întrebările lui Will și începu să-și recâștige calmul, abia când Tam îi puse o mână pe umăr.

— Nu am fi la locul nostru... nu am fi în timpul nostru, zise Jesse Shingles.

Will nu putu să facă altceva decât să dea din cap, strivit de intensitatea emoțiilor pe care le produsese în grupul de bărbați. Oftă tremurat.

— Bine, dar eu oricum trebuie să-l scot pe Chester de acolo. Chiar și dacă va trebui să o fac de unul singur.

Tam îl privi pentru un moment și apoi clătină din cap.

— Încăpățânat ca un catâr. Seamănă cu maică-sa, zise el, în timp ce zâmbetul i se reîntoarce pe față. Știi, e de-a dreptul fantastic cât de mult semeni cu ea când vorbești așa. Odată ce-și puna în minte ceva, n-aveai cum s-o mai abați din drum. Îi ciufuli lui Will părul cu mâna sa imensă. Încăpățânat al naibii, ca un catâr!

Imago îl bătu ușor pe Tam pe braț.

— Iar a venit ăla!

Ușurat că nu mai era în centrul atenției, Will nu reuși să-l urmărească de la început, dar când își îndreptă ochii spre locul în care priveau ceilalți, observă că peste drum un Styx vorbea cu un bărbat bondoc, cu păr lung și alb și favoriți imenși, îmbrăcat cu o haină maro, lucioasă, și o batistuță roșie înnodată la gâtul său gros. Îl văzu pe Styx dând din cap, întorcându-se și apoi plecând.

— Ăla îl vânează pe Tam de o bună bucată de vreme, îi șopti Cal lui Will.

— Cine e?

— Nimeni nu le cunoaște numele, dar noi îi spunem ăluia Lipitoare, pentru că e tare greu să scapi de el. Poartă un fel de război personal cu unchiul Tam și ține morțiș să-l doboare.

Will privi cum silueta lui Lipitoare se dizolvă în umbră.

— I s-a pus pata pe familia voastră încă de când mama ta a scăpat de gulerele albe și s-a dus în suprasol, zise Imago către Will și Cal.

— Și până oi muri, eu tot o să jur că el l-a omorât pe tata, zise Tam cu o voce egală și ciudat de lipsită de emoție. El l-a omorât! N-a fost niciun accident.

Imago își scutură încet capul.

— Ăla a fost un lucru oribil, îl aprobă el. Un lucru *oribil*.

— Și, deci, ce pune el la cale cu mizerabilul ăla de-acolo? întrebă Tam, încruntându-se și întorcându-se către Imago.

— Dar cu cine vorbea? întrebă Will, uitându-se chiorăș la celălalt bărbat care traversa acum strada către mulțimea de pe terasa tavernei.

— Nu te uita la el!... E Heraldo Walsh. E un tip al dracului de periculos, îl preveni Cal.

— Un tâlhar de cea mai joasă speță, mârâi Tam.

— Și atunci de ce vorbește cu un Styx? întrebă Will, total aiurit.

— Planuri, planuri ascunse între alte planuri, murmură Tam. Styx sunt o gașcă perversă. La ei orice curea poate deveni șarpe. Se întoarse către Will: Uite ce-i, s-ar putea să pot să te ajut în cazul lui Chester, dar trebuie să-mi promiți un singur lucru, șopti el.

— Ce anume?

— Dacă o să fiți vreodată prinși, n-o să-l implicați niciodată pe Cal, nici pe mine sau pe oricare altul dintre noi. Viețile și familiile noastre sunt aici și, ne place sau nu, trebuie să rămânem în locul ăsta împreună cu gulerele albe... cu Styx. Așa ne e scris. Și-ți mai spun o dată: n-au să se oprească niciodată, dacă le-ai încălcat legea... o să facă *tot* ce le stă în puteri ca să te prindă...

Tam își curmă brusc vorba.

Will văzu ochii lui Cal cum se umplu de îngrijorare. Se întoarse imediat. Heraldo Walsh stătea la nici doi metri depărtare de el. În spatele lui Walsh, câțiva bețivi se îndepărtaseră

înfricoşaţi, ca să facă loc să treacă o falangă de colonişti cu mutre de bestii. Erau cu siguranţă gaşca lui Walsh — Will observă ura profundă din privirile lor. Îi îngheţă sângele în vine. Tam se dădu imediat lângă Will, apărându-l.

— Ce vrei, Walsh? întrebă Tam, îngustându-şi ochii şi strângându-şi pumnii.

— A, vechiul meu prieten, Tam Tâmpitu', zise Herald Walsh cu un zâmbet ştrengăresc. Am vrut şi eu să-l văd pe suprasolul ăsta cu ochii mei.

Will îşi dorea să se caşte pământul şi să-l înghită cu totul.

— Deci tu eşti genul ăla de gunoi care ne înfundă canalele de aer şi ne poluează casele cu scurgeri din canalizare. Fiica mea a murit din cauza ăstora ca tine. Se apropie cu un pas de Will, ridicându-şi mâna ameninţător, ca şi cum ar fi fost pe cale să-l înşface pe băiatul împietrit. Vino încoace, gunoi împuţit!

Will se făcu mic de frică. Primul impuls pe care-l simţi era nevoia imperioasă de a fugi, dar ştia că unchiul său nu avea să îngăduie să i se întâmple nimic.

— Mergi prea departe, Walsh, zise Tam, făcând un pas către celălalt bărbat ca să-i blocheze înaintarea.

— Fraternizezi cu necredincioşii, Macaulay! strigă Walsh, fără să-şi desprindă ochii de pe faţa lui Will.

— Şi ce ştii tu despre Dumnezeu? îl apostrofă Tam, păşind în faţa lui Will în aşa fel încât să-l acopere cu totul. Lasă-l în pace! Face parte din familia mea!

Heraldo era însă întăritat ca un câine care a găsit un os şi nu avea de gând să-i dea drumul. În spatele său, susţinătorii îl aşătau şi înjurau.

— *Ăsta* e ceea ce numești tu „din familie”? îndreptă Walsh un deget murdar de pământ în direcția lui Will. Bastardul lui Sarah Jerome?

La auzul acestor vorbe, mai mulți bărbați lătrară sălbatic și țipară de bucurie.

— E plodul din flori al cățelei ăleia trădătoare, care a fugit să se coacă la soare! exclamă Heraldo.

— Ajunge! şuieră Tam, printre dinții încleștați.

Își aruncă restul de bere din halbă în fața celuiilalt, nimerindu-l din plin și năclăindu-i părul și favoriții cu lichidul cenușiu.

— Nimeni nu-mi insultă familia, Walsh. Hai pân-afară! îl provocă Tam.

Ceata lui Heraldo Walsh începu să intoneze:

— Să moară, să moară, să moară!

Curând, aerul vuia de chiotele lor de bucurie, la care li se alăturară repede toți cei de pe terasă. Din tavernă veniră în fugă și alți bărbați care doreau să afle motivul larmei.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Will pe Cal, constatând cu teroare că mulțimea aceea imensă strânge din ce în ce mai tare cercul în jurul lor.

Chiar în mijlocul gloatei înghesuite și ațâțate, Tam stătea liniștit în fața lui Heraldo Walsh, căruia berea îi mai picura încă de pe cap și care își privea adversarul cu furie.

— O luptă cu pumnii, zise Cal.

Proprietarul tavernei, o matahală cu un șorț albastru și o față roșie și nădușită, ieși prin ușile localului și își făcu loc prin gloata privitorilor, până când ajunse la cei doi. Se năpusti între Tam și Heraldo Walsh și îngenunche, pentru

a le fixa amândurora un fel de cătușe la glezne. Când combatanții făcură câte un pas în spate, Will văzu că între cele două rânduri de cătușe se afla un lanț ruginit, așa încât erau de fapt legați unul de altul.

Proprietarul își băgă mâna în buzunarul de la șorț și scoase o bucată de cretă. Trasă cu ea o linie pe caldarâm, la jumătatea distanței dintre cei doi bărbați.

— Știți regulile, bubui el melodramatic, mai mult ca să fie auzit de mulțime decât pentru cei doi. Nu lovituri sub centură, fără arme, fără mușcături sau șmecherii. Se termină prin KO sau când moare unul dintre voi.

— *Să moară?* îi șopti înspăimântat Will lui Cal, care aprobă din cap.

Pe urmă, proprietarul reuși cu greu să-i împingă pe cei care-i înconjurau pe luptători până când se formă un ring de box delimitat de corpuri umane. Sarcina nu era ușoară, fiindcă spectatorii din spate se împingeau mereu, dorind să-i vadă mai bine pe cei doi bărbați care se luptă.

— Veniți la semn! strigă proprietarul cu putere.

Tam și Heraldo Walsh se așezară de o parte și de alta a liniei de cretă. Proprietarul îi apucă de brațe ca să-i îndrepte. Pe urmă le dădu drumul strigând: „Începeți!” și se retrase cu repeziciune.

Încercând să-și dezechilibreze adversarul, Walsh își smuci imediat piciorul, iar lanțul — nu mai lung de doi metri — se întinse, trăgând de piciorul lui Tam înainte. Dar Tam era pregătit pentru această mișcare și folosi avântul pe care i-l dăduse celălalt în avantajul său. Se năpusti la Walsh și-i înfipse gigantul său pumn drept chiar în față. Lovitura ricoșă

în bărbia lui Walsh, făcând gloata să explodeze în urale. Tam continuă cu o combinație rapidă de pumni, pe care opo-
nentul său îi evită aparent cu ușurință, aplecându-se și fe-
rindu-se ca un iepure nebun, în timp ce lanțul dintre ei
zuruia pe caldarâm, dar fiind acoperit de strigăte și urlete.

— Pe onoarea mea, e destul de iute ăsta, observă Joe
Waites.

— Dar nu are alonja lui Tam, nu-i așa? replică Jesse
Shingles.

Heraldo Walsh, ghemuindu-se, se insinuă pe sub garda
lui Tam și găsi bărbia acestuia descoperită, aplicându-i un
upercut agil care-i zgudui amarnic capul lui Tam. Din gură
îi țâșni un puhoi de sânge, dar nu ezită nicio clipă să con-
traatace, lovind cu pumnul de sus în jos, chiar în moalele
capului lui Walsh.

— Ce mai ciocan! exclamă Joe înfierbântat și apoi țipă
din nou: Dă-i, Tam! Dă-i, frumosule!

Genunchii lui Heraldo Walsh se înmuiară, și se dădu în
spate, scuipând cu furie, dar reveni imediat cu o salvă de-
mentă de pumni, care îl nimeriră pe Tam în jurul gurii. Fu
rândul lui Tam să se tragă în spate cât îi permitea lanțul, lo-
vindu-se de mulțimea care asista la luptă. În timp ce oame-
nii se dădeau înapoi pentru a le face loc celor doi luptători,
Walsh se repezi după Tam. Unchiul lui Will folosisese însă
răgazul ca să se adune și să-și refacă garda. Profitând de fap-
tul că Walsh se apropiase prea tare, fluturându-și pumnii în
fața sa, Tam se aplecă și apoi explodă cu o ploaie de lovituri
năucitoare în pieptul și în stomacul celuiilalt. Sunetul în-
fundat al pumnilor, ca acela făcut de baloții de fân când sunt

aruncați din căruță, era mai puternic decât strigătele și chioțele spectatorilor.

— Acuma îl frăgezește, zise Cal cu veselie.

În gloata de spectatori se stârniră câteva încăierări scurte între susținătorii celor doi luptători. Din locul în care stătea, Will putu să vadă doar niște capete care se bălăbănesc în sus și-n jos, pumni care se agită și halbe care zboară, împrăștiind berea peste tot. Observă și cum treceau din mână-n mână banii, fiindcă se paria cu febrilitate — oamenii ridicau unul, două sau trei degete și apoi schimbau între ei monede. Atmosfera era una de bâlci.

Deodată, mulțimea scoase un oftat adânc când, pe neașteptate, Heraldo Walsh reuși să-l lovească pe Tam cu o directă de dreapta în nas. Se lăsă o tăcere dramatică, în timp ce toată lumea îl privea pe Tam care căzuse într-un genunchi și se îndepărtase pe cât posibil, întinzând lanțul la maximum.

— Asta nu-i a bună, zise Imago îngrijorat.

— Haide, Tam! strigă Cal din toate puterile. Macaulay, Macaulay... urlă el, iar Will i se alătură.

Tam rămase jos. Cal și Will puteau vedea cum sângele îi curgea de pe față și picura pe caldarâm. Atunci, Tam le aruncă o privire și le făcu ușor cu ochiul.

— Șmecher bătrân! zise în barbă Imago. Fiți atenți ce vine!

Deodată, cum Heraldo Walsh stătea deasupra sa, Tam se ridică și, cu viteza și grația unui jaguar, lansă un upercut înfiorător, care se zdrobi de falca lui Walsh, ciocnindu-i sălbatic dinții într-o lovitură nemaivăzută. Heraldo Walsh se dădu în spate, iar Tam se năpusti asupra lui, lovindu-l cu o precizie drăcească, strivind fața adversarului, mai scund, cu

o succesiune atât de rapidă și atât de puternică de pumni încât celălalt nu avu timp nici măcar să încerce să se apere.

Un obiect acoperit de salivă și sânge țâșni din gura lui Heraldo Walsh și ateriză pe caldarâm. Will constată înfricoșat că era o bucată destul de sănătoasă dintr-un dinte spart. Câteva mâini se întinseră în ring în încercarea de a fura așchia de dinte. Cel mai rapid se dovedi un bărbat care purta o pălărie de fetru roasă de molii și care reuși să pună mâna pe dinte și să dispară apoi în gloata din spatele lor.

— Vânător de suveniruri, zise Cal. Vârcolacul dracului!

Will se uită din nou la Tam chiar când acesta se apropiase de oponentul său, care era susținut acum de câțiva dintre tovarășii săi, fiindcă era extenuat și încerca din răsputeri să tragă aer în piept. Scuiпând sânge și cu ochiul stâng umflat și închis, Heraldo Walsh se trezi împins înainte, exact la timp pentru a avea o ultimă priveriște a pumnului lui Tam care îi aplica o lovitură finală, zdrobitoare.

Capul îi zvâcni în spate, iar Heraldo Walsh căzu în mulțimea care, de data aceasta, se dădu la o parte și-l privi în timp ce părea că dansează un dans lent, ca de bețiv, pentru câteva momente. Pe urmă, pur și simplu se îndoi de șale și căzu la pământ, ca o păpușă dezarticulată, iar mulțimea se liniști.

Tam era aplecat asupra învinsului, cu pumnii așezați pe genunchi și încerca să-și tragă răsuflarea. Lângă cei doi apărură din nou proprietarul tavernei, care împunse cu piciorul capul lui Heraldo Walsh. Bărbatul nu se mișcă.

— Tam Macaulay, strigă proprietarul către mulțimea tăcută, care erupse însă imediat într-un răget care umplu

caverna și zgudui ferestrele probabil până în cealaltă parte a mahalalei Cuiburile-corbilor.

Îi scoaseră cătușele lui Tam, iar prietenii săi se năpustiră asupra lui, ajutându-l să ajungă la o bancă unde acesta se așeză cu greutate, ținându-se de falcă. Cei doi băieți se așezară de o parte și de alta a unchiului lor.

— Nenorocitul ăsta mic era mai rapid decât am crezut, zise el, privindu-și articulațiile însângerate ale pumnului în timp ce le îndoia cu durere.

Cineva îi dădu o halbă plină și apoi îl bătu pe spate, înainte de a dispărea în tavernă.

— Lipitoare e dezamăgit, zise Jesse, și se întoarseră cu toții să privească spre ofițerul Styx, care se afla în capătul străzii, cu spatele la ei, și se îndepărta, învârtind o pereche de ochelari ciudați în timp ce mergea.

— Dar a obținut ceea ce a dorit, zise Tam descurajat. Se va auzi repede că iarăși am fost implicat într-o bătaie.

— Nu contează, zise Jesse Shingles. Ai avut dreptate. Toată lumea știe că Walsh a căutat-o cu lumânarea.

Tam privi către figura jalnică a lui Heraldo Walsh, care fusese lăsat în locul în care căzuse. Niciunul dintre prietenii săi nu îndrăznise să-l ia de acolo, din stradă.

— Un lucru e sigur — o să se simtă precum cina unui coprolit când o să se trezească, chicoti Imago când un barman aruncă o găleată de apă pe silueta nemișcată și apoi se întoarse râzând în tavernă.

Tam dădu din cap gânditor și luă o înghițitură zdravănă din halbă, ștergându-și buzele însângerate cu dosul mâinii.

— Dacă o să se mai trezească vreodată, zise el încetișor.

Capitolul douăzeci și șase

Camera Rebeccăi vuia de hurea al traficului de luni dimineața și de claxoanele care urlau nerăbdătoare pe străzile aflate la treisprezece etaje mai jos. O briză ușoară umfla perdelele. Își încreți nasul cu dezgust, simțind duhoarea persistentă a țigarilor pe care mătușica Jean le fumase non-stop cu o seară înainte. Deși ușa dormitorului ei era închisă bine, fumul se strecura prin orice gaură sau crăpătură, ca o ceață galbenă insidioasă, în căutarea unor noi colțuri pe care să le păteze.

Se ridică și își puse capotul, făcându-și apoi patul în timp ce cânta primele două versuri din „Ești raza mea de soare”. Înlocuind restul versurilor printr-o lălăială imprecisă, termină de aranjat o fustă neagră și o bluză albă, pe care le așeză pe pat, peste pilotă.

Merse până la ușă și, punându-și mâna pe clanță, rămase brusc nemișcată, ca fulgerată de un gând. Se întoarse încet și veni înapoi către pat. Dădu cu ochii de două fotografii prinse în rame înguste și argintii, așezate pe măsuta de lângă pat.

Le luă în mâini și se așeză pe cuvertură, privind când la una, când la cealaltă. Într-una dintre rame era prinsă fotografia ușor nefocalizată a lui Will, aplecat asupra hârlețului său. În cealaltă puteau fi văzuți dr. Burrows și soția sa, ceva mai tineri, cum stăteau în niște șezlonguri cu dungi pe o plajă necunoscută. În imagine, doamna Burrows se holba la o înghețată gigantică, în timp ce dr. Burrows părea să încerce să alunge o musculiță cu o mână neclară.

Plecaseră cu toții pe drumul lor — familia se destrămase. Își închipuiau cumva că ea avea să rămână ca s-o slugărească pe mătușica Jean, care era mai indolentă și mai pretențioasă chiar și decât doamna Burrows?

— Nu! zise Rebecca cu voce tare. Aici am terminat!

Un zâmbet subțire îi luminează pentru un moment fața. Mai privi o dată la fotografii și trase adânc aer în piept.

— Prostii, zise ea, și le azvârli cu atâta forță încât se auzi zgomot de sticlă spartă, când ramele se loviră de tăblia decorată a mesei.

Douăzeci de minute mai târziu era îmbrăcată și gata de plecare. Își așeză geamantanele micițe lângă ușa de la intrare și pătrunse în bucătărie. Într-un sertar de lângă chiuvetă știa că se află ascunzătoarea secretă a mătușicii Jean. Rebecca sfășie aproape zece pachete de țigări și le goli conținutul în chiuvetă. Pe urmă se îndreaptă către sticlele de vodcă ieftină ale mătușii sale. Răsuci dopurile, deschizând sticlele, și vărsă conținutul în chiuvetă, înmuind țigările.

Într-un final, luă cutia de chibrituri de lângă aragaz și o deschise încet. Scoase un singur băț, îl aprinse și dădu foc unui cocoloș făcut din șervețele de bucătărie.

Se dădu în spate și aruncă mingea în flăcări în chiuvetă. Țigările și alcoolul se aprinseră cu un vâjâit care îi făcu plăcere, iar flăcările izbucniră cu vioiciune și se ridicară până la robinetul de plastic care imita cromul și către faianța înflorată și ciobită de deasupra chiuvetei. Rebecca nu rămase să savureze momentul. Ușa de la intrare se trânti cu zgomot, iar ea și cele două valijoare dispărură. Ascultând sunetul strident al detectoarelor de fum în urma ei, străbătu holul îndreptându-se către scări.

De când prietenul său fusese luat de lângă el, cufundat în noaptea permanentă a temniței, Chester trecuse dincolo de disperare.

— Unu. Doi. Tre...

Încercă să-și îndrepte brațele pentru a-și încheia flotarea, parte a antrenamentului zilnic pe care și-l impusese acolo jos, în temniță.

— Tre..., respiră el cu greutate, încordându-și brațele fără prea mult entuziasm. Tre..., expiră cu zgomot și se prăbuși frânt, cu fața lipită de podeaua de piatră mizerabilă.

Se răsuci cu greutate și se ridică, privind către hubloul de observare ca să fie sigur că nu-l urmărește nimeni și apoi își împreună mâinile: *Doamne, Dumnezeu...*

Pentru Chester, rugăciunile erau ceva legat de tăcerea pioasă și punctată de accese de tuse de la adunările școlare... Ceva care urma unor imnuri lălate prost și, spre amuzamentul amicilor săi care chicoteau, garnisite de unii băieți cu versuri deocheate.

Nu, numai tocilarii se rugau sânguincios.

... te rog, trimite-mi pe cineva...

Își apăsă palmele mai tare una de alta, fără să mai simtă vreo jenă. Ce altceva ar fi putut să facă? Își aducea aminte de un unchi de-al său, care apăruse la un moment dat în camera lor de oaspeți. Mama sa îl luase deoparte și îi spusese că bărbatul acela micuț și firav făcea un tratament împotriva cancerului la un spital din Londra și, deși Chester nu-l mai văzuse niciodată, ea îi spusese că străinul e „din familie” și că acest lucru era important.

Chester își aduse aminte de bărbatul acela, cu nelipsitul său ziar de pariuri în poală, și de tonul răstit cu care spunea „Nu mănânc eu gunoaie din astea străine!” când i se dădea la masă o farfurie plină cu spaghetti cu sos, absolut delicioase. Îi era încă vie în minte tusea seacă produsă de nenumăratele țigări pe care și le rula singur și pe care continua să le fumeze, spre exasperarea mamei lui Chester.

În a doua săptămână a excursiilor cu mașina către spital, bărbatul acela micuț devenise mai slăbit și mai retras, ca o frunză care se clatină pe un ram, și în final a încetat să mai vorbească și despre intenția sa de a se muta „în nori” sau chiar să-și mai bea ceaiul. Chester auzise atunci, dar nu înțelesese niciodată, cum muribundul striga către Dumnezeu din camera lor de oaspeți, printre respirații horcăite, în cele câteva zile de dinaintea morții. Acum înțelegea, însă.

...ajută-mă, te rog... te rog...

Chester se simțea singur și abandonat și... și de ce oare primise să meargă cu Will în aventura asta prostească? De ce nu rămăsese acasă? Ar fi putut fi acolo acum, ghemuit la

căldură și în siguranță, dar *nu* era. Fiindcă plecase cu Will... și acum nu mai putea să facă nimic decât să numere zilele care treceau bazându-se pe cele două castroane cu terci, întristător de identice, care i se aduceau la intervale regulate, și după perioadele de somn agitat.

Se obișnuise de-acum cu zumzăitul continuu care îi invada celula — Al Doilea Ofițer îi spusese că era produs de o mașinărie de la „stația de ventilare”. Începuse chiar să considere sunetul acela ca fiind odihnitor.

După un timp, Al Doilea Ofițer își îmblânzise ușor comportamentul față de Chester și câteodată catadicsea să-i răspundă la întrebări. Era ca și cum nu prea mai conta dacă ofițerul își menținea atitudinea oficială, ceea ce îi producea lui Chester sentimentul îngrozitor că probabil va rămâne acolo pe vecie sau, la fel de bine, poate, că urma să i se întâmple ceva în curând. Lucrurile erau pe cale să se clarifice — dar el suspecta că nu avea să se sfârșească totul în favoarea sa.

Bănuiala aceasta se adânci când Al Doilea Ofițer deschise ușa și-i ordonă lui Chester să se curețe, oferindu-i o găleată de apă întunecată și un burete. În ciuda greutăților prin care trecuse, Chester se trezi că e bucuros că poate să se spele, deși durea ca naiba, fiindcă eczema lui se întinsese mai mult ca niciodată. Înainte, boala de piele i se limita doar la brațe, foarte rar urcându-i și pe față, dar acum erupsese peste tot și i se părea că fiecare centimetru pătrat de pe corpul său era aspru și solzos. Al Doilea Ofițer îi aruncă și niște haine curate de schimb, inclusiv o pereche de pantaloni imenși, pe care îi simțea de parcă ar fi fost făcuți din pânză de sac și care îi sporeau mâncărimile, dacă acest lucru mai era posibil.

În afara acestui eveniment, timpul trecea monoton. Chester nu mai știa de câtă vreme stătea singur în temniță; s-ar fi putut să fie o lună de-acum, dar nu avea cum să fie sigur.

La un moment dat, se emoționează puternic când descoperi că, dacă pipăie ușor peretele cu degetele, poate simți niște litere scrijelite în piatră. Erau inițiale și nume, unele însoțite de numere care ar fi putut fi date. Și, chiar la baza peretelui, cineva sculptase cu litere mari: AM MURIT AICI, ÎNCET. După această descoperire, Chester n-a mai avut chef să citească.

Mai descoperise de asemenea că, dacă se ridică pe vârfuri pe prichiciul acoperit cu plumb, putea atinge gratiile unei ferestre înguste, aflate sus, în perete. Apucându-se de gratii, reușise să ajungă până la ea și să privească afară, la grădina neîngrijită a închisorii. Dincolo de ea se putea zări o bucată de drum care ducea într-un tunel, luminată de câteva felinare care foloseau globuri strălucitoare. Chester s-ar fi uitat fără încetare la drumul care dispărea în tunel, cu speranța deșartă că poate ar fi putut să prindă imaginea fugară a prietenului său, că poate l-ar fi văzut pe Will întorcându-se ca un cavaler din vechime, năpustindu-se în galop asupra fortăreței ca să-l elibereze. Dar Will nu venea, iar Chester rămânea atârnat acolo, sus, sperând și rugându-se fierbinte până când încheieturile degetelor sale deveneau albe din cauza efortului, brațele nu-l mai țineau și atunci cădea la loc în celulă, cu fundându-se în întuneric și în disperare.

Capitolul douăzeci și șapte

— **T**rezirea, trezirea!
Somnul adânc și fără vise al lui Will se risipi brutal în strigătele lui Cal, care scutura umărul fratelui său.

Capul lui Will se clătină buimac în timp ce se ridică și rămase așezat pe patul îngust. Se simțea mai mult decât slăbit.

— Scoală, Will, avem treabă!

Nu avea idee cât putea fi ceasul, dar era sigur că era foarte devreme. Râgâi și, când gura i se umplu de aroma berii din seara trecută, mormăi și se întinse la loc pe pat.

— Ți-am spus să te scoli!

— E musai? protestă Will.

— Domnul Tonypandy ne așteaptă și nu e un om prea răbdător.

Cum am ajuns eu aici?

Cu ochii strânși, Will rămase nemișcat, dorindu-și să adoarmă din nou. Se simțea exact ca în prima zi de școală, toată ființa sa fiind invadată de o senzație îngrozitoare. N-avea nici cea mai mică idee ce mai voiau de la el și nici nu avea chef să afle.

— Will, strigă Cal.

— Bine, bine.

Resemnat, se ridică, se îmbracă și apoi îl urmă pe Cal la parter, unde-i aștepta în pragul ușii un bărbat puternic, cu o expresie severă întipărită pe chip. Îl privi pe Will cu un dezgust nedisimulat, înainte de a-i întoarce spatele.

— Haide, pune-ți asta repede!

Cal îi dădu lui Will un pachet negru și greu. Will îl desfăcu și se strecură cu mare greutate în ceea ce părea să fie o haină de ploaie care nu i se potrivea deloc și care era mult prea strânsă la subsuori. Privi în jos la felul în care era îmbrăcat și apoi la Cal, care purta un costum identic.

— Arătăm tare caraghios! zise el.

— O să ai nevoie de haină acolo unde mergi, îi zise Cal scurt.

Will se prezentă la domnul Tonypandy care nu-i adresă niciun cuvânt. Îl privi indiferent pe Will pentru un moment și apoi îi arătă din cap încotro trebuie s-o pornească. Ajuns pe stradă, Cal o apucă într-o cu totul altă direcție. Deși era limpede că și el mergea la muncă, se părea că se îndrepta spre alt quadrant al cavernei de sud, iar Will se simți copleșit de emoție, fiindcă fratele său nu-l însoțea. Deși adeseori Will îl găsea destul de nesuferit pe fratele său, Cal era piatra sa de hotar, era ghidul său în locul acela de neînțeles, cu practicile lui primitive. Se simți grozav de vulnerabil fără fratele său alături.

Urmându-l fără prea mult entuziasm, Will furișă din când în când câte o privire către domnul Tonypandy, care mergea acum încet, șchiopătând puternic. Piciorul stâng al

bărbatului se ridica în lateral, părând că schițează un fel de orbită, iar talpa bătea pe caldarâm cu un plescăit ușor la fiecare pas. La fel de lat pe cât era de înalt, bărbatul purta o pălărie ciudată și neagră, trasă aproape până la nivelul sprâncenelor. Părea să fi fost din lână dar, la o privire mai atentă, se dovedi a fi țesută dintr-un material aspru, asemănător cu firele care se extrag din frunzele cocotierilor. Gâtul scurt era lat cât capul și Will realizează că, privite din spate, capul și gâtul păreau un deget mare imens scos dintr-un pardesiu.

În timp ce mergeau pe stradă, li se alăturară și alți coloniști până când grupul ajunse să numere aproape o duzină de oameni. Majoritatea erau tineri, Will presupunând că aveau vârste cuprinse între zece și cincisprezece ani. Observă că mulți dintre ei purtau hârlețe, în timp ce câțiva aveau niște unelte bizare cu cozi lungi, care semănau vag cu niște piolete, având un vârf ascuțit la un capăt și o cupă la celălalt. Judecând după uzura mânerelor învelite în piele și după starea părții metalice, Will își dădu seama că uneltele fuseseră folosite multă vreme.

Într-un târziu îl birui curiozitatea. Se trase mai aproape de unul dintre băieții care mergea lângă el și-l întrebă încet:

— Scuză-mă, dar ce e chestia asta pe care o duci cu tine?

Băiatul îl privi cu precauție și murmură:

— E o daltă-satâr.

— O daltă-satâr..., repetă Will. Ăăă... mulțumesc, adăugă el, dar băiatul încetini intenționat pasul, rămânând în urma sa.

Văzând gestul celuiilalt, Will se simți mai singur decât se simțise vreodată și dorința de a se întoarce și de a o zbughi

spre casa Jerome aproape că învinse. Dar ştia însă că nu avea nicio altă alternativă decât să facă ce i se spusese, să stea la locul său. Trebuia să fie precaut.

Într-un târziu, intrară într-un tunel, răpăitul bocancilor lor stârnind ecouri undeva deasupra. Pereţii tunelului erau brăzdaţi în diagonală de filoane dintr-o rocă neagră, lucioasă, ca nişte straturi de obsidian sau, mai exact, după ce se uită mai bine, de huilă lustruită. *Oare asta urmau să facă?* Min-tea lui Will se umplu imediat cu imagini de mineri, cu bustul gol, care se târau în galerii înguste, spărgând peretele prăfos de cărbune din faţa lor. Fu năpădit de temeri.

După câteva minute, intrară într-o cavernă mai mică decât cea pe care tocmai o părăsiseră. Primul lucru pe care îl observă Will era că aerul de acolo era diferit; umiditatea crescuse până la stadiul în care putea simţi picurii de apă cum i se adună pe faţă şi i se unesc cu broboanele de sudoare. Văzu apoi că pereţii cavernei erau înconjuraţi de blocuri enorme de gresie. Cal îi spusese că, de fapt, Colonia era alcătuită dintr-o serie de camere legate între ele, unele formate pe cale naturală şi altele, ca aceea în care tocmai intrase, făcute de mâna omului şi având pereţi întăriţi.

— Dumnezeu, sper că tata a apucat să vadă asta! îşi zise Will în barbă, dorindu-şi să se poată opri ca să admire împrejurimile şi chiar să facă o schiţă sau două, ca să înregistreze mai bine amănuntele locului aceluia.

Trebuia să se mulţumească însă cu ceea ce i se oferea, aşa încât continuă să meargă alături de ceilalţi.

În caverna aceasta erau mai puţine clădiri, ceea ce-i conferea un aer aproape rural şi, ceva mai departe, chiar ajunseră

la niște hambare făcute din bârne de stejar și case cu un singur nivel, ca niște cabane mai mici, unele izolate, dar cele mai multe construite în interiorul pereților. Cât despre locuitorii cavernei respective, văzu doar câțiva oameni care cărau în cârcă saci de pânză aspră sau împingeau cărucioare încărcate.

Grupul îl urmă pe domnul Tonypandy când acesta se abătu de la drum și coborî într-o tranșee adâncă, pe fundul căreia era un strat de lut umed. Alunecos și înșelător, lutul li se lipea de bocanci, încetinindu-le mersul, în timp ce ei continuau să-și croiască drum în lungul șanțului plin de meandre. Curând, tranșeea se transformă într-un crater destul de mare, situat la baza peretelui cavernei, iar echipa lor de muncitori se adună lângă două clădiri construite din piatră, cu acoperișuri plate. Băieții păreau că știu că trebuie să aștepte și se opriră sprijiniți în hârlețe și în dălțile-satâr în timp ce domnul Tonypandy începu să discute aprins cu doi bărbați mai în vârstă care ieșiseră dintr-una dintre construcții. Băieții începură să glumească și să sporovăiască zgomotos unul cu celălalt, aruncând din când în când priviri furișate către Will, care stătea singur. Pe urmă, domnul Tonypandy o luă șchiopătând în direcția drumului, iar unul dintre bărbații mai în vârstă strigă către Will:

— Tu vii cu mine, Jerome! Mergi în baracă!

Fața omului era brăzdată de o cicatrice de un roșu-stins, care avea forma unei semiluni. Începea chiar deasupra gurii și urca pe deasupra ochiului stâng, străbătea apoi fruntea, afundându-se în părul imaculat al bărbatului și se termina undeva pe ceafă. Pe Will îl îngrijora însă mult mai mult

ochiul omului, care lăcrima în permanență și părea să fie năpădit de o ceață deasă. Pleoapa care ar fi trebuit să-l acopere era atât de ruptă și de ferfenițită încât, de fiecare dată când bărbatul clipea, se comporta ca un ștergător de parbriz defect, care se străduia să funcționeze.

— Înăuntru, înăuntru! lătră el, fiindcă Will nu reuși să înțeleagă de la început ce dorește de la el.

— Îmi pare rău, zise Will repede.

Pe urmă, el și alți doi tineri îl urmară pe omul cu cicatricea în cea mai apropiată clădire. Interiorul era întunecat și umed și, cu excepția unor echipamente aruncate într-un colț, părea să fie pustiu. Rămaseră fără țintă în mijlocul încăperii, în timp ce bărbatul lovea podeaua de pământ cu piciorul, de parcă ar fi căutat un obiect pierdut. Începu să înjure sălbatic, pentru sine, până când cizma sa lovi într-un final ceva solid. Era un inel de metal. Trase de el cu ambele mâini și se auzi un scârțâit ascuțit, în timp ce un capac de oțel se ridică, descoperind o deschizătură de un metru pătrat.

— Așa. Hai să coborâm!

Unul câte unul, coborâră pe o scară umedă și ruginită și, odată ce atinseră cu toții fundul gropii, omul cu cicatricea își scoase lanterna de la cingătoare și îi plimbă razele pe pereții de cărămidă ai tunelului în care coborâseră. Nu era destul de înalt ca să-ți permită să stai în picioare în el și, judecând după starea în care se afla zidăria, era în mod evident erodat și necesita o reconstrucție rapidă în locurile în care mortarul alburii căzuse dintre cărămizi. Will se gândi că probabil tunelul se folosea de decenii, dacă nu chiar de secole.

Pe fundul tunelului erau nu mai mult de zece centimetri de apă sălcie și curând nivelul ei trecu peste cel al cizmelor lui Will, pe măsură ce înainta alături de ceilalți. Merseră așa preț de vreo zece minute și apoi omul cu cicatricea se opri și se întoarse către ei.

— Aici, începu omul să-i explice îngăduitor lui Will, de parcă acesta ar fi fost doar un copilăș, sunt niște gropi. Scoatem sedimentul din ele... le curățăm. Da?

Omul cu cicatricea își mișcă mâna ca să lumineze fundul tunelului, presărat cu insulițe mici, din pietricele de cremene și de calcar, care își ițeau spinările din apă. Bărbatul desfăcu vreo câteva spire din colacul de funie pe care îl purta pe umăr și Will privi cum fiecare dintre băieți lua câte un capăt și-l lega cu atenție de propria centură. Bărbatul legă apoi capetele libere de propria sa centură, astfel încât, la sfârșit, erau legați unul de altul ca un grup de alpiniști.

— Suprasolule, mârâi omul cu cicatricea, ne legăm funia în jurul taliei... și ne-o legăm bine.

Will nu îndrăzni să întrebe de ce era nevoie să facă lucrul acesta, dar luă frânghia și o înfășură în jurul taliei, înnoțând-o cât putu de bine. Trase de ea ca să-i verifice rezistența, apoi bărbatul îi întinse o daltă-satâr.

— Acum săpăm.

Cei doi băieți începură să sape în podeaua tunelului, iar Will își dădu seama că și el trebuia să facă la fel. Sondând cu unealta aceea neobișnuită, se apropie de peretele de cărămidă și continuă să meargă până când simți sub apele murdare o porțiune mai moale, formată din pietre și sedimente slab

cimentate. Ezită, privind la ceilalți băieți, ca să fie sigur că face cum și ce trebuie.

— Săpăm încontinuu, nu ne oprim deloc! urlă omul cu cicatricea, îndreptând razele lanternei către Will, care începu imediat să sape.

Mergea greu, nu numai din cauza înghesuiei, dar și fiindcă nu era deloc obișnuit cu unealta pe care o folosea, dalta-satâr. Apa nu-i ușura munca, dimpotrivă, indiferent de cât de repede încerca să lucreze, ea se scurgea în groapa care se adâncea cu fiecare porțiune de sediment înlăturat, umplând-o.

Curând, Will reuși să se acomodeze cu unealta aceea nouă și să stăpânească tehnica utilizării ei. Se lăsă prins de muncă, fiindcă se simțea bine săpând din nou. Toate grijile păreau să i se fi evaporat, chiar dacă știa că această pace nu avea să dureze prea mult, ci doar atâta vreme cât scotea din gropile acelea bulgăre după bulgăre de pietriș și pământ ud. Cu apa scurgându-se în gaură după fiecare mișcare, ajunse destul de repede să se afunde în groapă, iar ceilalți băieți trebuiră să muncească furibund pentru a ține pasul cu el. La un moment dat, unealta i se poticni, lovind în ceva mult prea solid pentru a fi înlăturat, trimițându-i în brațe un șoc teribil.

— Săpăm în jurul ei! şuieră omul cu cicatrice.

Sudoarea i se scurgea pe fața murdară și-i intra în ochi, înțepându-l. Will privi către bărbatul care-i păzea și înapoi către apa care clipoceă în jurul cizmelor sale, încercând să-și dea seama care era scopul muncii pe care-o făceau. Știa că ar fi fost repezit de omul cu cicatricea dacă ar fi întrebat, dar curiozitatea îi devenea din ce în ce mai mare. Tocmai se

hotărâse să-l întrebe, când auzi un strigăt grăbit, curmat aproape imediat ce începu.

— ȚINEȚI-VĂ! urlă omul cu cicatricea.

Will se întoarce la timp pentru a-l vedea pe unul dintre băieți dispărând complet, cu un gălgâit sonor, luat de apa care se prăvăli în ceea ce părea să fie o scurgere imensă de dimensiunile unui canal. Funia zvâcni întinzându-se, tăindu-l pe Will în talie și zvâcnind nebunește din cauza mișcărilor desperate ale băiatului căzut. Omul cu cicatricea se lăsă pe spate și-și propti cizmele în pietrișul de pe fundul tunelului. Will descoperi că era blocat la marginea propriei sale gropi.

— Ridică-te de-acolo! strigă omul cu cicatricea în direcția găurii inundate de apă.

Will privi într-acolo speriat, până când în sfârșit văzu niște degete firave apărând pe frânghie, care parcă îl traseră după ele și pe băiatul ce se lupta cu puhoiul. Când își recăpătă echilibrul, Will văzu expresia îngrozită întipărită pe fața murdară de noroi a băiatului care căzuse.

— O gaură s-a rezolvat! Acum, voi aștialalți, mișcați-vă naibii odată! zise bărbatul cu cicatricea, sprijinindu-se de zidul din spatele său.

Își scoase pipa și începu s-o curețe cu un briceag.

Will începu să scobească orbește în stratul de sediment cimentat în jurul obiectului din gaură, până când reuși să îndepărteze cea mai mare parte a pietrișului. Nu-și dădea seama ce era obiectul acela rotund, dar, când lovea cu unealta în el, îl simțea ca pe un burete, de parcă ar fi fost o bucată de lemn care stătea de multă vreme în apă. Când lovi cu călcâiul, în încercarea de a slăbi priza obiectului nevăzut,

se auzi un şuierat brusc și acesta se dislocă, făcând ca suprafața pe care stătea Will să dispară instantaneu. N-avea ce face, era în cădere liberă, cu apa scurgându-se în jurul lui într-o cascadă de pietriș și noroi. Corpul i se lovi de marginile găurii, iar părul și fața i se acoperiră cu noroi.

Zvâcni în sus și-n jos ca o marionetă, când funia îi întrerupsese căderea. Își reveni în mai puțin de o secundă; calculă că parcursese în jos cel puțin șase metri, dar nu avea nicio idee despre ce se afla sub el, în beznă.

Asta e șansa mea! își dădu el seama.

Începu să cotrobăiască disperat pe sub costumul impermeabil în buzunarele pantalonilor, iar mâna i se apropia din ce în ce mai mult de briceag.

... să scap...

Privi în jos, în abisul întunecat de sub picioarele sale, evaluându-și șansele de a scăpa, în timp ce frânghia se tensionă, fiindcă băieții de deasupra începuseră să tragă de ea.

... și tata e aici jos... pe undeva...

Ideea aceea îi clipea în minte la fel de puternic ca o firmă de neon.

... aici jos, aici jos, aici jos... îi repeta ea în minte, stângându-se și aprinzându-se cu un bâzâit supărător, ca acela al unei descărcări electrice.

... apă, aud curgând o apă...

— CAȚĂRĂ-TE PE FRÂNGHIE, BĂIETE! îl auzi pe bărbatul cu cicatrice strigând de undeva de deasupra lui. CAȚĂRĂ-TE PE FRÂNGHIE!

Mintea lui Will lucra cu febrilitate, în timp ce încerca să se concentreze asupra zgomotelor de sub el; plescăituri

îndepărtate și gălgăitul unei ape în mișcare, care se auzeau foarte vag, acompaniate de scârțâitul funiei groase, care îl strangula în talie, ținându-l legat de Colonia de deasupra.

... dar cât o fi de adâncă?...

Era convins că sub el era apă, dar nu știa dacă era destulă pentru a-i amortiza căderea. Deschise lama briceagului și o apăsă pe frânghie, hotărât să o taie.

Da... sau ba?

Dacă apa nu era destul de adâncă, avea să moară în acest loc uitat de lume și de Dumnezeu. În minte îi apăru, ca o frântură dintr-o bandă desenată, imaginea unor ȣancuri ascuțite ca briciul și mortale... Următoarea imagine prezenta trupul său lipsit de viață, străpuns și sfărâmat, cu sângele tâșnindu-i șuvoi și amestecându-se cu întunericul.

Se simțea însă hotărât și îndrăzneț. Trase lama pe funie și primul mănunchi de fibre cedară sub ascuțișul metalului.

O evadare îndrăzneată!

În minte îi fulgerară aceste cuvinte, cu mai multă putere decât cele dinainte, extrase parcă din scenariul unui film de aventuri de la Hollywood. Cuvintele erau mândre și temerare — dar atunci îi răsări înaintea ochilor imaginea feței lui Chester, care râdea și era fericit. Însă chipul prietenului său se sparse într-un milion de cioburi. Ud până la piele și mânjit cu noroi, Will începu să tremure de frig.

Urletul înfundat al omului cu cicatrice străbătu din nou distanța până la el, părând vag și confuz ca un iodler strigat la capătul unei țevi de canalizare, smulgându-l pe Will din gândurile sale. Știa că ar fi trebuit să înceapă să se cațere pe frânghie, dar nu reușea să se convingă să o facă. Oftă și, până

la urmă, constată că tot curajul și bravura primelor momente se topiseră undeva în întuneric. În locul lor rămăsese certitudinea rece că, dacă nu acum, atunci altă dată, când va mai apărea un prilej să evadeze, va profita.

Își închise briceagul, se răsuci cu fața în sus și începu să se cațere cu greutate înapoi către ceilalți.

După șapte ore de muncă grea, pierdu socoteala foselor pe care le curățase în timp ce înaintau tot mai adânc în tunel. Într-un final, privindu-și ceasul de buzunar la lumina lanternei, omul cu cicatrice îi anunță că terminaseră pentru ziua aceea. Se târâră înapoi către scara ruginită, iar Will porni de unul singur către casă, cu mâinile și spatele chinuite de o durere atroce.

Când ieși din tranșee și se apropie încet de drumul pe care venise, văzu un grup de coloniști care stăteau lângă o clădire cu două uși mari, ca de garaj. În fața magazinului erau stivuite mai multe lădițe.

Când unul dintre bărbați plecă din grupul acela, Will auzi un hohot de râs ascuțit și apoi văzu ceva care-l făcu să clipească des și să se frece la ochii. În mijlocul mulțimii se afla un bărbat îmbrăcat într-un sacou de un roz-strălucitor, care purta o pălărie de pai.

— Nu se poate! Nu! Ba el e! E domnul Clarke Junior! zise fără să vrea, cu voce tare.

— Ce-ai zis? auzi el o voce din spate.

Era unul dintre băieții cu care lucrase în tunel.

— Îl cunoști?

— Da, dar... dar... ce mama naibii caută aici?

Will se simți năucit, când se gândi la magazinul fraților Clarke de pe Highstreet și apariția, cu totul nelalocul ei, a domnului Clarke Junior în subteran, unde se învărtea încă printre coloniștii solizi. Privind mai cu atenție, Will văzu că bărbatul lua niște mărfuri din lădițe cu gesturi exagerate teatral și le arăta apoi celor din jurul său, ștergându-le de mânecă precum un negustor de ceasuri, înainte de a le așeza delicat pe o masă din împletitură de nuiete. Lui Will îi pică fisa.

— Să nu-mi spui că vinde fructe! zise Will.

— Și legume, îl completă băiatul, care-l privi curios. Familia Clarke face negoț cu noi încă de când...

— Dumnezeu, dar *ăla* ce-i? îl întrerupse Will, arătând către o siluetă stranie care apăruse din umbra unei stive de lădițe cu fructe.

Ignorată după câte se părea de toți ceilalți, arătarea rămase deoparte de coloniști, inspectând un ananas de parcă ar fi fost un artefact rarisim, în timp ce domnul Clarke Junior își continuă, gesticulând, negoțul.

Băiatul urmări cu privirea direcția în care arăta degetul lui Will și întâlni silueta aceea nemișcată, care părea să fie umană fiindcă avea brațe și picioare, dar arăta ca și cum ar fi fost învelită într-un fel de costum de scafandru umflat cu aer, de culoarea oaselor vechi. Era bulbucat precum caricatura unui om foarte gras, iar capul și fața îi erau acoperite complet de o prelungire care semăna cu o glugă. Când se întoarse către un felinar, ochelarii săi imenși străluciră pentru o clipă. Arăta ca un melc cu formă de om sau, mai degrabă, ca un om cu formă de melc.

— La naiba, chiar nu știi nimic? râse băiatul cu dispreț de ignoranța lui Will. E un *coprolit*.

— A, da, un *coprolit*, se încruntă Will.

— De acolo, de jos, adăugă băiatul, arătând din ochi către sol, în timp ce se îndepărta.

Will rămase în urmă pentru un moment ca să privească creatura aceea ciudată. Se mișca atât de încet încât îi aducea aminte lui Will de lipitorile care fojgăiau în nămolul de pe fundul acvariului de la școala sa. Întreaga scenă era incredibilă: domnul Clarke Junior își lăuda marfa îmbrăcat în sacoul său roz, în timp ce coprolitul examina un ananas, totul petrecându-se în măruntaiele pământului.

Ezită dacă să meargă și să-l abordeze pe domnul Clarke Junior, dar la marginea mulțimii care se înghesuia să cumpere legume văzu doi polițiști. Plecă repede de acolo și pe tot drumul până acasă îl chinui o întrebare care nu-l lăsă să se mai gândească și la altceva. *Dacă frații Clarke știau despre Colonie, atunci câți alți oameni din Highfield își ascundeau viețile duble?*

În săptămânile care trecură, Will trebui să meargă și în alte locuri de muncă, situate în alte colțuri ale Coloniei. Călătoriile acestea îl lămuriră asupra șantierelor acestei culturi subterane. Era hotărât să noteze în jurnal cât de multe amănunte putea. În vârful piramidei sociale păreau să se afle cei din Styx, care făceau și aplicau legile, urmați de o mică elită guvernamentală formată din coloniști, căreia avea privilegiul să-i aparțină și domnul Jerome. Will n-avea nici cea mai mică idee cu ce se ocupau tatăl său sau guvernanții și,

deși îl întrebase pe îndelete pe Cal, nici acesta nu știa mare lucru. Urmau coloniștii obișnuiți și, în final, plebea nefericiților, care fie nu puteau, fie nu doreau să muncească și erau lăsați să putrezească în ghetouri, cel mai mare dintre acestea fiind Cuiburile-corbilor.

În fiecare după-amiază, după ce se spăla de stratul de noroi și transpirație dobândit la muncă, folosind utilitățile extrem de rudimentare ale așa-zisei camere de baie a casei Jerome, Will se așeza pe pat și, sub privirile atente ale lui Cal, nota meticulos ceea ce văzuse peste zi, adăugând pe ici, pe colo câte un desen, dacă era necesar. Deunăzi desenase copiii care munceau la una dintre gropile de gunoi. Era o priveliște ciudată — micuții coloniști, abia trecuți de vârsta mersului în patru labe, scormoneau cu hărnicie în munții de gunoi, având grijă să sorteze toate lucrurile pe care le duceau apoi, pe categorii, către niște benzi transportoare pentru a fi reciclate.

— Nimic nu se irosește, îi spusese Cal. Știu cum e, și eu am făcut asta.

Desenase și fortăreața semeață unde locuiau membrii Styx, situată în cel mai îndepărtat colț al cavernei de sud, și care era înconjurată de o baricadă imensă de fier. Desenul acela fusese de departe cel mai greu de realizat, pentru că Will nu reușise să se apropie prea mult de locul acela. Cu santinele care patrulau pe străzile vecine, fortăreața nu era tocmai locul față de care să-ți exprimi vreun interes.

Cal nu reușea să înțeleagă de ce se chinuia Will într-atât să scrie în jurnal. De aceea îl bătea mereu la cap, întrebându-l ce rost au notițele lui. Will îi răspunsese că așa-l învățase

tatăl său să facă, atunci când descopereau ceva în timpul excavațiilor.

Tatăl său... Se gândi din nou la el. Din punctul său de vedere, dr. Burrows continua să fie tatăl său, iar domnul Jerome, chiar dacă i-ar fi fost cu adevărat *tată* — deși nu era convins pe deplin că așa stăteau lucrurile —, nu reușea să-l egaleze nici pe departe în prețuirea băiatului. Chiar și mama sa țicnită din suprasol și sora sa, Rebecca, îi erau în suflet adevărata familie. Cu toate acestea, uneori simțea atâta căldură pentru Cal, unchiul Tam și bunica Macaulay, încât în mintea sa se stârnea o tornadă de sentimente și gânduri.

Adăugă tușele finale unei schițe a Coloniei, cu mintea rătăcind aiurea, și începu să se gândească din nou la călătoria tatălui său, care dispăruse în Adâncuri. Will era extrem de dornic să descopere ce se afla acolo jos și știa că avea să-și urmeze tatăl curând. Cu toate acestea, ori de câte ori încerca să-și imagineze ce îi rezervă viitorul, era adus brutal înapoi la realitate de gândul că prietenul său Chester continua să rămână închis în abisul temniței.

Will se opri din desenat și își frecă palmele pline de bătăături care începuseră să se cojească.

— Te ustură? întrebă Cal.

— Nu așa de tare ca la început, răspunse Will.

Mintea îi fugi imediat către o întâmplare petrecută mai devreme la muncă, unde avuseseră de curățat niște canale de piatră ca să poată fi golită apoi o hazna comunală imensă. Se înfioră. Fusese de departe cea mai grea muncă pe care o făcuse până atunci. Cu mâinile chinuite de cârcei, își reluă notițele, dar concentrarea i se risipi în sunetul asurzitor al

unei sirene al cărei țipăt îndepărtat și ascuțit umplu întreaga casă. Will se ridică în picioare, încercând să-și dea seama de unde venea.

— Vântul negru, zise Cal, sărind din pat și grăbindu-se să închidă fereastra.

Will i se alătură și văzu cum oamenii de pe stradă încep să alerge nebunește în toate direcțiile, până când totul deveni pustiu. Cal arată cu degetul ceva și apoi își trase emoționat mâna înapoi privind la firele de păr de pe antebraț care i se ridicau din cauza electricității statice acumulate în aer.

— Uite-l că vine! exclamă el, trăgându-l pe fratele său de mânecă. O, cât îmi place!

Însă nu părea să se întâmple nimic. Vaietul lugubru al sirenei continuă un timp, iar Will, neștiind după ce să se uite, cerceta strada în sus și în jos, în căutarea vreunui lucru neobișnuit.

— Uite, uite! strigă Cal, care privea spre adâncul cavernei.

Will îi urmări privirea, încercând să-și dea seama despre ce vorbește fratele său, dar avu senzația că vederea îi era afectată de ceva. Era ca și cum ochii nu mai reușeau să-i focalizeze imaginea.

Apoi văzu și de ce.

Un nor dens înghițea strada, precum cerneala care difuzează în apă, rostogolindu-se și agitându-se, acoperind totul în cale. De la fereastră, Will văzu cum globurile luminoase de pe felinarele stradale încercau curajos să strălucească și mai tare, în timp ce ceața aceea întunecată le obtura aproape complet. Era ca și cum valuri de noapte s-ar fi închis deasupra luminilor scufundate ale unui vapor condamnat.

— Ce-i asta? întrebă Will vrăjit.

Își lipi nasul de geamul ferestrei ca să vadă mai bine cum ceața întunecată se răspândește și înghite întreaga stradă.

— E un fel de rafală din Interior, îi spuse Cal. Se numește Vânt Levantin. Se ridică din străfundurile Adâncurilor — aproape ca un râgâit, chicoti el.

— E periculos?

— Nu, e doar din praf și alte chestii nevătămătoare, dar oamenii cred că aduce ghinion să fii cuprins de el. Se zice că e plin de germenii, rase băiatul, care maimuțări apoi tonul unei predici de Styx: *Contagios pentru cei ce-l întâlnesc, el îți ofilește carnea*. Chicoti din nou. Dar e grozav, nu-i așa?

Will se holba, transfigurat. Strada de dedesubt era total înghițită de ceața neagră, fereastra se întunecase, iar el simțea o presiune neplăcută în urechi. Carnea părea să tremure pe el și toate firele de păr i se ridicaseră. Norul negru se agită preț de câteva minute bune, umplându-le dormitorul cu un miros de ozon și cu o liniște mormântală. Într-un final, ceața începu să se risipească, iar luminile de pe stradă reușiră să străpungă valurile de praf precum soarele care trece prin nori. Dispăru apoi, lăsând în urmă doar câteva fuioare gri care mai atârnavă în aer, ca și cum peisajul ar fi fost colorat de pensula unui acuarelist.

— Acum, fii atent la asta!

— Fulgere? întrebă Will nevenindu-i să creadă ce vedea.

— E o furtună electrică. Întotdeauna se produce după un Levant, zise Cal, tremurând de emoție. Te zgâlțâie al dracului, dacă te prinde pe-afară.

Will privi într-o tăcere mirată cum din nori se desprind câteva sfere de foc, care încep să alunece în lungul străzii. Unele aveau mărimea unei mingi de tenis, în timp ce altele erau cât o minge de plajă, dar toate sfârâiau înfiorător, aruncând scântei strălucitoare de pe margini și semănând cu niște roți de artificii dornice să distrugă tot ce le iese în cale.

Cei doi băieți priviră ca hipnotizați cum chiar în fața lor o minge de foc de mărimea unui pepene, luminând vibrant fețele lor tinere și reflectându-se în ochii lor holbați, coborî repede în spirală, rotindu-se și aruncând scântei, micșorându-se în timp ce cădea spre pământ până la dimensiunea unui ou. Plutind chiar deasupra pavajului, globul muribund de foc păru că strălucește puțin mai intens decât înainte și apoi, într-o clipită, dispăru fără urmă.

Will și Cal nu reușiră să se smulgă de la fereastră, ca și cum traiectoria ultimelor secunde ale fulgerului globular li se imprimase pe retină.

Capitolul douăzeci și opt

Undeva mult mai jos, sub străzile și casele din Colonie, se agita o siluetă singuratică.

Vântul fusese la început doar o adiere blândă, dar se transformă rapid într-o pală violentă care îi scuipa cenușă în față cu ferocitatea unei furtuni de nisip. Își înfășură cămașa de rezervă în jurul feței, în timp ce vântul devenea din ce în ce mai intens, amenințând să-l dărâme. Praful deveni atât de dens și de impenetrabil, încât nu mai reuși să-și vadă mâinile.

Nu avea ce face decât să aștepte să treacă. Se lăsă să cadă la pământ și se ghemui într-o minge umană, cu ochii lăcrimându-i și usturându-l din cauza prafului negru și fin. Rămase acolo, încercând să ignore urletul tânguitor al vântului până când, slăbit de foame, alunecă într-o stare semiconștientă de toropeală.

Mai târziu, se trezi tremurând și, fără să-și dea seama cât stătuse ghemuit pe fundul tunelului, își săltă capul pentru o tentativă de a privi în jur. Întunericul straniu al vântului dispăruse, cu excepția câtorva nori răzleți. Tușind și scuipând, se ridică în picioare și începu să-și scuture praful de pe

haine. Își șterse ochii înlăcrimați cu o batistă pătată și apoi își lustrui și ochelarii.

În patru labe, dr. Burrows se târî și începu să scrijelească în stratul de cenușă uscată, folosind și lumina unui glob luminescent pentru a găsi grămăjoara de materie organică pe care o adunase pentru a-i da foc, înainte să fie lovit de furtuna de praf. O găsi într-un târziu și luă ceea ce părea a fi o frunză de ferigă rulată. O privi chiorâș — n-avea nici cea mai mică idee ce putea fi. Cam ca toate lucrurile pe care le găsisese în ultimele cinci mile de tunel pe care le parcursese era uscată ca un pergament vechi.

Începea să fie din ce în ce mai îngrijorat în legătură cu proviziile sale de apă. Când se urcase în trenul minerilor, coloniștii fuseseră drăguți și-i dăduseră un burduf plin cu apă, o traistă de legume uscate, câteva fâșii de carne și un pachet cu sare. Putuse să-și raționalizeze mâncarea, dar problema era apa; de mai bine de două zile nu reușise să găsească o sursă de apă din care să-și îmbroască rezerva din burduf, iar această provizie începea să i se termine. După ce își rearanjă iasca, începu să lovească două bucăți de cremene una de alta, până când o scânteie sări pe materialul acela organic, născând o flacără firavă și pâlپătoare. Cu capul așezat chiar pe fundul tunelului, suflă încet în flacără și apoi făcu vânt și cu mâna, ocrotind-o până când focul se aprinse de-a binelea, scaldându-l în strălucirea sa. Pe urmă, bâjbâi în căutarea jurnalului care rămăsese deschis, șterse un strat gros de praf de pe paginile sale și-și reluă desenele.

Ce descoperire! Un cerc de blocuri regulate de piatră, fiecare de mărimea unei uși, cu inscripții ciudate cioplite pe

toate fețele. Nu recunoscuse limba în care erau scrise textele, fiindcă nu o întâlnise niciodată, în toți anii săi de studiu. Nu semăna cu nimic care să-i pară familiar. Mintea îi zumzăia în timp ce visa la oamenii care scriseseră cuvintele acelea, care trăiseră adânc sub pământ, foarte posibil încă de acum mii de ani, dar erau atât de rafinați încât construiseră monumentul acela subteran.

Părându-i-se că a auzit un zgomot, bărbatul se opri brusc din desenat și sări în picioare. Controlându-și atent respirația, rămase complet nemișcat, cu inima zbătându-i-se în piept în timp ce sonda disperat întunericul de dincolo de zona luminată de foc. Se dovedi că i se păruse și că era înconjurat doar de tăcerea atotstăpânitoare care-l însoțise încă de la începutul călătoriei sale.

— Devii cam sperios, bătrâne! își zise el, relaxându-se din nou. Se simți încurajat la auzul propriei voci în spațiul strâmt al pasajului de piatră. Din nou te-a păcălit ghiorăitul propriului stomac, bătrâne prostănac! adăugă și apoi slobozi un hohot de râs.

Își dezlegă cămașa din jurul gurii și al nasului. Fața îi era crestată și învinețită, părul îi era murdar, iar bărbia îi fusese invadată de o barbă stranie. Hainele îi erau mizerabile și rupte pe alocuri. Arăta ca un sihastru nebun. Focul trosni ușor, iar el își culese de jos jurnalul și se concentrează din nou asupra cercului de pietre.

— E cu totul excepțional — un Stonehenge în miniatură. Ce descoperire incredibilă! exclamă el, uitând cu desăvârșire pentru moment cât era de înfometat și de însetat.

Continuă să deseneze cu fața luminată de bucuria descoperirii.

Își lăasă jos jurnalul și creionul și rămase nemișcat pentru câteva secunde, în timp ce în minte îi reveni o imagine îndepărtată. Se ridică în picioare și, luând globul luminos în mână, se îndepărtă de lângă foc până când ajunse în afara cercului de pietre. Începu să se învârtă încetișor în jurul lui, ținând globul în lateralul feței ca pe un microfon. Își arcui buzele și-și coborî vocea cu o octavă sau două, încercând să imite un reporter de televiziune.

— Și spuneți-mi, domnule Burrows, proaspăt numit Decan la Facultatea de Studii Subterane, ce înseamnă Premiul Nobel pentru dumneavoastră?

Mergând acum ceva mai repede în jurul pietrelor și pășind cu o oarecare voioșie, vocea îi reveni la normal și își mută globul luminos pe cealaltă parte a feței. Adoptă un ton ușor surprins, prefăcându-se că răspunde ezitant.

— O, eu, eu... eu... trebuie să spun... că a fost cu adevărat o onoare și că, la început, m-am simțit nedemn să-i urmez pe acești mari...

În momentul acela, degetul mic de la picior i se lovi de o piatră și începu să înjure nebunește, împleticindu-se câțiva pași. Recăpătându-și echilibrul, își relua repede atât mersul cât și răspunsul la presupusa întrebare a reporterului:

— ... să-i urmez pe acești mari savanți care completează lista predecesorilor mei premiați.

Își mută lumina de cealaltă parte a feței:

— Dar, domnule profesor, contribuțiile pe care le-ați avut în atâtea domenii de activitate — medicină, fizică,

chimie, biologie, geologie și, mai ales, arheologie — sunt inestimabile. Sunteți considerat a fi unul dintre cei mai importanți savanți în viață ai planetei. V-ați gândit vreun moment că s-ar putea ajunge aici, în ziua în care v-ați început tunelul din pivnița casei?

Dr. Burrows scoase un „Hmm!” melodramatic în timp ce-și muta din nou globul luminos.

— Ei bine, am știut dintotdeauna că mă așteaptă lucruri mult mai importante... mai importante decât cele pe care mi le oferea postul de la Muzeul din...

Vocea doctorului se curmă brusc, iar el înțepeni. Fața i se goli de orice expresie. Își puse globul în buzunar, aruncându-se în umbrele desenate de cercul de pietre și începu să se gândească la familia sa, întrebându-se cum se descurcă în lipsa lui. Clătinând din capul care parcă-i fusese târât pe fundul unei mlaștini, se întoarse înapoi în cercul de pietre și se lăsă să cadă lângă jurnal, privind abătut la flăcările pâlpâitoare, care deveneau din ce în ce mai neclare, cu cât le privea mai mult. Într-un final, își scoase ochelarii și-și șterse lacrimile din ochi cu dosul palmelor.

— Trebuie să fac asta, își spuse în timp ce își așeza la loc ochelarii pe nas și lua din nou creionul în mâini. Trebuie.

Focul lumina și dincolo de cercul de pietre, proiectând siluete de umbre blânde pe pământ și pe pereții pasajului. În centrul cercului, cu totul absorbit, doctorul așezat turcește mormăia încetișor, ștergând din carnețel o greșeală.

În momentul acela nu se gândea la nimeni altcineva. Era atât de obsedat de descoperirea lui, încât nimic altceva nu mai conta, absolut nimic.

Capitolul douăzeci și nouă

În timp ce focul pâlpâia în șemineu, domnul Jerome se tolănise într-unul din fotoliile uriașe, citindu-și ziarul. Din când în când, paginile ceruite din greu se pliau într-o parte, iar el trebuia să zvâcnească din încheieturi ca să le îndrepte din nou. Will nu reușea să deslușească nici măcar un singur titlu din locul unde se așezase la masă; cerneala tipografică se întinsese atât de mult pe hârtie, încât ziarul părea tipărit de o armată de furnici care-și muiaseră picioarele în tuș și apoi tropăiseră peste pagini.

Cal își jucase cartea și acum aștepta nerăbdător răspunsul fratelui său, dar Will nu reușea deloc să se concentreze la joc. Era pentru prima dată când se afla în aceeași cameră cu domnul Jerome, fără să recepționeze căutături vrăjmașe sau să fie nevoit să suporte o tăcere plină de reproșuri subînțelese. Momentul acela era unul de referință în relația lor.

Ușa de la intrare se deschise cu un trosnet brusc și toți trei își ridicară privirile.

— Cal, Will! strigă unchiul Tam, năpustindu-se în cameră și risipind starea aceea de aparentă pace domestică.

Se mai domoli când îl văzu pe domnul Jerome cum îi aruncă o privire ascuțită ca un pumnal din fotoliul în care se odihnea.

— O, îmi pare rău, eu...

— Credeam că avem o înțelegere, mârâi domnul Jerome, ridicându-se în picioare și împăturindu-și ziarul sub braț. Ai spus că n-ai să vii aici... când sunt și eu acasă.

Trecu bățos pe lângă Tam, fără să-i arunce vreo privire.

Unchiul Tam schiță o grimasă și se așeză lângă Will. Fluturându-și conspirativ mâna, le făcu semn băieților să se apropie. Așteptă ca zgomotul pașilor domnului Jerome să se piardă în depărtare înainte de a vorbi.

— A venit vremea, șopti Tam, scoțând o cutie zgâriată de metal din haină.

Îi desfăcu iute capacul, dându-l peste cap, și băieții îl priviră în timp ce deșertă o hartă mototolită, pe care o așeză pe masă, deasupra cărților de joc, netezind-o pe la colțuri ca să stea dreaptă. Pe urmă, Tam se întoarse către Will.

— Chester va fi exilat mâine-seară, zise el.

— O, Dumnezeule! țâșni Will în picioare de parcă ar fi fost electrocutat. E un pic cam repede, nu-i așa?

— Abia ce am aflat și eu — e planificat pentru ora șase, zise Tam. Se va aduna ceva lume. Alde Styx adoră să facă un întreg spectacol din chestiile astea. Ei cred că sacrificiile sunt bune pentru suflet.

Își întoarse privirile către hartă, murmurând încetisor, în timp ce căuta ceva în păienjenișul complex de linii. Într-un târziu, degetul i se opri pe un pătrat mic și negru. Îl privi apoi pe Will, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva.

— Știi, nu e prea complicat... să te scoatem pe tine, singur. Dar și pe Chester... asta e o cu totul altă mâncare de pește. Ne-a luat ceva vreme să planificăm, dar..., se opri, iar Will și Cal îl priviră în ochi, dar am reușit. Ar putea să existe o cale să evadeze către suprasol... prin Orașul Etern.

Will auzi suspinul lui Cal, dar indiferent cât de mult ar fi vrut să-i ceară explicații unchiului său, nu era politicos să-l întrerupă. Tam continuă să-i explice lui Will planul evadării, trasând o rută pe hartă, în timp ce băieții ascultau avizi, absorbind fiecare detaliu. Tunelele aveau nume precum Watling Street, The Great North și Bishopswood¹. Will îl întrerupse pe unchiul său o singură dată, făcându-i o sugestie pe care, după o analiză destul de îndelungată, Tam o cuprinse în plan. Deși pe dinafară părea liniștit și calm, Will simțea cum stomacul i se zvârcolește de emoție și frică.

— Problema e că, oftă Tam, planul e plin de necunoscute și de variabile cu care nu te pot ajuta. Dacă ajungi la ananghie, odată ce ai pornit, va trebui să cânți după ureche, să te străduiești din răputeri.

În momentul acela, Will observă că ochii lui Tam nu mai erau la fel de scânteietori — încrederea în sine cu care-l obișnuise unchiul său dispăruse fără urmă. Tam recapitulă din nou întregul plan de la început și până la sfârșit și, când termină, pescui un obiect din buzunar și i-l dădu lui Will.

— Ai aici o copie a hărții pe care e marcat drumul ce trebuie urmat odată ce ieși din Colonie. Dacă te prind, Doamne ferește, înghite nenorocita asta de hartă.

¹ În românește, Strada Watling, Marele Nordic și Pădurea Episcopului.

Will o desfăcu grijuliu. Era o bucată de pânză de mărimea unei batiste. Suprafața era acoperită de o mulțime de linii infinitezimale desenate cu cerneală maro, semănând cu un labirint complicat, fiecare din ele reprezentând un alt tunel. Drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze Will era marcat clar cu cerneală roșie, iar Tam i-l mai arătă o dată.

Tam îl privi pe Will, care împături din nou harta, și apoi îi zise în șoaptă:

— Trebuie să meargă ceas. Îți expui *tot* neamul la cele mai îngrozitoare pericole, dacă îi lași pe Styx să își dea seama că e și mâna mea în afacerea asta... Și nu s-ar mulțumi doar cu mine. Cal, bunica ta și tatăl tău vor ajunge și ei în fața plutonului de execuție.

Îl apucă pe Will de braț, întinzându-și mâna peste masă și strângându-l ușor, pentru a-i sublinia importanța vorbelor sale.

— Și încă o chestie: când ajungeți în suprasol, tu și Chester va trebui să dispăreți. N-am avut timp să aranjez nimic, așa că...

— Aș putea să apelez la Sarah? întrebă Will, străfulgerat de o idee, deși numele acela îl făcea încă să se simtă ciudat. La mama mea *adevărată*? N-ar putea ea să mă ajute?

Fața lui Tam se luminează cu un zâmbet abia ghicit.

— Mă tot întrebam când te vei gândi la asta, zise el. Zâmbetul dispăru imediat, iar el vorbi, alegându-și cuvintele cu grijă: Dacă sora mea este încă în viață, deși nimeni n-are de unde să știe asta cu siguranță, probabil că stă foarte bine ascunsă. Se uită într-o palmă și începu să o frece cu degetul mare de la cealaltă mână. Unu plus unu uneori s-ar putea să facă zero.

— Ce vrei să zici? întrebă Will.

— Păi, dacă, printr-o minune, ai reuși să o găsești, s-ar putea să-i conduci pe Styx drept la ea. Pe urmă veți deveni amândoi hrană pentru viermi. Își ridică din nou capul și clătină din el o singură dată, fixându-l apoi pe Will cu o privire gânditoare. Nu, îmi pare rău, dar ești pe cont propriu. Va trebui să alergi repede și să rămâi fugar pentru multă vreme. Pentru binele nostru, al tuturor, și nu numai al nostru. Ține minte! Dacă Styx te prind în gheare, vor reuși cu siguranță să scoată adevărul de la tine, mai devreme sau mai târziu, și asta ne-ar pune în pericol pe toți, zise el amenințător.

— În cazul ăsta, va trebui să ieșim și noi, nu-i așa, unchiule Tam? exclamă Cal, cu o urmă de bravură în glas.

— Cred că glumești, se întoarse Tam încruntat către el. N-am avea nicio speranță. Nici n-am avea vreme să vedem din ce parte ne lovesc.

— Dar..., începu Cal.

— Uite ce e, Caleb, ăsta nu e un joc. Dacă-i enervezi prea des, n-apuci să mai trăiești destul ca să regreți. Înainte să-ți dai seama ce se întâmplă poți să dansezi giga bătrânului Nick. Tam făcu o pauză. Știi ce-i asta, nu-i așa? E un mic număr de contorsionism. Brațele îți sunt legate la spate, uite-așa... — se foi în scaun până ajunse într-o poziție incomodă — cu sârmă de cupru, ți se decupează pleoapele și ești aruncat în cea mai întunecată cameră pe care ți-o poți imagina, plină de Ace Roșii.

— Ce Roșii? întrebă Will.

Tam se cutremură și, ignorând întrebarea lui Will, continuă:

— Și cât timp crezi că ai putea rezista? Câte zile crezi că ai putea să bați în pereți, înconjurat de întunericul acela de catran, cu praful arzându-ți ochii chinuiți, înainte de a te prăbuși din cauza epuizării? Simțind doar primele înșepături pe piele, atunci când încep să se hrănească...? Din punctul meu de vedere, asta e cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla...

Tam nu-și mai termină propoziția.

Cei doi băieți își înghițiră nodurile din gât, dar expresia feței lui Tam se luminează din nou.

— Destul cu astea! zise el. Mai ai lumina aceea, nu-i așa?

Încă împietrit de ceea ce tocmai auzise, Will îi aruncă o privire răătăcită. Se adună până la urmă și dădu afirmativ din cap.

— Bine, zise Tam, scoțând din buzunarul hainei un pachet mic învelit într-o țesătură pe care îl puse pe masă, în fața lui Will. Astea s-ar putea să-ți fie de folos.

Will atinse pachetul cu timiditate.

— Haide, curaj, uită-te înăuntru!

Will desfăcu nodurile de la colțuri. Înăuntru se găseau patru pietre de formă neregulată, maro-închis, ceva mai mari decât bilele cu care se joacă puștii.

— Pietre nodale! zise Cal.

— Da, sunt mai rare decât cizmele de melc, zâmbi Tam. Sunt descrise în cărțile vechi, dar nimeni în afară de mine și de băieții mei nu a văzut vreuna până acum. Pe astea le-a găsit Imago.

— Și la ce folosesc? întrebă Will, analizând cu atenție pietrele acelea ciudate.

— Aici, jos, e puțin probabil ca tu să poți învinge un colonist sau, mai rău, un Styx, într-o luptă dreaptă. Singurele arme pe care le poți folosi sunt lumina și zborul, zise Tam. Dacă te încolțește careva, nu trebuie decât să folosești una din cheștiile astea. Arunc-o în orice perete sau în altceva cu adevărat tare și ține-ți ochii bine închiși. Piatra va produce o explozie de lumină mai strălucitoare decât îți poți imagina. Sper că astea mai sunt încă bune, zise el, cântărind o piatră în mână. Apoi privi din nou la Will. Deci ești în stare să faci asta?

Will aprobă din cap.

— Bun, zise omul uriaș.

— Mulțumesc, unchiule Tam. N-am cuvinte să-ți spun cât de..., începu Will șovăielnic.

— Nu e nevoie, băiete, îl întrerupse Tam, zburbindu-i părul.

Își pironi apoi privirile pe tăblia mesei și tăcu preț de câteva secunde. Era cu totul neașteptat: tăcerea și unchiul Tam nu prea se potriveau. Will nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare, fiind obișnuit mai degrabă cu logoreea omului aceluia masiv și plin de viață. Se gândi că Tam e supărat și încearcă să ascundă acest lucru. Când unchiul său își ridică însă capul, pe față îi flutura nelipsitul său zâmbet larg, iar vocea îi era tunătoare, ca de obicei.

— Am presimțit asta... trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Noi, ăștia, din neamul Macaulay, suntem loiali și luptăm pentru cei pe care-i iubim sau în care credem, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătim. Ai fi încercat oricum să faci ceva ca să-l salvezi pe Chester

și să pleci apoi după tatăl tău, chiar dacă te-aș fi ajutat sau nu.

Will dădu din cap, simțind că-l podidesc lacrimile.

— Așa mă gândeam și eu! tună Tam. Ești ca mama ta... ca Sarah... ești un Macaulay adevărat! Îl înșfăcă pe Will cu putere pe după umeri. Mintea îmi spune că trebuie să pleci, dar inima îmi șoptește pe dos. Îl strânse și mai tare pe Will și oftă. Păcat... ne-am fi putut distra de minune aici, toți trei. Ar fi fost o distracție pe cinste.

Will, Cal și Tam au vorbit apoi până aproape de dimineață, iar când, într-un final, Will a ajuns în pat, abia dacă a pus geană pe geană.

Dimineața devreme, înainte ca întreaga casă să se trezească la viață, Will își strânse lucrurile în rucsac și îndesă harta de pânză pe care i-o dăduse unchiul Tam în carâmbul cizmei. Verifică dacă avea în buzunare pietrele nodale și globul luminos și apoi merse până la patul lui Cal, pe care-l scutură ușor ca să-l trezească.

— Am plecat, zise Will cu o voce joasă, iar ochii fratelui său se deschiseră imediat.

Cal se ridică, scărpînându-se în cap.

— Mulțumesc pentru toate, Cal, șopti Will. Și spune-i la revedere și bunicii din partea mea, da?

— Sigur c-am s-o fac, îi răspunse fratele său și apoi se încruntă. Știi, aș da orice să pot să vin cu tine.

— Știi, te cred... dar ai auzit și tu, cu urechile tale, ce ne-a spus Tam. Am mai mulți sorți de izbândă dacă încerc

de unul singur. Oricum, familia ta e aici, zise el, întorcându-se către ușa.

Will coborî scările în vârful picioarelor. Se simțea entuziasmat că a pornit din nou într-o altă aventură, dar sentimentul acesta i se domoli imediat când simți o undă de tristețe neașteptată cauzată de plecarea sa. Bineînțeles, dacă ar fi vrut, ar fi putut rămâne aici, într-un cămin căruia îi și aparținea, de fapt, în loc să se aventureze în necunoscut, riscându-și viața. I-ar fi venit mult mai ușor să se întoarcă în pat. Când ajunse în hol, îl auzi pe Bartleby torcând, undeva în întuneric. Era un sunet liniștitor, care-l făcea să se simtă acasă. Dacă pleca, nu avea să-l mai audă niciodată. Se opri lângă ușa de la intrare, șovăind. Nu! Cum s-ar mai fi privit vreodată în oglindă, dacă alegea acum să-l lase pe Chester în mâinile cruzilor Styx? Mai degrabă-și dădea viața în încercarea de a-l elibera. Trase adânc aer în piept și, aruncând o privire peste umăr, la casa cufundată în liniște, ridică zăvorul greu al ușii de la intrare. Deschise ușa, păși peste prag și o închise binișor în urma sa. Plecase!

Știa că are de parcurs o distanță apreciabilă, așa încât începu să meargă voinicește, rucsacul punctându-i fiecare pas cu o lovitură ușoară în spate. Îi trebui ceva mai puțin de patruzeci de minute ca să ajungă la clădirea de la marginea cavernei, pe care i-o descrisese Tam. N-avea cum să se înșele, fiindcă, spre deosebire de restul clădirilor din Colonie care aveau acoperișul de piatră, aceasta avea țigle.

Era acum pe drumul către Poarta Craniului. Tam îi spusese că trebuia să aibă răbdare, fiindcă Styx își schimbau

gărzile la intervale neregulate și nu aveai de unde ști când apărea una de după colț.

Părăsind drumul, Will sări peste o poartă și alergă prin grădina din fața clădirii, care părea o fermă părăsită. Spre mirarea lui, auzi însă un grohăit ca de porc venind dinspre una din anexele periferice și văzu câteva găini închise în țarcul alteia. Erau schiloade și nehrănite, dar aveau penele de un alb-strălucitor.

Intră în clădirea cu acoperișul de țiglă și văzu grinzile vechi de lemn sprijinite de perete, întocmai cum le descrisese Tam. Când dădu să se strecoare la adăpostul lor, zări ceva mișcându-se spre el.

— Ce...?

Era Tam, care-i făcu grăbit semn să tacă, ducându-și un deget la buze. Will nu reuși să-și ascundă surpriza. Se uită întrebător la unchiul său, a cărui față era tristă, lipsită de zâmbetul obișnuit.

Abia dacă încăpeau amândoi sub lemne, iar Tam se ghemui într-o poziție ciudată, împingând o dală masivă de piatră de la baza peretelui. Pe urmă, se aplecă spre Will și-i șopti la ureche:

— Noroc! și efectiv îl îmbrânci prin deschizătura cu margini neregulate.

Dala de piatră scrâșni și se închise în urma lui Will, iar băiatul rămase de unul singur.

În bezna ca de smoală care-l înconjurase, se scotoci în buzunar după globul luminos, de care legase deja o bucată de sfoară groasă și pe care acum și-o trecu pe după gât, ca să-și păstreze mâinile libere. La început, înaintă destul de ușor

prin pasaj, dar după vreo nouă sau zece metri, acesta se îngustă, silindu-l să meargă în patru labe. Tunelul o lua în sus, iar Will descoperi că-i vine greu să se strecoare, târându-se peste bucățile ascuțite de piatră spartă și cu rucsacul agățându-i-se mereu de tavan.

Zări o mișcare în fața lui și îngheță pe loc. Cu inima bătându-i speriată, ridică globul luminos să vadă ce era. I se tăie respirația când văzu ceva alb fulgerând prin pasaj și aterizând cu o bufnitură slabă la nici doi metri în fața lui. Era un șobolan fără ochi, de mărimea unei pisici bine hrănite, cu blana albă ca zăpada și cu mustăți care fremătau ca aripile unui fluture. Se ridică pe labele din spate, încrețindu-și botul și scoțând la iveală doi incisivi strălucitori. Nu dădea niciun semn că i-ar fi fost frică de om.

Will găsi o piatră lângă el și o azvârli cu toată puterea. Rată, piatra izbind zgomotos peretele lângă animalul care nici măcar nu tresări. Will se simți cuprins de obidă fiindcă era ținut pe loc de un biet șobolan, așa încât se făcu către șobolan și scoase un mârâit. Cu o mișcare care părea nu necesitase pic de efort, șobolanul se repezi și el la Will și îi ateriză cu precizie pe umăr. Pentru un moment, băiat și șobolan rămaseră nemișcați. Will îi simți mustățile, delicate ca genele unei fete, cum i se freacă de obraz. Își scutură umerii cu disperare. Șobolanul o luă la goană, pășind pe spatele piciorului lui Will și dispăru în direcția opusă.

— 'r-ai tu să fii..., murmură Will încercând să se calmeze înainte de a porni din nou.

I se părea că se târăște de ore întregi, iar palmele îi erau julite și dureroase de pe urma șisturilor ascuțite răspândite pe

fundul tunelului. Într-un târziu, spre bucuria sa, pasajul crescuse în înălțime, iar el reușise aproape să se ridice în picioare. Acum, că se putea mișca mai repede, deveni aproape euforic și simți o nevoie imperioasă de a cânta în timp ce înainta prin meandrele tunelului. Se răzgândi însă când își dădu seama că santinelele de la Poarta Craniului nu erau probabil foarte departe de poziția în care se afla și ar fi putut cumva să-l audă.

Într-un târziu ajunsese la capătul pasajului care era ascuns de câteva straturi de pânză tare, murdărite cu pământ în așa fel încât să le camufleze printre pietrele din jur. Le dădu la o parte și se sperie văzând că deschizătura se afla chiar sub tavanul unei caverne și că erau cel puțin treizeci de metri până la drumul care se vedea undeva jos. Era încântat că ajunsese până acolo, dincolo de Poarta Craniului, dar simțea cu destulă certitudine că lucrurile nu erau tocmai în regulă. Era la o înălțime atât de amețitoare încât presupuse imediat că nu se afla în locul potrivit. Își aminti însă cuvintele lui Tam: *Ți se va părea imposibil, dar ia-o ușurel. Cal a reușit să mă urmeze pe acolo când era mult mai mic, așa că vei putea și tu să cobori.*

Will se întinse pe burtă ca să examineze șirul de lespezi și de colțuri de piatră din peretele de sub el. Pe urmă se lăsă să atârne de buza tunelului și-și începu coborârea, verificând și răsverificând de fiecare dată dacă mâinile și picioarele i se sprijineau solid înainte de a trece la următoarea mișcare.

Coborâse mai bine de șase metri, când auzi un zgomot venind de jos. Era un geamăt sfâșietor. Rămase nemișcat și ascultă cu inima bubuind. Se auzi din nou. Avea un picior

sprijinit pe un mic Țanc de piatră în timp ce celălalt atârna în aer, iar mâinile i se încleștaseră pe o ieșitură a unei roci aflate la nivelul pieptului. Își întoarse capul încetișor și privi în jos, peste umăr.

Legănând un felinar, un om se îndrepta către Poarta Cra- niului împreună cu două vaci slabe, aflate la câțiva pași în fața lui. Le strigă ceva animalelor și apoi continuă să le mâne fără să dea vreun semn că percepute în vreun fel prezența lui Will deasupra lui.

Will era expus în totalitate, dar nu avea ce să facă. Rămase complet nemișcat, rugându-se ca omul de dedesubt să nu se uite în sus. Pe urmă se întâmplă exact lucrul de care Will se temea cel mai mult: bărbatul se opri brusc.

O, nu! Pân-aici mi-a fost!

Cu ochii lui ca de șoim, Will putea distinge cu ușurință chelia albă și strălucitoare a omului care își luă ceva dintr-o tașcă pe care o purta pe umăr. Era o pipă lungă de lut, pe care o umplu cu tutunul scos dintr-o pungă și o aprinse, pufăind nori mici de fum albăstrui. Pe urmă, Will îi auzi spunându-le ceva vacilor, după care porniră din nou.

Will oftă încetișor ușurat și, verificând dacă drumul e liber, își termină repede coborârea, sărind din piatră în piatră până când ajunse în siguranță pe pământ. O zbughi cât de repede putu în lungul drumului, mărginit pe ambele părți de câmpuri pe care se aflau ciuperci incredibil de mari, ale căror pălării bulbucate se înghesuiau în pâlcuri dese. Știa acum că sunt bulcușoare. Globul luminos care i se zbătea pe piept la fiecare pas arunca pe pereții cavernei umbrele mișcătoare ale ciupercilor.

Își încetini pașii numai când începu să simtă o durere surdă într-o parte. Respiră de câteva ori adânc, încercând s-o domolească, pe urmă se forță să accelereze din nou, conștient că, dacă dorea să ajungă la Chester la timp, avea nevoie de fiecare secundă. Lăsând cavernă după cavernă în spatele său, Will văzu că, încet-încet, câmpurile de bulcușoare sunt înlocuite de covoare negre de licheni și simți o mare ușurare când zări primul felinar și conturul neclar al unei clădiri în depărtare. Se apropia. Deodată se trezi în fața unei arcade imense sculptate în piatră. O traversă și ajunse în partea centrală a cartierului. Curând, clădirile începură să se înghesuie de o parte și de alta a drumului, iar el deveni din ce în ce mai emoționat. Deși nu părea să fie nimeni în jur, încerca să facă cât mai puțin zgomot cu cizmele, alergând pe vârfuri. Era îngrozit că dintr-o casă ar fi putut apărea cineva care să-l zărească.

În sfârșit, văzu și ceea ce căuta. Era primul dintre tunelele laterale despre care-i vorbise Tam.

S-o iei pe străzile din spate, își aminti Will cuvintele unchiului său. E mai sigur pe acolo.

— Stânga, stânga, dreapta, își repetă Will secvența de co-tituri pe care Tam îl pusese s-o memoreze.

Tunelele erau late doar cât să permită unei trăsurii să îna-nteze cu greu.

Să mergi repede pe acolo. Dacă dai de cineva, îmbrânțește-l, ca și cum ai avea tot dreptul din lume să te afli acolo!

Nu se vedea însă nici țipenie, așa încât Will alergă din toate puterile, cu rucsacul lovindu-l în spate la fiecare pas.

Când ajunse din nou în caverna principală, era transpirat și cu răsuflarea tăiată. Recunoscuse silueta bondoacă a stației de poliție, situată între două structuri mai înalte, și-și încetini pașii, pentru a reuși să se calmeze.

— Am ajuns până aici, murmură el în barbă.

Planul păruse atât de ușor de îndeplinit când i-l descrisese Tam, dar acum se întreba dacă nu cumva făcuse o greșală îngrozitoare.

N-ai să ai timp să gândești, îi spusese Tam, arătând cu degetul spre el pentru a-și întări cuvintele. Dacă eziți, ai să pierzi momentul potrivit și totul o să se ducă pe copcă.

Will își șterse sudoarea de pe frunte și se îmbărbătă pentru ceea ce avea să urmeze.

Când ajunse mai aproape, priveștea intrării în stația de poliție îi aminti de prima dată când el și Chester fuseseră târați pe scările acelea și de interogatoriile sălbatice care urmaseră. Amintirile îl sufocară, iar el încercă disperat să și le scoată din minte. Se trase în umbra zidului lateral al clădirii și-și scoase rucsacul. Cotrobăi puțin și apoi își scoase aparatul de fotografiat, verificându-l repede, înainte de a-l pune în buzunar. Apoi își aranjă din nou rucsacul în spate și se îndreptă către scări. În timp ce le urca, trase adânc aer în piept, și intra încrezător pe ușă.

Al Doilea Ofițer se legăna pe un scaun, cu picioarele cocoțate pe tejghea. Ochii i se ridicară ca să-l privească pe nou-venit, iar mișcările polițistului îi părură lui Will leneșe, ca și cum acesta ar fi moțait. Îi trebui mai bine de o secundă pentru a-și da seama cine stătea înaintea lui, iar apoi fața lui rotofeie se lungi de uimire.

— Măi să fie, Jerome! Ce naiba faci aici?

— Am venit să-mi văd prietenul, răspunse Will, rugându-se să nu-i tremure vocea.

Se simțea de parcă ar fi fost pe o creangă de copac care, cu cât mai înainta mai mult, devenea din ce în ce mai subțire și mai periculoasă. Dacă și-ar fi pierdut echilibrul, căderea i-ar fi fost fatală.

— Deci te-au lăsat să te întorci aici? întrebă bănuitor Al Doilea Ofițer.

— Tu ce crezi?

Al Doilea Ofițer ezită un moment, măsurându-l pe băiat din cap până în picioare.

— Păi... presupun că... dacă te-au lăsat să treci de Poarta Craniului... cred că nu e nicio problemă, gândi el cu voce tare, ridicându-se cu încetineală în picioare.

— Mi s-a spus că pot să-l văd, pentru ultima dată.

— A, deci știi că o să fie în seara asta, zise Al Doilea Ofițer, cu un zâmbet abia ghicit.

Will dădu din cap și observă că din mintea polițistului se risipise orice dubiu. Imediat, purtarea lui se schimbă.

— Doar n-ai venit pe jos tocmai până aici? întrebă el.

Un zâmbet prietenos și generos îi creștă fața ca un cuțit care spintecă burta unui porc. Will nu-l mai văzuse atât de omenos, ceea ce îngreuna și mai mult planul pe care-l avea în minte.

— Ba da. Am pornit dis-de-diminează.

— Atunci nu e de mirare că arăți nădușit. Hai mai bine să mergem, zise Al Doilea Ofițer, ridicând partea mobilă a tejghelei, trecând pe acolo și zornăindu-și cheile. Am înțeles

că te-ai acomodat destul de bine, adăugă el. Știam eu că așa va fi, chiar din momentul în care te-am văzut prima dată. „În adâncul sufletului său e de-ai noștri”, i-am zis Primul Ofițer. „Așa pare”, i-am mai zis.

Intrară pe ușa veche de stejar în semiîntunericul din temniță. Mirosul cunoscut îl făcu pe Will să se înfioare, în timp ce Al Doilea Ofițer deschise ușa celulei și-l pofti înăuntru. Ochii nu i se acomodară imediat cu întunericul, dar după o vreme îl zări: Chester stătea pe colțul prichiciului, cu picioarele aduse sub bărbie.

Prietenul său nu reacționează imediat și continuă o vreme să se uite indiferent la Will. Pe urmă, sări în picioare, încă îndoindu-se de ceea ce vedea.

— Will? întrebă el cu gura căscată. Will? Nu-mi vine-a crede!

— Salut, Chester, zise Will, încercând să-și alunge emoția din glas.

Era încântat să-l regăsească, dar în același timp tot corpul îi tremura de încordare.

— Ai venit să mă scoți, Will? Pot să plec de-acum?

— Ăăă... nu prea, zise Will, întors doar pe jumătate către prietenul său și conștient că Al Doilea Ofițer se afla la doar câțiva pași de ei și le-ar fi putut auzi fiecare cuvânt.

— Ce se întâmplă, Will? întrebă Chester, simțind că lucrurile nu sunt tocmai în ordine. Vești proaste? adăugă el, făcând un pas către prietenul său.

— Ești bine? îi replică Will, care era prea preocupat ca să răspundă întrebărilor prietenului său, fiindcă asculta cum pașii celui de-Al Doilea Ofițer se îndepărtează de celulă.

Auzi cum se închide ușa de stejar. Abia după aceea îl luă pe Chester într-un colț al celulei și începură să șușotească, Will explicându-i pe îndelete ce trebuia să facă.

Câteva minute mai târziu, Will auzi sunetul de care se temea cel mai mult: Al Doilea Ofițer intrase în temniță și se îndrepta către ei.

— E timpul, domnilor! zise el.

Răsuci cheia și deschise ușa celulei, iar Will ieși încet pe coridor.

— Pa, Chester! zise el.

În timp ce Al Doilea Ofițer începea să închidă ușa, Will își puse mâna pe brațul lui.

— O secundă, cred că mi-am uitat ceva înăuntru, zise el.

— Ce anume? întrebă bărbatul.

Al Doilea Ofițer se uita direct la Will, când băiatul își scoase mâna din buzunar. Văzu imediat că luminița roșie era aprinsă: aparatul de fotografiat era pregătit. Îndreptându-l către polițist, Will apăsă pe declanșator.

Flama blițului îl păli pe polițist în plină față. Urlă și-și scăpă cheile, acoperindu-și ochii cu mâinile, în timp ce se prăbușea la podea. Strălucirea fusese atât de puternică în comparație cu licărul palid al globurilor luminoase încât chiar și Will și Chester, care se feriseră de ea, se simțeau orbiți.

— Îmi pare rău, îi zise Will omului care gemea.

Chester rămăsese nemișcat în celulă, stupefiat.

— Mișcă, Chester! îi strigă Will, aplecându-se spre el ca să-l ajute să treacă peste Al Doilea Ofițer, care începuse să se târască spre peretele celulei, încă gemând cumplit.

Când intrară în camera de recepție, Will privi întâmplător peste tejghea.

— Hârlețul meu! exclamă el și, trecând pe sub placa de lemn, îl smulse de la perete.

Tocmai se pregătea să plece de acolo, când îl văzu pe Al Doilea Ofițer ieșind împleticit din temniță. Omul se aruncă orbește în direcția lui Chester și, mai înainte ca Will să-și dea seama ce se întâmplă, îl prinse pe băiat de gât cu ambele mâini.

Chester scoase un icnet gutural și încercă să se elibereze.

Will nu stătu pe gânduri. Ridică hârlețul. Se auzi un trosnet de oase fărâmate când unealta lovi în fruntea polițistului, iar acesta se prăbuși la podea cu un geamăt.

De data asta, Chester nu mai zăbovi. Îl urmă imediat pe Will și se năpustiră afară din secția de poliție, oprindu-se doar pentru cele câteva momente în care Will își recupera rucsacul, după care o porniră amândoi pe porțiunea de drum pe care Chester o privise atâta amar de vreme din celula lui. În câteva clipe, se pierdură din vedere, într-un tunel lateral.

— Țsta e drumul bun? întrebă Chester, tușind și respirând greu.

Will nu-i răspunse, dar continuă să alerge până când ajunseră la capătul tunelului.

Da, erau acolo, exact așa cum spusese Tam. Trei case dărăpănate, aflate în perimetrul unei caverne circulare, nu mai mare decât un amfiteatru. Simțiră sub tălpi un strat gros de humă, care clefăia ușor când călcau pe el, iar aerul mirosea a balegă veche. Pereții cavernei îi atraseră atenția lui Will. Ceea ce la început i se păruseră a fi pâlcuri de stalagmite,

erau de fapt trunchiuri de copaci pietrificate, unele sparte la jumătate și altele răsucite între ele. Aceste rămășițe fosilizate arătau ca o pădure sculptată, ascunsă în tenebre.

Will se simțea din ce în ce mai nesigur, ca și cum ceva necurat și amenințător ar fi radiat dintre copacii aceia antici. Se simți ușurat când ajunseră la casa din mijloc și intrară prin ușa din față, care se deschise scârțâitor din prima încercare.

Pe hol, tot înaintea...

Chester propti ușa în urma lor, iar Will intră în bucătărie. Era mai spațioasă decât cea din casa Jerome. Stârniră praful gros care se așezase pe podeaua placată cu gresie. Praful se ridică închipuind o furtună în miniatură și, în lumina globului, fiecare mișcare pe care o făceau lăsa o urmă în norii de praf ce pluteau undeva, jos.

Găsește placa marcată cu o cruce de vopsea.

Will o găsi și o împinse. Sub mâna lui se deschise un mic compartiment. Înăuntru era un mâner. Îl răsuci către dreapta și o întreagă secțiune a peretelui acoperit cu faianță se deschise către ei — era o ușă bine camuflată. În spatele ei se vedea o anticameră pe ai cărei pereți laterali erau îngheșuite niște cutii. Pe peretele cel mai îndepărtat se vedea o ușă. Nu era însă o ușă obișnuită — era făcută din fier masiv, întărit cu nituri, iar, într-o parte, avea și un mâner impozant de fier care acționa un scripete.

Este sub presiune — ține germenii afară.

La nivelul capului, ușa avea un vizor, dar prin sticla încețoșată nu se putea vedea nicio lumină.

— Vezi ce faci cu ăla, în timp ce eu caut aparatul de respirat, îi ordonă Will lui Chester, arătând către mâner.

Prietenul său îl apăsă și imediat se auzi un fâșâit puternic, în timp ce garnitura groasă de cauciuc de la baza ușii începu să se ridice de la pământ. Will găsi măștile despre care Tam îi spusese că vor fi lăsate acolo. Erau niște căști vechi de pânză tare, din care ieșeau tuburi de cauciuc legate de niște cilindri. Semănau cu un fel de echipament antic pentru scufundări.

Deodată, din întunericul de afară, Will auzi un mieunat hotărât. Știu ce este chiar înainte să se întoarcă.

— Bartleby!

Motanul se năpusti în bucătărie, trecând prin hol. Labele sale zgâriau nervoase praful. Se duse direct la ușa secretă, băgându-și botul în deschizătură și începând să adulmece curios.

— Ce e *asta*?

Chester era atât de uimit de vederea pisicii supradimensionate încât dădu drumul mânerului. Acesta se roti liber, iar ușa se lăsă în jos, în lungul ghidajelor sale, și se închise cu zgomot. Bartleby făcu un salt înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chester, deschide odată ușa aia! urlă Will.

Chester dădu din cap și începu din nou să rotească mânerul.

— Aveți nevoie de o mână de ajutor? întrebă Cal, ieșind din umbră.

— Nu, nu și tu! Ce dracu' faci tu aici? strigă Will.

— Vin cu tine! îi răspunse Cal, surprins de reacția fratelui său.

Chester se opri din învârtitul mânerului și privi repede de la un frate la celălalt și înapoi.

— Arată exact ca tine!

Will simțea că atinsese un punct în care întreaga situație parcă devenise o nebunie a sa, proprie, aiuritoare și care nu-i lăsa nicio speranță. Planul inițial al lui Tam se destrăma chiar în fața ochilor săi și avea sentimentul îngrozitor că aveau să fie prinși cu toții. Trebuia să aducă lucrurile pe fâgașul lor... cumva... și *repede*.

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, DESCHIDE UȘA AIA! urlă din toate puterile, iar Chester își reluă munca.

Ușa se afla acum la jumătate de metru de pământ, iar Bartleby își băgă capul pe sub ea, aruncă o privire exploratoare, se lăsă jos și apoi se strecură prin deschizătură, dispărând imediat din raza lor vizuală.

— Tam nu știe că ești aici, nu-i așa? strigă Will, apucându-l pe fratele său de gulerul hainei.

— Bineînțeles că nu. Am decis singur că e momentul să merg în suprasol, ca tine și ca mama.

— Ba n-o să vii, mârâi Will printre dinții strânși. Când văzu însă durerea care se întipări pe fața fratelui său, îi dădu drumul la haină și-și îndulci vocea. Serios, nu poți... Unchiul Tam te-ar omorî dac-ar ști că ești aici. Du-te acasă chiar...

Will nu reuși însă să-și termine propoziția. Și el, și Cal simțiră imediat mirosul puternic de amoniac care se răspândea în aer.

— Alarma, zise Cal, cu ochii trădându-i panica.

Auziră o mișcare în afara casei și urmară niște strigăte, acompaniate de zgomotul de sticlă spartă. Alergară către fereastra de la bucătărie și priviră prin sticla crăpată.

— Styx! icni Cal.

Will aprecie că erau cel puțin treizeci, adunați într-un semicerc în fața casei, iar aceștia erau doar cei pe care îi putea vedea din locul în care stătea. Refuză să se gândească la câți ar fi putut fi în total. Se ghemui și-i aruncă o privire lui Chester, care răsucea nebunește mânerul ușii. Deschizătura era acum destul de mare ca să le permită să treacă.

Will privi la fratele său și știu că nu-i rămâne de făcut decât un singur lucru. Nu-l putea lăsa pe fratele său să fie prins de Styx.

— Haide, treci pe sub ușă, îi șopti el repede.

Fața lui Cal se luminează și începu să-i mulțumească lui Will, care îi îndesă în mâini aparatul de respirat și îl împinse către ușă.

În timp ce Cal se târâia prin deschizătură, Will se întoarse la geam, la timp ca să-i vadă pe Styx cum înaintează către casă. Îi era de-ajuns. Se aruncă spre ușă, țipând nebunește la Chester să-și ia o mască și să-l urmeze. Când auzi ușa din față a casei spărgându-se, știu că mai era timp doar să treacă amândoi dincolo de ușă.

Pe urmă, însă, se întâmplă un lucru groaznic. Unul dintre evenimentele acelea pe care, după aceea, le rememorezi mereu și mereu... deși știi, undeva în adâncul sufletului, că n-ai fi putut face nimic să le eviți.

Așa se întâmplă când o auziră.

O voce pe care o știau amândoi.

Capitolul treizeci

— Will cel dintotdeauna, zise ea, făcându-i să înțepească pe loc.

Will era pe jumătate sub ușă, cu mâna pe brațul lui Chester, gata să-l tragă după el, când privi către ușa bucătăriei și îngheță.

În cameră intră o fată, cu doi Styx, de-o parte și de alta ei.

— Rebecca? exclamă Will, clătinând din cap ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Rebecca! zise el, din nou.

— Ei, unde-am pornit? îl întrebă ea, cu răceală.

Cei doi Styx dădură să se repeadă, dar fata își ridică mâna, iar ei se opriră.

Era vreo șmecherie? Era îmbrăcată cu hainele lor, cu uniforma lor — haina neagră cu o cămașă apretată, albă. Iar părul ei negru-strălucitor era altfel aranjat — pieptănat pe spate, lipit de cap.

— Ce faci...? reuși să spună Will, înainte să rămână fără grai.

A fost capturată. Asta trebuie să fie. I-au spălat creierul sau o țin ostatică.

— De ce continuăm să facem chestiile astea? oftă teatral fata, ridicându-și o sprânceană.

Părea relaxată și stăpână pe situație. Ceva nu era în ordine, ceva scârțâia.

Nu.

Era una de-a lor.

— Ești..., bâigui el.

Rebecca râse.

— Îi merge mintea iute, nu-i așa?

În spatele ei, din ce în ce mai mulți Styx intrau în bucătărie. Mintea lui Will se învârtea, amintirile-i derulându-se cu o viteză amețitoare, în vreme ce încerca să facă o singură persoană din Rebecca, sora lui, și din această fetiță Styx din fața lui. Fuseseră oare semne sau indicii pe care nu le observase?

— Cum? scânci el.

Încântată de năuceala lui, Rebecca vorbi.

— Foarte simplu. Am fost plasată în familia ta, când aveam doi ani. Așa se procedează cu noi... ne aruncă printre păgâni. Țsta e antrenamentul elitelor noastre.

Fata făcu un pas în față.

— Nu! strigă Will, a cărui minte începuse din nou să funcționeze și a cărui mână se strecură, neobservată, în buzunarul interior al hainei. Nu pot să cred!

— E greu de acceptat, nu-i așa? Am fost plantată acolo ca să am grijă de tine — și, dacă am fi avut noroc, să o atrag pe maică-ta afară din ascunzătoare... pe mama ta *adevărată*.

— Nu cred!

— Nu contează ce crezi tu, i-o tăie ea scurt. Treaba mea s-a terminat, așa că iată-mă, m-am întors acasă. Nu mai trebuie să joc teatru.

— Nu, clătină Will din cap, strângând în mână săculețul de pânză pe care i-l dăduse Tam.

— Haide, s-a terminat! zise Rebecca, nerăbdătoare.

Schiță un gest imperceptibil cu capul, iar cei doi Styx de lângă ea se năpustiră înainte. Will era însă pregătit. Aruncă piatra nodală în bucătărie, cu toate puterile. Aceasta trecu printre cei doi Styx în alergare și izbi dalele de un alb murdar, spărgându-se în fragmente mici, ca o miniaturală furtună de zăpadă.

Totul încremeni.

Pentru o fracțiune de secundă, Will crezu că nu se va întâmpla nimic, că piatra aceea era inutilă. O auzi pe Rebecca râzând, cu un hohot sec, batjocoritor.

Apoi se auzi un șuier, ca și cum aerul ar fi fost aspirat din încăpere. Fiecare așchie de piatră, așa cum se risipiseră pe dușumea, izbucni într-o incandescență năucitoare, împrăștiind raze de lumină care inundaă camera ca un milion de proiectoare. Erau atât de intense încât toate lucrurile păreau să fie pătrunse de un alb insuportabil.

Pe Rebecca nu păru să o deranjeze. Cu lumina aceea puternică înflăcărându-i silueta, rămase pe loc ca un înger întunecat, cu mâinile încrucișate la piept, în atitudinea ei caracteristică, țățâind dezaprobat.

Însă cei doi Styx se opriră fulgerați și începură să urle, scoțând un sunet ca acela al unghiilor care zgârie tabla de la școală. Se dădură înapoi orbiți, încercând să-și acopere ochii.

Șovăiala celor doi îi oferă lui Will ocazia pe care-o aștepta. Se năpusti la Chester, trăgându-l de lângă mânerul ușii.

Efectul pietrei nodale începea însă să pălească și alți doi Styx îi împingeau la o parte pe tovarășii lor orbiți. Își întinseră mâinile către Will, care le văzu degetele rășchirate ca niște gheare. Continuă să-l tragă pe Chester de un braț, dar ambii Styx îl înșfăcaseră și-l trăgeau de celălalt. Totul se transformă într-o înfruntare de forță între Will și cei doi Styx, cu un Chester îngrozit și scâncind prins la mijloc. Mai rău însă era că nimeni nu mai ținea de mânerul ușii, așa încât acesta se rotise ca titirezul, în timp ce ușa masivă de metal coborâse încet în lungul ghidajelor. Iar Chester era chiar în drumul ei.

— Scapă de ei! urlă Will.

Chester încercă să-i lovească dând din picioare, dar fără niciun rezultat. Îl țineau prea bine. Will se apropie și el de ușă, într-o încercare zadarnică de a-i încetini coborârea, dar aceasta era prea grea și aproape că-l dezechilibra. N-avea cum să țină și ușa și să-l salveze și pe Chester în același timp.

În vreme ce ambii Styx mârâiau și trăgeau mai tare, iar Chester încerca din toate puterile să le reziste, Will își dădu seama că nu avea cum să îi învingă pe cei doi. Chester aluneca din mâinile sale și urla de durere, fiindcă unghiile celor doi Styx îi mușcau adânc din carnea brațului.

Deodată, în timp ce ușa continua să coboare lent, Will realizează că Chester avea să fie zdrobit, dacă nu-i dădea drumul.

Dacă nu-l ceda celor doi Styx.

Mânerul se învârtea nebunește. Ușa era acum la mai puțin de un metru deasupra podelei, iar Chester era ghemuit sub

ea, cu întreaga ei greutate apăsându-i în spinare. Will trebuia să acționeze și încă repede.

— Chester, îmi pare rău! urlă Will.

Pentru o clipă, Chester îl privi cu ochii albi de groază, iar apoi Will dădu drumul brațului prietenului său, lăsându-l să se prăbușească grămadă peste atacatori. Inerția băiatului îi doborî pe cei doi, rostogolindu-se împreună într-un ghem confuz de mâini și de picioare. Chester mai strigă o dată numele lui Will, iar ușa se închise cu un zdrăngănit final tragic în urma lui. Will putea doar să privească pierdut prin sticla lăptoasă a vizorului cum Chester și cei doi Styx se opresc în perete. Unul dintre bărbați se ridică imediat și se năpusti înapoi către ușă.

— BLOCHEAZĂ MÂNERUL ĂLA!

Strigătul lui Cal îl scoase pe Will din letargie. În timp ce fratele său ținea un glob luminos, Will începu să meșterească la mecanismul din lateralul ușii. Își scoase repede briceagul și, folosind cea mai mare lamă, încercă să blocheze roțile dințate.

— Te rog, te rog, blochează-te! șopti Will.

Încercă în câteva locuri, până când lama alunecă între două dintre cele mai mari roți dințate și rămase acolo. Will își luă mâna de pe briceag, rugându-se ca acesta să-și facă efectul. Iar micul briceag roșu își făcu efectul, oscilând sălbatic în timp ce câțiva Styx încercau să rotească mânerul de pe cealaltă parte a ușii.

Will privi din nou prin vizor. Ca într-un film mut macabru, asistă neputincios la disperarea întipărită pe fața unui Chester care încerca zadarnic să se lupte cu Styx. Prietenul

său reuşise cumva să apuce hârleţul lui Will şi dădea să se bată cu el. Îl copleşiră însă prin număr când se năpustiră asupra lui ca un nor de lăcuste care devorează tot ce le stă în cale.

O faţă îi blocă însă vederea, apărând strălucitoare în mijlocul vizorului.

Faţa Rebeccăi. Fata îşi ţuguie buzele cu severitate şi începuse să-şi clatine capul, ca şi cum l-ar fi certat pe Will. Era exact ceea ce ar fi făcut şi dacă s-ar fi aflat în Highfield.

Spunea ceva, dar vorbele ei nu puteau trece de uşă.

— Trebuie să mergem, Will. Până la urmă o să deschidă uşa, zise Cal grăbit.

Will îşi smulse ochii cu greutate de la faţa Rebeccăi. Fata îi spunea în continuare ceva. Deodată, îşi dădu seama *exact* ce spune şi asta îl înfioră. De fapt, îi cânta.

— Soare...! zise el cu amărăciune. Eşti raza mea de soare!

O zbughiră în lungul pasajului de piatră, cu Bartleby în urma lor, şi ajunseră într-un târziu într-un atriu în formă de dom, din care se desprindeau numeroase alte pasaje. Totul era rotunjit şi neted de parcă milioanele de ani în care pe acolo cursese apa erodaseră toate marginile ascuţite. Locul era uscat acum, şi fiecare suprafaţă era învelită de un strat de praf aspru ca de sticlă spartă.

— Avem doar o mască! îi zise Will deodată lui Cal, când îşi dădu seama.

Luă masca de pânză tare şi furtunurile de cauciuc de la fratele său şi le examinează cu atenţie.

— O, nu! se pleoşti Cal. Şi acum ce-o să ne facem? De întors, nu ne putem întoarce.

— Aerul ăla din Orașul Etern, zise Will, ce nu-i în regulă cu el?

— Unchiul Tam susține că a fost un fel de molimă. Au murit toți locuitorii...

— Bine, dar nu mai există și acum acolo, nu-i așa? întrebă repede Will, temându-se de răspunsul fratelui său.

Cal însă dădu aprobator din cap.

— Tam zice că e.

— Atunci, o să folosești tu masca.

— În niciun caz!

Cât ai clipi, Will îi trase masca peste cap lui Cal, înăbușindu-i protestele. Cal se zbătu, încercând să și-o scoată, dar Will nu-l lăsă.

— Vorbesc serios! Tu trebuie să o porți! insistă Will. Eu sunt mai mare, așa încât eu hotărâsc.

Acest argument îl opri pe Cal, care se mulțumi să-l privească neliniștit prin gemulețul măștii, în timp ce Will se asigură că aceasta era potrivită corect pe umerii fratelui său. Pe urmă, ajustă curelele de piele ca să fixeze mai bine rezervoarele și filtrul în jurul pieptului fratelui său. Încercă să nu se gândească la consecințele pe care le-ar fi putut avea pentru el faptul că îi dăduse masca lui Cal. Putea doar să speră că molima era doar încă una dintre superstițiile coloniștilor, care păreau să fie oricum destul de numeroase.

La urmă, Will își scoase din carâmbul cizmei harta pe care i-o dăduse Tam, numără tunelele din fața lor și arătă spre cel prin care trebuiau să pornească.

— De unde te cunoștea fata aceea Styx? întrebă Cal, cu o voce neclară din cauza măștii.

— Sora mea, îi răspunse Will, lăsând în jos harta și privindu-l în ochi. Asta a fost sora mea, scuipă el cu dispreț, sau cel puțin așa am crezut.

Cal nu dădu niciun semn că ar fi fost surprins, dar Will putu să vadă cât de înspăimântat era, după cum se uita mereu înapoi, spre gura tunelului prin care veniseră.

— Ușa n-o să-i oprească prea multă vreme, îl avertiză frațele său, privind nervos către Will.

— Chester..., începu Will deznădăjduit, dar nu-și continuă vorba.

— N-ai avut ce să faci ca să-l ajuți. Noi înșine suntem norocoși c-am scăpat de acolo cu viață.

— Poate, zise Will, verificând încă o dată harta.

Era conștient că nu are timp să se gândească la Chester, cel puțin nu acum, dar după toate riscurile pe care și le asumase ca să-și salveze prietenul, își dădea seama că întregul plan eșuase lamentabil, iar lui îi venea destul de greu să se concentreze la ceea ce avea de făcut în continuare. Trase adânc aer în piept.

— Atunci, cred că ar trebui să mergem.

Cei doi băieți o luară hotărât la picior, cu motanul pe urmele lor. Intrară adânc în complexul subteran de tunele care avea să îi ducă într-un final în Orașul Etern — și de acolo, spera Will, mai departe, către lumina Soarelui.

PARTEA A III-A

Oraşul etern

Capitolul treizeci și unu

Un'-doi, un'-doi-unu, unu, un'-doi.

În timp ce alergau, Will își impunea ritmul pe care-l folosea frecvent în timpul săpăturilor celor mai extenuante pe vremea când era în Highfield. Tunelele erau uscate și tăcute; nu se putea vedea nici cel mai mic semn că ar exista ceva viu în ele. Deși călcau pe un sol destul de nisipos, Will nu văzu nici măcar o singură dată vreun fir de praf care să plutească în aer în spatele lor în lumina globului său. Era ca și cum trecerea lor pe acolo rămânea total neobservată.

Nu dură însă mult până când zări câteva licăriri vagi în fața ochilor, stropi de lumină care se materializau și apoi dispăreau la fel de iute cum apăruseră din raza sa vizuală. Le privi fascinat până când își dădu seama că nu era tocmai în regulă. În același timp o durere surdă îi strângea pieptul, iar broboane lipicioase de sudoare începură să i se scurgă pe tâmpile.

Un'-doi, un'-doi-unu... unu... un'-doi...

Își încetini pașii, simțind o greutate în piept atunci când respira. Era ciudat: nu putea să spună exact ce anume nu era

în regulă. La început crezu că e vorba doar de oboseală, dar nu, era mai mult decât atât. Era ca și cum aerul, care stătuse atâta vreme netulburat în tunelele acestea adânci, poate chiar din timpuri preistorice, s-ar fi comportat ca un lichid vâscos.

Un'-doi, un'...

Will se opri brusc, desfăcându-și un nasture de la guler și masându-și umerii pe sub baieralele rucsacului. Simțea dorința aproape irezistibilă de a-și arunca greutatea aceea din spate fiindcă-l făcea să se simtă apăsător și-l incomoda. Chiar și pereții pasajului îl enervau. Erau prea apropiați, simțea că-l strivesc. Se trase către mijlocul tunelului, unde se lăsă în genunchi și respiră spasmodic de câteva ori. După o vreme, se simți mai bine și se strădui să se ridice în picioare.

— Ce-ai pățit? îl întreabă Cal, privindu-l îngrijorat prin sticla măștii sale.

— Nimic, răspunse Will, care începu să bâjbâie prin buzunare în căutarea hărții. Nu voia să-și recunoască slăbiciunea, în niciun caz în fața fratelui său. Trebuie... trebuie doar să mai verific o dată unde suntem.

Își asumase misiunea dificilă de a naviga în lungul itinerarului complicat, cu multe cotituri, conștient că fie și o singură greșeală i-ar fi făcut să se rătăcească în labirintul acela subteran extraordinar de complex. Își aminti cum Tam se referise la locul acela folosind exact acest cuvânt, labirint, și-l asemuise cu o piatră ponce care are nenumărați pori legați unul de altul, ca și cum niște viermi invizibili s-ar fi deplasat în interiorul ei. În momentul acela, Will nu se gândise prea mult la cuvintele unchiului său, dar acum își dădea seama exact ce voise să spună. Chiar și numai dimensiunea

întregii zone ajungea ca să te înfioare și, deși progresaseră frumos, fiindcă se mișcau destul de repede prin tunele, Will presupunea că mai au încă destul de mult de mers. Înaintarea le era ușurată considerabil de faptul că tunelele coborau ușor, deși lucrul acesta îl cam mira. Era conștient că fiecare metru pe care-l coborau va trebui să fie urcat din nou, înainte de a ajunge la suprafață.

Privi la hartă și apoi la pereți. Erau acoperiți de un strat rozaliu, probabil din cauza prezenței depozitelor de fier, ceea ce ar fi putut explica și faptul că busola sa era complet inutilizabilă. Acul oscila leneș, învârtindu-se în jurul cadranelui, fără să se oprească în vreo poziție destul de multă vreme ca să se poată orienta.

Analizând pereții din jurul lui, Will ajunsese la concluzia că pasajele s-ar fi putut forma când o cantitate mare de gaz sub presiune împinsese o bucată de piatră prin roca vulcanică încă topită. Da, ăsta ar fi putut să fie motivul pentru care nu existau tunele verticale. Sau poate că se formaseră când apa exploatase liniile de fractură, la multe milenii după ce piatra s-a răcit.

„Mă întreb ce-ar fi zis tata despre chestia asta”, se gândi el, dar, înainte să se poată stăpâni, fața i se înnegură când își dădu seama că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Nu era însă momentul pentru asemenea gânduri.

Deși încerca din răputeri, nu reuși să-și alunge din minte ultima privire pe care i-o aruncase lui Chester în timp ce rostogolea neajutorat pe podea, direct către pâlcul de ofițeri Styx. Will îl mai părăsise o dată...

Și Rebecca! Era incontestabil! O văzuse cu propriii săi ochi. Fata era Styx! În ciuda faptului că se simțea extrem de slăbit, sângele începu să-i fiarbă în vene. Îi venea să râdă în hohote când își amintea cât de îngrijorat fusese pentru soarta ei.

Nu avea însă timp să se gândească la asta acum — dacă vroiau să scape cu viață, trebuia să se asigure că nu se abat de la drum. Mai privi încă o dată harta și o puse la loc în buzunar, înainte să-și continue călătoria.

Un'-doi, un'-doi-unu, unu, un'-doi.

Strivind sub tălpi grăunțele fine de nisip roșiatic, Will începu să-și dorească o schimbare, un semn, *orice* ar fi putut confirma că se află încă pe drumul cel bun. În suflet i se insinuă disperarea că nu aveau să ajungă niciodată la capătul drumului lor. Judecând după aparențe, s-ar fi putut să se învârtă deja în cerc.

Băiatul se înfioră când ajunseră într-un final la ceea ce părea a fi un fel de bornă kilometrică, netedă și cu vârful rotunjit, așezată lângă peretele pasajului. Sub privirile atente ale lui Cal, se ghemui lângă piatră ca să șteargă nisipul așezat pe suprafața ei.

Dând la o parte nisipul cu palma, descoperi un simbol săpat în roca roz, cam pe la jumătatea feței netede. Era compus din trei linii divergente, care se îndepărtau una de alta ca niște raze sau mai degrabă ca dinții unui trident. Sub acest semn erau două rânduri de litere ascuțite. Simbolurile îi erau necunoscute și nu aveau niciun sens pentru el.

— Ce-i asta? E vreun semn indicator sau vreo bornă? se întoarse Will către fratele său, care însă ridică neajutorat din umeri.

Câteva ore mai târziu, înaintarea lor devenise înceată și anevoioasă. Întâlneau din ce în ce mai multe bifurcații ale tunelelor, iar Will trebuia să-și consulte harta foarte des. O apucaseră deja o dată pe un drum greșit; din fericire, nu parcurseră încă prea mult când Will își dăduse seama de greșeală și trebuiseră să-și refacă traseul, cu greutate, și să revină pe drumul corect. Ajunși în intersecția unde greșiseră, se prăbușiseră pe pământul nisipos, oprindu-se doar pentru a-și trage răsuflarea. Deși încerca din răspuțeri să se mobilizeze, Will se simțea neobișnuit de obosit, ca și cum i s-ar fi terminat combustibilul. Când își reluaseră drumul, se simțea mai slăbit ca niciodată.

Indiferent de starea în care se afla, Will nu voia totuși să-l lase pe Cal să bănuiască nici măcar o secundă că nu se simțea bine. Știa că trebuie să meargă încontinuu ca să se mențină înaintea urmăritorilor, știa că trebuie să ajungă la suprafață. Se întoarse către fratele său, care pășea alături de el.

— Și, deci, ce face Tam în Orașul ăsta Etern? întrebă el, respirând cu greutate. A fost destul de țăfnos când l-am întrebat despre asta.

— Păi, caută monede și alte chestii de genul ăsta, aur, argint..., zise Cal. Majoritatea le ia din morminte.

— Din morminte?

— Da, din mormintele care se află în cimitire, aprobă Cal.

— Deci oamenii chiar au trăit aici!

— Cu multă vreme în urmă. Tam presupune că a fost ocupat de mai multe rase, una după cealaltă, fiecare construind deasupra celeilalte. Susține că aici se află comori care așteaptă să fie găsite.

— Dar cine au fost oamenii ăștia?

— Tam mi-a spus că primii au fost brutamii, în urmă cu secole. Parcă-mi amintesc că mi-a zis că ăștia erau troieni. Au construit aici un fel de fortăreață sau ceva de genul ăsta, în timp ce în suprasol, chiar deasupra, oamenii construiau Londra.

— Deci cele două orașe erau legate?

Masca lui Cal aprobă.

— La început. Pe urmă, intrările au fost zidite, iar pietrele care le marcau s-au pierdut... Orașul Etern a fost pur și simplu *uitat*, zise el, pufnind zgomotos prin filtrul de aer.

Privi nervos înapoi în tunel, ca și cum ar fi auzit ceva.

Will îi urmări privirea, dar nu putu să vadă nimic altceva decât silueta întunecată a lui Bartleby, care țopăia nerăbdător dintr-o parte a tunelului în cealaltă. Era limpede că animalul își dorea să meargă mai repede decât cei doi băieți și, din când în când, accelera pe lângă ei și se oprea să miroasă vreo crăpătură sau chiar pământul din fața lor, de multe ori devenind vizibil agitat și slobozind un mieunat tânguitor.

— Cel puțin Styx nu ne va găsi niciodată în locul ăsta, zise Will cu încredere.

— N-aș fi prea sigur de asta. Sunt convins că o să ne urmărească, zise Cal. Și oricum, mai e și Divizia în fața noastră.

— Ce mai e în fața noastră?

— Divizia Styx. Sunt un fel de... ăăă... grăniceri, zise Cal, alegându-și cu grijă cuvintele. Patrulează prin vechiul oraș.

— Păi, de ce? Credeam că e pustiu!

— Se aude că reconstruiesc porțiuni întregi și că s-au apucat să consolideze pereții cavernei. Cică întreaga Colonie s-ar putea să se mute aici. Și există zvonuri despre echipe de muncă formate din pușcăriași condamnați pe viață, care lucrează aici ca sclavi. Sunt însă doar zvonuri, nimeni nu știe cu adevărat.

— Mie Tam nu mi-a spus niciodată despre alți Styx, zise Will, fără a încerca să-și ascundă îngrijorarea din glas. Al dracului de minunat! zise el supărat, lovind cu piciorul o piatră care-i ieși în cale.

— Păi, poate nu s-a gândit că o să fie cine știe ce problemă. În plus, noi n-am plecat tocmai pe furiș din Colonie, nu-i așa? Nu-ți bate capul însă, e o zonă imensă și sunt doar câteva patrulare.

— O, grozav. Asta-i o mare ușurare, răspunse Will, imaginându-și ce le putea rezerva drumul în continuare.

Rătăciră alte câteva ore, ajungând într-un târziu pe o pantă destul de abruptă unde alunecară pe nisipul roșiatic și ajunseră la o porțiune dreaptă. Will știa că, dacă își citise corect harta, ar fi trebuit să se apropie de ieșirea din labirint. Tunelul se îngustă însă înaintea lor și păru că se termină într-o fundătură.

Temându-se de tot ce putea fi mai rău, Will alergă înainte, aplecându-se pe măsură ce tavanul cobora. Spre ușurarea lui, descoperi un pasaj micuț care se deschidea într-o parte. Așteptă până ajunse și Cal și apoi se uitară temător unul la altul, în timp ce Bartleby adușmănea aerul de deasupra sa. Will ezită, privind repetat când la harta lui Tam, când la deschizătură. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Cal și zâmbi

larg când intră în pasajul îngust. Era scăldat într-o lumină verde, palidă.

— Uşurel, îl preveni Cal.

Dar Will ajunsese deja la colţ. Îşi dădu seama că aude un sunet familiar: clipocitul unei ape care cade de la înălţime. Îşi mută capul în aşa fel încât să privească doar cu un ochi pe după colţ. Ceea ce văzu îl uimi fără măsură şi se apropie încet de deschizătură, păşind în blânda strălucire verzuie ca să vadă mai bine. Din descrierile lui Tam şi din imaginile pe care şi le construise singur în minte, se aştepta la ceva extraordinar. Nimic însă nu l-ar fi putut pregăti pentru priveliştea care i se aşternea la picioare.

— Oraşul Etern, murmură el, începând să coboare pe un povârniş imens.

Privi în sus, scrutând cu ochii miraţi în direcţia imensului acoperiş în formă de dom, iar pe faţă i se strivi o picătură de apă care-l făcu să tresară.

— Ploaie subterană? mormăi el, realizând imediat cât de ridicol suna.

Clipi, fiindcă apa îi intra în ochi şi-l usturau.

— E o scurgere de deasupra, zise Cal, oprindu-se lângă el.

Dar Will nu asculta. Îi venea greu să accepte volumul titanic al acelei caverne, atât de imense încât porţiunile sale cele mai îndepărtate erau ascunse în ceţuri sau pur şi simplu tulburi din cauza distanţei la care se aflau. Bura de ploaie continuă să cadă încet şi languros, în timp ce băieţii o porniră din nou în josul povârnişului.

Era pur şi simplu greu de acceptat. Coloane bazaltice, ca nişte zgârie-nori fără ferestre, se avântau în jos unind tavanul

gigantic cu centrul orașului. Altele se ridicau abrupt de la sol și descriau curbe imposibile, prinzând orașul într-o rețea de contraforturi ciudate. Spațiul în care se aflau întrecea de departe oricare dintre cavernele Coloniei și-i aducea în minte imaginea unei inimi gigantice, cu camerele străbătute de coloane imense, ca niște artere.

Își băgă globul luminos în buzunar și căută instinctiv sursa luminii verzui care conferea întregului peisaj o înfățișare de ilustrație din cărțile cu zâne. Era ca și cum s-ar fi uitat la un oraș pierdut în adâncimile unui ocean. Nu putea să fie sigur, dar lumina părea să vină chiar din pereți, atât de subtil, încât la început crezu că de fapt ei nu fac decât să o reflecte.

Merse până la marginea povârnișului și examinează mai atent peretele cavernei. Era acoperit de o rețea groasă de lujeri, închiși la culoare și plini de picături strălucitoare de apă. Era un fel de algă alcătuită din mai multe tulpini cățărătoare și crescută într-un strat gros, ca iedera care pune stăpânire pe un zid vechi. Își așează palma pe perete și simți cum acesta radiază căldură. Uitându-se mai atent, văzu într-adevăr o strălucire foarte discretă care venea de pe marginile frunzelor răsucite.

— Bioluminescență, zise el cu voce tare.

— Mmmf? veni un răspuns nedeslușit de sub masca de pânză a lui Cal, care se răsuca absurd dintr-o parte într-alta, fiindcă băiatul se uita încontinuu după Divizia Styx.

Continuând să coboare, Will își mută atenția din nou către cavernă, concentrându-se către cea mai extraordinară dintre priveliști: orașul însuși. Chiar și de la distanța la care

se aflau, ochii îi sorbeau arcadele, terasele imposibile și scările curbate care urcau în balcoane de piatră. Coloane, dorice și corintice, se ridicau ca să sprijine galerii și pasarele amețitoare. Emoția sa intensă era însă umbrită de tristețea faptului că prietenul său Chester nu era alături de el ca să vadă această priveliște, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Dar ce să mai zică de tatăl său, care ar fi înnebunit pe loc! Era pur și simplu prea multă informație ca s-o absoarbă pe toată deodată. Indiferent în ce direcție privea, ochii îi întâlneau cele mai fantastice structuri imaginabile: colosseumuri și vechi catedrale cu turla în formă de dom, clădite din piatră sculptată cu măiestrie.

Când ajunse la baza povârnișului, simți mirosul. La început fusese înșelător de slab, semănând cu izul pe care-l emană apa unui iaz stătut, dar cu fiecare pas pe care-l făcuseră în jos devenise din ce în ce mai înțepător. Era o putoare acră, care se insinuă în gâtul lui Will ca o înghițitură de fier. Își duse mâna la nas și la gură și-l privi disperat pe Cal.

— Ce scârbos! zise el, înecându-se din cauza duhului. Nu-i de mirare că trebuie să purtați chestiile alea.

— Știi, zise Cal nepăsător, cu fața ascunsă de mască, în timp ce arăta către viroaga de la baza povârnișului. Vino aici!

— De ce? întrebă Will când ajunse lângă fratele său.

Văzu cu surprindere cum fratele său își bagă mâinile în mîlul acela care arăta ca o melasă și era adunat pe fundul scobiturii. Cal luă doi pumni de alge negre și începu să și le frece de mască și de haine. Pe urmă îl apucă pe Bartleby de ceafă. Motanul protestă scoțând un mieunat grav și încercă să scape, dar Cal îl mânji din cap și până la coadă. Cu

mizeria aceea scurgându-i-se peste pielea lipsită de păr, Bartleby își arcui spatele și se scutură, aruncându-i o privire otrăvită stăpânului său.

— Dumnezeu, duhoarea e mai rea ca niciodată! Și tu ce dracu' faci acolo? îl întrebă Will, gândindu-se că fratele său înnebunise brusc.

— Divizia folosește hăitași, câini de vânătoare. Dacă mirosim vreun pic a Colonie, suntem ca și morți. Mizeria asta ne va ajuta să ne acoperim mirosul, zise el scoțând alți doi pumni de vegetație. E rândul tău!

Will își strânse brațele pe lângă corp în timp ce Cal îi întindea iarba aceea fetidă pe păr, pe umeri și pe piept, și apoi pe fiecare picior.

— Dar cum poți să miroși altceva decât asta? întrebă Will înciudat, privind la petele slinoase de pe hainele sale. Duhoarea era insuportabilă. Câinii ăștia! Grozav simț al mirosului trebuie să aibă!

Atât putu să zică, pentru a se abține să nu-și verse și mâțele.

— Oh, da! încuviință Cal și-și scutură mâinile ca să scape de cârceii algelor, apoi și le șterse de haine. Trebuie să ne ferim de a fi văzuți.

Traversând unul câte unul, trecură cu ușurință peste o întindere de pământ mocirlos și pătrunseră în oraș. Trecură pe sub o arcadă înaltă de piatră cu două fețe de garguie privind răutăcios către ei și apoi pătrunseră pe o alee mărginită de ziduri înalte. Dimensiunile clădirilor, ferestrele largi, arcadele și ușile cu adevărat imense, sugerau că fuseseră construite pentru ființe incredibil de înalte. La sugestia lui Cal,

se strecurară printr-o asemenea deschizătură aflată la baza unui turn pătrat.

În lipsa luminii verzi de afară, Will trebui să-și scoată globul luminos ca să poată să se uite pe hartă. Îl extrase de sub haină, iar acesta lumină încăperea care se dovedi a fi o cameră de piatră cu un tavan înalt și câțiva centimetri de apă pe podea. Bartleby se refugie într-un colț și, găsimd o grămadă de putreziciuni, o investigă sumar înainte de a-și ridica un picior deasupra ei.

— Hei, zise Cal brusc, ia uită-te la pereți!

Văzură o mulțime de cranii. Rând peste rând de capete de mort sculptate acopereau pereții, toate având parcă un rânjet care le expunea toți dinții și ochii goi, întunecați. Când Will își mișcă globul luminos, umbrele se schimbă, iar craniile părură că se întorc la unison ca să-l privească în față.

— Sunt convins că tatei i-ar fi plăcut asta. Pun pariu că aici a fost...

— E înfiorător, îl întrerupse Cal, tremurând.

— Oamenii ăștia erau cam ciudați, nu-i așa? îi răspunse Will, incapabil să-și stăpânească un zâmbet larg.

— Erau strămoșii actualilor Styx.

— Ce? îl întrebă Will, privindu-l curios.

— Străbunii lor... Oamenii cred că un grup a reușit să evadeze din oraș în timpul molimei.

— Și unde s-au dus?

— În suprasol, răspunse Cal. Au format un fel de societate secretă acolo. Se mai zice că ei i-au dat lui Sir Gabriel ideea să întemeieze Colonia.

Will nu mai avu ocazia să-l întrebe pe Cal și alte lucruri, fiindcă deodată urechile lui Bartleby se ciuliră, iar ochii săi care nu clipeau niciodată se fixară asupra ușii. Deși niciunul dintre ei nu auzise nimic, Cal deveni brusc agitat.

— Haide, verifică-ți harta, repede, Will!

Părăsiră camera, alegându-și cu grijă drumul pe străzile străvechi. Asta îi dădea lui Will ocazia de a inspecta de aproape clădirile misterioase. Peste tot deasupra lor piatra era decorată cu sculpturi și inscripții. Văzu și semnele descompunerii: zidăria se prăbușea și era grav fisurată. Parcă urla din cauza abandonului și a faptului că fusese neglijată. Cu toate acestea însă, clădirile rămâneau încă în picioare, păstrându-și o mândrie magnifică, fiindcă deasupra lor plutea o aură de putere imensă. Putere și încă ceva — o amenințare veche și decadentă. Will se simțea ușurat că foștii locuitori ai orașului nu mai erau prin preajmă.

În timp ce alergau pe drumurile vechi pavate cu piatră, cizmele lor împrăștiu apa măloasă și agitau algele care creșteau în ea, lăsând în urmă pete care străluceau slab, precum dalele luminoase care se aprind când calci pe ele. Bartleby era deranjat de apă și încerca să evite bălțile, mișcându-și picioarele ca un ponei aflat la un curs de dresaj.

Când trecură pe un pod îngust de piatră, Will se opri puțin și se aplecă peste balustrada de marmură roasă, ca să privească la râul molcom de dedesubt. Apa era lină și părea vâscoasă, șerpuind leneș prin oraș, fiind traversată din loc în loc de alte poduri mici. Râul curgea încet pe lângă ziduri imense care îi țineau loc de maluri pe porțiuni destul de întinse. Pe ziduri, deasupra apei, erau sculptate statui ce păreau

gardieni ai apei: bătrâni cu părul fluturând și bărbi incredibil de lungi și femei îmbrăcate în haine lungi, ce întindeau scoici sau globuri — sau doar cioatele brațelor lor rupte — către apă, ca și cum ar fi făcut sacrificii pe altarul unei divinități care le părăsise de mult.

Ajunseră într-o piață largă înconjurată de clădiri înalte, dar nu intrară în ea, refugiindu-se în spatele unui parapet nu foarte înalt.

— Asta ce e? șopti Will.

În mijlocul pieței era ridicată o platformă sprijinită pe un șir de coloane groase. Pe platformă se puteau vedea siluete umane: statui albe care înfățișau oameni în poziții nefirești, ca și cum ar fi trăit o agonie împietrită, unii având trăsăturile feței complet șterse, iar alții cu mâini sau picioare lipsă. Lanțuri ruginite înconjurau siluetele contorsionate și pedestalele de lângă ele. Totul părea a fi un grup statuar dedicat unei atrocități de mult uitate.

— Platforma deținuților. Aici erau executați.

— Îngrozitoare statui, zise Will, incapabil să-și ia ochii de la ele.

— Nu sunt statui, sunt oameni adevărați. Tam mi-a spus că le-au fost calcificate corpurile.

— Nu se poate, murmură Will, uitându-se și mai atent la siluetele de piatră și dorindu-și să fi avut timp să facă o schiță a priveliștii aceleia.

— Șșș! îl avertiză Cal.

Îl apucă pe Bartleby și-l trase la piept. Motanul se zbatu, dar Cal nu-i dădu drumul.

Will îl privi întrebător.

— Stai jos! șopti Cal.

Ghemuit în spatele parapetului, băiatul își puse mâna peste ochii motanului și strânse animalul și mai tare la piept.

În momentul următor, îi văzu și Will. La capătul îndepărtat al pieței, tăcute ca niște stafii, apăruseră patru siluete ce păreau să plutească pe suprafața inundată. Purtau măști pentru respirație care le acopereau gurile și ochelari cu lentile mari, circulare, care-i făceau să semene cu niște insecte de coșmar. Din felul în care se mișcau, Will își dădu seama că erau Styx. Purtau glugi de piele și haine lungi, dar nu din cele negre și strălucitoare pe care Will le văzuse în Colonie — ale lor erau mate și camuflate cu pete verzi și cenușii, de humă mai întunecată sau mai deschisă.

Înaintau ușor și eficient, ca niște militari, mergând în linie, în timp ce unul dintre ei ducea de lesă un câine imens. Din botul dulăului incredibil de mare și de feroce se ridicau nori de aburi — nu semăna cu niciun alt câine pe care-l văzuse Will vreodată.

Băieții se ascunseră în spatele parapetului, conștienți că nu aveau unde să fugă, dacă Styx s-ar fi îndreptat către ei. Respirația grea și aspră a câinelui se auzea din ce în ce mai aproape — Will și Cal se priviră unul pe celălalt, așteptându-se amândoi ca în orice moment câinele sau vreun Styx să apară de după marginea parapetului. Își ciuliră urechile încercând să prindă chiar și cel mai mic zvon al apropierii lor, dar nu reușiră să audă decât gâlgâitul apei care curgea și răpăitul netulburat al ploii din cavernă.

Ochii lui Will se întâlneau cu cei ai lui Cal. Totul părea să indice că patrula Styx plecase, dar ei ce trebuia să facă mai

departe? *Oare patrula își văzuse de drumul ei sau le pregătise o ambuscadă?* Așteptară o vreme care li se păru un veac întreg și apoi Will îl bătu ușor pe fratele său pe braț și arătă în sus, semn că vrea să arunce o privire.

Cal clătină energic din cap și ochii lui, învăpăiați de frică și pe jumătate ascunși de sticla aburită a măștii, îl implorară pe Will să stea liniștit. Dar Will îl ignoră și-și ridică o clipă capul deasupra parapetului. Patrula Styx dispăruse. Ridică degetele mari în sus, iar Cal își lungi gâtul, ca să se convingă și el. Bucuros că scăpaseră de amenințarea grănicerilor, Cal îi dădu drumul lui Bartleby, care se îndepărtă imediat, scuturându-se nebunește și aruncându-le apoi o privire plină de reproș.

Înconjurară cu grijă piața și își aleseră o stradă care ducea în direcția opusă celei în care presupuneau că plecaseră Styx. Will se simțea din ce în ce mai obosit și-i venea din ce în ce mai greu să respire. Plămânii îi hârâiau de parcă ar fi fost astmatic, iar durerea surdă îi strivea acum tot toracele. Își adună toate puterile și continuă să meargă alături de fratele său, sărind dintr-o umbră într-alta, până când clădirile se terminară și ajunseră la zidul cavernei. Alergară în lungul lui câteva minute bune până ce văzură o scară imensă, cioplită în stâncă.

— A fost mult prea riscant, oftă Will, privind în urma sa.

— Asta poți s-o mai spui o dată, îl aprobă Cal, care se uită apoi în susul scării. Oare asta e?

— Așa cred, ridică Will din umeri.

În momentul acela nu-i prea mai păsa; dorea doar să pună o distanță cât mai mare între el și Divizia Styx.

Baza scărilor era grav avariata de un pilon masiv care se prăbușise pulverizând treptele și, la început, băieții trebuiră să se cațere pe câteva secțiuni distruse aproape în totalitate. Odată ajunși însă la treptele care rămăseseră întregi, ascensiunea deveni mult mai ușoară. Cu toate acestea, suprafața era alunecoasă din cauza algelor întunecate și băieții își pierdură de mai multe ori echilibrul.

Urcau din ce în ce mai sus pe scară și, uitând pentru un moment cât de rău se simțea, Will se opri ca să admire întreaga priveliște din punctul acela aflat la înălțime. Prin ceață, zări cu greu o clădire acoperită de ceea ce părea a fi un dom imens.

— Seamănă ca două picături de apă cu catedrala londoneză St. Paul, pufni Will, încercând să-și domolească respirația, în timp ce privea vrăjit cupola magnifică care se profila în depărtare. Mi-ar plăcea să arunc o privire mai de aproape, adăugă el.

— Cred că glumești, îi replică aspru Cal.

Urcară în continuare pe scări, până când acestea se topiră într-o arcadă neregulată săpată în zidul de piatră. Will se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire la ciudățenia de smarald a Orașului Etern dar, în timp ce se uita pierdut, alunecă de pe marginea unei trepte, împleticindu-se înainte și pași în gol. Preț de o fracțiune de secundă văzu prăpastia de sub el și strigă, crezând că va plonja de la o înălțime colosală. Se agăță disperat de cârceii negri care acopereau zidul. Cârceii cedau sub mâna lui, unii după alții, dar în cele din urmă izbuti să se prindă și reuși să se echilibreze din nou.

— Iisuse, ai pățit ceva? întrebă Cal care ajunsese lângă el. Cum Will nu îi răspunse imediat, băiatul deveni îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

— Mă... mă simt foarte amețit, admise Will, cu o voce suierătoare.

Gâfâia ușor, luând doar înghițituri mici de aer — era ca și cum ar fi respirat printr-un pai înfundat. Mai urcă niște trepte, dar se opri repede și izbucni într-o tuse urâtă. Crezu că accesul de tuse nu avea să se mai termine niciodată. Aplecat de șale se îndepărtă puțin și apoi scuipă. Își prinse fruntea în palmă și o simți umedă din cauza ploii și cleioasă din cauza transpirației nesănătoase care i se scurgea din păr. Își dădu seama că nu mai avea cum să-și ascundă starea de frațele său.

— Trebuie să mă odihnesc, zise el răgușit, sprijinindu-se de Cal, în timp ce era chinuit de un alt acces de tuse.

— Nu acum, zise Cal îngrijorat. Și nu aici.

Apucându-l de braț pe Will, îl ajută să treacă prin arcada de piatră și se afundară apoi în coridorul întunecat din spatele acesteia.

Capitolul treizeci și doi

Există un punct în care corpul e epuizat, când mușchii și tendoanele pur și simplu nu mai au nimic de oferit, când tot ceea ce rămâne este voința și încăpățânarea pură.

Will atinsese punctul acela. Își simțea corpul secătuit și inutil, dar se târa în continuare, mânat de responsabilitatea pe care o simțea față de fratele său și de datoria de a-l duce undeva în siguranță. În același timp era chinuit și de vina de a-l fi abandonat pe Chester, care devenise insuportabilă. Îl lăsase să cadă în mâinile coloniștilor pentru a doua oară...

Sunt neputincios, amarnic de neputincios.

Cuvintele făcură o buclă în mintea lui Will și apoi continuă să se rotească mereu și mereu. Nici el și nici fratele său nu vorbeau în timp ce urcau, croindu-și drum în sus, pe scara în spirală care părea că n-avea să se mai termine nicio dată. Ajuns la capătul puterilor, Will se împinse în sus, simțind dureros fiecare treaptă, neștiind ce îl arde mai rău: durerea din carne sau fiecare înghițitură de aer pe care o lua. Continuă să se târască în sus pe treptele de piatră umede și alunecoase din cauza algelor care se atârnaseră de ele, iar

Will lupta din răspuțeri să își suprimă conștiința faptului că mai aveau de parcurs o cale destul de lungă.

— Aș vrea să ne oprim puțin, îl auzi pe Cal oftând.

— Nu se poate... nu cred... că m-aș mai... putea urni... după-aia, mormăi Will, continuând să se împleticească pe scări.

În timpul ultimelor ore, urcușul îl chinase atât de rău încât nu mai știa de când merge și nimic nu mai exista și nu mai conta pentru el decât dorința de a pune un picior în fața celui alt pentru a mai face un pas și apoi pe următorul și tot așa... dar chiar în clipa în care Will crezu că și-a atins cu adevărat limitele și că nu mai poate să meargă mai departe, simți pe față o briză foarte delicată. Își dădu seama imediat că era aer curat. Se opri și îi inspiră cu sete prospețimea, sperând să scape în felul acesta de povara strivitoare din piept și să-și ușureze hârâitul interminabil pe care-l simțea în plămâni.

— N-am nevoie de ea, zise el, arătând spre masca lui Cal.

Fratele său și-o dăduse jos de pe cap și i-o îndesase la cingătoare. Pe fața lui, sudoarea curgea în râuri mici, iar ochii îi erau injectați.

— Pfui! exclamă el. Cam cald sub masca aia.

Continuarea să urce și ajunseră curând la un șir de pasaje înguste. Trebuiră să escaladeze destul de multe scări ruginite de fier, iar palmele le deveniră curând de un portocaliu strălucitor, fiindcă erau nevoiți să testeze cu grijă rezistența fiecărei trepte.

Într-un târziu, ajunseră la un puț care urca într-un unghi ascuțit și nu era mai lat de un metru. Se înghesuiră în susul lui, folosind frânghia groasă și înnodată pe care o găsiră

atârnând acolo (Cal era sigur că unchiul Tam o pregătise în felul acela). Urcară, punându-și câte un braț în fața celuiilalt și trăgând corpul din greu, cu picioarele abia gășind locuri de sprijin în crăpăturile înguste din zidăria puțului. Panta deveni și mai abruptă, făcând înaintarea de-a dreptul imposibilă, mai ales că ajunseseră și deasupra unei pietre acoperite cu o materie lipicioasă și alunecoasă. Dar în ciuda faptului că își pierdură echilibrul de câteva ori, reușiră să ajungă până în vârf, pomenindu-se într-o cameră circulară. În podeaua acesteia se putea vedea o mică deschizătură. Aplecându-se deasupra ei, Will putu să deosebească rămășițele unui grilaj de fier, de mult devorat de rugină.

— Ce-i acolo jos? găfâi Cal.

— Nimic. Nu pot să văd absolut nimic, zise Will abătut, chircindu-se apoi la podea ca să-și aline durerile. Își șterse sudoarea de pe față și își simți mâna carne vie. Presupun că trebuie să coborâm pe-aici, așa cum ne-a spus unchiul Tam.

Cal privi îndărăt și apoi către fratele său, aprobându-i din cap spusele. Preț de câteva minute, niciunul nu se mișcă, lăsându-se amândoi toropiți de oboseală.

— Ei bine, nu putem sta aici o veșnicie, oftă Will.

Își băgă picioarele în deschizătură și se lăsă să alunece, proptindu-și spatele de o parte a puțului în timp ce împingea cu bocancii în celălalt perete.

— Și cu motanul ce facem? țipă Will, după ce parcursese doar o distanță mică. O să poată să se țină după noi?

— Nu-ți bate capul, zâmbi Cal. Ce putem face noi...

Will nu mai auzi și restul propoziției lui Cal. Alunecă. Pereții puțului defilară vertiginos prin fața ochilor săi, iar el

ateriză cu un pleoscăit puternic, trezindu-se scufundat într-o apă extrem de rece. Dădu disperat din mâini, dar tălpile bocancilor săi întâlneau imediat fundul și reuși să se ridice în picioare, scuipând o cantitate apreciabilă de apă rece. Constată că intrase până la piept în ceea ce părea să fie un fel de râu subteran și, după ce se șterse bine la ochi și-și dădu părul de pe frunte, privi cu atenție în jur. Nu era sigur, dar i se păru că vede o lumină slabă, undeva în depărtare.

De deasupra se auzeau răcnetele disperate ale lui Cal.

— Will, Will, ai pățit ceva?

— Am făcut doar o băiță, îi strigă Will, râzând încet. Rămâi acolo. Trebuie să verific ceva.

Își alungă din minte oboseala și disconfortul, încercând pentru un moment să privească la strălucirea slabă din depărtare, pentru a vedea chiar și cel mai neînsemnat detaliu al drumului către geana aceea de lumină.

Ud până la piele, Will ieși din apă și, aplecându-se sub tavanul jos, porni încetșor către lumină. După câteva sute de metri zări destul de clar gura circulară a unui tunel spre care porni în viteză, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Căzu de la mai mult de un metru înălțime, de pe un prag pe care nu-l observase, și se trezi sub un fel de debarcader. În fața ochilor putea vedea o mulțime de stâlpi groși de lemn, acoperiți cu alge, iar în spatele acestora zări reflexia fracționată a luminii soarelui oglindită în apă.

Pietrișul îi scârțâi sub picioare, iar el ieși la lumină. Simți imediat răcoarea înviorătoare a vântului care-i mângâia fața. Respiră adânc, trăgând aerul proaspăt în plămânii care

continuau să-l doară. Era atât de bine... Fără grabă, începu să privească împrejurimile.

Noapte. Luminile se reflectau în apa unui râu, aflat în față. Era un râu foarte lat. Un iaht cu două punți trecu prin fața lui, iar Will văzu scânteierile colorate și auzi sunetele muzicii unei petreceri care se desfășura la bord. Observă apoi, de o parte și de alta a locului în care se afla, și două poduri, iar în depărtare domul scăldat în lumină al Catedralei St. Paul. A acelei Catedrale St. Paul pe care o cunoștea. Un autobuz roșu, etajat, traversă podul cel mai apropiat de el. Acesta nu era un râu oarecare. Se lăsă să cadă pe mal, surprins și ușurat.

Era *Tamisa*.

Se întinse pe spate pe mal și-și închise ochii, ascultând zumzetul neîntrerupt al traficului. Încercă să-și aducă aminte numele podurilor, dar își dădu seama că nu prea îi pasă de ele — ieșise, evadase și acum nu mai conta nimic altceva. Reușise. Ajunsesese acasă. Era din nou în lumea sa.

— Cerul, zise Cal, cu un fel de evlavie în glas. Deci așa arată.

Will își deschise ochii și văzu că fratele său își întinde gâtul când într-o parte, când în alta, privind către fuioarele înguste de nori poleite în lumina de culoarea ambrei a becurilor de pe stradă. Deși Cal era încă ud de pe urma băii inevitabile pe care o făcuse la ieșirea din puț, zâmbea larg și părea mulțumit. Își încreți însă nasul imediat și exclamă:

— Pfui, ce-i asta? întrebă el tare.

— La ce te referi? întrebă Will.

— Toate mirosurile astea?

Will se ridică într-un cot și adulmecă.

— Care mirosuri?

— Mâncare... tot soiul de mâncăruri... și..., Cal se strâmbă, și canale... foarte puturoase... și chimicale...

Will miroși din nou, gândindu-se doar la cât de proaspăt i se părea lui aerul, dar își dădu seama că nu se gândise nicio clipă la ceea ce aveau să facă, odată ajunși la suprafață. Unde aveau să meargă acum? Fusesse atât de hotărât să evadeze încât nu se gândise la nimic altceva. Se ridică și își privi hainele murdare și ude de colonist, și pe cele ale fratelui său. Pe urmă privi către motanul acela incredibil de mare, care pornise să exploreze malul fluviului, adulmecând ca un mistreț în căutarea trufelor. Se stârni o pală rece de vânt care-l făcu să tremure violent, iar dinții începură să-i clănțane. Realiză brusc faptul că nici fratele său, nici Bartleby nu se confruntaseră cu extremele meteorologice din suprasol și că trăiseră toată viața lor adăpostiți în subteran. Trebuia s-o pornească din loc. Și asta cât mai repede. Dar n-avea niciun ban la el.

— O să trebuiască să mergem pe jos până acasă.

— Bine, acceptă Cal cu seninătate, ținându-și capul dat pe spate ca să vadă mai bine stelele, fără a-și dezlipi privirea pierdută din înaltul cerului. În sfârșit, le-am văzut, șopti băiatul.

Deasupra liniei orizontului trecu un elicopter.

— Steaua aia de ce se mișcă? întrebă Cal.

Will se simți mult prea obosit ca să-i explice.

— Așa fac ele, îi zise el indiferent.

Porniră la drum, ținându-se aproape de apă ca să rămână cât mai neobservați și ajunseră aproape imediat la un șir de scări care ducea pe cheiul de deasupra. Ajunseseră lângă un

pod, iar Will își dădu seama cu exactitate unde se aflau — era Podul Blackfriars.

Trecerea le era blocată de o poartă aflată la capătul scărilor, dar băieții escaladară rapid zidul de lângă ea și ajunseră pe chei. Cu apa scurgându-li-se încă de pe haine și înghețați de aerul rece al nopții, priviră în jur cu disperare. Will se înfioră la gândul chinuitor că Styx ar fi putut avea chiar și acolo spioni care să îi pândească. După ce îl văzuse pe unul dintre frații Clarke în Colonie, simțea că nu mai poate să aibă încredere în nimeni, așa încât începu să-i privească plin de suspiciune pe pușinii trecători aflați în imediata lor apropiere. Niciunul dintre aceștia nu era însă cu adevărat aproape de ei, poate cu excepția unei perechi tinere care se plimba ținându-se de mână. Tinerii trecură pe lângă ei, atât de absorbiți unul de altul, încât părură să nici nu-i observe pe băieți sau pe imensul lor motan.

Will păși înainte și urcară scările către pod. De la nivelul acestuia, Will zări în dreapta reclama luminoasă a cinematografului IMAX. Își dădu seama imediat că nu-și dorea să se afle pe partea aceea a râului. Pentru el, Londra era un mozaic de locații, fiecare dintre ele fiindu-i familiară de pe urma vizitelor la un muzeu din zonă făcute împreună cu tatăl lui sau de pe urma excursiilor școlare. Restul era însă un mister complet pentru el, inclusiv zonele care conectau ceea ce știa el. Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru: să se încreadă în simțul său de orientare în încercarea de a merge către nord.

Făcură la stânga și traversară repede podul, iar Will văzu un indicator către King's Cross și-și dădu seama imediat că erau pe drumul cel bun. Mașinile treceau netulburate pe

lângă ei și curând ajunseră la capătul podului, unde Will se opri ca să-i privească pe Cal și pe motanul său care erau scăldați în lumina unui bec de iluminat stradal. Nu aveau cum să nu iasă în evidență. Deși era întuneric, Will își dădea seama cu durere că doi băieți uzi până la piele, care hoinăreau pe străzile Londrei la ora aceea târzie, însoțiți sau nu de un motan gigantic, foarte probabil ar fi atras atenția, iar ultimul lucru de care avea nevoie acum era să fie ridicat de poliție. Încercă să inventeze o poveste, repetând-o în minte, ca să fie pregătit, în caz că ar fi avut nevoie de ea.

Salut, salut, salut, ziceau cei doi polițiști fictivi din mintea lui Will. *Ia să vedem, ce-avem noi aici?*

Ăăă... noi doar ne plimbam cu... cu..., își închipui Will cum o să le răspundă, împotmolindu-se, însă. Nu, așa nu era bine, trebuia să se pregătească mai temeinic. Începu din nou: *Bună seara, domnilor polițiști. Tocmai am scos animalul de casă al vecinului la o plimbare.*

Primul polițist se apleca pentru a privi mai bine la Bartleby, ochii îngustându-i-se în timp ce se strâmba de dezgust. *Mie mi se pare fioros, băiete. N-ar trebui să aibă botniță?*

Dar ce e, mai exact? se băga în vorbă și cel de-al doilea polițist imaginar.

Este un..., începea Will. Ce-ar fi putut spune? Ah, da! *Este un foarte rar... un metis foarte rar, o încrucișare între un câine și o pisică, numit... ăăă... câinosică*, îl informa Will, îndatoritor.

Sau poate că este un pisicăcâine? sugera al doilea polițist imediat, sclipirea din ochii lui prevenindu-l pe Will că nu credea o iotă din spusele sale.

Indiferent ce-o fi, e al dracului de urât, avea să hotărască partenerul său.

Șșș! O să-l jignești.

Deodată, Will își dădu seama că irosea timp prețios cu șarada aceea. Realitatea era că polițiștii aveau să-i întrebe doar numele și adresa la care locuiesc, ca să le trimită prin radio și să poate fi verificate. Și probabil că-i vor aresta, chiar și dacă vor încerca doar să le dea informații false. Așa avea să fie. Urma să fie duși la secția de poliție și reținuți acolo. Will presupunea că el unul era deja căutat pentru răpirea lui Chester sau pentru altceva la fel de ridicol. Și că era foarte posibil să ajungă într-o școală de corecție. Cât despre Cal, băiatul ar fi fost un adevărat mister, n-ar fi existat nicio înregistrare a persoanei sale nicăieri, fiindcă nu avea o identitate în suprasol. Nu, trebuia să evite poliția cu orice preț.

În timp ce își sonda viitorul, constată că exista o părțică din el care aproape că-și dorea, în mod răutăcios, să fie opriți. Asta l-ar fi eliberat de povara îngrozitoare care în momentul acela atârna doar asupra umerilor săi; privi către figura inocentă a fratelui său. Cal era străin, un ciudat picat din greșeală în locul acela rece și inospitalier, iar Will nu avea nicio idee despre cum l-ar fi putut apăra.

Dar Will știa că, dacă se predă autorităților și le cere să investigheze Colonia — asta dacă, în primul rând, ei ar crede un adolescent fugar — ar periclita nenumărate vieți, printre care și pe cele ale *familiei* sale. Cine știe cum s-ar fi putut sfârși totul? Se cutremură la gândul că ei ar fi putut pune mâna pe Descoperire, așa cum o numise bunica Macaulay, și apoi încercă să și-o imagineze pe bătrână nevoită să trăiască

la lumina zilei după ce în toți anii care trecuseră locuise în subteran. Nu putea să-i facă una ca asta — nici măcar nu suporta să se gândească la un asemenea lucru. Era o decizie prea importantă pentru ca el să o ia de unul singur, iar în acel moment se simțea extrem de singur și de izolat.

Își trase jacheta udă mai aproape de corp și-i grăbi pe Cal și pe Bartleby către un pasaj subteran aflat la capătul podului.

— Miroase a pipi aici, comentă fratele său. Toți ăștia, suprasolii, își marchează teritoriile? se întoarce el întrebător către Will.

— Ăăă... de obicei, nu. Dar *asta* e Londra.

Când ieșiră din pasaj și ajunseră pe trotuarul de dincolo de stradă, Cal păru năucit de trafic, privind mereu într-o parte și-n alta. Ajungând la un drum principal, se opri lângă bordură. Will îl înșfăcă de mânecă pe fratele său cu o mână și cu cealaltă apucă ceafa cheală a motanului. Traversară într-un moment de pauză, reușind să ajungă în siguranță până pe refugiul pietonal. Văzu cum oamenii îi privesc cu curiozitate din mașinile care treceau pe lângă ei, iar o dubiță albă aproape că se opri chiar în fața lor, șoferul ei vorbind emoționat la mobil. Spre ușurarea lui Will, mașina porni fără să le acorde vreo atenție. Traversară și următoarele două benzi de circulație și, nu mult după aceea, Will îi conduse pe o stradă lăaturalnică, nu prea bine luminată. Fratele său se opri sprijinindu-se cu o mână de zidul de cărămizi de lângă el — părea total dezorientat, ca un orb care se află într-un loc necunoscut.

— Ce aer îmbâcsit! exclamă el vehement.

— Sunt doar gaze de eșapament, îi răspunse Will, care desfăcu la repezeală șnurul gros cu care fusese prins globul luminos și-l transformă într-o lesă improvizată pentru motan, căruia nu păru să-i pese că fusese legat.

— Miroase tare rău. Ar trebui ca putoarea asta să fie scoasă în afara legii, continuă Cal, cu convingere.

— Mi-e teamă că n-o să fie, răspunse Will, pornind să-i conducă în lungul străzii.

Trebuia să se țină departe de șoseaua principală, mergând pe străzi lăturalnice cât mai mult timp posibil, chiar dacă lucrul acesta avea să le facă drumul spre casă și mai greu și mai periculos decât era deja.

Așa începu călătoria lor către nord. Până ieșiră din zona centrală a Londrei, întâlniră doar o singură mașină de poliție, dar Will reuși să-i înghesuie într-un colț pe fratele său și pe motan într-o fracțiune de secundă.

— Sunt ca Divizia Styx? întrebă Cal.

— Nu prea, răspunse Will.

Cu motanul de o parte și cu Cal, răsucindu-și capul nervos, de cealaltă, înaintară cu greu. Din când în când, fratele său se oprea complet, ca și cum i s-ar fi trântit în față niște uși invizibile.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Will, într-una din dățile când Cal refuză să se mai miște.

— E ca... mânie... și frică, răspunse Cal cu o voce pierdută, privind emoționat către vitrinele unui magazin. E atât de puternic. Nu-mi place.

— Eu nu văd nimic, zise Will care nu reușea să-și dea seama ce anume îl neliniștește pe fratele său. Erau doar

ferestre obișnuite, printre draperiile cărora se strecura o geană de lumină. Nu e nimic, ți se pare.

— Nu, nu mi se pare. Pot să-l miros, zise Cal apăsător, și devine din ce în ce mai puternic. Vreau să plecăm de-aici!

După câteva mile de mers punctat cu aplecări și ghemuiri, ajunseră în vârful unui deal, de unde se vedea în vale un drum aglomerat cu șase benzi pe care circulau mașini în viteză.

— Recunosc drumul ăsta — nu mai avem mult. Poate vreo două mile, dar nu mai mult, zise Will cu ușurare.

— Eu nu mă apropiu de el. Nu pot. Nu pot îndura duhoarea aceea. O să ne omoare, zise Cal, depărtându-se de Will.

— Nu fi așa de bătut în cap, zise Will. Era mult prea obosit ca să îndure o asemenea tâmpenie, iar frustrarea i se transformă în mânie. Am ajuns atât de aproape!

— Nu! zise Cal înțepenindu-se pe călcâie. Eu nu mă mișc de-aici!

Will încercă să-l tragă de mână pe fratele său, dar acesta îl împinse. Will se lupta cu epuizarea de câteva mile bune și încerca încă din răspuțuri să respire; nu avea nevoie de așa ceva. Dintr-odată, simți cum i se umple paharul. Crezu pentru un moment că se va prăbuși în lacrimi la pământ. Pur și simplu nu era drept! Își vedea în minte casa și patul său primitiv. Nu-și dorea decât să se întindă și să doarmă. Deși continuă să meargă, corpul i se relaxă, ca și cum ar fi căzut printr-o gaură într-un loc unde totul era confortabil și calduros. Se smulse din mrejele viziunii și se trezi la viață poruncindu-și să pornească din nou.

— Fie, scuipă Will, cum vrei tu! și porni pe lângă drum, trăgându-l pe Bartleby de lesă.

Când ajunse chiar la marginea șoselei, Will îl auzi pe frațele său cum strigă, acoperind zgomotul traficului.

— Will, urlă el, așteaptă-mă! Îmi pare rău.

Cal alerga în josul dealului, iar Will putea să vadă clar că e cu adevărat înspăimântat. Își rotea mereu capul, încercând să privească în jur, de parcă ar fi fost atacat de un asasin imaginar.

Traversară drumul pe la semafor, iar Cal își apăsă insistent mâna pe gură și pe nas, până când ajunseră la distanță de șosea.

— Nu pot să le suport, zise el ezitant. Când eram în Colonie, îmi plăcea... ideea de mașini, dar broșurile nu spuneau nimic despre cât de puturoase sunt.

— Aveți un foc?

Speriați de voce, băieții se întoarseră imediat. Se opriseră ca să se odihnească un minut și, apărut de nicăieri, un om se furișase foarte aproape în spatele lor, afișând un surâs larg. Nu era foarte înalt și era îmbrăcat bine, într-un costum albastru-închis bine croit, cu cămașă și cravată. Avea un păr lung și negru pe care și-l tot lua de pe tâmpile și-l dădea pe după urechi, de parcă l-ar fi deranjat.

— Mi-am uitat bricheta acasă, continuă el cu o voce joasă și insinuantă.

— Nu fumăm, îmi pare rău, îi răspunse Will, îndepărându-se repede.

Era ceva forțat și greșos în zâmbetul bărbatului acela și în cap începuseră să-i sune tot felul de sirene de alarmă.

— Vă simțiți bine, băieți? Arătați tare obosiți. Am un loc unde vă puteți încălzi, nu departe de aici, zise omul, îndatoritor. Puteți să vă aduceți și cățelușul, bineînțeles.

Bărbatul își întinse o mână către Cal, iar Will îi observă degetele pătate de nicotină și unghiile negre.

— Chiar am putea? întrebă candid Cal, întorcând zâmbetul bărbatului.

— Nu... foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar..., îi întrerupse Will, fulgerându-l pe fratele său cu privirea, însă nereușind să îi atragă atenția.

Necunoscutul făcu un pas către Cal și i se adresă doar lui, ignorându-l complet pe Will, ca și cum acesta n-ar fi fost acolo.

— N-ați vrea și ceva cald de mâncare?

Cal era pe punctul de a răspunde, dar Will i-o luă înainte.

— Trebuie să plecăm. Părinții ne așteaptă chiar aici, după colț. Haide, Cal! zise el cu o notă fermă în glas.

Cal îl privi perplex pe fratele său, care clătină încruntat din cap. Dându-și seama că trebuie să-l asculte pe Will, Cal i se alătură și porniră grăbiți.

— Păcat, poate data viitoare? zise bărbatul, care își ținuse ochii pironiți asupra lui Cal. Dădu să se ia după cei doi, dar apoi scoase o brichetă din buzunarul jachetei și-și aprinse o țigară. Ne mai vedem! strigă el, în spatele lor.

— Nu te uita în urmă! șuieră Will printre dinți, în timp ce se îndepărta grăbit, remorcându-l pe Cal. Nici să nu-ți treacă prin cap să te uiți în urmă!

O oră mai târziu, băieții intrară în Highfield. Will evită s-o ia pe Highstreet, unde ar fi putut fi recunoscut, apucând-o

pe alei lăturalnice și pe drumuri mărginașe până la Broadlands Avenue.

— Iat-o!

Casa, cufundată în întuneric, avea acum în față o pancartă pusă de un agent imobiliar. Will ocoli prin lateralul casei și ajunsese în grădina din spate. Pipăi deasupra unei cărămizi unde stătea de obicei cheia de rezervă a ușii din spate și murmură o rugăciune de mulțumire când descoperi că era încă acolo. Descuie ușa. Intrară și făcură câțiva pași timizi în holul întunecat.

— Coloniști, zise Cal imediat, adulmecând încontinuu aerul. Au fost aici... Nu cu multă vreme în urmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Lui Will i se părea că holul mirosea doar puțin a mucegai, iar aerul era stătut, dar era prea obosit ca să pornească o discuție pe tema asta. Nevrând să-și alerteze vecinii, nu aprinse lumina, ci își folosi doar globul luminos pentru a verifica fiecare încăpere, în timp ce Cal rămase în hol cu toate simțurile lucrându-i la intensitate maximă.

— Nu e nimic... nu e nimeni aici. Mulțumit? zise Will, când se întoarse la parter.

Cu o oarecare consternare, fratele său se aventură mai departe în casă, cu Bartleby lipit de piciorul său stâng, iar Will încuie ușa în urma lor. Îi conduse până în sufragerie și, asigurându-se că draperiile erau bine trase, dădu drumul la televizor. Pe urmă se duse la bucătărie.

Frigiderul era cu desăvârșire gol, cu excepția unei cutii cu margarină și a unei roșii vechi, verde de mucegai și ofilită. Pentru un moment, Will se uită nedumerit la rafturile goale.

Pentru el, asta era fără precedent, confirmându-i de fapt cât de departe merseseră lucrurile. Oftă închizând ușa frigiderului și observă o fâșie de hârtie liniată care era încă lipită de ea. Recunoscuse scrisul ordonat al Rebeccăi pe una din nelipsitele ei liste de cumpărături.

Rebecca! Simți cum clocotește de furie. Gândul la impoziția aceea, care pretinsese că-i este soră timp de atâția ani, îl paraliză de mânie. Ea schimbase totul. Nici nu se mai putea gândi la viața confortabilă și previzibilă pe care o dusesese înainte să dispară tatăl său, fiindcă acum știa că ea fusese acolo, urmărind și iscodind... Însăși prezența ei întina toate amintirile. Îl trădase în cel mai josnic mod cu putință — era o Iudă trimisă de Styx.

— Cățea! strigă el, smulgând lista, mototolind-o și aruncând-o apoi pe podea.

Hârtia se opri undeva pe linoleumul cadrilat al podelei, pe care Rebecca îl spălase săptămână de săptămână, cu o regularitate năucitoare. Will privi la ceasul care se oprise și oftă. Merse până la chiuvetă și umplu două pahare cu apă pentru el și pentru Cal, și un castron pentru Bartleby. Se întoarse apoi în sufragerie. Cal și motanul adormiseră însă ghemuiți pe canapea, băiatul ținându-și capul pe braț. Văzu că tremurau amândoi, așa încât aduse două pilote de pe paturile de la etaj și îi înveli. Încălzirea centrală a casei nu era pornită și era destul de răcoare, fără a fi însă frig. Avusese dreptate când se gândise că fratele său și motanul nu erau obișnuiți cu temperaturile mai joase, și-și propuse să-și reamintească a doua zi dimineață că are nevoie de haine groase pentru ei.

Will își bău repede paharul cu apă și se lăsă să cadă în fotoliul mamei sale, învelindu-se cu sacul ei de dormit. Ochii săi abia dacă înregistrară cascadoriile snowboarderilor care sfidau moartea în emisiunea de la televizor și se ghemui, într-o rână, cum făcuse și mama sa timp de atâția ani, căzând într-un somn adânc.

Capitolul treizeci și trei

Tam rămase tăcut, sfidându-i. Era hotărât să nu lase să se vadă niciun semn al tremurului său interior în timp ce el și cu domnul Jerome stăteau la masa aceea lungă, cu mâinile încleștate la spate, ca niște elevi la școală.

De partea cealaltă a mesei lucioase de stejar se afla Panoplinia. Era formată din cei mai importanți și mai puternici membri ai Consiliului Styx. La fiecare capăt al mesei stăteau câțiva coloniști cu funcții mai importante, reprezentanți ai Consiliului Guvernatorilor, oameni pe care domnul Jerome îi știa de când lumea, oameni care-i erau prieteni. Se cutremura de rușine simțind cum dizgrația lor îl copleșește, fără ca el să fie în stare să se uite măcar la ei. Nu crezuse nicio dată că avea să se ajungă la asta.

Tam era mai puțin intimidat: mai fusese încolțit și în alte dăți și reușise întotdeauna să se descurce. Deși acuzațiile care i se aduceau erau foarte serioase, știa că alibiul său era solid. Imago și prietenii săi se asiguraseră de acest lucru. Tam privi la Lipitoare, care șușotea cu un coleg Styx și apoi se aplecă să vorbească unui copil Styx, care stătea pe jumătate ascuns

în spatele spătarului înalt al scaunului său. Ei, asta era cu adevărat *neobișnuit*. Copiii lor erau ținuți de obicei la adăpost de privirea coloniștilor, undeva departe de Colonie; nou-născuții nu puteau fi văzuți niciodată, în timp ce progeniturile mai mari se spunea că erau închise cu profesorii lor în atmosfera exclusivistă a școlilor lor private. Nu auzise ca vreunul dintre ei să îi însoțească pe cei mai în vârstă la o adunare publică și cu atât mai puțin să fie prezent la o asemenea întrunire.

Gândurile lui Tam își pierdură șirul când membrii Panopliei se lăsară purtați de pasiunea unei controverse profunde care părea să-i agite. Șoapte de neînțeles treceau de la unul la altul, în timp ce mâinile lor uscate ajutau și ele comunicarea dintre ei prin serii de gesturi repezite. Tam îi aruncă o privire domnului Jerome, care-și ținea capul plecat. Murmura încetisor o rugăciune, cu tâmpilele scăldate de sudoare. Fața îi era umflată, iar pielea avea o culoare roz, nesănătoasă. Nu suporta prea bine situația în care ajunsese.

Agitația se opri brusc, după câteva încuviințări din cap și cuvinte sacadate de aprobare, iar membrii Styx se așezară din nou confortabil în scaune, lăsând să coboare o tăcere de gheață asupra încăperii. Tam se pregăti. Știa că urmează să li se comunice sentința.

— Domnule Jerome, zise ofițerul Styx aflat în stânga lui Lipitoare, după ce am luat în considerare și am investigat în amănunt și cu temeinicie cazul dumitale, continuă el fixându-și ochii mici și pătrunzători asupra bărbatului tremurând, îți vom permite să te retragi.

Un alt Styx continuă prompt:

— Credem că a suferi dumneata consecințele încălcării legii comise de anumiți membri ai familiei, atât în trecut cât și în prezent, este nedrept și nefericit. Onestitatea dumitale nu este pusă la îndoială, iar reputația îți e în continuare neștirbită. Dacă nu mai ai nimic de spus pentru a fi consemnat, ești absolvit necondiționat de toate acuzațiile.

Domnul Jerome făcu o plecăciune servilă și se grăbi să îndepărteze de la masă. Tam îi auzi bocancii călcând apăsător pe podeaua de piatră, dar nu îndrăzni să se întoarcă pentru a-l privi plecând. În schimb, privirea sa se ridică spre tavanul sălii de piatră și coborî către tablourile vechi atârinate pe peretele din spatele Panopliei, zăbovind asupra unuia dintre ele care îi înfățișa pe Părinții Fondatori săpând un tunel perfect rotund în versantul unui deal abrupt.

Știa că toți ochii erau acum ațintiți asupra lui.

Începu să vorbească un alt Styx. Tam recunoscuse imediat vocea lui Lipitoare și se simți obligat să-și înfrunte dușmanul. „Savurează fiecare moment”, își zise Tam.

— Macaulay, cu tine e o altă mâncare de pește. Deși n-o putem încă dovedi, noi credem că ai înlesnit și i-ai ajutat nemijlocit pe nepoții tăi, Seth și Caleb Jerome, în încercarea lor neizbutită de a-l elibera pe suprasolul Chester Rawls și apoi în evadarea lor către Orașul Etern, zise Lipitoare cu o plăcere evidentă.

Un al doilea Styx continuă:

— Panoplia a luat act de faptul că pledezi nevinovat și de protestele tale continue. Vorbitorul rămase tăcut pentru un moment, schițând un gest dezaprobat din cap. Am trecut în revistă și dovezile depuse în apărarea ta, dar deocamdată

nu putem să ajungem la o concluzie. Prin urmare, am hotărât ca investigația să rămână deschisă, în timp ce tu vei fi menținut în arest, toate drepturile fiindu-ți suspendate până se va hotărî altfel. Ai înțeles?

Tam dădu din cap, ursuz.

— Ai fost întrebat dacă ai înțeles, plesni ca un bici vocea copilei Styx, care făcu un pas în față.

Pe fața Rebeccăi flutură un zâmbet răutăcios, în timp ce privirea ei înghețată săpa în ochii lui Tam. Se auzi un șuvoi de șoapte uimite venind dinspre coloniștii stupefiați că o copilă de vârsta ei îndrăzne să vorbească, dar niciun Styx nu dădu vreun semn că s-ar fi întâmplat ceva ieșit din comun.

A spune că Tam era descumpănit ar însemna să-l subestimăm grosolan. Chiar se așteptau să accepte porunci de la această copilă? Fiindcă nu îi răspunse imediat, fata repetă întrebarea, vocea ei subțire plesnind ca un bici.

— AI FOST ÎNTREBAT DACĂ AI ÎNȚELES!

— Am înțeles, murmură Tam, și chiar prea bine.

Firește că nu era o sentință finală, dar asta însemna că, deocamdată, avea să rămână la pușcărie, până când aveau să decidă fie că e absolvit de acuzații, fie... ei bine... nici nu putea să se gândească la asta.

În timp ce ieșea din sală, escortat de un ofițer solid, Tam observă cum Rebecca și Lipitoare se felicita cu căldură unul pe celălalt.

— Măi, să fie! își zise Tam. E fiică-sa!

Trezit din somn de zgomotul asurzitor al televizorului, Will se ridică în capul oaselor în fotoliu. Bâjbâi cu un gest reflex

după telecomandă și dădu volumul mai mic cu câteva liniuțe; abia după ce privi în jur își aduse aminte unde se află și, mai ales, cum ajunsese acolo. Era acasă, într-o cameră pe care o știa foarte bine. Deși era covârșit de nesiguranță cu privire la ce ar fi trebuit să facă în continuare, pentru prima dată după mult timp simțea că-și poate controla cât de cât destinul și asta îl făcea să se simtă foarte bine.

Își îndoi membrele înțepenite și respiră adânc de câteva ori, tușind apoi aspru. În ciuda faptului că era lihnit de foame, se simțea ceva mai bine decât cu o zi înainte. Somnul îl ajutase într-o câțva. Se scărpină și apoi își trecu mâna prin păr, al cărui alb obișnuit devenise cenușiu din cauza murdăriei. Ridicându-se din fotoliu, merse până la draperii și le depărtă doar câțiva centimetri pentru a lăsa lumina soarelui să intre în încăpere. Lumină adevărată. Simți o asemenea ușurare încât le depărtă și mai mult.

— Prea strălucitoare! strigă Cal de câteva ori, îngropându-și fața în pernă.

Trezit de strigătele lui Cal, Bartleby își deschise și el ochii. Se feri și el imediat de lumina zilei, începând să împingă în picioarele sale lungi, trăgându-se în spate până când căzu în dosul canapelei. Rămase acolo, ascunzându-se de lumină și scoțând zgomote undeva la limita între șuierat și mieunat.

— O, Dumnezeu, îmi pare rău! exclamă Will, lovindu-se cu palma peste frunte și repezindu-se să tragă draperiile la loc. Am uitat cu desăvârșire...

Îl ajută pe fratele său să se ridice. Cal gemea încetișor în spatele pernei pe care Will o văzu deja udă de lacrimi. Se întrebă dacă ochii lui Cal și cei ai lui Bartleby se vor acomoda

vreodată cu lumina naturală. Asta era o altă problemă cu care Will urma să se confrunte.

— Ce prostie am făcut! zise el neajutorat. O să... ăăă... o să-ți caut niște ochelari de soare.

Porni să caute ochelarii în sertarele dulapului din camera părinților săi, dar descoperi că acestea erau goale. În timp ce verifica și ultimul sertar, găsi un săculeț mic cu lavandă, care se odihnea pe hârtia ieftină de cadouri pentru Crăciun pe care mama sa o așternuse în sertar. Ridică săculețul la nas ca să miroasă parfumul familiar. Închise ochii, iar mirosul făcu să apară în fața ochilor săi o imagine vie a mamei sale. Oriunde o trimiseseră ca să se recupereze, probabil că devenise deja stăpâna celorlalți pacienți. Ar fi pus pariu că mama sa pusese mâna pe cel mai bun scaun din camera cu televizorul și păcălise pe cineva să-i aducă regulat căni de ceai. Băiatul zâmbi. Într-un fel, era mai fericită acum decât fusese în ultimii ani. Și probabil se afla și mai în siguranță, asta în eventualitatea în care Styx ar fi decis să-i facă o vizită.

Fără vreun motiv special, în timp ce răvășea lucrurile dintr-o noptieră, gândurile îi zburară spre mama lui adevărată. Se întrebă unde s-ar fi putut ea afla în momentul acela, asta dacă mai era în viață. Era singura persoană care în decursul îndelungatei istorii a Coloniei reușise să evadeze din mâinile Diviziei Styx și să supraviețuiască. Își înțepeni falca într-o expresie hotărâtă și-și privi imaginea reflectată de oglindă. Ei bine, acum aveau să fie alți doi Jerome care vor face la fel.

Pe polița de sus din șifonierul mamei sale găsi într-un târziu ceea ce căuta: o pereche de ochelari de soare cu ramă de

plastic pe care femeia îi purta în rarele ocazii în care se aventura pe afară în timpul verii. Se întoarse la Cal care privea la televizor în camera acum întunecată și părea absorbit complet de talk-show-ul de dimineață, în care moderatoarea bronzată excesiv la solariu o consola servil, debordând de sinceritate, pe mama unui adolescent dependent de droguri. Ochii lui Cal erau roșii și încă plini de lacrimi, dar băiatul nu-i reproșă nimic și nici măcar nu-și mută privirea de pe ecran când Will îi așază ochelarii pe nas, legându-i apoi cu o bandă de elastic pentru a-i menține mereu la locul lor.

— E mai bine? întrebă Will.

— Mult mai bine, da, zise Cal, potrivindu-și ochelarii. Numai că mi-e tare foame, se plânse el, frecându-se pe burtă. Și mi-e și tare frig, adăugă el, clănțănindu-și dinții în mod demonstrativ.

— Mai întâi cred că trebuie să facem un duș. Asta o să te încălzească, zise Will ridicându-și un braț ca să-i semnalizeze fratelui său că nu mai suporta mirosurile acumulate în decursul atâtor zile de efort și transpirație. Și mai avem nevoie și de niște haine curate.

— Duș? îl privi Cal nedumerit prin lentile ochelarilor de soare.

Will reuși cu greu să pornească boilerul și intră primul în cabină, lăsând apa fierbinte să-i înțepe carnea, relaxându-i mușchii aproape dureros, în timp ce norii de abur îl înveleau în extazul uitării de sine. Urmă Cal. Will îi arătă fratelui său fascinat cum funcționa dușul și apoi îl lăsă singur. Cotrobăi în șifonierul din camera sa după haine curate pentru el și

Cal, deși își dădea seama că va trebui să le ajusteze nițel pe cele pe care urma să i le dea fratelui său.

— Sunt un suprasol adevărat acum, anunță Cal, admirându-și pantalonii mult prea largi, cu manșetele întoarse și cele două pulovere pe care le îmbrăcase peste o cămașă.

— Da, și foarte la modă, hohoti Will.

Baia lui Bartleby se dovedi însă mai problematică. Lui Cal îi trebui multă putere de convingere, chiar și pentru a-l aduce pe motanul care tremura până în ușa băii, de unde trebuiră apoi să-l împingă de la spate ca pe un măgar încăpățânat, pentru a-l vârî înăuntru. Ca și cum ar fi știut la ce folosește camera aceea plină de aburi, animalul fugi de lângă ei și încercă să se ascundă sub chiuvetă.

— Haide, Bart, îpuștule, treci la baie! îi ordonă Cal, pierzându-și într-un final răbdarea, iar motanul se urcă mârâind în cadă, aruncându-le însă o privire extrem de abătută.

Scoase un vaiet tremurător și slab, când apa se lovi prima dată de pielea sa flască și, hotărând că îi era de ajuns, încercă să evadeze, scrijelind cu ghearele plasticul căzii. Will reuși însă să-l țină și, împreună cu Cal, îl spălară oarecum, în final trezindu-se cu toții uzi până la piele.

Odată eliberat din baie, Bartleby se năpusti în dormitoare, pe care le răvăși ca un derviş din deșert, în timp ce Will devastă la rândul său cu mare plăcere camera Rebeccăi. În timp ce arunca pe podea toate hainele surorii sale, care stăteau împăturite impecabil în șifonier, se întrebă cum ar fi putut să găsească acolo vreun lucru măcar pe departe potrivit de a îmbrăca o pisică. Într-un final, ajustă niște botoșei maro până la mărimea labelor animalului și îmbrăcă

jumătatea superioară a pisicii într-un tricou vechi Benetton. Will mai găsi o pereche de ochelari Bugs Bunny în geanta de vacanță a Rebeccăi și aceștia rămaseră definitiv pe ochii motanului abia după ce îi traseră lui Bartleby pe cap un fes tibetan dungat.

Bartleby arăta mai degrabă bizar în noua sa costumație. Cei doi frați se dădură un pas în spate ca să-și admire opera, începând să râdă nebunește.

— Cine e băiat frumos? articulă Cal, aproape înecându-se între două hohote de râs.

— Arăți mai bine decât mulți motani de pe-aici, zise și Will.

— Nu-ți face griji, Bart, zise Cal cu veselie, bătându-l ușor pe spate, ești foarte... vizibil, reuși el să spună înainte ca amândoi băieții să izbucnească din nou într-un râs necontrolat.

Din spatele lentilelor roz, Bartleby îi privea indignat cu ochii săi imenși.

Deși Will o înjura de mama focului, Rebecca lăsase din fericire destulă mâncare în congelatorul din cămară. Will citi instrucțiunile pentru cuptorul cu microunde și încălzi trei porții de carne de vită cu găluște și fasole franțuzească. Le înfulecă în bucătărie, iar Bartleby se așează și el la masă, cu labele din față de o parte și de alta a farfuriei de staniol în care își băga limba fără încetare, mestecând hulpav până la ultima bucățiță de carne. Cal mărturisi că era cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată, dar susținu că îi era încă foame, așa încât Will mai aduse trei porții din congelator. De data aceasta, mâncară friptură de porc cu cartofi copți.

Își potoliră setea cu o sticlă de cola, care-l aruncă pe Cal în culmea extazului.

— Și acum ce-o să facem? întrebă el, urmărind cu degetul bulele care i se ridicau din pahar.

— Păi, care-i graba? O vreme suntem în siguranță aici, răspunse Will.

Sperase că vor putea să se ascundă acolo măcar pentru câteva zile, timp în care să reușească să-și încropească un plan.

— Styx cunoaște locul ăsta — cineva a fost deja aici și se vor întoarce. Nu uita ce-a zis unchiul Tam. Nu avem cum să stăm într-un singur loc.

— Cred că ai dreptate, îl aprobă Will fără chef. În plus, ne-ar putea vedea agenții imobiliari, dacă vin aici să arate casa cuiva.

Privi pierdut către perdeaua de plasă de deasupra chiu-vetei și vorbi cu hotărâre:

— Cu toate astea, tot trebuie să-l eliberez pe Chester.

Fratele său îl privi uluit.

— Doar nu cumva vrei să ne întoarcem? Eu nu mă pot întoarce, nu acum, Will. Sunt convins că Styx mi-ar aplica o pedeapsă oribilă.

Nu numai lui Cal îi era frică să se întoarcă sub pământ. Și Will, la rândul său, abia își stăpânea teroarea în fața perspectivei de a-i înfrunța din nou pe agenții Styx. Se simțea de parcă și-ar fi forțat norocul până la limita limitei și era conștient că o încercare disperată de salvare a lui Chester era nebunie curată.

Pe de altă parte, ce aveau să facă dacă rămâneau în suprasol? Să fugă mereu? Dacă se gândea mai bine și la această

eventualitate, își dădea seama că nu era realistă. Mai devreme sau mai târziu aveau să fie prinși de poliție, iar atunci el și Cal aveau să fie probabil despărțiți unul de altul și trimiși undeva în plasament. Dar și mai rău decât atât era că urma să-și petreacă tot restul vieții sub spectrul întunecat al morții lui Chester și cu conștiința faptului că l-ar fi putut însoți pe tatăl său într-una din cele mai mari aventuri ale secolului.

— Nu vreau să mor, zise Cal cu voce stinsă. Nu în felul ăsta, continuă el, împingându-și paharul deoparte și privind rugător în ochii lui Will.

Nu era deloc ușor. Will nu se descurca prea bine sub o asemenea presiune. Clătină din cap.

— Și ce-ar trebui să fac? Nu pot să-l las pur și simplu acolo. Nu pot și n-am să o fac.

Mai târziu, în timp ce Cal și Bartleby stăteau lungiți în fața televizorului privind programe pentru copii și mâncând pufuleți, Will nu se putu abține să nu meargă până în pivniță. Exact așa cum se aștepta, când dădu la o parte rafturile, nu mai putu vedea nicio urmă a tunelului — se chinuiseră chiar să vopsească zidul pe care-l construiseră pentru ca bucata de zugrăveală nouă să fie în ton cu restul peretelui. Știa că în spatele zidului se afla umplutura obișnuită de pietre și pământ. Își făcuseră treaba conștiincios. N-avea niciun rost să-și mai piardă timpul pe acolo.

Întors în bucătărie, se urcă pe un scăunel și începu să băj-băie printre borcanele de deasupra bufetului. Găsi banii pe care mama sa îi economisea pentru a-și închiria casete video.

Erau aproximativ douăzeci de lire, majoritatea mărunțiș, într-un borcan de porțelan în care fusese miere.

Era la mijlocul holului, îndreptându-se către sufragerie, când începu să vadă mici puncte luminoase care-i dansau în fața ochilor, iar pielea de pe tot corpul i se umplu brusc de bobițe de sudoare. Pe urmă, fără veste, picioarele îi cedară. Scăpă borcanul cu bani, care se lovi de marginea mesei din hol și se sparse, împrăștiind mărunțișul pe podea. Ca și cum s-ar fi văzut pe el însuși în reluare, se prăbuși încet simțind o durere atroce în interiorul capului, până când totul deveni negru și-și pierdu cunoștința.

Atrași de zgomot, Cal și Bartleby se năpustiră din sufragerie.

— Will? Ce s-a întâmplat? scânci Cal, îngenunchind lângă el.

Will își reveni în simțiri, dar tâmpilele îi zvâcneau dureros.

— Nu știu, zise el slăbit. Mi-a venit rău, dintr-odată.

Începu să tușească atât de tare, încât trebui să-și țină răsuflarea ca să se oprească.

— Arzi tot, zise Cal, punându-i o mână pe frunte.

— Mi-e frig..., spuse Will, abia putând să articuleze din cauza clănțănitului dinților.

Încercă să se ridice, dar nu reuși. Nu mai avea putere.

— O, Dumnezeuule, zise Cal, a cărui față era schimonosită de îngrijorare. S-ar putea s-o fi luat din Orașul Etern... molima!

Will nu zise nimic, în timp ce fratele său îl trase către treapta de jos a scării, pe care îi puse ușurel capul. Aduse apoi sacul de dormit și-l așază peste el. După o vreme, Will

îi explică lui Cal cum poate găsi niște aspirină în dulăpiorul de la baie. Înghiți pastilele cu o gură de cola și, după o scurtă pauză în care-și adună puterile, reuși să se ridice tremurând în picioare, ajutat de Cal.

Ochii lui Will erau febrili și tulburi, iar vocea îi tremura.

— Cred că ar trebui să cerem ajutorul cuiva, zise el, ștergându-și nădușeala de pe frunte.

— Să mă duc undeva? întrebă Cal.

Will strănută, înghiți cu greutate și aprobă din cap, deși îl simțea pe cale să explodeze.

— Nu mă pot gândi decât la un singur loc unde-am putea merge.

— Ieși de-acolo! lătră Al Doilea Ofițer către întunericul celdulei, cu capul atât de împins înăuntru încât tendoanele gâtului său solid se întinseseră și puteau fi văzute cu ușurință sub piele, ca niște funii înnodate.

Din întuneric se auziră câteva strănuturi, când Chester încercă să-și ascundă suspinele îngrozite. Încă de când fusese prins a doua oară și adus înapoi în temniță, Al Doilea Ofițer îl tratase cu brutalitate. Omul părea să-și facă o datorie de onoare din a-i transforma viața lui Chester într-un adevărat iad, uitând să-i dea de mâncare și trezindu-l barbar, aruncându-i o găleată de apă rece ca gheața peste față, dacă se întâmpla să moșăie pe marginea prichiciului de plumb. Alteori, doar urla amenințări prin vizorul din ușa celdulei. Probabil că toate acestea aveau o legătură cu bandajul care înconjura capul celui de-Al Doilea Ofițer — lovitura pe care i-o aplicase Will cu hârlețul aproape că-l omorâse —

și, ceea ce era mai rău, când își revenise în simțiri, Styx îl interogase o bună parte din zi, acuzându-l că fusese neglijent în timpul serviciului. A spune deci că Al Doilea Ofițer era acum răzbunător și acru însemna să descrii blând starea sa de spirit.

Chester, înfometat și extenuat până aproape de leșin, nu era sigur câtă vreme mai putea îndura un asemenea tratament. Viața îi fusese grea și înainte de tentativa de evadare, dar acum era cu mult mai rău.

— Nu mă face să intru acolo și să te scot personal, urlă Al Doilea Ofițer.

Înainte să termine de zis, Chester se ivi desculț în lumina ștersă a culoarului. Acoperindu-și ochii cu o mână, își ridică privirea. Fața îi era pământie, murdară de noroi, iar cămașa îi era ruptă.

— Da, domnule, bâigui el supus.

— Ofițerii Styx vor să te vadă. Au ceva să-ți spună, zise Al Doilea Ofițer cu vocea schimonosită de răutate și apoi începu să chicotească drăcește. Ceva ce-o să te aranjeze bine și pentru multă vreme.

Continuă să râdă în timp ce, dezlegat, Chester porni în lungul culoarului către ușa principală a temniței, târându-și tălpile goale pe piatra aspră.

— Mișcă! îi porunci Al Doilea Ofițer, împungându-l în spate cu mănunchiul de chei.

— Au, se plânse Chester cu o voce jalnică.

Când trecură de ușa principală, Chester trebui să-și acopere ochii cu totul, într-atât devenise de neobișnuit cu lumina. Continuă să se târască înainte, îndreptându-se către

locul în care ştia că era dus de obicei, adică spre încăperea din faţa teighelei, dar Al Doilea Ofiţer îl opri cu brutalitate.

— Şi unde vrei să pleci? Doar nu cumva crezi că te duci acasă, nu-i așa? Omul începu să hohotească, dar apoi deveni extrem de serios. Nu, ia-o la dreapta! Pe coridor!

Chester îşi lăsă mâinile în jos încercând să vadă ceva cu ochii săi chinuiţi şi se întoarse puţin, înainte de a îngheţa.

— Lumina Întunecată? întrebă el înspăimântat, neîndrăznind să-şi întoarcă faţa către Al Doilea Ofiţer.

— Nu, am terminat cu asta. Acum o să-ţi primeşti răsplata binemeritată, nemernic ce eşti!

Trecură printr-o serie de coridoare, în lungul cărora Al Doilea Ofiţer mai mult îl mână pe Chester, înghiontindu-l şi lovindu-l, în timp ce chicotea foarte încântat de el însuşi. Poliţistul se domoli însă când dădură un ultim colţ şi găsiră o uşă deschisă. Prin cadrul ei se putea vedea o lumină intensă, care cădea pe peretele văruiat cu alb de pe cealaltă parte.

Deşi mişcărilor lui Chester erau încete, iar înfăţişarea sa părea resemnată, sufletul său tremura de frică. Ajuns aproape în pragul nebuniei, se întreba dacă n-ar fi trebuit să o ia la fugă şi să se năpustească pe coridorul din faţă. Nu avea nici cea mai mică idee unde ducea sau cât de departe ar fi putut ajunge. Dar cel puţin ar fi amânat întâlnirea cu ceea ce îl aştepta în camera aceea. Nu pentru multă vreme, însă.

Îşi încetini paşii şi mai mult, iar ochii începură să-l doară fiindcă încerca să privească direct la lumina ce se revărsa de dincolo de uşă. Se apropia. Nu ştia ce-l aşteaptă înăuntru — poate încă una din torturile lor rafinate? Sau poate... poate *un călău*.

La acest gând întregul corp îi înțepeni, fiecare mușchi dorind să facă orice altceva în afară de a pătrunde în lumina aceea năucitoare.

— Aproape c-am ajuns, zise ofițerul peste umărul lui Chester.

Băiatul realizează că nu putea decât să se supună. Nu avea să se petreacă nicio iertare miraculoasă, nicio evadare temporară.

Își târa atât de încet picioarele încât aproape că se oprișe, când Al Doilea Ofițer îi dădu un ghiont atât de puternic încât se trezi zburând prin ușă în plină lumină. Împiedicându-se de podeaua de piatră, căzu și rămase pe jos, puțin mirat.

Era înconjurat de lumină și trebuia să clipească repede ca să-și ferească ochii de strălucirea ei dură. Auzi cum se închide ușa și, judecând după foșnetul unor hârtii, își dădu seama că mai era cineva în încăpere. Își imaginează imediat cine ar fi putut fi — doi ofițeri Styx înalți, probabil așezați în spațele unei mese, așa cum se întâmplase și în timpul torturii cu Lumina Întunecată.

— Ridică-te! îi ordonă o voce aspră, nazală.

Chester îi dădu ascultare și-și ridică încet privirea spre locul din care auzise vocile. Ceea ce văzu îl umplu însă de uimire.

În fața sa stătea un singur Styx. Era micuț și uscat, cu părul rar și cărunt, întins pe tâmpile și cu fața brăzdată de atâtea linii și riduri încât părea o stafidă înălbită. Aplecat asupra unui pupitru înalt, cu tăblia înclinată, semăna cu un bătrân director de școală.

Chester se pomeni complet dezarmat de apariția din fața lui și de lumina care-l înconjura. Nu era deloc ceea ce se aștepta. Începea să se simtă ușurat, spunându-și că poate lucrurile aveau să fie mai bune decât își imaginase el, dar ochii săi îi întâlneau pe cei ai bătrânului Styx.

Erau cei mai reci și mai întunecați ochi pe care-i văzuse Chester vreodată. Erau ca două puțuri fără fund, care îl atrăgeau către ele de parcă o putere supranaturală și covârșitoare l-ar fi împins spre abisul lor. Chester simți un val de frig coborând asupra lui, ca și cum temperatura ar fi scăzut deodată în încăpere, un frison violent străbătându-i corpul.

Bătrânul Styx își aruncă ochii pe tăblia pupitrului, iar Chester se clătină, nesigur pe picioarele sale ca și cum tocmai ar fi fost eliberat din strânsoarea unei forțe care-l prinsese nemilos. Expiră zgomotos, fără să poată să-și dea seama de câtă vreme își ținea respirația. Pe urmă, bătrânul Styx începu să citească cu un glas monoton.

— Ai fost găsit vinovat, zise el, sub Ordinul 42, edictele 18, 24, 42...

Numerele continuă să fie rostite, dar ele nu aveau nicio semnificație pentru Chester, până când Styx se opri și, foarte explicit, rosti cuvântul „sentință”. Chester începu să asculte mai atent.

— Prizonierul va fi luat de-aici și dus, cu trenul, în Adâncuri, unde va fi exilat, lăsat în voia sorții. Așa să fie! termină bătrânul Styx, bătând din palme și apoi ținându-le una lipită de alta, ca și cum ar fi prins ceva între ele. Pe urmă își ridică încet capul dintre hârtii și zise: Domnul să aibă milă de sufletul tău!

— Ce... ce vreți să spuneți? întrebă Chester, înfiorându-se sub privirea de gheață a bătrânului Styx, dar și din cauza celor auzite.

Fără să aibă nevoie să consulte hârtiile din fața sa, judecătorul îi repetă sentința și apoi rămase din nou tăcut.

Chester se lupta cu o sumedenie de întrebări care îi goneau prin minte și chiar își mișca buzele, fără a emite însă vreun sunet.

— Da? zise bătrânul Styx, pe un ton care-i sugeră lui Chester că bărbatul din fața sa se mai aflate în asemenea situații de multe ori până atunci și că i se părea extrem de obositor să trebuiască să explice pedepsele prizonierilor ne-trebnici din fața sa.

— Ce... ce înseamnă asta? reuși Chester să întrebe într-un târziu.

Bătrânul Styx se holbă la Chester câteva secunde și apoi, absolut impasibil, îi spuse:

— Exilat. Vei fi escortat până la stația minerilor și de acolo vei coborî mai multe mii de stânjeni. Pe urmă vei fi lăsat să faci ce-ți place.

— Voi fi dus mai adânc, în pământ?

Bătrânul aprobă din cap.

— Nu avem nevoie de indivizi ca tine în Colonie. Ai încercat să evadezi, iar Panoplia ia foarte în serios asemenea lucruri. Nu meriți să trăiești aici. Bătu din nou din palme. Ești exilat!

Chester simți deodată greutatea imensă a milioanei de tone de pământ și stâncă de deasupra sa, ca și cum acestea i-ar fi apăsât direct pe umeri. Se trase un pas îndărăt.

— Dar n-am făcut *nimic*, nu sunt *vinovat* de nimic, zise el, întinzându-și mâinile și rugându-se de omulețul acela lipsit de orice compasiune.

Se simțea de parc-ar fi fost îngropat de viu, fără nicio speranță de a-și mai revedea vreodată casa, cerul albastru sau familia... toate lucrurile pe care le iubea sau după care tânjise. Speranța de care se agățase încă din primele zile în care fusese prins și închis în temnița întunecată îl părăsi deodată, precum aerul dintr-un balon spart.

Era condamnat.

Omulețul acela urâcios nu dădea doi bani pe el... Chester citi acest lucru pe fața impasibilă a bătrânului Styx și în ochii săi înspăimântători, inumani, ca de reptilă. Chester își dădu seama că nu avea niciun sens să încerce să-l convingă sau să se roage pentru viața sa. Oamenii aceștia erau sălbatici și nemiloși și-l condamnaseră pe nedrept la o soartă dintre cele mai îngrozitoare. *Un mormânt și mai adânc.*

— Dar de ce? întrebă Chester, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe față, căci nu-și mai stăpânea plânsul.

— Fiindcă așa spune legea, răspunse bătrânul Styx. Pentru că eu stau aici, iar tu dincolo, zâmbi el fără nicio urmă de căldură.

— Dar..., protestă Chester, hohotind.

— Ofițer, du-l înapoi în temniță! zise bătrânul Styx, adunându-și hârtiile cu degetele deformate de artrită, iar Chester auzi cum ușa se deschide scârțâind în spatele său.

Capitolul treizeci și patru

Will se trezi aruncat înainte de un pumn care ateriză direct în mijlocul spatelui său. Împiedicându-se ca beat câțiva pași, băiatul își recăpătă echilibrul prinzându-se de o balustradă și se întoarse încet către atacatorul său.

— Viteză? întrebă el, recunoscând ca prin vis fața schimonosită a bătaușului școlii.

— De unde-ai răsărit, Ghiocel? Credeam c-ai dat colțul. Lumea zicea c-ai murit sau cam așa ceva.

Will nu-i răspunse. Suferința îl învelise strâns cu un cocon care îl izola de mediul exterior; se simțea de parcă ar fi privit lumea de după un geam înghețat. Tot ceea ce putea să facă Will era să rămână pe loc, clătinându-se, în timp ce Viteză își aduse fața toată numai un rânjet până la câțiva centimetri de a sa. Cu coada ochiului, Will îl văzu pe Bloggsy apropiindu-se de Cal, la câțiva metri mai încolo. Mergeau către stația de metrou Tube și o bătaie era ultimul lucru pe care și-l dorea Will.

— Ia zi, unde-i Grăsanu'? mârâi Viteză, umezeala răsuflării sale umplând aerul dintre ei cu aburi. Parcă nu mai e la fel fără el. Nu-i așa, fraiere?

— O, Viteză, ia uitate ce-avem aici? E Mini Me¹, zise Bloggsy, privind de la Cal la Will și apoi din nou la Cal. Ce-ai în geantă, piticanie?

La insistențele lui Will, Cal luase cu ei hainele murdare de coloniști, pe care le pusese într-una din gențile pe care dr. Burrows le folosea în expediții.

— E vremea revanșei, strigă Viteză, înfigându-i în același timp un pumn în stomac lui Will.

Îndoit, Will căzu în genunchi și apoi se prăbuși. Întins pe pământ își puse mâinile în jurul capului ca să se protejeze.

— E mult prea simplu, croncăni Viteză și-l lovi pe Will în spinare de câteva ori.

Bloggsy scoase sunete lungi și ascuțite, schițând în bătaie de joc câteva mișcări de kung fu, și îndreptă două degete către ochelarii de soare ai lui Cal.

— Pregătește-te să-ți întâlnești Creatorul, zise el, trăgându-și brațul în spate ca să se pregătească pentru un pumn sănătos.

Totul se întâmplă mult prea repede pentru Will. Văzu o străfulgerare purpuriu-maronie, când Bartleby ateriză ghem exact între umerii lui Bloggsy. Impactul îl smulse pe băiat de lângă Cal și-l trimise în tumbă dezordonate în jocul pantei ușoare pe care se aflau; motanul rămase însă agățat de ceafa lui Bloggsy în tot acest timp. Când băiatul se opri într-un final cu fața în jos, încercă să se scuture și să-și folosească brațele și coatele pentru a scăpa de furtuna aceea de canini

¹ Personaj din seria de filme „Austin Powers”, care era o copie în miniatură a eroului principal.

de culoarea perlei și de gheare apocaliptice, zbierând de mama focului cu un glas ascuțit și jalnic, și strigând după ajutor.

— Nu! strigă Will, slab. Ajunge!

— Lasă-l, Bart! țipă Cal, la rândul său.

Motanul, aflat încă deasupra lui Bloggsy, își ridică privirea către stăpânul său, care-i strigă o altă comandă:

— Ia-l pe ăstălalt! strigă Cal, arătând către Viteză, care rămăsese împietrit în fața lui Will în timpul acestei scene, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Lui Viteză îi căzu falca, iar pe față i se desenă o expresie de groază pură. Bartleby își fixă ochii pe noua sa țintă, pe care o privi prin bizarii săi ochelari de soare roz, în timp ce fesul tibetan i se ridicase puțin în vârful capului. Slobozi un mârâit puternic și porni în sus, către băteaușul împietrit.

— Iisuse! Ia-l de pe mine! scânci Viteză, și începuse să alerge în susul aleii de parcă ar fi fost în pericol de moarte.

Așa și era. Într-o clipită, motanul îl ajunsese din urmă. Alerga când de o parte a băiatului, când în fața lui. Bartleby se rotea în jurul prăzii ca un vârtej de vânt jucăuș, atacându-i gleznelor și sfâșiindu-i pantalonii de școală în căutarea cărnii. Cu pielea sfâșiată, băiatul speriat se împiedica și se împlețicea într-un dans comic și spasmodic, încercând cu frenezie să scape, picioarele alunecându-i însă neajutorate pe asfalt.

— Îmi pare rău, Will, îmi pare rău! Ia-l de pe mine. Te rog!

Viteză tremura de frică, iar pantalonii săi semănau acum cu un mănunchi de franjuri. După ce se înțelese din priviri cu fratele său, Cal își băgă două degete în gură și fluieră.

Motanul se opri imediat, lăsându-l pe Viteză să fugă — nu se întoarse nici măcar o dată ca să privească înapoi.

Will se uită peste umărul lui Cal către baza pantei, acolo unde Bloggsy reușise și el să se adune de pe caldarâm și încerca să fugă, mai degrabă prăvălindu-se decât alergând.

— Cred că n-o să-i mai vedem prea curând, râse Cal.

— Da, aprobă Will cu glas stins, în timp ce se ridica cu greutate în picioare.

Era chinuit de valuri succesive de febră și se simțea din nou în pragul leșinului. Îi venea să se întindă la loc pe asfaltul rece, să-și descheie haina și să adoarmă chiar acolo, pe alea înghețată. Singurul mod în care Will reuși să parcurgă și ultimii metri ai pantei se dovedi a fi atârând pe jumătate în cârca lui Cal. Cu toate acestea, ajunseră până la urmă în stația de metrou Tube.

— Văd că și suprasolilor le place să intre în subteran, zise Cal măsurând din priviri stația veche și murdară, care necesita de multă vreme o renovare.

Băiatul se transformă imediat. Pentru prima dată de când ieșiseră din caverna de pe malul Tamisei se simțea cu adevărat în siguranță și răsufla ușurat fiindcă avea deasupra capului nu cerul deschis, ci un tunel.

— Nu chiar, zise Will stins, în timp ce băga mărunțiș în mașină care elibera bilete.

Bartleby lingea un petec de gumă de mestecat proaspăt întinsă pe pardoseala de gresie. Degetele lui Will tremurau atât de tare încât nu reușea să mânuiască monedele, așa încât se opri și se lipi cu spatele de mașina de bilete.

— Nu pot, suspină el.

Cal îi luă banii din mână și reuși să scoată biletele urmând instrucțiunile fratelui său.

Jos, pe peron, nu așteptară prea mult sosirea unei garnituri. Pătrunseră în liniște în tren și rămaseră tăcuți până când metroul părăsi stația. Pe măsură ce prindea viteză, Cal privi cum garnitura de metrou trece pe lângă cabluri ce păreau fără sfârșit și se întindeau de o parte și de alta, pe pereții tunelului. Își învârtea biletul în mână, jucându-se cu el. Bartleby se urcase pe scaunul de lângă Cal și, așezat pe labelle din spate, și le lingea pe cele din față. Nu erau prea mulți oameni în vagon, dar Cal era conștient că atrăgeau atenția persoanelor mai curioase.

Pe celălalt șir de scaune, Will stătea sprijinit de peretele vagonului, fierbințeala fiindu-i alungată într-o câțiva de ferestra rece pe care-și sprijinise tâmpla. Între stații se culmina din când în când într-un somn agitat și, într-un moment de conștiință, observă că două doamne în vârstă se mutaseră de lângă ei în cealaltă parte de vagon. Frânturi ale conversației lor pluteau undeva în mintea lui Will și se amestecau cu anunțurile conductorului, ca niște voci dintr-un vis confuz.

— Uită-te la el!... nerușinat... cu picioarele pe scaune...
NE CEREM SCUZE PENTRU ÎNTÂRZIERE... copil
ciudat... METROUL LONDONEZ ÎȘI CERE SCUZE...

Will se forță să-și deschidă ochii și privi la cele două femei. Își dădu seama imediat că Bartleby era cauza nemulțumirii lor. Cea care vorbea mai mult avea părul vopsit într-o culoare purpurie, ciudată, și purta ochelari cu rama albă care-i scoteau în evidență nasul coroiat și roșu.

— Şşş! O să te audă! îi şopti tovarăşa ei de călătorie privind spre Cal.

Purta o perucă veche, care prinsese şi zile mai bune. Aveau amândouă sacoşe identice în poale şi le aşezaseră în aşa fel încât păreau o formă de apărare împotriva netrebnicilor care stăteau în cealaltă parte a vagonului.

— Prostii! Pun pariu că aştia nu ştiu o boabă englezeşte. Probabil au ajuns aici clandestin, pitiţi prin vreun camion. Uită-te în ce hal sunt îmbrăcaţi. Şi ăla... nu mi se pare prea deştept, iar acum probabil că e drogat.

Will aproape că le putu simţi privirile.

— Să-i trimită pe toţi înapoi, eu aşa zic.

— Da, da, încuviinţară bătrânele la unison.

Şi, odată ajunse în acest punct de consens, începură să bârfească, pomenind o groază de amănunte morbide, despre boala unei prietene. Cal le aruncă o privire furioasă, în timp ce femeile continuară să pălăvrăgească, părând acum prea preocupate de subiectul lor ca să mai acorde atenţie şi altcuiva.

Când trenul se opri şi bătrânele se ridicară de pe scaune, Cal suflecă puţin fesul tibetan de pe una din urechile lui Bartleby şi-i şopti ceva la ureche. Motanul se ridică imediat şi mârâi în direcţia bătrânelor, atât de tare încât până şi Will se trezi din letargia pe care i-o dădea febra.

— Măi să fie! strigă femeia cu nasul roşu, scăpându-şi sacoşa de cumpărături.

Prietena ei începu să o împingă de la spate, deşi cealaltă femeie încerca din răputeri să-şi recupereze sacoşa.

Cât ai clipi, ambele femei se înghesuiră să iasă din tren, ţipând ascutit.

— Tâlharii dracului! urlă baba cu nasul roșu, care ajunsese pe peron. Animalele dracului! continuă ea să strige prin ușile trenului care se închideau.

Bartleby își ținu ochii ațintiți asupra lor ca un demon, chiar și după ce trenul se puse în mișcare, trecând pe sub nasul celor două femei care strigau ceva cu indignare.

Curiozitatea îl birui pe Will și băiatul se apropie puțin de fratele său.

— Zi-mi și mie... ce i-ai spus lui Bartleby?

— A, nimic special, îi răspunse Cal cu o inocență prefăcută, adresându-i un zâmbet motanului care se întorcea, plesnind de mândrie, să privească din nou pe geam.

Will mai mult se târî pe ultima jumătate de kilometru către blocul de apartamente. Se împleticea ca un somnambul și se oprea des ca să se odihnească, atunci când îl biruia sfârșeala. Când într-un târziu ajunseră la blocul turn, constatară că liftul nu funcționează. Will se uită cu disperare mută în susul scării ai cărei pereți gri erau împestrițați cu graffiti. După ce se opri pe fiecare palier pentru a se odihni și a-și recăpăta răsuflarea, ajunse cu fratele său și la etajul pe care-l căutau. După ce navigară printre pungile de gunoi abandonate pe palier, se opriră în fața unei uși.

O vreme, nu se auzi niciun răspuns, deși Cal ținu apăsat butonul soneriei, așa încât băiatul trebui să bată tare în ușă cu pumnul până când mătușica Jean o deschise brusc. I se citea pe față că nu se trezise de prea multă vreme — arăta la fel de obosită și de șifonată ca și halatul mâncat de molii pe care îl purta și în care era evident că și dormise.

— Ce e? întrebă ea cu glas neclar, scărpinându-se pe gât și căscând. Nu am comandat nimic și nici nu cumpăr nimic de la vânzătorii ambulanți.

— Mătușică Jean, sunt eu... Will, zise băiatul, iar în momentul acela parcă tot sângele i se scurse din cap și imaginea mătușii sale se albi, ca și cum cineva l-ar fi făcut pe băiat să vadă deodată alb-negru.

— Will, bâigui ea și se întrerupse brusc din căscat, când își dădu seama cu cine vorbea. Will? Femeia își ridică privirea, cercetându-l cu neîncredere. Credeam că ai dispărut! Pe urmă se uită la Cal și la Bartleby și adăugă: Dar ăștia cine-s?

— Ăăă... un văr..., îngăimă Will — podeaua i se păru că începe să se onduleze așa încât trebui să facă un pas în față ca să se sprijine de tocul ușii; broboane reci de sudoare i se scurgeau din păr pe față.

— ... văr... din sud... din sud.

— Văr? Nu știam că ai...

— ... din partea tatei, bolborosi Will.

Femeia îi mai privi o dată bănuitor pe Cal și pe Bartleby, nereușind să-și ascundă neplăcerea.

— Tâmpita aia de sor'ta a fost pe-aici. Femeia privi peste umărul lui Will. E și ea cu tine?

— Ea..., începu Will, tremurat.

— Că vagaboanda aia mică are să-mi dea niște bani. Trebuia să fi văz't ce a făcut cu...

— Nu e sora mea, e o ticăloasă... uneltitoare... mică... e o... e o...

Will nu reuși să-și încheie propoziția, fiindcă se prăbuși leșinat în fața ochilor extrem de surprinși ai mătușii sale.

Cal stătea la fereastra camerei întunecate. Privea la străzile de dedesubt cu șiragurile lungi de puncte luminoase de culoarea chihlimbarului și la farurile mașinilor care decupau cornuri strălucitoare ce măturau șoseaua. Apoi, cu greutate, își ridică privirile către lună; lumina ei argintie făcea să scânteieze cerul înghețat. Nu pentru întâia dată încercă să priceapă, să accepte spațiul imens care se căsca în fața lui, o priveliște cu care nu se mai întâlnise niciodată. Strânse din răspuțeritocul geamului, controlându-și cu mare greutate senzația de frică, de teamă profundă care i se acumula în suflet. Picioarele i se încordară dureros, iar capul aproape că-l durea din cauza amețelii.

Îl auzi pe fratele său gemând și-și smulse ochii din abisul de dincolo de fereastră. Se așeză lângă forma zgâlțâită de frisoane care era întinsă pe pat, învelită numai cu un cearșaf.

— Ce mai face? o auzi Cal pe mătușica Jean vorbind cu teamă în glas, din pragul ușii, unde apăruse pe nesimțite.

— E ceva mai bine astăzi. Cred că nu mai are febră așa mare, zise el, muind un prosop într-un castron în care avea apă și cuburi de gheață, pe care îl apăsă apoi pe fruntea lui Will.

— N-ai vrea totuș' s-aduc pe cineva să-l vadă? întrebă mătușica Jean. E în starea asta de multă vreme.

— Nu, răspunse Cal cu fermitate. A spus că nu vrea asta cu niciun chip.

— Îl înțeleg, îl înțeleg 'oarte bine. N-am avut niciodată încredere în felceri, iar în psihiatri nici atât. Odată ce te-au prins în ghearele lor, n-ai de unde ști...

Femeia se opri brusc văzându-l pe Bartleby, care dormise încovrigat într-un colț și acum se trezise, se întinse, cu un sforăit ușor, și se duse până la castronul lui Cal, de unde începu să lipăie puțină apă.

— Dă-te de-aici, motan tâmpit! îl certă Cal, împingându-l într-o parte.

— Îi și lui sete, zise mătușica Jean și apoi vorbi cu genul acela de voce folosită pentru alintul copiilor foarte mici. Beata pisicuță, ți-e setică? Îl apucă pe Bartleby de ceafă și, spre marea lui mirare, începu să-l târască spre ușă. Ia vino tu cu mămica, să-ți dea ceva bun de papa!

Un râu de lavă se scurge încet în depărtare, iar căldura pe care o emană mușcă dureros din pielea expusă a lui Will, ducându-i suferința până la limita suportabilității. Conturat de zidul vertical de lavă care curge în spatele său, dr. Burrows încearcă din răspuțeri să-i arate ceva care răsare dintr-o lespede imensă de granit. Țipă emoționat, așa cum face întotdeauna când descoperă ceva, dar Will nu e în stare să-i prindă cuvintele din cauza unui zgomot alb, asurzitor, întrerupt de haosul amestecului a zeci de voci, asemănător cu zgomotul pe care-l face un aparat de radio stricat atunci când încerci să prinzi un post.

Scena se transformă într-un prim-plan. Dr. Burrows folosește o lupă pentru a examina un filament subțire, care se termină cu un cap bombat și care se ridică preț de o jumătate de metru, părând că izvorăște chiar din piatră. Will poate vedea cum se mișcă buzele tatălui său, dar nu înțelege decât frânturi din ceea ce spune.

—... o plantă... efectiv digeră piatra... metabolism pe bază de siliciu... reacționează la stim... am observat...

Imaginea se transformă într-un prim-plan și mai apropiat. Dr. Burrows ține între degetul mare și cel arătător un mănunchi de filamente cenușii care cresc direct din piatră. Will se simte neliniștit văzând că acestea se zbat în mâna tatălui său și își scot două frunze ca niște ace care încep să i se încolăcească în jurul degetelor.

—...într-o strânsoare de fier... bestie mică..., zice oftând dr. Burrows.

Și apoi cuvintele dispar, înlocuite de un hohot de râs, dar tatăl său pare mai degrabă că strigă de durere, încercând să-și scuture de pe mâini planta aceea, fiindcă frunzele ei i se înfig deja în palmă, pătrunzând adânc în carne și urcând apoi pe încheietură, spre antebraț. Pielea i se învinețește și apoi explodează, umplându-se de sânge, în timp ce frunzele se răsucesc fără încetare, împletindu-se ca niște șerpi care dansează. Se strâng din ce în ce mai tare și i se afundă în braț. Will încearcă să ajungă la tatăl său, să-l ajute în lupta sa disperată împotriva plantei aceleia îngrozitoare și, așa cum pare acum, împotriva propriului braț.

— Nu, nu, tată... tată!

— Liniștește-te, Will, liniștește-te, se auzi vocea fratelui său, care sună de parcă ar fi fost la mare depărtare.

Strălucirea lavei dispăruse. Locul ei fusese luat de o lumină vagă și Will simți răcoarea binefăcătoare a prosopului pe care i-l pusese Cal pe frunte. Se ridică brusc în capul oaselor.

— E tata! Ce s-a-ntâmplat cu tata? strigă el privind disperat în jur, încercând să-și dea seama unde se află.

— Ești în siguranță, zise Cal. Ai visat.

Will se lăsă să cadă din nou pe perne, dându-și seama că e întins în pat, într-o cameră strâmtă.

— Dar l-am văzut. Totul era atât de limpede și părea atât de real, zise Will cu voce nesigură. Nu-și putu stăpâni puhoiul de lacrimi care-i inundă ochii deodată. L-am văzut pe tata! Era în primejdie!

— A fost doar un coșmar, îi spuse Cal încetișor, ferindu-și privirea de cea a fratelui său, care suspina acum stins.

— Suntem la mătușica Jean, nu-i așa? zise Will după ce se adună și văzu tapetul cu motiv floral.

— Da, suntem aici de aproape trei zile.

— Hm? Will încercă să se ridice din nou, dar efortul îl doborî, așa încât își așeză la loc capul pe pernă. Mă simt atât de slăbit...

— Nu-ți face griji, totul e foarte bine. Mătușa ta a fost grozavă. A căpătat o slăbiciune pentru Bart.

În zilele care urmară, Cal îl îngriji pe Will aducându-i castroane cu supă sau fasole pe pâine prăjită și tratându-l cu un adevărat râu de ceai mult prea dulce. Singura contribuție a mătușii Jean la însănătoșirea sa a fost predica neconținută pe care o ținea când se apropia de pat despre „vremurile trecute”. Will era atât de extenuat încât vorbele ei îl făceau să adoarmă imediat, chiar înainte de a apuca să se plictisească.

Când Will se simți într-un târziu îndeajuns de puternic ca să se ridice din pat, își încercă picioarele, străduindu-se să se

plimbe puțin în dormitorul mic. În timpul unei asemenea plimbări poticnite observă, în spatele unei cutii în care se aflau reviste vechi, un obiect ce părea aruncat la întâmplare acolo.

Se aplecă și constată că erau de fapt două obiecte. Cioburi de sticlă se împrăștiară pe covor când le ridică. Recunoscuse cele două rame argintii imediat. Erau cele pe care le ținuse Rebecca pe noptieră. Privind la fotografia părinților săi și apoi la cea care-l înfățișa pe el însuși, se prăbuși din nou pe pat, respirând cu greutate. Era distrus. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi înfipt un cuțit în spate, iar acum îl răsucea foarte încet. *Dar la ce să se aștepte de la ea?* Rebecca nu-i era soră și nu-i fusese niciodată. Rămase așa, întins pe pat pentru o vreme, privind pierdut în tavan.

Nu multă vreme după aceea, se ridică din nou în picioare și se târî până pe hol și apoi în bucătărie. Chiuveta era plină cu farfurii murdare, iar coșul de gunoi dădea pe-afară, fiind plin de cutii goale de conserve și de ambalaje rupte de semipreparate pentru cuptorul cu microunde. Era o scenă atât de dezgustătoare încât băiatul nu mai observă și robineții de plastic topiți și maro, și nici faianța înnegrită de flăcări din spatele chiuvetei. Strâmbă din nas și se întoarse pe hol, unde auzi vocea dogită a mătușii sale. Glasul ei era cumva reconfortant, reamintindu-i de Crăciunurile când ea venea în casa lor și flecărea cu mama sa ore în șir.

Rămase dincolo de ușă, ascultând ciocănitul ușor al andrelelor mătușicii Jean, acoperit de bolboroseala ei furioasă.

— Al dracu' dr. Burrows... de-ndată ce am pus ochii pe el, am prevenit-o pe sor'mea... așa am făcut, să știi... I-am spus să nu se lase vrăj'tă de vreun isteț d-ăsta cu prea multă

școală... vreau să zic, la ce e bun un bărbat care își pierde vremea prin gropi pe care le sapă în pământ, în loc să se preocupe de facturile care trebuie plătite?

Will își iți capul de după colț și andrelele mătușicii Jean își opriră clinchetul ca de metronom, iar ea luă o înghițitură dintr-un pahar cât un degetar. Motanul o privea cu adorație pe mătușica Jean, care-i întoarse un zâmbet plin de afecțiune, aproape iubitor. Will nu-i mai văzuse niciodată această parte a personalității — știa că ar fi trebuit să spună ceva ca să-și anunțe prezența, dar renunță, fără să-și dea seama de ce nu este în stare să întrerupă momentul acela de tandrețe.

— Io zic că-i tare bine să te am prin preajmă. Vreau să zic, după ce micuța mea Sophie a murit... Ea era o cățelușă, da, știu că nu prea îți plac... dar cel puțin a fost mereu aici cu mine... Și asta e mult mai mult decât pot spune despre orice bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Își așază împletitura pe o măsuță din fața ei. Din andrele se năștea o pereche de pantaloni pestriți, pe care Bartleby îi adulmecă plin de curiozitate.

— Aproape că i-am terminat. În câteva momente o să putem să vedem dacă-ți vin, iubițel.

Femeia se aplecă și îl scărpină pe Bartleby sub bărbie. Motanul își ridică ușor capul și, închizându-și ochii, începu să toarcă, scoțând un murmur cam ca al unui motor ceva mai mic.

Will se răsuci, cu gând să se întoarcă înapoi în dormitor. Se oprise puțin să se odihnească, ținându-și spatele sprijinit de perete, când, în spatele lui, se auzi o bufnitură. Cal stătea chiar în pragul ușii de la intrare, iar în fața sa erau două

sacoșe de cumpărături pe care băiatul le scăpase și care zăceau acum răsturnate pe podea. Cal purta o eșarfă legată la spate, peste gură, și avea la ochi ochelarii de soare ai doamnei Burrows. Arăta ca Omul Invizibil.

— Nu cred că mai rezist multă vreme, zise el, îngenunchind pentru a-și recupera legumele răspândite pe jos.

Bartleby năvăli și el din sufragerie, urmat imediat de mătușica Jean, cu o țigară lipită de buză. Motanul purta noii săi pantalonași împlețiți și un ilic de mohair, ambele fiind un amestec strident de nuanțe de albastru și roșu, iar pe cap avea un fel de beretă multicoloră din care urechile sale ascuțite ieșeau într-un mod comic. Arăta de parcă tocmai supraviețuise unei explozii dintr-un artizanat.

Cal privi cu uimire înfățișarea nenaturală a motanului, suportând cu greu alăturarea șocantă de culori, dar nu comentă în niciun fel. Părea în culmea disperării.

— Locul ăsta e plin de ură — poți să o simți oriunde te întorci.

Clătină din cap încetișor.

— A, așa e, iubire, zise mătușica Jean, la fel de încet. Întotdeauna a fost așa.

— Suprasolul nu e deloc așa cum mă așteptam, zise Cal, după care se opri gânditor pentru un moment. Și nu mă pot întoarce acasă... nu-i așa?

Will susținu privirea fratelui său, încercând să găsească ceva care să-l consoleze, câteva cuvinte care să spulbere neliniștea lui Cal, dar nu reuși să articuleze.

Mătușica Jean puse capăt tăcerii stânjenitoare, dregându-și vocea viguros.

— Bănuiesc că asta înseamnă că o să plecați cu toții...

Will își întoarse privirea către ea. Pentru prima dată realizează cât de vulnerabilă și de fragilă părea femeia aceea, îmbrăcată în capotul ei scămoșat.

— Da, cred că da, admise el.

— Bine, zise ea cu tristețe.

Își așeză mâna pe gâtul lui Bartleby, mângâind cu tandrețe pliurile largi ale pielii motanului, în care-și strecura degetul mare.

— Să știți că sunteți bineveniți aici, oricând veți dori..., se înecă și se întoarse repede, pentru ca băieții să nu-i vadă fața. Și să aduceți și pisicuța cu voi.

Cu acestea, mătușa Jean se grăbi către bucătărie, de unde se auzi cum încearcă să-și înăbușe suspinele, în timp ce o sticlă își lovea gâtul de un pahar ținut cu o mână tremurândă.

În următoarele zile, făcură planuri peste planuri. Will simțea cum îi revin puterile în timp ce se recupera, încet-încet, de pe urma bolii; plămânii i se curățară, iar respirația îi reveni la normal. Meraseră în câteva expediții de cumpărături: dintr-un magazin de efecte militare își luară măști de gaze, funii pentru alpinism și câte un bidon de apă pentru fiecare dintre ei; într-un magazin de vechituri găsiră câteva blițuri și, fiindcă abia trecuseră câteva zile de la noaptea lui Guy Fawkes¹, câteva cutii mari cu artificii de la un chioșc de ziare.

¹ Guy Fawkes, unul dintre primii anarhiști, a încercat în noaptea de 5 noiembrie 1605 să arunce în aer clădirea Parlamentului. De atunci, în Marea Britanie există obiceiul ca, în fiecare an, în seara de 5 noiembrie, să se organizeze focuri de artificii în memoria acestui personaj.

Will dorea să fie sigur că sunt pregătiți pentru orice eventualitate și orice lucru capabil să provoace o lumină strălucitoare îi putea fi de ajutor. Își făcură și provizii de hrană, alegând alimente ușoare, dar energizante, așa încât să nu se încarce prea mult. Will se simțea vinovat față de mătușa lui care le arătase atâta bunătate, dar trebuise să se împrumute din banii ei de cumpărături pentru a plăti toate acestea și se consola cu gândul că nu avusese de ales.

Părăsiră Highfield la prânz. Se îmbrăcară cu hainele lor de coloniști, care fuseseră spălate, și-și luară rămas-bun de la mătușica Jean, care se despărți în lacrimi de Bartleby. Luară autobuzul până în centrul Londrei și apoi merseră pe jos până în locul știut, de pe malul râului.

Capitolul treizeci și cinci

Cal continua să își țină o batistă la nas când era în aer liber și se plângea mereu de „gazele puturoase”. Coborâră sub Podul Blackfriars și se îndreptară către debarcader. Împrejurimile păreau destul de diferite acum, că le vedeau la lumina zilei, așa încât, pentru o clipă, Will se îndoii că ajunseseră unde trebuie. Cu atâția oameni care treceau pe lângă ei prin pasajul îngust, părea o nebunie să-ți închipui că undeva în adânc exista o Londră abandonată și primitivă, către care porniseră doi băieți și un motan chel.

Erau însă în locul potrivit și știau foarte bine că mai aveau doar puțin până la intrarea în lumea *aceea*, stranie. Rămaseră la poartă și priviră în jos la apa maronie care se unduia lenes dedesubt.

— Pare adânc, zise Cal. De ce e așa?

— Bou sunt, mugi Will, bătându-se cu mâna peste frunte. Fluxul! Nu m-am gândit la flux. Va trebui să așteptăm ca apele să se retragă.

— Și cât o să dureze asta?

Will ridică din umeri și-și privi ceasul.

— Nu știu. Ar putea fi câteva ore.

N-aveau altă alternativă decât să-și omoare timpul plimbându-se pe străzile lăturalnice din jurul expoziției Tate Modern și să se întoarcă, din când în când, pe malul fluviului, dar nu prea des, ca să nu atragă atenția. Într-un târziu, văzură pietrișul de pe fundul fluviului cum apare la suprafață.

Will hotărî că nu mai puteau rămâne acolo.

— Gata, cu toate motoarele înainte! anunță el.

Erau în văzul mai multor trecători care își petreceau acolo pauza de prânz, dar niciunul dintre aceștia nu părea să acorde vreo atenție trioului bizar, cu haine excentrice și cu rucsacuri ticsite, când acesta coborî dincolo de zid și apoi pe scările de piatră. Numai un bătrân cu o căciulă miștoasă și cu un fular asortat îi zări și începu să strige „Copii afurisiți”, amenințându-i furios cu pumnul. Unul sau doi oameni se adunară să vadă ce-l nemulțumea pe bătrân, dar își pierdură repede interesul și se îndepărtară. Comportarea lor păru că mai potolește mânia bătrânului care încetă să mai strige și începu, în schimb, să mormăie în barbă.

La capătul scărilor, gleznele li se cufundară în apă și începură să o împroaște la fiecare pas, în timp ce o luară la fugă în lungul țărmului parțial inundat. Se opriră abia după ce ajunseră sub debarcader, acolo unde nu-i mai putea vedea nimeni. Fără să ezite, Cal și Bartleby intrară pe gura tunelului de canalizare.

Will se opri un pic înainte de a-i urma. Mai privi o dată cerul gri-deschis printre scândurile care pavau debarcaderul și trase adânc aer în piept, savurându-și ultimele guri de aer curat.

Își revenise complet și se simțea o persoană cu totul diferită — era pregătit pentru orice avea să-l aștepte în noua călătorie. Ca și cum febra l-ar fi curățat de orice dubii sau slăbiciuni, se simțea cuprins de siguranța resemnată a aventurierilor experimentați. Când își coborî însă ochii către fluviul care curgea lenevos, simți adânc în suflet melancolia și chinul unei pierderi imense, conștient fiind că ar fi putut să nu mai vadă locul acela niciodată. Bineînțeles, ar fi putut să se răzgândească, ar fi putut să rămână la suprafață, dacă ar fi dorit, dar știa că nu s-ar mai fi simțit niciodată ca înainte. Prea multe se schimbaseră, erau lucruri care nu aveau să mai fie niciodată la fel.

— Haide! își spuse el, scuturându-se de gândurile acelea și intrând în tunelul în care îl aștepta Cal, nerăbdător să pornească mai departe.

Dintr-o singură privire, Will desluși sentimentele contradictorii care animau fața fratelui său. Teamă era destul de simplu de citit, dar mai era și o urmă de altceva — un sentiment adânc de ușurare, ca acela produs de perspectiva imediată a întoarcerii în subteran. La urma urmei, pentru el, acolo era „acasă”.

Deși circumstanțele nu-i dăduseră prea mult de ales, Will se mai gândi o dată la greșeala teribilă pe care o făcuse aducându-l pe Cal cu el la suprafață. Fratele său ar fi avut nevoie de o mulțime de timp ca să se acomodeze la viața din suprasol — iar asta era un lux pe care nu și-l puteau permite. Îi plăcea sau nu, destinul lui Will era legat, la rândul său, de salvarea lui Chester și de găsirea tatălui său. Iar soarta lui Cal era inexorabil legată de a sa.

Îi părea rău că pierduse atâta vreme din cauza febrei — nu avea de unde să știe dacă nu cumva era deja prea târziu ca să-l mai salveze pe Chester. O fi fost exilat în Adâncuri? Sau o fi murit în chinuri inimaginabile după torturile celor din Styx? Oricare ar fi fost adevărul, simțea că trebuie să-l afle. Trebuia să fie convins că prietenul său, Chester, era încă în viață; trebuia să se întoarcă. N-ar fi putut să trăiască având în suflet povara imensă a abandonării lui.

Găsiră hornul vertical, iar Will coborî fără tragere de inimă în bazinul cu apă înghețată de la baza sa. Cal se urcă pe umerii lui Will ca să poată ajunge la intrarea în horn și apoi începu să se târască în susul acestuia, trăgând după el o frânghie. Când fratele său ajunse sus în siguranță, Will înnodă celălalt capăt al frânghiei peste pieptul lui Bartleby, iar Cal începu să-l tragă către el. Asta se dovedi cu totul nefolositor fiindcă, odată ajuns în horn, animalul își folosi picioarele puternice ca să urce spre Cal cu o agilitate uimitoare. Cal aruncă apoi frânghia pentru Will, care se săltă și el în umbrele de deasupra sa. Odată ajuns sus, sări de câteva ori ca să-și scuture apa de pe haine și să se încălzească puțin.

Porniră apoi în josul rampei convexe, târându-se pe turul pantalonilor și aterizară cu o bufnitură pe treapta care marca începutul scărilor uzate. Înainte de a începe coborârea, îi scoaseră cu grijă lui Bartleby hainele împletite și le lăsară pe un prag mai înalt — nu-și puteau permite să care niciun fel de greutate nefolositoare. Will nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi trebuit să facă atunci când urmau să ajungă în Colonie, dar știa că trebuie să fie practic... trebuia să se comporte așa cum o făcea Tam.

Băieții își puseră măștile de gaze cumpărate de la depozitul militar, priviră unul la altul pentru un moment, dădură din cap a încuviințare și, cu Cal înaintea, porniră lungul coborâș.

Înaintară destul de greu la început, fiindcă scările erau periculoase din cauza apei care curgea constant pe ele și a covorului de alge negre care creștea chiar pe piatră. Will descoperi cu surprindere că are destul de puține amintiri despre precedentă lor trecere pe acolo și își dădu seama că acest lucru se datora bolii misterioase care îl tot chinase de atunci.

După un timp care i se păru extrem de scurt, ajunseră la deschizătura din zidul cavernei care adăpostea Orașul Etern.

— Ce naiba-i asta? exclamă Cal, în momentul în care pășiră pe vârful șirului imens de trepte, iar ochii lor măturară cu viteză întreg orizontul.

Ceva era în neregulă. La aproximativ treizeci de metri mai jos de ei, scările dispăreau din câmpul lor vizual.

— Asta e ceea ce cred eu că se numește o ceață de s-o tai cu cuțitul, zise Will încetișor, întorcându-și capul către frațele său și făcând bucațile de sticlă de pe vizorul căștii să scânteieze în lumina verde-deschis a cavernei.

Din locul în care se uitau, undeva mult deasupra orașului, aveau imaginea a ceea ce părea suprafața agitată a unui uriaș lac de opal. Întreaga scenă era acoperită de o ceață extrem de deasă, scăldată într-o lumină ireală, ca și cum ar fi fost un imens nor radioactiv. Era nespus de înfricoșător să te gândești că întreg Orașul Etern era ascuns sub pătura aceea opacă. Will se căuta instinctiv în buzunare de busolă.

— Asta o să ne facă viața ceva mai grea, zise el, încruntându-se în spatele măștii.

— De ce? îl contră Cal. Ochii îi scânteiau voios în spațele vizetei de sticlă și pe față i se întinsese un zâmbet larg. N-or să fie în stare să ne vadă, nu-i așa?

Expresia feței lui Will rămase însă încruntată.

— Adevărat, dar nici noi n-o să-i putem vedea.

Cal îl ținu nemișcat pe Bartleby, în timp ce Will lega o funie în jurul gâtului animalului. În condițiile date, nu-și puteau permite să-l lase să hoinărească.

— Ai face mai bine să te prinzi zdravăn de rucsacul meu ca să nu te pierzi. Și indiferent ce vei face, să nu care cumva să dai drumul motanului, îi porunci Will fratelui său înainte de face primii pași în ceață, coborând cu lentoare, așa cum scafandrii dispar încet sub valuri.

Vizibilitatea li se redusese imediat la doar jumătate de metru — nu-și puteau zări nici măcar încălțărilor, ceea ce-i silea să pipăie cu vârful picioarelor marginea fiecărei trepte înainte de a se aventura să facă un pas.

Din fericire, ajunseră la baza scării fără niciun incident. Când ajunseră la câmpiile mlăștinoase, repetară ritualul murdăririi cu alge, frecându-se cu gunoiul acela puturos pentru a alunga mirosurile Londrei din suprasol. Trecură de hotarele mlaștinii și sosiră într-un târziu la zidul orașului, pe care-l urma o bucată de vreme. Vizibilitatea li se redusese și mai mult și le luă o veșnicie până dibuiră o intrare.

— Uite o arcadă, șopti Will, oprindu-se atât de brusc încât fratele său aproape că-i căzu în brațe.

Structura aceea veche abia dacă se putu zări pentru un moment în fața lor, fiindcă ceața o înghiți la loc imediat.

— E bine, zise Cal, fără ca vocea să-i trădeze însă niciun pic de entuziasm.

Odată ajunși în interiorul zonei delimitate de zid, începură să-și croiască drum pe străzi, mergând practic lipiți unul de celălalt, ca nu cumva să se piardă din cauza condițiilor acelorora imposibile. Ceața era aproape materială. Se vălătucea și se rostogolea precum o foaie de hârtie în bătaia vântului, risipindu-se doar câte puțin, uneori, pentru a le arăta imaginea fugară a unui zid, întinderea umedă a unei porțiuni de smârc sau pietrele strălucitoare ale caldarâmului pe care păseau. Lipăitul bocancilor lor pe stratul de alge și răsuflarea greoaie prin măștile de gaze li se păreau extrem de zgomotoase. Felul în care ceața se învârtea și se juca neîncetat cu simțurile lor făcea ca totul să pară foarte cunoscut și, în același timp, neliniștitor.

Cal îl apucă de braț pe Will și amândoi se opriră în loc. Începeau să audă și alte zgomote în jurul lor, sunete pe care nu le produceau ei. La început vagi și nedefinite, zgomotele începură să devină din ce în ce mai puternice. Ascultând cu atenție, Will ar fi putut jura că prinsese o șoaptă aspră, atât de aproape de el încât tresări. Îl împinse pe Cal câțiva pași, convins că făcuseră deja lucrul de care se temea atât de mult: că nimeriseră chiar în ghearele Diviziei Styx. Cu toate acestea, Cal jură că el unul nu auzise nimic și, după o vreme, porniră din nou, extrem de încordați.

Deodată, din depărtare se auzi un urlet care le îngheță sângele în vine — nu mai încăpea îndoială că de data aceasta

era un câine. Will strânse mai bine frânghia de care era legat Bartleby, când motanul își ridică botul, adulmecând, cu urechile ciulite. Deși niciunul dintre băieți nu-i spuse nimic celuilalt, se gândeau amândoi la același lucru: trebuia să străbată orașul cât puteau de repede, iar lucrul acesta devenise de-a dreptul presant.

Își continuară drumul cu inimile bubuind, în timp ce Will încerca să se orienteze pe harta lui Tam și își consulta destul de des busola pe care o ținea cu o mână tremurândă. Încerca disperat să-și dea seama unde se află. Vizibilitatea era însă atât de scăzută, încât avea o vagă idee doar asupra locului. Din câte își dădea seama, ar fi fost posibil chiar să se învârtă în cerc. Păreau că nu înaintează deloc, iar Will era la capătul răbdărilor. Ce mai lider măreț se dovedise a fi!

Într-un final hotărâră să se oprească și se pitiră la temelia unui zid pe jumătate dărâmat. Începură să se sfătuiască asupra a aceea ce ar fi trebuit să facă în continuare.

— Dacă o luăm la fugă, n-o să conteze că ne întâlnim cu o patrulă. Îi vom putea păcăli cu ușurință pe ceața asta, sugeră Cal care arunca priviri în stânga și în dreapta de sub sticla umedă a vizorului său. Nu trebuie decât să continuăm să alergăm!

— Da, sigur, îi răspunse Will. Și tu chiar crezi că ai putea să fugi de unul dintre câinii ăia ai lor? Tare mi-ar plăcea s-o văd și pe-asta.

În loc de răspuns, Cal pufni nervos. Will continuă:

— Uite ce e, habar n-avem unde ne aflăm. Și dacă vom fi nevoiți să alergăm, probabil că vom nimeri într-o fundătură sau...

— Dar odată ce am ajuns în labirint, n-or să ne mai prindă niciodată, insistă Cal.

— De acord, dar trebuie să ajungem acolo mai întâi. Și, din câte știm deocamdată, mai e cale lungă până acolo.

Lui Will nu-i venea să creadă că fratele său chiar lua în serios sugestia aceea absurdă. Realiză că în urmă cu doar două luni, probabil că el ar fi fost cel care să argumenteze în favoarea unei curse nebunești pe străzile și aleile orașului. Se schimbase într-un fel greu perceptibil. Acum el era cel cumpătat, iar Cal devenise impulsiv, un mezin încăpățânat, plin până peste urechi de o încredere smintită în el însuși și gata să riște totul pe o carte.

Schimbul furios de replici șoptite continuă, devenind din ce în ce mai zgomotos până când, într-un final, Cal se liniște. Se resemnă cu decizia de a o lua „încetul cu încetul”; aveau să meargă încet croindu-și drum către capătul cel mai îndepărtat al orașului, încercând să facă pași cât mai puțin zgomotoși și să se topească în ceață dacă se apropiau de ceva sau de cineva.

Călcau peste movile de moloz, iar capul lui Bartleby se rotește în toate direcțiile, adulmecând aerul și pământul. Deodată, motanul se opri. În ciuda eforturilor disperate ale lui Cal de a-l trage de funie, Bartleby refuză să se miște — își lipise corpul de pământ, ca și cum ar fi pândit ceva, punându-și bărbia capului imens în țărână și ridicându-și coada scheletică drept în sus. Urechile i se roteau și ascultau ca niște antene radar.

— Unde sunt? șopti Cal disperat.

Will nu-i răspunse, ci căută în buzunarul lateral al rucsacului lui Cal și scoase două artificii mari. Cu cealaltă mână

bâjbâi în buzunarul hainei până găsi bricheta de rezervă pe care o luase de la mătușica Jean.

— Haide, Bart, șopti Cal la urechea motanului, îngenunchind lângă el. Nu e nimic.

Chiar și puținul păr pe care-l mai avea Bartleby era acum zbârlit în totalitate. Cal reuși să tragă motanul până la el și apoi se strecurară în direcția opusă celeia spre care privise Bartleby, mișcându-se de parcă ar fi călcat pe coji de ouă. Will venea la urmă cu artificii și bricheta pregătite.

Merseră în lungul unui perete care cotea ușor. Cal simțea zidul aspru cum îi zgârie mâna ca și cum ar fi fost un soi neînțeles de braille. Will mergea cu spatele, scrutând ceața din urma lor. Nevăzând altceva decât norii întunecați și ajungând la concluzia că era inutil să încerce să se bazeze pe simțul văzului în aceste condiții, se întoarse cu fața și se ciocni imediat de un soclu. Se trezi în fața unui cap imens cioplit în marmură, a cărui față apăru fantomatic din ceață. Râzând în sinea sa, pași repede în lateral și îl găsi pe fratele său care stătea la doar un metru depărtare. Mai făcură vreo douăzeci de pași când ceața se dădu în lături în chip misterios, pentru a le arăta o stradă pavată cu piatră care se întindea înaintea lor. Will își șterse cu gesturi repezite aburul de pe sticla vizorului și măsură cu privirea tot ceea ce îi dezvăluiau marginile răsfărânte ale ceții. Puțin câte puțin, marginile străzii și fațadele câtorva dintre cele mai apropiate clădiri deveniră vizibile. Amândoi băieții simțiră o descătușare imensă acum, că împrejurimile lor imediate erau vizibile pentru prima dată de când intraseră în oraș.

Și atunci, tresărind, le îngheță sângele în vine.

Îi văzură, la nici zece metri depărtare, mult prea reali și incredibil de clari. O patrulă de opt Styx bloca strada. Stăteau nemișcați ca niște prădători, ochelarii lor rotunzi părănd că-i privesc pe băieți în timp ce aceștia le întorceau pierduți privirile.

Arătau ca niște năluci dintr-un coșmar viitor, îmbrăcați în hainele lor lungi, cenușii cu dungi verzi, și purtând coifuri ciudate și măști sinistre pentru respirație. Unul dintre ei ținea de o lesă subțire de piele un câine hăitaș cu înfățișare feroce — animalul se zbătea să scape din strânsoare, cu limba atârându-i grotesc, într-o parte, din botul monstruos. Pufni scurt și-și îndreptă imediat capul în direcția băieților. Pupilele negre ale ochilor săi cruzi îi descoperiră imediat. Cu un mârâit gros, își ridică buzele arătându-și colții imenși și galbeni de pe care picurau bale. Lesa i se lărgi puțin când se ghemui, pregătindu-se de atac.

Dar nimeni nu schiță niciun gest. Părea că timpul se oprise. Cele două tabere stăteau pur și simplu și se priveau fix, într-o mută și cumplită anticipare a ceea ce avea să urmeze.

Ceva plesni în capul lui Will. Urlă și-l întoarse pe Cal, scoțându-l din nemișcarea în care-l aruncaseră surpriza și frica. Alergară de mama focului înapoi în ceață, de parcă aveau aripi la picioare. Fugiră o bună bucată de vreme, incapabili să spună ce distanță parcurseseră prin vălurile de ceață. În spatele lor se auzea lătratul sălbatic al hăitașului și strigătele ascuțite ale patrulei Styx.

Niciunul dintre băieți nu știa unde se îndreaptă; doreau doar să părăsească zona aceea. Nu aveau timp să gândească, având mințile înghețate și privirile orbite de panică.

Apoi Will își veni în fire. Strigă către Cal să continue să alerge, în timp ce el se opri ca să aprindă fitilul albastru al unei imense lumânări romane. Nefiind prea sigur dacă l-a aprins sau nu, băiatul așează tubul de artificii lângă un colț de zidărie, îndreptându-l în direcția urmărilor. Alergă câțiva metri și se opri din nou. Scăpără bricheta, dar de această dată flacăra refuză să se aprindă. Înjură și încercă de mai multe ori. Nu se întâmplă nimic, scotea doar scânteii. Scutură bricheta în felul în care-i văzuse pe colegii săi care-și aprindeau atât de des țigările ilicite la școală. Respiră adânc și apoi învârti din nou roțița aceea micuță. Da. Flacăra era mică, dar îndeajuns pentru a aprinde fitilul altei artificii, o baterie de bombe aeriene. Putea auzi acum mârâitul și lătratul câinelui, dar și vocile oamenilor cum vin din toate părțile, împresurându-l. Își pierdu cumpătul și aruncă pur și simplu tubul de artificii pe pământ.

— Will, Will, auzi el de undeva de dinainte.

Se întoarse spre sursa strigătelor, furios pe Cal care făcea atât de mult zgomot, deși era conștient că nu l-ar fi găsit niciodată dacă nu l-ar fi strigat. Will alergă din răspuțeri, îl ajunse pe fratele său și aproape că-l dărâmă. Sprintară apoi cu furie în vreme ce primul tub de artificii explodează. Flăcările urlară năpustindu-se în toate direcțiile, iar strălucirea luminilor sale colorate făcu parcă să sângereze ceața, înainte ca totul să se termine cu două bubuituri asurzitoare.

— Nu te opri, îi șopti Will lui Cal, care intrase cu capul înainte într-un zid și începuse să se împleticească. Haide, pe aici! îi zise, trăgându-l de braț, fără să-i dea răgaz să se plângă de lovitura pe care o încasase.

Artificiile continuară să se aprindă, producând mingi de foc care explodau undeva sus, sub plafonul cavernei, sau schițau arcuri joase care sfârșeau printre clădirile orașului, conturând, câteva momente, construcțiile care apăreau precum fundalul unui joc de umbre. Fiecare traiectorie strălucitoare culmina cu o explozie năucitoare și cu un bubuit ca de tun, care stârnea ecouri ce se loveau de zidurile cavernei, străbătând orașul ca o furtună sălbatică.

Din când în când, Will se oprea ca să aprindă alt tub de artificii, alegând lumânări romane, bombe aeriene și rachete pe care le așeza pe ziduri sau le arunca pe pământ, în speranța că îi va deruta pe membrii patrulei și-i va permite să-și ascundă poziția. Divizia Styx, dacă îi mai urmărea, ar fi trebuit să suporte urmările bombardamentului său, iar Will spera că fie și numai mirosul artificiilor și fumul lor l-ar fi putut deruta pe hăitaș.

Când explodă și ultima rachetă, într-o sarabandă de lumină și sunete, Will începu să se roage să fi câștigat îndeajuns timp pentru a ajunge în labirint. Încetiniră până la ritmul unei alergări ușoare pentru a-și mai recăpăta suflarea și apoi se opriră unul lângă celălalt, ca să asculte cât de departe le erau urmăritorii. Nu se mai auzea însă nimic. Se părea că-i pusese ră pe fugă. Will se așeză pe treapta largă a unei clădiri care arăta ca un fost templu și-și scoase harta și busola, în timp ce Cal continua să stea de pază.

— N-am nici cea mai mică idee unde suntem, recunosc el băgându-și harta în buzunar. N-are niciun rost!

— Am putea fi oriunde, îl aprobă Cal.

Will se ridică și privi în stânga și apoi în dreapta.

— Eu zic să continuăm să mergem în aceeași direcție.

Cal încuviință.

— Dar dacă asta o să ne ducă înapoi de unde am plecat?

— Nu contează. Trebuie doar să continuăm să ne mișcăm, zise Will și porni înainte.

Încă o dată se treziră înconjurați de liniște și de formele și umbrele misterioase care apăreau și dispăreau ca și cum clădirile ar fi intrat și ar fi ieșit încet din vizorul unui aparat de fotografiat. Înaintaseră cu mare greutate, croindu-și drum pe o serie de străzi, când Cal se opri și-i spuse fratelui său:

— Cred că se mai risipește puțin, vezi? șopti el.

— Ei da, asta ar fi ceva, îi răspunse Will.

Încă o dată, Bartleby înțepeni și se ghemui la pământ, suierând la marginile ceții care se retrăgea în fața lor. Băieții înghețară, iar ochii lor încercară febril să străpungă zidul lăptos. De parcă s-ar fi ridicat o cortină, băieții văzură, la nici șase metri în fața lor, o formă întunecată, ghemuită, gata de salt. Auziră un mârâit gros, gutural.

— Oh, Iisuse, un hăitaș! hohoti Cal.

Inimile li se opriră în fața acestei certitudini. Nu puteau să facă altceva decât să-l privească cum își încordează picioarele musculoase, bate puțin cu labelle din față în pământ și pornește către ei, accelerând până la o viteză incredibilă. Nu puteau face absolut nimic. N-avea sens să fugă — câinele era prea aproape. Ca o mașină infernală cu aburi, dulăul negru se îndrepta către ei, din nările sale larg deschise răsuflarea țâșnindu-i ca două gheizere.

Will nu reuși să gândească limpede. Nu avu timp. Privind la câinele care sărea, își aruncă rucsacul și-l împinse pe Cal din fața animalului.

Hăitașul zbură prin aer și se lovi puternic de pieptul lui Will. Labele imense ale animalului îl doborâra pe băiat pe spate, cu ceafa în stratul gros de alge care acoperea pământul. Pe jumătate paralizat de frică, Will întinse mâinile și cuprinse cu ele gâtul animalului. Degetele îi găsiră zgarda groasă pe care o înșfăcăra în încercarea disperată de a îndepărta botul animalului de fața sa.

Câinele era însă mult prea puternic. Fălcile sale se închiuseră alunecând pe masca de gaze, apoi se căscară din nou și mușcară mai jos. Will auzi scrâșnetul colților când mușcau din cauciucul măștii, care era zdrobită acum de fața sa, și apoi un pocnet produs de una dintre lentile, care se sparse în mii de bucăți. Simți răsuflarea fetidă a hăitașului, de carne stricată, în timp ce acesta continua să sfâșie și să smulgă de mască. Curelele de pe ceafa lui Will erau întinse până la refuz.

Rugându-se ca masca să nu-i cedeze, încercă din răspuțeri să-și întoarcă fața. Dinții hăitașului alunecară pe cauciucul umed, dar succesul lui Will nu dură prea mult. Câinele dădu puțin înapoi, dar mușcă imediat din nou. Țipând și trăgând încă de zgarda animalului cu toată puterea, Will abia dacă reușea să-l țină la depărtare de față, iar mușchii brațelor stăteau aproape să-i plesnească. Zgarda îl tăia la degete — pur și simplu nu-i venea a crede cât de masiv era câinele acela. Will își răsucea capul dintr-o parte în alta, abia reușind să evite colții clănțănitori care semănau cu tășurile unei ghilotine.

Deodată, animalul se încordă și-și chirci corpul.

Una dintre mâinile lui Will pierdu lesa din strânsoare și, liber în mișcări, hăitașul se orientă rapid către o țintă mai ușoară. Îl prinse pe Will de antebraț și mușcă adânc. Will tipă de durere, iar cealaltă mână dădu drumul în mod instinctiv zgărzii.

Acum nimic nu-l mai putea opri.

Animalul se năpusti instantaneu deasupra sa și-și adânci colții în umărul băiatului. Printre mârâituri și clefăieli, Will auzi materialul jachetei sfâșiindu-se, când colții uriași ca două șiruri de pumnale îi pătrunseră în carne. Will strigă din nou de durere, când animalul scutură din cap, mârâind feroce. Era neajutorat, o biată păpușă de cârpe scuturată în toate direcțiile. Cu mâna care-i rămăsese liberă, începu să lovească slab în coastele și în capul animalului, dar fără niciun folos.

Deodată, câinele se desprinse de umărul său și se ridică din nou deasupra, greutatea lui imensă ținându-l pe băiat la pământ. În timp ce ochii furioși ai bestiei se fixau într-ai lui, Will văzu fălcile imense cum se apropie la doar câțiva centimetri de fața sa, lăsând să-i curgă în orbite dăre lungi de bale. Will era conștient că fratele său făcuse tot ce putuse ca să-l ajute — se apropia, lovind repede fiara cu pumnii și picioarele, apoi se retrăgea în viteză. De fiecare dată când făcea asta, câinele se întorcea și mârâia la el fără convingere, de parcă și-ar fi dat seama că nu reprezenta nicio amenințare. În creierul său mic și sălbatic exista un singur gând: uciderea prăzii prinse depindea exclusiv de voința sa.

Will încercă disperat să se rostogolească, dar animalul îl ținuse la pământ. Știa că nu avea cum să se măsoare cu

bestia aceea diavolească, de neoprit, care părea făcută din mase imense de mușchi la fel de tari și de neclintit ca piatra.

— Du-te, strigă el către Cal. Fugi!

Atunci, apărut de niciunde, un fulger de blană cenușie lovi capul hăitașului.

Pentru un moment, păru că Bartleby rămăsese suspendat în aer, cu spatele arcuit și cu ghearele scoase ca niște brice, la câțiva centimetri de capul câinelui. În clipa următoare, se lăsă să cadă și urmă o nebunie de mișcări iuți. Se auziră dinții lui Bartleby croindu-și drum, cu un sunet de lamă tăind carne umedă. Din locul în care fusese urechea câinelui țâșnea acum un șuvoi de sânge care-l împrășca pe Will. Animalul scoase un scheunat gros și-l abandonă imediat pe Will, sărind la o parte, cu Bartleby încă având ghearele înfipite adânc în ceafa și în capul lui, mușcându-l incredibil de rapid și sfâșiindu-i sălbatic carnea cu ghearele din spate.

— Ridică-te, ridică-te! strigă Cal și-l ajută pe Will să se pună pe picioare cu o mână, iar cu cealaltă recuperează rucsacul.

Băieții se retraseră până la o distanță sigură, apoi se opriră, condamnați să stea și să privească. Neputând să mai facă vreun pas, încremeniseră cu ochii asupra bătăliei pe viață și pe moarte dintre motan și câine, încheștați unul de altul, contopiți într-un singur trup, inseparabil, un vârtej de cenușiu și roșu, din care ieșeau din când în când colți și gheare gata să sfâșie.

— Nu putem să rămânem aici, țipă Will.

Putea auzi deja strigătele patrului care se apropia repede de locul luptei.

— Bart, lasă-l! Haide!

— Patrula Styx! zise Will, scuturându-l pe fratele său. Trebuie să plecăm!

Cal porni fără tragere de inimă, privind mereu înapoi ca să vadă dacă motanul îl urma prin ceață. Nu era însă nici urmă de Bartleby — doar şuierături furioase, scheunături și țipete îndepărtate.

Acum răsunau de peste tot ecourile răcnetelor și ale pașilor. Băieții alergară orbește, Cal gemând din cauza efortului de a căra ambele rucsacuri, iar Will tremurând din cauza șocului, întregul braț pulsându-i dureros. Putea simți sângele cum îi curge pe șold și descoperi alarmat că șiroaiele veneau din spatele brațului, scaldându-l și picurându-i apoi de pe vârfurile degetelor.

Cu răsuflarea tăiată, băieții se puseră repede de acord asupra unei direcții, sperând nebunește că aceasta avea să-i ducă afară din oraș și nu direct în brațele Diviziei Styx. Odată ajunși în zona mlăștinoasă, ar fi putut să meargă în lungul zidului orașului până când ar fi găsit fie intrarea în labirint, fie, în cel mai rău caz, dacă rataseră complet, aveau să ajungă din nou la scări, de unde ar fi putut să se întoarcă repede în suprasol.

Judecând după zgomotele pe care le puteau auzi, patrula părea că se apropie din ce în ce mai mult de ei. Băieții porniră să fugă cât îi țineau puterile, dar intrară cu capul înainte într-un zid. Nimeriseră din greșeală într-o fundătură? Gândul acesta teribil îi lovi pe amândoi deodată. Căutară frenetic în jurul peretelui până găsiră o arcadă, dărâmată pe părți, căreia îi lipsea și cheia de boltă.

— Slavă Domnului, șopti Will, privind la Cal cu ușurare. A fost cât pe-acî.

Cal abia reuși să aprobe din cap, fiindcă gâfâia din greu. Priviră scurt în urma lor și pătrunseră prin arcada pe jumătate dărâmată.

Cu viteza fulgerului, mâini puternice îi prinseră cu brutalitate din ambele părți ale deschizăturii, ridicându-i de la pământ.

Capitolul treizeci și șase

Folosindu-și brațul teafăr, Will lovi cu toată puterea de care era în stare, dar pumnul său se înfipse fără niciun efect aparent într-o glugă de pânză. Bărbatul înjură urât când Will îl mai lovi o dată, iar de data aceasta pumnul băiatului sfârși prin a fi blocat în strânsoarea de oțel a unei mâini imense, care îi împinse cu ușurință brațul până când Will se trezi țintuit de perete.

— Ajunge, șopti omul. Șșș!...

Cal recunoscu imediat vocea și încercă să se interpună între Will și atacatorul cu glugă. Will nu mai înțelegea nimic. Ce făcea fratele său? Destul de încurcat, încercă să lovească din nou, dar omul îl anihilă cu ușurință.

— Unchiule Tam, unchiule Tam! strigă Cal cu voioșie.

— Mai încet, îl potoli Tam.

— Tam? repetă Will, simțindu-se deodată deopotrivă prost, dar și extrem de ușurat.

— Dar... cum... de unde-ai știut că noi o să?... se bâlbâi Cal.

— Facem de pază încă de când evadarea voastră s-a dus dracului, le explică unchiul lor.

— Da, dar de unde ai știut că suntem noi? întrebă Cal din nou.

— Am urmat doar luminile și zgomotul. Cine altcineva în afară de voi doi ar fi putut folosi tâmpeniile alea de artificii? Probabil că s-au auzit până în suprasol, ca să nu mai vorbim de Colonie.

— A fost ideea lui Will, răspunse Cal. Dar să știi că, într-un fel, a mers.

— Într-un fel, zise Tam, privind îngrijorat la Will care se sprijinea cu greutate de zid. Cauciucul măștii sale era sfâșiat și avea găuri adânci, iar unul dintre vizoarele de sticlă era spart și nefolositor. Te simți bine, Will?

— Așa cred, murmură băiatul, ținându-se cu mâna de umărul scăldat de sânge.

Se simțea un pic amețit și cumva detașat de ceea ce i se întâmpla, dar nu putea spune dacă acest lucru se datora rănilor suferite sau ușurării că fuseseră găsiți de unchiul lor.

— Știam eu că n-ai să ai liniște, atâta vreme cât Chester e încă aici.

— Ce s-a întâmplat cu el? A pățit ceva? întrebă Will, devenind brusc atent la rostirea numelui prietenului său.

— E în viață, cel puțin deocamdată. O să-ți povestesc totul ceva mai târziu, dar acum, Imago, ar fi mai bine să o tulim de-aici.

Silueta masivă a lui Imago apăru din umbră cu o fluiditate neașteptată, iar masca sa de pânză se rotea dezordonat într-o parte și-n alta, ca un balon pe jumătate umflat, prins

în bătaia vântului, în timp ce el scruta umbrele înșelătoare. Bărbatul imens își aruncă pe un umăr rucsacul lui Will ca și cum nu ar fi avut deloc greutate și plecă fără să spună vreun cuvânt. Băieții nu avură încotro decât să țină pasul cu el. Drumul lor se transformă într-un joc enervant de-a prinse-lea, ținta fiind umbra lui Imago care-i ghida prin aerul urât mirositor, ocolind obstacole nevăzute, în timp ce Tam le asigura spatele. Băieții erau atât de bucuroși că ajunseseră iarăși sub aripa ocrotitoare a lui Tam, încât aproape că uitaseră de pericole. Se simțeau din nou în siguranță.

Imago ținea în mână un glob luminos, lăsând să se scurgă printre degete doar atâta lumină cât era necesară pentru a se orienta pe terenul acela dificil. Fugiră printr-o serie de curți inundate și apoi lasă ceața în urmă și intrară într-o clădire circulară, alergând repede în lungul unor coridoare pe ai căror pereți se găseau statui și basoreliefuri. Alunecară prin noroiul care acoperea marmura crăpată a pardoselii, străbătând camere abandonate și holuri gătuite de zidărie prăbușită, până când se pomeniră gonind în sus pe niște scări cioplite în granit negru. Urcară din ce în ce mai sus și se treziră din nou în spațiu deschis. Traversară pasarele rupte de piatră, ale căror balustrade lipseau pe distanțe apreciabile. Will reuși să arunce vreo câteva priviri de la înălțimea amețitoare la care se afla și să prindă câteva imagini ale orașului de dedesubt, captiv în strânsoarea norilor pufoși. Unele dintre pasarele erau atât de înguste, încât Will se temea că, dacă ar fi ezitat fie și numai pentru o secundă, ar fi putut plonja mortal în supa cețoasă care ascundea pământul. Continuă să alerge, încrezător în spiritul de orientare al

lui Imago, care nu ezita nici măcar pentru o clipă, forma sa nedefinită conducându-i înainte fără oprire și lăsând fuioare mici de ceață în urmă. Într-un târziu, după ce coborâră câteva șiruri de scări, intrară într-o cameră mare, în care se auzea ecoul unei ape care clipocește. Imago se opri. Părea că ascultă ceva.

— Unde e Bartleby? îi șopti Tam lui Cal în timp ce aștepta.

— Ne-a salvat de un hăitaș, zise Cal îndurerat, lăsându-și capul în piept. Nu s-a mai întors la noi. E posibil să fi murit.

Tam își puse mâna în jurul umerilor lui Cal și-l strânse la piept.

— A fost un prinț printre animale, zise el. Apoi îl bătut ușor pe spate pe Cal, încercând să-l consoleze înainte de a păși să se sfătuiască împreună cu Imago, cu sușoteli încete.

— Crezi că ar trebui să stăm ascunși pentru o vreme?

— Nu, cred că ar trebui să încercăm să ieșim. Vocea lui Imago era calmă și lipsită de bruschețe. Divizia știe de-acum că băieții sunt încă pe-aici pe undeva și-n foarte scurt timp patrulele vor viermui prin tot locul.

— Înseamnă că trebuie să mergem în continuare, îl aprobă Tam.

Părăsiră toți patru camera, ținând-o în lungul unei colonade, până când Imago ocoli un zid nu foarte înalt și se strecură în jos, pe un mal mălos, într-o băltoacă adâncă. Băieții îl urmau și apa stătută le ajunse până la talie, mișcările fiindu-le îngreunate de smocuri groase de alge negre. Își croiră cu greu drum înainte, făcând să se ridice de pe fundul apei bule letargice de gaze, care se adunau ca niște bășici, una

lângă alta, la suprafața apei. Deși purtau măști, duhoarea fetidă a vegetației moarte aproape că-i sufoca. Curând, băltoaca deveni un canal subteran și se treziră înconjurați de întuneric și de ecourile pașilor lor prin apă, până când, după ceea ce păru o eternitate, ieșiră din nou la lumină. Imago le făcu semn să se oprească și apoi se strecură în sus, prin ieșirea din tunel, dizolvându-se în ceață.

— Asta e o porțiune destul de periculoasă, îi preveni Tam în șoaptă. E câmp deschis. Încercați să nu vă speriați și stați pe-aproape de mine.

Curând, Imago se reîntoarce și le făcu semn să-l urmeze. Ieșiră din apă și începură să traverseze câmpul deschis cu apa clipocindu-le în cizme și scârțâind din pantalonii uzi. Orașul rămase în sfârșit în urma lor. Urcară pe o pantă care îi aduse pe ceea ce părea a fi un fel de platou format din pietriș. Starea de spirit a lui Will se însufleși imediat când văzu deschizăturile din peretele cavernei care se ivise în fața lor și realizează cu bucurie că reușiseră să ajungă înapoi în labirint. *Reușiseră.*

— Macaulay! se auzi o voce aspră și joasă.

Se opriră ca fulgerați și se întoarseră. Ceața era ceva mai rară acolo, la înălțime, și reușiră să vadă printre fâșiile alburii o siluetă singuratică. Era un singur Styx. Stătea acolo, înalt și arogant, cu brațele încrucișate peste pieptul său îngust.

— Măi să fie! Nu e caraghios cum șobolanii folosesc mereu aceleași căi de scăpare..., strigă el.

— Lipitoare! răspunse Tam calm, împingându-i pe Cal și pe Will către Imago.

—... lăsându-și scârnavia și urmele puturoase pe pereți? Știam eu că am să te prind într-o zi; era doar o chestiune de timp.

Lipitoare își desfăcu mâinile de la piept și apoi și le îndreptă, plesnind din ele ca din bice. Inima lui Will se opri o clipă în loc la vederea a două lame strălucitoare, care apăruseră în mâinile ofițerului Styx. Curbate și având aproape cincisprezece centimetri în lungime, păreau niște coase mai mici.

— De prea multă vreme mi-ai fost ca un ghimpe în coastă! urlă Lipitoare.

Will privi la Tam și văzu cu surprindere că și el era înarmat cu o macetă, care arăta foarte fioros și pe care părea s-o fi scos de niciunde.

— A venit vremea să îndrept niște rele, zise Tam cu o voce joasă, grăbită, către Imago și băieți.

Ochii îi erau scăldați în lumina unei hotărâri posomorâte. Se întoarse apoi către Lipitoare.

— Voi continuați să mergeți, vin și eu imediat! le strigă el peste umăr, îndreptându-se către Styx.

Silueta întunecată a celuiilalt, învăluită în șuvițe de ceață, nu dădu înapoi niciun centimetru. Agitându-și coasele cu o mișcare de expert și ghemuindu-se puțin, ofițerul Styx părea de pe altă lume.

— Ceva nu-i în regulă. E al dracului de sigur pe el, murmură Imago. Ar trebui s-o ștergem.

Îi mână pe băieți către una din gurile de tunel care duceau în labirint, în timp ce Tam se apropia de Lipitoare.

— O, nu... nu..., zise Imago, ținându-și răsuflarea.

Will și Cal se întoarseră și ei, căutând să vadă sursa ne liniștii sale. Din ceață apăruse un grup mare de agenți Styx, care se răspândiseră deja într-un arc de cerc în spatele lui Lipitoare. Acesta își ridică însă cu un gest repezit una dintre coase, iar tovarășii lui se opriă, la mică distanță în spatele său, oscilând și fremătând nerăbdători.

Tam se opri, acordându-și un moment pentru a-și cântări șansele. Clătină o singură dată din cap și apoi se îndreptă de spate, sfidător. Își dădu gluga la o parte și inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul acela pestilențial.

Lipitoare îi răspunse scoțându-și ochelarii de protecție și masca pentru respirat, lăsându-le să cadă lângă el și lovindu-le cu piciorul, ca să le dea deoparte. Tam și Lipitoare pășiră amândoi unul către celălalt și apoi se opriă. Se înfruntau ca doi cavaleri medievali, iar Will se înfioră la vederea zâmbetului rece și sardonice care apăru pe fața colțuroasă a ofițerului Styx.

Băieții abia dacă îndrăzneau să respire. Se făcuse o liniște atât de adâncă în locul acela, ca și cum ceva reușise să absoarbă toate sunetele din lume.

Lipitoare făcu prima mișcare, forfecându-și brațele unul deasupra celuilalt, în timp ce se aruncă înainte. Tam se dădu îndărăt ca să evite zidul de oțel și, pășind în lateral, își ridică maceta într-o mișcare defensivă. Lamele celor doi bărbați se întâlniră și alunecară una pe cealaltă, scoțând un scrâșnet ascutit.

Cu o îndemânare incredibilă, Lipitoare se învârtea ca și cum ar fi executat un dans ritual, țâșnind către Tam și înapoi, încercând mereu să sfâșie cu lamele sale gemene. Tam

răspundea cu fandări și parade, fiecare dintre cei doi atacând și apărându-se pe rând. Fiecare asalt era atât de incredibil de rapid, încât Cal și Will nici nu îndrăzneau să clipească. Sub privirile lor împietrite, cei doi se înfruntară din nou într-o salvă de sclipiri argintii și cenușii și se treziră atât de aproape unul de celălalt, încât s-ar fi putut îmbrățișa. Muchiile ascuțite ale armelor lor scrâșneau rece, apăsate una pe cealaltă. Aproape la fel de repede, cei doi se despărțiră, respirând cu greutate.

Făcură o pauză, fără însă ca vreunul dintre ei să-și plece privirea din ochii celuilalt, dar Tam părea să stea ușor într-o parte, ținându-se cu mâna de coaste.

— Asta nu-i a bună, își zise Imago în barbă.

Will văzu și el. Printre degetele lui Tam se scurgea pe jachetă un șuvoi de lichid întunecat, care semăna cu o inofensivă cerneală neagră în lumina verde care scălda orașul. Era rănit și sângera abundant. Se îndreptă cu greutate și, revenindu-și, în aparență, se năpusti cu maceta ridicată către Lipitoare, care păși însă în lateral, parcă fără efort, și-l creștă pe față.

Tam tresări și se dădu înapoi. Imago și băieții văzură un petec de întuneric cum crește pe obrazul său stâng.

— Oh, Doamne, murmură Imago, ținându-i pe băieți atât de strâns de gulere, încât Will simți cum i se încordează brațele, când lupta se reluă.

Tam atacă din nou, dar Lipitoare se rotea înainte și înapoi, întorcându-se în toate părțile, continuându-și dansul fluid și stilat. Împunsăturile și loviturile lui Tam erau mortale și îndemânaticе, dar Lipitoare era prea rapid, iar lama

macetei nu întâlnea în calea ei decât aerul cețos. În timp ce Tam se întorcea pentru a rămâne față în față cu sprintenul său oponent, își pierdu echilibrul. Încercă să se îndrepte, dar cizmele îi alunecară fără să-i lase vreo șansă. Era dezechilibrat, într-o poziție vulnerabilă. Lipitoare nu putea rata o asemenea ocazie. Se repezi la flancul expus al lui Tam.

Tam era însă pregătit. Așteptase momentul ăsta. Se aplecă în față și apoi pătrunse cu tot corpul pe sub garda oponentului său, ridicându-și maceta fulgerător, cu o mișcare atât de măiastră, încât Will pierdu momentul în care lama despică devastator gâtul lui Lipitoare.

Aerul dintre cei doi combatanți se umplu de o spumă neagră care țâșnea din gâtul lui Lipitoare, ce încerca disperat să respire. Styx lăsa ambele coase să-i cadă la pământ și scoase un șuierat gâlgâit, încercând să-și pună mâinile pe gâtul spintecat.

Ca un matador care aplică ultima lovitură, Tam păși înainte, folosindu-și ambele mâini pentru lovitura finală. Lama se îngropă până la mâner în pieptul lui Lipitoare. Acesta scoase un alt sunet gâlgâit și-l apucă pe Tam de umeri, ca să se mențină în picioare. Privi în jos cu neîncredere la mânerul de lemn aspru care îi ieșea din stern și apoi își ridică privirea. Pentru o clipă, rămaseră absolut nemișcați, ca două statui dintr-o scenă tragică, privindu-se unul pe altul cu o înțelegere mută.

Pe urmă, Tam îl împinse cu piciorul pe Lipitoare și-și scoase maceta din el. Ofițerul Styx rămase pe loc, ca o marionetă suspendată de fire nevăzute, în timp ce buzele sale articulau blesteme mute. Imago și băieții văzură cum omul rănit

de moarte scoase un ultim mârâit înecat către Tam și, împleticindu-se, se prăbuși la pământ fără viață. Șoapte emoționate străbătură rândurile celorlalți Styx, care păreau paralizați, nesiguri de ceea ce ar fi trebuit să facă în continuare.

Tam nu-și pierdu însă timpul în asemenea ezitări. Ținându-se de partea rănită și strâmbându-se din cauza durerii, sprintă ca să-i prindă din urmă pe Imago și pe băieți. Această mișcare îi mobiliză însă și pe membrii patrului Styx, care se năpustiră și făcură un cerc în jurul corpului camaradului lor.

Tam îi conducea deja pe Imago și pe băieți printr-un pasaj al labirintului. Abia dacă alergaseră câțiva pași, că Tam se înclină pe o parte și căută sprijinul peretelui pentru a se mai putea ține pe picioare. Respira cu greutate și transpira abundent. Sudoarea i se scurgea pe față, amestecându-se cu sângele care-i șiroia din răni, și picurând apoi de pe bărbie.

— O să-i rețin eu, gâfâi el, aruncând o privire către intrarea în tunel. Asta o să vă ofere ceva timp.

— Nu, eu o să fac asta, zise Imago. Tu ești rănit.

— Oricum m-a terminat, zise Tam încet.

Imago privi către sângele care se scurgea din rana deschisă din pieptul lui Tam, iar ochii lor se întâlniră pentru o fracțiune de secundă. Când Imago îi dădu celuiilalt maceta sa, era limpede ce decizie luaseră.

— Nu, unchiule Tam! Vino te rog cu noi! zise Cal cu o voce gătuită, știind ce însemna hotărârea unchiului său.

— Atunci am pierde cu toții, Cal, zise Tam, zâmbindu-i cald și strângându-l cu un braț.

Își duse mâna în interiorul cămășii, își smulse ceva de la gât și îndesă obiectul acela în mâna lui Will. Era un pandantiv strălucitor, care avea gravat un simbol.

— Ține asta, zise Tam repede, s-ar putea să se dovedească folositoare acolo unde mergi. Îi dădu drumul lui Cal și făcu un pas în spate, dar apoi îl prinse pe Will, fără ca ochii să i se dezlipească însă de la fratele mai mic. Să ai grijă de Cal, Will! Tam își întoarse privirea asupra lui. Promite-mi!

Will se simțea atât de amorțit încât, înainte de a putea spune vreun cuvânt, Tam se întorsese și plecase de lângă el.

Cal începu să țiepe nebunește.

— Unchiule Tam... vino... vino cu noi...

— Ia-i de-aici, Imago! strigă Tam și porni către gura tunelului, chiar în momentul în care prin ea pătrunseră toți urmăritorii Styx.

Cal îl striga încă pe Tam și nu dădea semne că ar fi avut nici cea mai mică intenție de a pleca de acolo și de aceea Imago îl apucă zdravăn de guler și-l împinse înaintea sa prin tunel. Băiatul disperat trebui să i se supună lui Imago, iar strigătele sale se transformară în hohote de plâns amar și suspine de necontrolat. Will primi același tratament dur, Imago lovindu-l repetat cu palma în spate ca să-l facă să pornească. Imago se opri doar pentru un moment foarte scurt, când cotiră în unghi ascuțit, loc în care păru să ezite puțin. Toți trei, Will, Cal și Imago, se întoarseră să mai prindă o ultimă imagine a uriașului, a siluetei sale întunecate, profilate pe lumina verde a orașului, ținând macetele pregătite în ambele mâini.

Imago îi împinse din nou, iar Tam dispăru pentru totdeauna. Imaginea finală le era însă gravată cu fierul roșu pe retină: Tam stătea mândru și sfidător în fața armatei care se apropia. O figură singuratică împotriva unui val scânteietor de lame scoase din teacă. Auziră o bucată de vreme blestemele pe care le urla Tam și zgomotul cu care se ciocneau lamele. Zvonul luptei deveni însă din ce în ce mai stins, pe măsură ce pătrundeau în alte tunele și se afundau în labirint.

Capitolul treizeci și șapte

Alergau, iar Will își ținea brațul strâns pe lângă corp, umărul zvâcnindu-i dureros la fiecare pas. Nu știa câți kilometri parcurseseră când, la sfârșitul unei galerii lungi, Imago își încetini pașii ca să le permită să se odihnească. Lărgimea tunelului le-ar fi permis să meargă unul lângă celălalt, dar aleseseră să alerge în șir — în felul acesta aveau parte de ceva singurătate, de intimitate. Deși nu schimbaseră niciun cuvânt de când îl lăsaseră pe Tam în urma lor, în oraș, fiecare dintre ei știa ce gândesc ceilalți în tăcerea apăsătoare care atârna deasupra lor ca un spectru hain. Continuară să meargă mecanic în coloană, iar Will se gândi că, într-un fel, șirul lor semăna cu o înmormântare.

Pur și simplu nu-i venea să creadă că Tam a murit — că dispăruse singura persoană din Colonie care reușea să se ridice deasupra traiului de acolo, care îl acceptase înapoi în familie, fără să ezite vreun moment. Will încercă să-și pună ordine în gânduri și să accepte sfâșietorul sentiment de pierdere și de gol care îl copleșea, dar suspinele și plânsul înfundat al lui Cal nu-l ajutau deloc.

Cotiră de nenumărate ori la stânga și la dreapta, pe porțiuni de tunel care erau absolut asemănătoare și nu se deosebeau prin nimic de cele prin care tocmai trecuseră. Imago nu se uitase niciodată la vreo hartă, dar părea să știe cu exactitate pe unde merge și vorbea cu sine însuși pe sub mască, din când în când, ca și cum ar fi recitat o poezie încontinuu, sau poate o rugăciune.

De câteva ori, Will observă că Imago scutura o sferă făcută dintr-un metal mat, de mărimea unei portocale, când coteau pe lângă un alt colț, dar nu avea nici cea mai mică idee de ce făcea asta.

Spre surprinderea lor, Imago îi opri lângă ceea ce părea să fie o fisură mică în pământ. Bărbatul privi cu atenție în ambele părți ale tunelului. Începu apoi să agite viguros sfera de metal în jurul marginilor fisurii.

— La ce folosește asta? îl întrebă Will.

— Ne maschează mirosul, îi răspunse Imago repede și, acoperind sfera în pumnul său imens, desfăcu rucsacul lui Will și o lăsă să cadă înăuntru.

Se așeză apoi în genunchi și se strecură, cu capul înainte, în deschizătură. Trecu destul de greu prin ea.

Mai bine de șase metri, fisura cobora aproape vertical, după care începea să se incline, îngustându-se și mai tare și transformându-se într-un tunel îngust. Înaintau încet, Cal și Will urmându-l pe Imago și ascultându-i icnetele și foșnetele în timp ce se străduia din răputeri să înainteze, împingând rucsacul lui Will în fața lui. Will se întreba ce s-ar fi făcut dacă Imago ar fi rămas înțepenit, dar ajunseră la capătul tunelului, într-o încăpere unde se putea din nou sta în picioare.

La început, Will nu reuși să distingă prea multe din cauza măștii sale stricate, care avea unul dintre vizoare spart, iar celălalt aburit. Abia după ce Imago își scoase masca și-i sfătui pe băieți să procedeze la fel cu ale lor, Will văzu unde se afla.

Era o cameră în formă de clopot, a cărei podea măsura aproape nouă metri, cu pereți aspri. Câteva stalactite mici, gri, atârnav în mijlocul camerei, chiar deasupra unui capac circular făcut dintr-un metal ruginit, care părea să marcheze centrul podelei. În timp ce pășiră pe lângă marginile camerei, bocancii lor împrăștiară sute de sfere perfect netede, de un galben-murdar. Erau de toate mărimile, de la cea a bobului de mazăre până la cea a unei bile de biliard sau doar cu puțin mai mici.

— Perle de peșteră, murmură Will, amintindu-și de imaginile pe care le văzuse într-unul dintre manualele de geologie ale tatălui său.

În ciuda faptului că se simțea foarte rău, începu imediat să-și rotească ochii în căutarea vreunui semn că pe acolo fusese odată apă în mișcare, strict necesară formării perlelor. Podeaua și pereții păreau însă să fie la fel de uscate și de aride ca și restul labirintului. Și singura cale de intrare sau de ieșire din camera aceea era fisura prin care tocmai se târâseră.

Imago îl privea și îi răspunse la întrebarea nerostită:

— Nu-ți face griji... vom fi în siguranță aici, Will. Cel puțin pentru o vreme, zise el în timp ce pe fața largă i se lăți un zâmbet încurajator. Îi spunem locului acesta „Ceaunul”.

Cal se lăsă să cadă în cel mai îndepărtat colț al camerei și se sprijini de zid, ținându-și capul în piept, ușor aplecat înainte. Imago îi zise lui Will:

— Ar trebui să mă uit un pic la brațul tău.

— N-am mare lucru, răspunse Will.

Își dorea să fie lăsat în pace, dar mai ales era prea înspăimântat de ceea ce ar fi putut descoperi sub haină ca să se uite cât de grave îi sunt rănilile.

— Haide, îi porunci ferm Imago, trăgând de el. S-ar putea infecta. Trebuie să-ți curăți rana.

Strângând din dinți, Will trase adânc aer în piept și, destul de țeapăn și fără chef, își dădu jos jacheta, lăsând-o să alunece pe pământ. Pânza din care era făcută cămașa se lipise tare de răni, iar Imago trebui să o desprindă încetul cu încetul, începând de la guler și continuând ușor în jos. Will își privea rănilile neliniștit, tresărind de fiecare dată când i se desprindeau de piele porțiuni de sânge închegat, care făceau să apară imediat șuvoaie de un roșu-aprins, curgând pe brațul și așa mânjit.

— Ai scăpat destul de ieftin, zise Imago.

Will se uită la fața bărbatului, întrebându-se dacă vorbea serios. Imago clătină însă din cap și continuă:

— Ar trebui să te consideri foarte norocos. Hăițașii atacă de obicei părți mult mai sensibile ale corpului.

Antebrațul lui Will avea câteva pete livide și două semicercuri de înțepături pe ambele părți, dar aproape că nu mai sângera din cauza lor. Imago privi cu grijă la rănilile de pe pieptul și abdomenul băiatului, pe urmă îi pipăi coastele, care îl dureau doar dacă inspira foarte profund. Nici acolo nu era rănit prea grav. Cu umărul era însă altă poveste. Dinții animalului pătrunseseră aici mult mai adânc, iar carnea fusese sfâșiată cu sălbăticie, atunci când hăițașul își scuturase capul.

Pe alocuri, rana era atât de neregulată și de sfâșiată, încât părea că fusese provocată de o armă de foc.

— Ufff, șuieră Will, întorcându-și capul să nu vadă șuvoaiele de sânge care începuseră din nou să-i coboare pe braț.

Arăta îngrozitor. Acum, că văzuse rana, se sperie și nu reuși să-și domine un tremur ușor, realizând deodată cât de dureroase sunt toate rănilile sale. Pentru un moment, îl părăsiră puterile și se simți extrem de slab și de vulnerabil.

— Nu te speria, arată mult mai rău decât este în realitate, zise Imago pe un ton încurajator, în timp ce picură un lichid limpede dintr-o sticlă argintie pe o bucată de cârpă. Asta are să usture puțin, îl preveni el pe Will și începu să-i curețe rănilile.

Când termină, își desfăcu haina imensă și deschise una dintre numeroasele pungi de piele pe care le avea prinse de centură. Scoase un pachet în care părea să fie tutun de pipă și începu să-l presare din belșug peste rănilile lui Will, concentrându-se în special pe porțiunile sângerânde de la umăr. Bucățile uscate de frunze se lipiră imediat de leziuni, absorbind sângele.

— S-ar putea să doară un pic, dar aproape că am terminat, zise el, turnând și mai mult din substanța aceea pe rănilile sale și apoi apăsând-o ușor cu palmele până când obținu un strat uniform.

— Ce-i asta? întrebă Will, îndrăznind să se mai uite încă o dată la umărul său.

— Rizoni pisați.

— Ce anume pisați? zise Will neliniștit. Sper că știi ce faci.

— Tatăl meu a fost spițer. M-a învățat să am grijă de o rană când eram doar un pic mai mare decât tine.

Will se liniște din nou.

— Nu trebuie să-ți mai faci griji, Will... A trecut ceva vreme de când am pierdut un pacient, zise Imago privind șugubăț către el.

— Hm? făcu Will, care nu prinse gluma de la început și îi întoarse bărbatului o privire alarmată.

— Glumeam, zise Imago, zburbindu-i părul și chicotind.

În ciuda acestei încercări de a-l înveseli, Will putea simți tristețea imensă de dincolo de ochii bărbatului, care continua să-i îngrijească umărul.

— Pulberea asta conține un antiseptic, dar oprește și sângerarea și-ți amorțește nervii, zise el, căutând într-o altă pungă de la cingătoare și scoțând un sul dintr-un material gri pe care începu să-l întindă.

Cu gesturi experte, bandajă apoi brațul și umărul lui Will, legând bine nodurile, și se dădu în spate ca să-și admire lucrarea.

— Cum te simți?

— Mai bine, minți Will, mulțumesc.

— Va trebui să-ți schimbi bandajul din când în când — ar trebui să iei chestia asta cu tine.

— Cum adică s-o iau „cu mine”? Unde mergem? întrebă Will, dar Imago clătină din cap.

— Toate la timpul lor. Ai pierdut o mulțime de sânge și trebuie să bei cât mai multe lichide. Și ar trebui cu toții să încercăm să mâncăm câte ceva. Imago privi către silueta nedefinită a lui Cal. Haide, băiete, vino și tu aici!

Ascultător, Cal se ridică în picioare și veni până la Imago, care se așezase cu picioarele întinse înaintea și începea să scoată numeroase recipiente făcute din metal din traista sa de piele. Desfăcu dopul primului recipient și i-l dădu lui Will, care privi cu o repulsie nedisimulată la bucățile de ciuperci cenușii care pluteau într-un sos subțire.

— Sper că nu te superi, zise Will, dar ne-am adus mâncare de-a noastră.

Imago nu păru deloc supărat. Pur și simplu puse dopul la loc și așteptă răbdător ca Will să-și scoată mâncarea din rucsac. Imago se năpusti asupra proviziilor din suprasol cu o poftă evidentă, sugând zgomotos din feliile de șuncă prăjită în miere, pe care le ținea delicat între degetele sale murdare. Ca și cum ar fi încercat să facă în așa fel încât experiența aceea culinară să dureze o veșnicie, își plimba zgomotos carnea prin gură, învârtind-o cu limba, înainte de a o mesteca. Iar când o înghiți într-un final, ochii i se închiseră pe jumătate și slobozi un oftat zgomotos de încântare.

Spre deosebire de Imago, Cal abia dacă se atinse de mâncare, ciugulind fără niciun entuziasm, înainte de a se retrage din nou în partea cealaltă a camerei. Nici lui Will nu-i era prea foame, mai ales după ce-l privise pe Imago mâncând. Scoase o cutie de cola și începu să soarbă încetișor din ea, când își aduse brusc aminte de pandantivul de jad verde pe care i-l dăduse Tam. Îl găsi în buzunarul hainei și-l scoase ca să se uite mai bine la suprafața sa rece. Purta încă pe el sângele lui Tam, care se închegase în interiorul celor trei incrustații de pe una din suprafețele pandantivului. Îl privi cu atenție și apoi își trecu degetul mare încetișor peste suprafața

pandantivului. Era convins că mai văzuse undeva simbolul acela format din trei raze. Apoi își aminti. Îl văzuse pe piața de hotar din labirint.

În timp ce Imago începuse să mestece un baton de ciocolată simplă, savurând fiecare înghițitură, Cal vorbi din cealaltă parte a încăperii, cu o voce plată și lipsită de vigoare.

— Vreau să mă duc acasă. Nu-mi mai pasă.

Imago se înecă, scuipând imediat ciocolata pe jumătate mestecată pe care o avea în gură. Își întoarse capul ca să-l privească în față pe Cal, iar coada sa se mișcă precum un bici.

— Și ce-ai să te faci cu Styx?

— O să vorbesc cu ei. O să-i determin să m-asculte, răspunse Cal cu însuflețire.

— Da, or să te asculte, în timp ce îți scot ficatul sau îți desprind de corp fiecare membru, îl ironiză Imago. Măi, idiotule, chiar crezi că Tam și-a dat viața doar pentru ca tu să-ți bați joc de ea?

— Eu... nu...

Cal clipea înfricoșat, dar Imago continuă să-l ocărasească.

Ținând încă pandantivul strâns în pumn, Will și-l apăsă pe frunte, acoperindu-și apoi fața cu mâna. Își dorea ca toată lumea să tacă: nu avea nevoie de așa ceva. Dorea ca totul să se oprească, măcar pentru un moment.

— Egoist și prost... ce-ai să te faci? O să-l determini pe tatăl tău sau pe bunica Macaulay să te ascundă... ca să le pui și lor viața în pericol? Și așa o să fie destul de complicat..., tipă Imago.

— Păi, eu m-am gândit...

— Nu, nu te-ai gândit! i-o reteză Imago. Nu te mai poți întoarce niciodată, mă-nțelegi? Să-ți intre bine asta în capul ăla sec.

Punând deoparte restul de ciocolată, merse către capătul celălalt al camerei.

— Dar eu..., începu Cal.

— Treci la culcare, mârâi Imago, cu fața înghețată de furie.

Apoi își trase haina pe lângă corp și, folosindu-și traista în loc de pernă, se așeză pe o parte, cu fața la perete.

Rămaseră acolo cea mai mare parte a zilei următoare, mâncând și dormind aproape fără vorbe, fără să-și adreseze vreun cuvânt. După toată oroarea și emoțiile ultimelor douăzeci și patru de ore, Will primi cu bucurie ocazia de a se recupera și-și petrecu cea mai mare parte a timpului cufundat într-un somn adânc, fără vise. Într-un târziu, îl trezi vocea lui Imago și-și deschise leneș un ochi, ca să vadă ce se întâmplă.

— Vino aici și mă ajută, te rog, Cal.

Cal sări repede în picioare și i se alătură lui Imago, care stătea îngenuncheat în mijlocul camerei.

— Cântărește o tonă, oftă Imago.

În timp ce dădeau la o parte cercul de metal fixat în podea, deveni evident că bărbatul ar fi reușit și singur și că acesta era felul lui de a îndrepta lucrurile dintre el și Cal.

Will își deschise și celălalt ochi și-și îndoi brațul. Umărul îi era țeapăn, dar rănila nu-l mai dureau chiar atât de tare.

Cal și Imago erau acum întinși pe podea privind în deschizătura circulară, în timp ce Imago încerca să o lumineze.

Will se târî și el să vadă la ce se uitau cei doi. Peretele continua în jos preț de un metru și apoi lăsa locul unei întunecimi absolute.

— Văd ceva strălucind, zise Cal.

— Da, șine de cale ferată, răspunse Imago.

— Trenul minerilor, realizează Will, văzând și el liniile paralele de metal lustruit care luceau în întunericul de smoală.

Se traseră înapoi și se așezară în jurul găurii, așteptând cu nerăbdare explicațiile lui Imago.

— O să fiu concis, fiindcă nu avem prea mult timp, zise el. Aveți două variante. Ori rămânem ascunși aici pentru o vreme și apoi vă duc în suprasol, ori...

— Nu, nu aici, zise Cal imediat.

— Nu spun că o să fie ușor să vă scot de-aici, admise Imago. În trei va fi mai greu.

— În niciun caz! N-aș putea să îndur asta! zise Cal ridicându-și vocea până aproape de țipăt.

— Nu fi așa de repezit, îl preveni Imago. Dacă am ajunge în suprasol, ați putea încerca măcar să vă pierdeți într-un loc în care Styx nu v-ar putea găsi niciodată. Poate.

— Nu, repetă Cal extrem de hotărât.

Imago se uita acum direct la Will.

— Ar trebui să fiți conștienți..., începu el, ca și cum era pe cale să spună ceva teribil și nu își găsea cuvintele. Tam crede... Se corectă imediat, cu o strâmbătură... Tam *credea* că fetița Styx care s-a dat drept sora ta în suprasol... — tuși stingherit și-și șterse gura cu dosul palmei — ...e fiica lui Lipitoare. Așa că Tam tocmai i-a ucis tatăl în lupta aceea din oraș.

— Tatăl Rebeccăi? întrebă Will neîncrezător.

— O, Iisuse, gemu Cal.

— De ce-i asta așa de important? Ce înseamnă...? zise Will înainte de a fi oprit de Imago.

— Styx nu se lasă niciodată. Te vor urmări oriunde te duci. Oricine vă dă adăpost, în suprasol sau în Colonie, sau chiar în Adâncuri, e și el în mare pericol. Știi bine că au agenți peste tot, la suprafață. Imago se scărpină pe burtă și oftă. Dacă Tam a avut dreptate, asta înseamnă că indiferent cât de proastă va fi fost situația voastră până acum, ea tocmai s-a înrăutățit. Sunteți într-un pericol foarte mare. Sunteți *însemnați* acum.

Will încerca să asimileze ceea ce i se spunea, clătinând din cap copleșit de nedreptatea și de injustiția întregii situații.

— Vrei să spui că dacă merg în suprasol, voi fi mereu un fugar. Și dacă mă duc la mătușica Jean, atunci...

— E moartă, zise deschis Imago, schimbându-și poziția incomodă în care stătea pe podeaua de piatră. Asta este!

— Dar *tu* ce-ai să faci, Imago? întrebă Will, incapabil să înțeleagă pe deplin situația în care se aflau.

— Nu mă pot întoarce în Colonie, asta e sigur. Dar nu-ți face griji pentru mine, cu voi doi trebuie să rezolv.

— Dar ce-ar trebui să fac? întrebă Will.

Privi către Cal, care își pironise ochii la deschiderea din podea, apoi își întoarse iar privirile către Imago, care ridică neajutorat din umeri, făcându-l pe Will să se simtă chiar și mai rău. Se pierduse cu totul. Era ca și cum se angrenase într-un joc unde ți se explică regulile abia după ce-ai făcut prima greșală.

— Ei bine, zise Will, cred că n-a mai rămas mare lucru în suprasol pentru mine. Oricum, cel puțin nu acum, murmură el cu capul plecat. Iar tata e aici jos, pe undeva.

Imago își trase mai aproape traista și începu să cotrobăie în ea, scoțând un obiect învelit într-o bucată veche de pânză de sac pe care i-l dădu lui Will.

— Ce-i asta? îngăimă Will, desfăcând pânza.

Din cauza gândurilor care i se învălmășeau în cap era oarecum confuz și-i trebuiră câteva secunde pentru a-și da seama ce primise.

Era un ghemotoc strâns de hârtie care îi încăpea cu ușurință în pumn. Judecând după muchiile sale rupte și neregulate, era evident că fusese scufundat în apă și apoi lăsat să se usuce, iar bucățile de hârtie se aglutinaseră formând un fel de pastă. Privi întrebător către Imago, care nu-i oferî însă nicio explicație, așa încât începu să desfacă încet straturile exterioare, cam în același fel în care se cojește o ceapă foarte veche. Folosindu-și unghiile, reuși să desprindă câteva margini neregulate și nu-i luă prea mult să despătorească toate bucățile de hârtie. Le întinse pe jos pentru a le inspecta mai îndeaproape, la lumina globului.

— Nu! Nu-mi vine să cred! Țsta e scrisul tatălui meu! zise el cu surprindere și încântare, recunoscând mângăleala inconfundabilă a doctorului.

Foile erau pătate de noroi și, pe alocuri, cerneala albastră dispăruse, făcând ca scrisul să fie lizibil doar în mică parte, dar cu toate acestea era capabil să descifreze câte ceva din însemnările acelea.

— *Voi scrie pe scurt*, citi Will de pe una dintre hârtii, trecând apoi repede la celelalte și cercetându-le pe fiecare în parte. Nu, bucata asta e prea ștearsă, bombăni el. Nici aici nu e nimic, continuă cu voce joasă și apoi: Nu știu... niște cuvinte ciudate... nu au niciun sens... dar... ah... aici scrie *Ziua a cincisprezecea?*

Continuă să răscolească peticele de hârtie până când se opri cu o tresărire.

— Bucata aceasta, exclamă el emoționat, ridicând o hârtiuță în lumina globului, e despre mine! Privi în partea cealaltă a camerei, la Imago, iar vocea îi tremură ușor. *Dacă fiul meu, Will ar fi...* așa scrie.

Cu o expresie uimită, o întoarce și pe partea cealaltă, dar descoperi că era albă.

— Ce-o fi vrut tata să spună? Ce n-am făcut? Ce-ar fi trebuit să fac? continuă Will privind neajutorat către Imago.

— Habar n-am, răspunse bărbatul.

Fața lui Will se lumineă brusc.

— Indiferent ce-a vrut să spună, el încă se mai gândește la mine. Nu m-a uitat. Poate că a sperat întotdeauna că, într-un fel sau altul, voi încerca să-l urmez, să-l găsesc. Ideea asta devenea din ce în ce mai adevărată în mintea sa, iar el aproba din cap cu vigoare. Da, asta e... asta trebuie să fie...

În momentul acela, realizează un alt lucru, care-i abătu gândurile.

— Imago, foile astea de hârtie sunt din jurnalul tatălui meu. De unde le ai? întrebă Will, care-și imaginează imediat tot ceea ce putea fi mai rău. E teafăr?

Imago își frecă bărbia, gânditor.

— Nu știu. Așa cum ți-a spus și Tam, tatăl tău a pornit de bunăvoie cu trenul minerilor. Îndreptându-și degetul mare în direcția găurii din podea, bărbatul imens continuă: Tatăl tău e acolo jos, undeva, în Adâncuri. Probabil.

— Da, dar de unde ai astea? stăruie Will nerăbdător, prinzând în mâini peticele de hârtie și ridicându-le mai sus, către Imago.

— La vreo săptămână după ce a ajuns în Colonie, hoinărea pe la marginea mahalalei și a intrat într-un necaz. Vocea lui Imago deveni destul de neîncrezătoare. Dacă povestea e adevărată, se pare că oprea oamenii și-i întreba tot felul de chestii. Prin părțile alea, localnicii nu prea privesc cu bunăvoință pe nimeni, mai ales pe suprasolii care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala, așa că a luat o bătaie bună. Din câte se pare, a preferat să zacă la pământ și nu a încercat să se lupte. Asta probabil că i-a salvat viața.

— Tata, zise Will, cu ochii plini de lacrimi și încercând să-și imagineze scena descrisă de Imago. Bietul tata!

— Ei, nu cred că a fost chiar așa de rău. A plecat pe picioarele lui de-acolo. Imago își frecă mâinile, iar tonul vocii sale se schimbă, căpătând o nuanță ceva mai întreprinzătoare. Dar, deocamdată, nu v-ați hotărât în niciun fel. Trebuie să-mi spuneți ce vreți să faceți. Nu putem rămâne aici la nesfârșit. Privi apoi către fiecare băiat în parte. Will? Cal?

Tăcură amândoi o vreme, până când Will se hotărî să vorbească.

— Chester! Nu-i venea să creadă că din cauza tuturor celorlalte lucruri care i se întâmplaseră uitase de prietenul său.

Indiferent ce-ai spune, trebuie să mă întorc după el, rosti el cu hotărâre. Îi datorez asta.

— Chester o să fie bine, spuse Imago.

— De unde știi asta? îi răspunse Will imediat cu o întrebare.

Imago zâmbi.

— Deci unde este? întrebă Will. Chiar e bine?

— Ai încredere în mine, continuă enigmatic Imago.

Will privi în ochii bărbatului și văzu că acesta e sincer. Resimți o ușurare grozavă ca și cum de pe umeri i s-ar fi ridicat o povară imensă. Își spuse că, dacă exista cineva capabil să-l salveze pe Chester, atunci cu siguranță acesta era Imago. Respiră adânc și-și ridică privirea.

— Ei bine, în cazul ăsta, mergem în Adâncuri.

— Iar eu vin cu tine, rosti grăbit și Cal.

— Sunteți absolut siguri că vreți asta? întrebă Imago uitându-se stăruitor la Will. Acolo jos e ca în Iad. V-ați descurca mai bine în suprasol, fiindcă acolo știți măcar cum merg lucrurile.

Will clătină din cap.

— Tata e tot ce mi-a mai rămas.

— Ei bine, dacă asta vreți..., vocea lui Imago era înceată și sumbră.

— Nu ne așteaptă nimic bun în suprasol. Cel puțin nu acum, îi replică Will, privind către fratele său.

— În regulă, înseamnă că ne-am hotărât, zise Imago, privind-și ceasul. Acum încercați să trageți un pui de somn. O să aveți nevoie de toată puterea pe care o puteți aduna.

Niciunul din ei nu reuși însă să adoarmă, iar Imago și Cal sfârșiră vorbind despre Tam. Imago îl încânta pe băiat povestindu-i despre expedițiile unchiului său, chicotind chiar din când în când, iar Cal nu se putea abține și râdea și el. Era limpede că lui Imago îi plăcea să povestească despre aventurile pe care el, Tam și sora lui le avuseseră în tinerețe, când trebuiseră să scape de urmărirea ofițerilor Styx.

— Tam și Sarah se meritau unul pe altul, asta pot să-ți spun cu siguranță. Erau ca două pisici sălbatice, zâmbi Imago trist.

— Povestește-i lui Will despre butoiul cu broaște, îl îmboldi Cal pe Imago.

— Ah, Dumnezeu, da..., izbucni Imago în râs, amintindu-și incidentul acela. A fost ideea mamei voastre. Am prins un butoi plin de broaște în Cuiburile-corbilor — nebunii ăia de acolo le mănâncă în loc de droguri. E un obicei periculos, fiindcă prea multă toxină poate să-ți prăjească creierii, continuă Imago, ridicând din sprâncene. Sarah și Tam au dus broaștele într-o biserică și le-au eliberat chiar înainte să înceapă slujba. Să fi văzut ce-a urmat... Mai bine de o sută de năzbâtii din acelea mici și cleioase, care săreau peste tot... Oamenii se fereau și țipau, iar preotul aproape că nu se mai auzea din cauza hărmălaiei... *burup, burup, burup!*

Uriășul se scutură într-un hohot de râs mut, apoi sprâncenele i se adunară și nu mai reuși să continue.

Will se străduise să asculte toate poveștile despre mama sa adevărată, dar era mult prea obosit și prea preocupat. Gravitatea situației sale îi stăruia încă în minte, iar gândurile îi erau înnegurate de înțelegerea profundă a importanței

hotărârii pe care o luase. Pleca din nou în necunoscut. Dar era cu adevărat pregătit? Făcea el ceea ce trebuia? Pentru el și pentru fratele său?

Își întrerupse șirul gândurilor, când îl auzi pe Cal cum îl întreabă deodată pe Imago, care începuse o altă poveste.

— Crezi că Tam ar fi putut să scape? Adică, știi tu... să evadeze...?

Imago își feri privirile de el și începu să deseneze absent cu degetul prin praful podelei, neștiind ce să spună. În liniștea care urmă, tristețea intensă răbufni din nou pe fața lui Cal.

— Nu-mi vine să cred că a murit. El era totul pentru mine.

— S-a luptat cu ei toată viața, zise Imago, iar vocea sa părea că vine din depărtare și e stăpânită cu greu. N-a fost un sfânt, asta e clar, dar ne-a oferit ceva — speranța — și asta ne-a făcut viețile suportabile. Se opri cu privirea fixată într-un punct undeva dincolo de capul lui Cal. Acum, că a murit Lipitoare, o să fie tot felul de razii... și o represiune cum nu s-a mai văzut de ani buni. Imago ridică o perlă de peșteră și o privi cu atenție. Eu unul nu m-aș întoarce în Colonie nici dacă aș putea. Cred că putem să spunem că am rămas toți fără casă, zise el, aruncând perla cu unghia degetului mare și trimițând-o precis în deschizătura neagră din mijlocul încăperii.

Capitolul treizeci și opt

— Vă rog! se tângui Chester dinăuntru capişonului, care i se lipise de faţa şi de gâtul lui scăldate într-o sudoare rece.

După ce îl târâseră afară din celulă şi apoi mai departe, până pe trotuarul din faţa secţiei de poliţie, îi băgaseră capul în pânza aceea aspră şi îi legaseră încheieturile mâinilor. Pe urmă îl lăsaseră să stea acolo, înconjurat de un întuneric înfricoşător, forfotind de tot felul de zgomote înfundate care veneau din toate părţile.

— Vă rog! strigă Chester, în culmea disperării.

— N-ai de gând să taci din gură? tună o voce groasă la câţiva centimetri în spatele urechii sale.

— Ce se întâmplă? întrebă Chester pe un ton rugător.

— O să pleci într-un mic voiaj, fiule, într-o călătorie mitică, zise aceeaşi voce.

— Dar n-am făcut nimic! Vă rog!

Din urmă auzi paşi grei de cizme care călcau pe caldarâmul de piatră şi se simţi împins din spate. Se împiedică şi

căzu în genunchi, incapabil să se ridice, fiindcă avea mâinile legate la spate.

— Ridică-te!

Se trezi tras în picioare și rămase apoi pe loc, clătinându-se, simțindu-și picioarele ca de gelatină. Știa de ceva vreme că se apropia momentul acesta, era conștient că zilele îi erau numărate, dar nu avea cum să-și dea seama în ce mod va muri. Nimeni nu dorise să stea de vorbă cu el în temniță. E drept că nici el nu făcuse prea multe eforturi de a-i întreba, fiindcă era mult prea speriat că ar putea provoca și alte răzbunări ale celui de-Al Doilea Ofițer sau altor gardieni.

Așa se face că trăise ca un condamnat la moarte care putea doar să ghicească în ce fel urma să fie executată sentința. Se agăța de fiecare secundă prețioasă care-i mai rămăsese de trăit, încercând să nu o lase să plece și murind câte puțin în interior, pe măsură ce, una după alta, clipele treceau peste el. Acum, singurul lucru care îi mai aducea puțină alinare era conștiința faptului că-l așteaptă o călătorie cu trenul. Măcar mai avea *un timp* de trăit. Dar ce avea să se întâmple după aceea? Cum erau Adâncurile? Ce avea să i se întâmple acolo?

— Mișcă!

Se împletici înainte câțiva pași, nesigur pe picioarele sale și incapabil să vadă ceva. Se lovi într-un obiect tare și sunetele care îl înconjurau părură să se schimbe. Ecouri. Strigăte, dar care veneau din depărtare, dintr-un spațiu mult mai larg.

Deodată, se auzi un cor format dintr-o mulțime de voci.

O, nu!

Știa fără urmă de îndoială unde se află — se găsea încă în fața stației de poliție. Iar ceea ce auzea era zvonul de

glasuri ale unei mulțimi imense. Fusesse înfricoșat și mai de vreme, dar acum era de-a dreptul terorizat. *O mulțime*. Fluerăturile și huiduielile deveniră din ce în ce mai puternice și se simți apucat de sub fiecare braț și apoi târât tot înainte.

Se afla pe strada principală; putea simți suprafața neregulată a caldarâmului când picioarele sale reușeau să ajungă până jos.

— N-am făcut nimic! Vreau să merg acasă!

Gâfâia foarte tare, străduindu-se din răspuțeri să respire prin materialul aspru al glugii. Muiată de propria salivă și amestecată cu lacrimi, pâza îi intra în gură de fiecare dată când trăgea aer în piept.

— Ajutați-mă careva! Vocea sa era atât de gătuită și de distorsionată încât aproape că nici el nu și-o recunosc.

Strigătele mulțimii furioase se auzeau acum din toate părțile.

— SCÂRNĂVIE DE SUPRASOL!

— STRÂNGE-L DE GÂT!

Un strigăt repetat de mai multe voci începea să le domine pe toate celelalte. Părea să continue la nesfârșit.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

Lui îi strigau asta — toți oamenii aceia îi strigau lui. Inima i se strânse ghem când înțelese acest lucru cu certitudine. Nu-i putea vedea și asta făcea lucrurile chiar mai rele. Era atât de speriat încât îi venea să verse.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

— Vă rog... vă rog, opriți-vă! Ajutor! Vă rog... vă rog ajutați-mă... vă rog...

Gâfâia și plângea în același timp — nu se putea abține.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

O să mor! O să mor! O să mor!

Acest gând solitar îi pulsa nemilos în minte, contrabalansând strigătul sacadat al mulțimii. Erau atât de aproape de el acum — îndeajuns de aproape pentru a le simți duhoarea colectivă, dar și izul fetid al urii lor.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

Se simțea de parcă ar fi fost pe fundul unei fântâni, în mijlocul unui vârtej de sunete și de strigăte și de râsete pline de răutate. Simțea că nu mai rezistă. Trebuia să facă ceva. Trebuia să evadeze!

Pradă terorii, încercă să se elibereze zbatându-se și rotindu-și corpul, și împingându-i pe cei care-l păzeau. Nu reuși decât să facă mâinile imense care-l țineau să îl strângă și mai sălbatic, iar strigătele și râsetele gloatei atinseră apogeul la văzul acestui nou spectacol. Epuizat și dându-și seama că nu avea niciun rost să se zbată, începu să clatine din cap:

— Nu... nu... nu... nu...

Din spatele său se auzi o voce libidinoasă, familiară, care venea de foarte aproape, încât avu senzația că simte buzele necunoscute cum i se freacă de ureche.

— 'Aide acum, Chester, adună-te puțin! Doar nu vrei să-i dezamăgești pe domnii și pe doamnele care au venit să te vadă, nu-i așa?

Chester își dădu seama că-i vorbește Al Doilea Ofițer. Probabil că savura fiecare secundă.

— Ia să-i lăsăm să te privească, zise o altă voce. Să te vadă așa cum ești!

Chester se simțea amorțit... pierdut.

Nu pot să cred... nu pot să cred...

Pentru un moment, huiduielile, fluierăturile și strigătele încetară, ca și cum ar fi ajuns în mijlocul unui ciclon, ca și cum însuși timpul rămăsese în loc. Pe urmă, mâini puternice îl prinseră de glezne și de picioare, îndrumându-l în sus pe un fel de scară.

Și acum?

Se trezi aruncat pe o bancă, împins cu spatele de spătar și obligat să se așeze.

— Ia-l de-aici! lătră cineva din mulțime.

Gloata ovaționează și apoi se auziră fluierături și lătrături.

Indiferent ce era chestia în care-l urcaseră, aceasta o porni înainte. I se păru că aude bocănitul potcoavelor unor cai.

O trăsură? Da, o trăsură!

— Nu mă alungați! Asta nu e drept! îi imploră el.

Începu să se bâlbâie, rostind cuvinte fără niciun înțeles.

— Vei merge exact acolo unde meriți, băiete! se auzi o voce de la dreapta sa, care-i vorbi pe un ton aproape confidențial. Era din nou cel de-Al Doilea Ofițer.

— Și e chiar prea bine față de ceea ce meriți, spuse un alt om pe care nu îl recunosc și care stătea în stânga sa.

Chester tremura incontrollabil.

S-a sfârșit, atunci! O, Dumnezeu! O, Dumnezeu! S-a sfârșit!

Gândurile i se îndreptară către casă și amintirile atâtor dimineți de sâmbătă petrecute în fața televizorului îi reveniră în minte. Fuseseră momente vesele și apreciate de normalitate, împreună cu mama sa în bucătărie, pe când pregăteau micul dejun, mirosul îmbietor al mâncării și vocea tatălui

său care întreba de la etaj dacă e gata masa. Era ca și cum amintirile astea ar fi provenit dintr-o altă viață, din viața altcuiva, dintr-un alt timp, dintr-un alt secol.

N-o să-i mai văd niciodată. I-am pierdut... Am pierdut totul... S-a sfârșit... Pentru totdeauna!

Capul îi căzu în piept. Deveni aproape inert, paralizat de conștiința faptului că totul se sfârșise, care îi cuprindea încet întregul corp într-o strânsoare de gheață.

Sunt TERMINAT!

Din tălpi și până-n creștet era plin de o deznădejde zdrobitoare. Ca și cum ar fi paralizat cu adevărat, buzele îi rămaseră încet fără suflare, făcându-l să scoată un sunet animalic, pe jumătate vaiet, pe jumătate geamăt. Era un sunet umplut cu o resemnare adâncă, de moarte, un sunet plin de abandon.

Păru că trece aproape o eternitate, în care nu respiră aproape deloc, gura căscându-i-se, închizându-se și deschizându-se din nou de parcă ar fi fost un pește pe uscat. Plămânii săi lipsiți de aer îl ardeau dureros și continuă să rămână așa până când, într-un final, tresări din tot corpul. Inspiră dureros prin țesătura îmbâcsită a glugii. Ridicându-și capul, scoase un ultim strigăt plin de durere și de disperare:

— WIIIIIIILLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLL!

Will constată cu surprindere că ațipise din nou. Se trezi dezorientat, fără să aibă idee despre cât dormise, în timp ce o vibrație surdă și îndepărtată îi alungă și ultimele rămășițe de somn. Nu putea spune cu certitudine ce era și, înainte de a se putea gândi mai bine la lucrul acela, amintirea deciziei de

a se îndrepta spre Adâncuri îi alungă orice altceva din minte. Era ca și cum s-ar fi trezit într-un coșmar.

Îl văzu pe Imago ghemuit lângă puț, aplecându-și capul către sursa sunetului, ascultând. Pe urmă îl auziră cu toții foarte clar; murmurul depărtat deveni mai puternic, secundă cu secundă, până când începu să reverbereze în camera în formă de clopot. La indicația lui Imago, Will și Cal se traseră deasupra deschizăturii din podea, pregătindu-se. Stăteau amândoi așezați pe margine și cu picioarele atârând în gol, iar lângă ei Imago își întindea gâtul, atârând în josul puțului cât de mult putea.

— Încetinește aici, la colț, îl auziră băieții strigând, în timp ce zgomotul devenea din ce în ce mai intens, până când întreaga cameră începu să vibreze în jurul lor. Iat-o că vine! Fix la țanc!

Bărbatul se trase afară din gaură, menținându-și însă privirea ațintită asupra șinelor, în timp ce stătea în genunchi, lângă băieți.

— Sunteți siguri că asta vreți? îi întrebă încă o dată.

Cei doi copii se uitară unul la altul și încuviințară din cap.

— Da, zise Will. Dar cum rămâne cu Chester...?

— Ți-am zis să nu-ți faci griji din pricina lui, spuse Imago întorcându-i un zâmbet misterios.

Camera tremura acum din cauza zgomotului trenului care se apropia și se simțeau de parcă în cap le-ar fi răsunat o mie de tobe.

— Să faceți întocmai cum vă spun — trebuie să ne sincronizăm perfect, așa încât să săriți exact atunci când vă spun, îi preveni Imago.

Camera se umplu de mirosul acru de sulf. Apoi, când răgetul mașinăriei atinse maximul, un jet de fum țâșni prin deschizătură ca un gheizer negru. Îi răbufni lui Imago direct în față, umplându-l de cenușă și făcându-l să tușească. Se înecară cu toții apoi, când fumul gros inundă Ceaunul, cuprinzându-i în totalitate.

— FIȚI GATA... FIȚI GATA..., urlă Imago legănând rucsacurile în întunericul de sub ei. CAL SĂRI!

Băiatul ezită o fracțiune de secundă și atunci Imago îl împinse fără prea multă ceremonie. Cal căzu în puț, urlând de uimire.

— DU-TE, WILL! urlă din nou Imago, iar Will își dădu drumul de pe marginea deschizăturii.

Pereții puțului scânteiară pe lângă el și imediat se trezi într-un spațiu mai mare, prăbușindu-se într-un vârtej de zgomote, fum și întuneric, în timp ce-și flutura mâinile și picioarele.

Își pierdu răsuflarea când ateriză, zdrobindu-se dureros, iar capul i se umplu de o lumină albă, pe care nici măcar nu putea să încerce să o înțeleagă. Puncte luminoase păreau că se învârt în jurul lui ca niște stele hoinare și, preț de o clipă, se întrebă foarte serios dacă nu cumva murise.

Rămase nemișcat, ascultând bătaia sacadată a motorului care venea de undeva din față și ritmul monoton al roților de tren care prind viteză. Simți vântul suflându-i în față și privi apoi fuioarele lungi de fum care se întindeau pe deasupra sa. *Nu, nu ajunsese într-un fel de Rai industrial, era în viață!*

Hotărî să nu se miște câteva momente, în timp ce se verifica mental, încercând să se asigure că nu are vreun os rupt

pe care să-l adauge și așa bogatei sale liste de răni. În mod incredibil, în afară de alte câteva junghiuri, totul părea să fie intact și în bună ordine.

Rămase întins. Dacă nu murise, însemna că lumina strălucitoare, pe care o putea vedea în continuare în jurul său ca o mică auroră, devenea și mai de neînțeles. Se ridică într-un cot.

Nenumărate globuri luminoase, de mărimea unor bile ceva mai mari, se rostogoleau pe fundul neregulat al vagonului, ciocnindu-se și ricoșând una de cealaltă în traiectorii întâmplătoare. Unele se prinseseră în crăpăturile podelei și păleau ușor atunci când se atingeau, până când o mișcare mai bruscă le elibera și o porneau din nou la drum, recăpătându-și din nou strălucirea.

Privi apoi în spatele său și descoperi rămășițele lăzii și umplutura de paie. Totul îi deveni extrem de clar. Căderea îi fusese amortizată de o cutie cu globuri luminoase pe care o zdrobise când aterizase pe ea. Binecuvântându-și norocul, aproape că-i venea să țipe de bucurie, dar se abținu și începu să adune câțiva pumni de globuri luminoase pe care și le îndesă în buzunare.

Se ridică în picioare, încercând să-și mențină echilibrul în pofida vitezei cu care se mișca trenul. Deși fumul urât mirositor se scurgea gros pe lângă el, globurile luminau vagonul atât de bine încât reuși să-l vadă în cele mai mici detalii. Era imens. Probabil că avea aproape treizeci de metri în lungime și vreo cincisprezece în lățime, mult mai mare și mai încărcat decât orice alt tren pe care-l mai văzuse vreodată în suprasol. Era construit din bucăți groase de fier, îmbinate

rudimentar una cu cealaltă. Panourile laterale erau deformate și acoperite cu rugină, cu canturi uzate și ciobite, de parcă vagonul ar fi fost folosit milenii întregi.

Se lăsă din nou jos și, zdrelindu-și genunchii de podeaua rugoasă și aruncat de colo-colo de mișcările vagonului, începu să-l caute pe Cal. Găsi câteva alte lăzi făcute din același lemn subțire ca și cea pe care aterizase el și apoi, în partea din față a vagonului, văzu bocancul lui Cal deasupra unui șir de cutii.

— Cal, Cal! strigă el, târându-se înnebunit către băiat.

În mijlocul unei mase de lemn zdrobit, fratele său zăcea nemișcat, prea nemișcat. Jacheta îi era pătată de un lichid întunecat, iar Will își dădu seama că era ceva în neregulă cu fața lui.

Temându-se de ce era mai rău, Will strigă și mai tare. Încercând să nu cadă peste Cal, în cazul că acesta ar fi fost grav rănit, se cățără repede în vârful lăzilor de lână el. Înfricoșat de ceea ce urma să vadă, ridică încetișor un glob luminos până lângă capul lui Cal. Băiatul nu arăta prea bine. Fața și părul lui erau năclăite de o zeamă roșie.

Will întinse mâna cu mare precauție și atinse roșeața aceea apoasă de pe fața fratelui său, dar observă între timp și bucățile verzi și neregulate care zăceau în jurul lor. Și mai erau și niște semințe care se lipiseră pe fruntea lui Cal. Will își retrase mâna și și-o duse la gură. *Pepene verde!* Lângă Cal se afla o altă ladă zdrobită. Will o împinse cu putere, ca să facă mai mult loc pentru Cal și, în momentul acela, din cutie se răspândiră mandarine, pere și mere. Fratele său avusese o aterizare ușoară, nimerind într-o grămadă de lăzi cu fructe.

— Slavă Domnului! repetă Will, scuturându-l ușurel pe Cal de umeri și încercând să-l aducă în simțiri.

Capul fratelui său se bălăngănea însă dintr-o parte într-alta. Neavând altă idee, Will îi apucă încheietura, ca să-i verifice pulsul.

— Ia mâna de pe mine! icni Cal, smulgându-și brațul din mâinile lui Will și deschizându-și încet ochii. Gemu, plângându-și de milă. Mă doare capul! se văicări el, frecându-și fruntea încetîșor.

Își ridică și celălalt braț și se uită amuzat la banana pe care o avea în mână. Simți apoi mirosul apăsător al fructelor zdrobite în jurul lui și-l privi năucit pe Will.

— Ce s-a întâmplat? strigă el, încercând să acopere zgomotul făcut de tren.

— Să fiu al naibii, ai căzut în vagonul restaurant, chicoti Will.

— Hm?

— Nu contează. Încearcă să te ridici, îi sugeră Will.

— Mai stau un minut.

Cal era amețit, dar în rest părea să fie în regulă, cu excepția câtorva tăieturi și vânătăi și a unei băi nedorite în suc de pepene verde, așa încât Will escaladă la loc lăzile și începu să cerceteze. Știa că trebuie să recupereze rucsacurile din vagonul din fața lor, dar nu avea nicio grabă. Imago îi spusese că avea să fie o călătorie lungă și, oricum, curiozitatea pusese deja stăpânire pe el.

— Plec să..., strigă el către Cal.

— Poftim? strigă Cal, ducându-și mâna pâlnie la ureche.

— Să explorez, urlă Will.

— Bine, îi strigă înapoi Cal.

Will se târî prin marea agitată de globuri luminoase către spatele vagonului și se ridică pe panoul de acolo. Privi în jos la legătura dintre cele două vagoane și la scânteierea lucioasă a șinelor care se scurgea hipnotic pe dedesubt. Privi apoi către vagonul următor care era la doar un metru depărtare și, fără a sta pe gânduri, își făcu vânt peste margine. Mișcarea trenului îi îngreuna gesturile, dar reuși să-și întindă mâinile între panourile celor două vagoane și nu-i mai rămase decât să sară.

Căzu în vagonul următor și se rostogoli necontrolat pe podea, până când se opri într-o movilă de saci de pânză. Nu era mare lucru de văzut acolo, cu excepția altor câteva lăzi care se aflau la mijlocul vagonului, așa încât se târî în patru labe până la capătul acestuia și se ridică din nou în picioare. Încercă să deslușească unde era capătul trenului, dar fumul combinat cu întunericul făcea orientarea imposibilă.

— Oare câte or fi? își strigă Will, începând să se cațere pe panoul din spate.

Repetă de câteva ori săritura dintr-un vagon în altul până când se obișnuie cu ea și descoperi că poate să sară și să aterizeze în picioare, fără să mai fie nevoie să se rostogolească. Era mistuit de o curiozitate vie cu privire la capătul trenului, dar totodată știa că trebuie să aibă grijă la ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Imago îl prevenise că era foarte probabil ca, în vagonul paznicului, să se afle un colonist.

Tocmai sărise peste marginea celui de-al patrulea vagon și-și croia drum pe lângă o prelată dezlegată, când simți cum ceva se mișcă lângă el.

— Ce nai...?

Speriat de moarte că fusese surprins, Will își înfipse călcâiul în umbra mișcătoare cât putu de tare. Fiindcă-l prinsese dezechilibrat, lovitura nu se dovedi pe cât de eficientă sperase el, dar nimeri ceva care stătea adăpostit sub prelată. Se pregăti să lovească din nou.

— Lasă-mă-n pace! se plânse cineva cu o voce slabă, iar prelata zbură în lături și-i arată un trup ghemuit într-un colț. Will își ridică imediat globul luminos.

— Hei! scânci vocea, încercând să-și apere fața de lumina strălucitoare.

Clipi des în direcția lui Will, iar lacrimile își croiră drum prin stratul de murdărie și cenușă de cărbune de pe obraji. Urmă o pauză și un oftat mirat, iar pe fața băiatului se întipări cel mai larg zâmbet cu puțință. Era o față obosită, care-și pierduse în mare măsură rotunjimile sănătoase, dar nu putea fi confundată.

— Salut, Chester, zise Will, lăsându-se moale lângă vechiul său prieten.

— Will? scânci Chester, căruia nu-i venea încă să creadă. Pe urmă, strigă din nou cu toată puterea: Will!

— Doar nu credeai că o să te las să pleci de unul singur? îi strigă Will.

Băiatul își dădu seama care fusese planul lui Imago. Știa că Chester urma să fie exilat, trimis în Adâncuri, chiar cu acest tren. Rebelul ăla șmecher știuse asta încă de la început.

Le era imposibil să vorbească din cauza zgomotului pe care-l făcea locomotiva din fața lor, dar lui Will îi ajungea sentimentul regăsirii lui Chester. Băiatul zâmbea larg,

legănându-se într-un ocean de ușurare acum, că își găsisese prietenul teafăr. Se sprijini de panoul din spate al vagonului și-și închise ochii, plin de exaltare că, în sfârșit, după nenumăratele situații de coșmar în care se nimerise, acum i se întâmpla în sfârșit ceva bun, ceva care se brodisse bine. *Chester era în siguranță!* Iar asta însemna totul pentru el.

Și ca totul să fie complet pornise către tatăl său în cea mai mare aventură din viața sa, într-o călătorie către un tărâm neexplorat. În mintea lui, dr. Burrows era singura porțiune a vieții sale trecute de care se mai putea agăța. Will era hotărât să-l găsească, indiferent unde s-ar fi aflat. Și apoi totul urma să fie în regulă din nou. Totul avea să fie bine: el, Chester și Cal, împreună cu tatăl său. Ideea asta îi lumină mintea precum cel mai luminos dintre faruri.

Dintr-odată, viitorul nu mai părea atât de înspăimântător.

Will își deschise ochii și se aplecă până lângă urechea lui Chester.

— Măine n-avem școală! strigă el.

Izbucniră amândoi într-un râs incontolabil, ale cărui hohote se pierdură în zgomotul pe care-l făcea trenul, ce continua să accelereze, răspândind un fum negru în urma sa și ducându-i departe de Colonie, departe de Highfield și departe de tot ceea ce știau, către inima Pământului.

Epilog

Căldura blândă a soarelui cobora încet în ziua aceea frumoasă de imediat după Anul Nou, atât de înmiresmată încât ai fi crezut că e primăvară. Neobturată de clădiri înalte, întinderea de un albastru perfect a cerului era punctată doar de siluetele pescărușilor care cădeau și se ridicau folosind curenții termali de aer, undeva, în depărtare. Dacă nu s-ar fi auzit zgomotul câte unei mașini care trecea din când în când pe drumul care mergea în lungul canalului, ai fi putut crede că te afli undeva pe coastă, poate într-un sat adormit de pescari.

Totul era însă în Londra, iar mesele de lemn din afara bodegii începeau să se umple, pe măsură ce ademenirea amiezii calde devenea din ce în ce mai irezistibilă. Trei bărbați îmbrăcați în costume negre și având fețe anemice de funcționari ieșiră pe ușă și se așezară la un pahar. Aplecându-se deasupra mesei, fiecare încerca să-i convingă pe ceilalți, vorbind mult prea tare și râzând nepolitic, ca niște ciori certărețe. Lângă ei se afla un grup extrem de diferit: studenți în blugi și cu tricouri decolorate, care aproape că nu scoteau niciun sunet. Își vorbeau în șoaptă, în timp ce-și sorbeau berile și învârteau din când în când câte o țigară.

Stând singur pe o bancă de lemn așezată la umbra clădirii, Reggie sorbea din halbă, a patra pe ziua respectivă. Se simțea puțin amețit, dar cum tot nu avea niciun alt plan pentru după-amiaza aceea, hotărî să lenevească în continuare. Luă o mână de hamsii din castronul de lângă el și începu să mestece peștișorii cu o față gânditoare.

— Salut, Reggie, zise una dintre barmanițe, care avea în brațe o mulțime de pahare așezate într-un echilibru precar, pe care le strânsese de pe mese.

— Salutare, îi răspunse el ezitant, fiindcă nu fusese niciodată prea bun la memorarea numelor celor care serveau la bar.

Femeia îi zâmbi plăcut, apoi împinse ușa cu șoldul și dispăru înăuntru. Reggie apărea și dispărea de ani buni, dar în ultima vreme devenise client fidel, venind aproape în fiecare zi pentru mâncărurile sale favorite: un castron de hamsii sau de cod cu cartofi prăjiți. Era un om tăcut, extrem de retras. În afara faptului că era foarte generos cu bacșișurile, ceea ce îl făcea să iasă în evidență printre clienții obișnuiți era înfățișarea sa. Avea părul cu desăvârșire alb. Uneori îl purta ca un motociclist bătrân, împletit într-o coadă care-i cobora pe spate, dar alteori și-l lăsa liber, umflat precum blana unui pudel proaspăt șamponat. Nu-l văzuseră niciodată fără ochelarii săi negri de soare, indiferent de vreme, iar hainele sale erau grosolane și demodate, de parcă le-ar fi împrumutat din garderoba unui teatru. Dată fiind înfățișarea sa excentrică, personalul barului ajunsese la concluzia că trebuie să fie vreun muzician șomer, vreun actor retras sau chiar vreun artist nedescoperit, din tagma celor care se învâртеau prin zonă.

Se sprijini de perete, oftând mulțumit, când, lângă el, apăru o fetiță slabă și cu o față plăcută, care purta pe cap un

batic de bumbac înflorat. Ducând pe braț un coș împletit, mergea pe la fiecare masă încercând să vândă rămurele cu mâțișori, cu un capăt învelit în staniol.

Era o scenă care părea să fi fost desprinsă din timpurile victoriene. Bărbatul zâmbi, gândindu-se ce ciudat era că țigarii de pe străzi continuau să vândă asemenea lucruri nevinovate, în timp ce în jurul lor, marile companii își promovau mărcile cu agresivitate, pe imense panouri stradale.

— Imago.

Numele pluti către el ca o adiere, în timp ce o mașină de pompieri viră nebunește la colț, cu roțile scârțâind. Tresări și-l privi suspicios pe un bătrân care se străduia să înainteze folosindu-se de un baston. Obrajii bătrânului erau acoperiți de o barbă înspicată, căruntă, ca și cum ar fi uitat să se bărbierească în dimineața aceea. Când fetița care vindea mâțișori trecu pe lângă el cu coșul, Imago își mută privirile de la bătrân, măsurându-i pe cei care stăteau la mesele din jurul său. Nu, era doar puțin surescitat. Nu era nimic. Probabil că-și imaginase.

Își așeză castronul cu hamsii în poală și mai luă un pumn, sorbind apoi adânc din halba de bere. Asta viață! Zâmbi pentru sine și-și întinse picioarele.

Nimeni nu observă cum bărbatul imens se lipi de zid, aruncat înapoi de un spasm subit, și apoi se prăbuși, căzând de pe bancă, având fața schimonosită în mod grotesc. Când lovi pământul, ochii i se dădură peste cap, iar gura i se deschise o singură dată — pe urmă se închise, pentru totdeauna.

Totul se termină cu mult înainte să sosească ambulanța. Fiindcă ar fi putut să se rostogolească de pe targă, cei doi

brancardieri hotărâra să care numai corpul rigid, unul ținând de cap și celălalt de picioare. Gloata de privitori se holba la spectacolul sinistru, iar oamenii șușoteau, în timp ce corpul lui Imago, înghețat ca o statuie în poziție șezând, era dus pe brațe în spatele ambulanței. Brancardierii nu reușiră să facă nimic nici în privința castronului cu hamsii, care rămăsese prins în strânsoarea de oțel a cadavrului, prea puternică să-l mai extragă.

Bietul Reggie!

Deși era o adunătură de oameni nepăsători la soarta clienței lor, personalul barului se dovedi profund tulburat de moartea lui. Mai ales când oficialitățile închiseră bucătăria și câțiva dintre ei își pierdură slujbele. Li s-a spus, mai târziu, că în mâncarea lui Reggie fusese depistat un compus toxic necunoscut, pe bază de plumb; era o întâmplare ciudată, un pește otrăvit dintr-un milion. Corpul bărbatului pur și simplu se închisese, sângele coagulându-i-se rapid ca ipsosul din cauza puternicului șoc toxic.

Medicul legist nu se strădui să dea prea multe detalii despre natura otrăvii. Se dovedi însă destul de intrigat de urmele de substanțe chimice complexe, pe care nu le mai întâlnise niciodată.

O singură persoană, fetița care privea ambulanța de peste drum, știa adevărul. Își scoase baticul și-l aruncă în coș, scuturându-și pletele de un negru strălucitor și afișând un zâmbet satisfăcut, în timp ce-și punea ochelarii de soare și își ridica privirea către cerul luminos. Îndepărtându-se, începu să cânte încetișor: „Ești raza mea de soare...”

Mai avea încă treabă...

Dedicăm această carte familiilor noastre îndelung puse la încercare, prietenilor care ne-au sprijinit în această obsesie îndelungată, lui Barry Cunningham și lui Imogen Cooper de la The Chicken House, pentru încurajările lor nesfârșite și pentru că ne-au menținut pe calea cea bună, lui Peter Straus de la Rogers, Coleridge and White, pentru că a ajutat doi tipi care s-a întâmplat să rătăcească prin ploaie, lui Kate Egan și Stuart Webb, și prietenului nostru Mike Parsons, care a dovedit o vitejie dincolo de orice închipuire.

Will Burrows este un băiat de paisprezece ani
care locuiește în Londra.
Are puține lucruri în comun
cu restul familiei sale, cu excepția pasiunii
mistuitoare pentru săpături,
pe care o împărtășește cu tatăl său.

Când acesta dispare brusc,
într-un tunel necunoscut,
Will decide să investigheze dispariția tatălui
său împreună cu prietenul lui, Chester.
Curând, se trezesc în adâncul pământului,
unde descoperă un secret întunecat
și înfricoșător, un secret
care i-ar putea costa chiar viața.

CORINT JUNIOR

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-166-7

9 789731 281667